

35 milimet yêu

Tác giả: Mèo Vớt Ánh Trăng.

Convert: Trần Nguyệt Ly.

Chuyển ngữ: Thủy Nguyệt Vân.

Nguồn: <http://0nguyetvancac0.wordpress.com>

Ebook: Thủy Nguyệt Vân.

(Bản quyền của ebook thuộc về Thủy Nguyệt Vân – Nguyệt Vân Các, ebook làm vì sở thích cá nhân, hoàn toàn phi lợi nhuận)

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, đặc công, xã hội đen, HE.

Hệ liệt: Châu Phi hệ liệt.

Độ dài: 44 chương.

Đôi lời người chuyển ngữ:

Truyện này đã được xuất bản bên Trung Quốc với tên gọi 'Mật độ cao nhất' (thông tin này mình được bạn Loyall502 cung cấp, thanks bạn ^^!), và theo lời tác giả thì đoạn kết của sách xuất bản sẽ phong phú, nhiều chi tiết hơn đoạn kết của bản trên mạng, ở đây mình chỉ chuyển ngữ bản trên mạng do bạn Trần Nguyệt Ly convert.

Còn một điểm ngoài lề nữa là tuy truyện thuộc Châu Phi hệ liệt nhưng nam nữ chính đều không phải người Châu Phi nhé ^_^!

Văn án

Một nhà nhiếp ảnh động vật hoang dã cùng một đặc công Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu đối kháng gay gắt.

Đường Mật nói: "Xin lỗi, trái tim tôi chỉ rộng 35 millimet, chứa được cả thế giới, nhưng lại chứa không được anh."

Arthur hỏi: "35 millimet là gì?"

Cô trả lời: "Là chiều rộng của cuộn phim."

Anh nở nụ cười: "Vậy được, thế thì em cho tôi 35 millimet yêu đi, còn tôi sẽ cho em cả thế giới."

Lần đầu gặp gỡ, cô giơ ống kính sắc nét, anh cầm khẩu súng vô tình, giằng co gay gắt, khó phân cao thấp; lần gặp thứ hai, cô co giò chạy trốn chết, anh giăng mạng lưới dày đặc truy đuổi, từng bước chạm đến trái tim, yêu hận khó phân biệt; cuối cùng, cô lại vòng quanh khắp địa cầu truy tìm tung tích mờ mịt của anh, chỉ vì 35 milimet yêu này.

Chương 1: Thoát thân từ miệng sư tử.

Đông Phi, tại một khu bảo tồn động vật hoang dã.

Gió từ rừng rậm phía xa liên tục thổi đến thảo nguyên, làm cho cánh đồng đậu lupin cùng với cỏ tranh Châu Phi bị thổi tạo nên âm thanh xào xạc, thân thể mềm dẻo của chúng nghiêng đổ về phía sau, hiển lộ ra tư thế cuộn sóng, dưới sự phản chiếu ánh sáng xinh đẹp tựa như một biển cát vàng, từng tầng một từ dưới chân cuộn sóng mãnh liệt về phía đường chân trời. Ở nơi tận cùng ấy, một nửa mặt trời đã nhô lên lộ ra ánh sáng đỏ như màu máu, mang theo cuồng dã không chút nào che dấu, đem sự nóng bỏng tùy ý rải trên mảnh đất tràn đầy sức sống này.

Đối với phần lớn động vật trên thảo nguyên mà nói, sáng sớm là thời khắc tuyệt vời nhất, bởi vì khi tia nắng đầu tiên hạ xuống mặt hồ cũng đồng nghĩa với việc con mồi bắt đầu xuất hiện, dạ dày trải qua sự tiêu hóa cả buổi tối đã trở nên khô quắt, cảm giác đói bụng làm cho hệ thần kinh của chúng chột hưng phấn hẳn lên, và hành động săn mồi một ngày mới sắp bắt đầu.

Đồng thời, đối với một nhà nhiếp ảnh mà nói, lúc này cũng là thời khắc đi săn. Động vật dưới ánh ban mai êm dịu tinh xảo cùng sinh động đều là yếu tố không thể thiếu để tạo nên những tác phẩm xuất sắc, quan trọng nhất là, thời khắc này cực kỳ ngắn ngủi, sáng sớm đi qua, rất nhiều động vật ăn thịt đã ăn no sẽ trốn trong hang nghỉ ngơi, vô cùng khó tìm dấu vết.

"Cơ hội chỉ thoáng qua, thành công vĩnh viễn cũng sẽ không đứng yên một chỗ chờ mi.", Kane liếm môi, lẩm nhẩm trong lòng.

Anh ta bắt đầu cảm thấy sốt ruột, cúi đầu nhìn "Con mồi" trong ống kính của mình - hai con sư tử đang ở dưới tàng cây Muồng. Anh đã theo dõi hai con sư tử này ròng rã 5 ngày, quá trình bọn chúng gặp nhau, giằng co, chinh phục sau đó yêu nhau đều được ghi lại đầy đủ trong ống kính 400mm. Nhưng vẫn còn thiếu một cảnh cuối cùng, chính là bức ảnh yêu có thể biểu hiện sự bá đạo mà dũng mãnh của sư tử đực đối với sư tử cái, là phần linh hồn của cả loạt tác phẩm, nếu thiếu đi nó, toàn bộ nỗ lực đều sẽ đổ sông đổ biển.

Cây Muồng chết tiệt kia lại chặn mất vẻ mặt của sư tử đực, bất luận Kane di chuyển góc độ nào đi nữa cũng không thể tránh được thân cây khổng lồ. Thấy ánh sáng dần dần trở nên chói mắt, anh ta biết thời khắc thích hợp nhất để chụp sắp qua đi, cắn chặt răng, anh ta làm một quyết định hết sức mạo hiểm. Cầm giá ba chân và máy chụp hình lên, ngồi vào xe việt dã, lặng lẽ đến gần cây Muồng.

Hiện tại cự ly giữa anh ta và đôi "Tình nhân" tình cảm mãnh liệt dang trào kia không đến hai mươi mét, ánh sáng phía bên cạnh chiếu vào khuôn mặt sư tử đực đang gầm gừ, dưới bờm lông rậm rạp lộ ra men răng sáng loáng, cơ bắp hàm trên phát triển kéo ra đường cong mạnh mẽ, răng nanh lờ lờ chiều sáng, giống như đang tuyên cáo trước cả thế giới: "Ta mới là vua!". Sư tử cái nằm dưới người nó, thân thể thon dài căng thẳng khể thờ hỏn hển, động vật họ mèo đặc biệt có đôi mắt dài nhỏ khi nheo lại sẽ mang theo mềm mại đáng yêu cùng xinh đẹp nói không nên lời.

Kane cực nhanh ần cửa chớp xuống, tiếng "Răng rắc" lạnh lạnh liên tiếp vang lên, tựa như âm thanh tăng vọt đột ngột của adrenaline[1] ở trong cơ thể vậy. Kinh nghiệm nhiều năm chụp ảnh mạch bảo anh ta, đây sẽ là một bức ảnh tuyệt hảo, một tác phẩm có thể đi thẳng vào lòng người. Nhưng mà qua nhiều năm sau, chỉ cần Kane hồi tưởng lại giờ khắc này, liền cảm thấy khi đó mình ngu xuẩn cỡ nào.

[1]Adrenaline (cùng với Noradrenaline) là chất trung gian hóa học của hệ thần kinh giao cảm. Adrenaline gây tăng sức co bóp của tim, tăng nhịp tim, co mạch, tăng huyết áp, giãn khí quản...

Niềm vui to lớn làm anh ta quên hết tất cả, hiệu quả của tác phẩm trên màn hình tinh thể lỏng dường như không thể chê vào đâu được, anh ta từ trên cổ bỏ dây, đẩy nắp ống kính lại, chuẩn bị rời đi, nhưng một luồng hơi thở ấm áp mang theo mùi khả nghi cùng với tiếng gầm nhẹ đè nén làm cơ thể anh ta cứng đờ. Hoảng sợ ngẩng đầu, khuôn mặt sư tử đực ánh vào trong mắt, bờm lông mềm mại vẫn chồi mắt như cũ, vòm họng cùng hàm răng mở to cũng vẫn đẹp đẽ tràn đầy sức mạnh. Chẳng qua, đây không phải ở trong ống kính, mà là ở trước mặt cách anh ta chưa đến một mét.

Kane nuốt nước miếng, máu của tứ chi dường như đông lại, trong phút chốc, anh không biết phải phản ứng thế nào. Sư tử đực trong cơn giận dữ còn nguy hiểm hơn cả viên đạn, viên đạn có thể nhanh chóng lấy mạng của bạn, nhưng sư tử trước tiên sẽ cắn cổ họng bạn, sau đó xé từng bấp thịt của bạn, có lẽ đến khi bạn mất nửa bên cơ bụng rồi, vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn do răng nanh của nó đang xé rách người mình mang lại.

Anh ta hiểu rõ hiện giờ tuyệt đối không thể hoang mang, trốn sẽ chỉ khiến mình chết nhanh hơn, có điều, bản năng sợ hãi vẫn làm cho bấp đùi không tự chủ được mà lùi về phía sau mấy bước. Động tác rất nhỏ này đã kích thích vua của thảo nguyên, nó nhếch môi, phát ra tiếng gào đỉnh tại nhức óc, cơ bắp toàn thân rút lại về phía sau, cơ thể thì dồn sức nhào về phía anh ta. Vào thời khắc Kane bị đè ngã, đôi mắt tuyệt vọng nhìn lên phía trên, thấy rằng con thú như đoàn kiếm đang vô cùng phóng đại ở trước mặt, bên tai truyền đến tiếng gió thổi ù ù, da co rút lại sít sao, dưới cổ họng giống như đã truyền đến đau đớn khi bị vật sắc nhọn đâm vào.

Người đi săn cuối cùng tất sẽ bị săn, trong hoảng hốt anh nhớ lại câu nói không biết ai đã từng nói qua.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng hô to: "Này!! Mi đang làm gì vậy?!"

Âm thanh lạnh mà giòn vọng lại từ trong gió, mang theo một chút cảm giác uy nghiêm đến kỳ lạ, giống như lưỡi dao mỏng sắc bén cắt vào không khí làm người ta hít thở không thông, cũng ngăn sự tấn công của sư tử đực lại. Kane cảm thấy cái lưỡi thô ráp của nó lướt qua cằm mình, chân trước từ trên bả vai anh ta nâng lên, tiếp đó thân thể

nhún một cái, con sư tử vốn muốn dùng anh ta làm bữa sáng kia vậy mà lại vượt qua đầu anh ta đi về phía trước.

Anh ta kinh ngạc quay đầu, nhìn theo phương hướng sư tử đi tới, anh ta nhìn thấy một thân hình cao gầy đứng dưới tàng cây Muồng, khối màu vàng kim khổng lồ phía sau kia giống như muốn xuyên qua bóng người phía trước bắn vào trong mắt anh ta, nhưng cuối cùng chỉ có thể mờ mờ ở lại bên cạnh bóng người, vệt sáng mặt trời nhảy động trên cơ thể người đó, vàng đan xen đỏ bao quanh đường viền thân thể hoàn mỹ. Kane không thấy rõ mặt, chỉ thấy được giữa mái tóc đen tung bay, một đôi con ngươi lạnh giá đang nhìn chăm chú vào mình, có lẽ bởi vì lạnh đến cực hạn nên tỏa ra một ánh sáng rực rỡ mà tươi đẹp, tựa như một loại đèn neon được đóng băng nhiếp hồn người vậy.

"Mau... Mau chạy đi!" Đôi môi Kane không tự chủ được mà mấp máy, anh không biết người đứng phía trước là ai, nhưng rõ ràng nếu như không phải đối phương hô to một tiếng, thì hôm nay anh nhất định đã phải bỏ mạng vào bụng sư tử rồi.

Thân hình phía trước cũng không bỏ chạy như lời anh ta kêu, mà ngược lại thông dong, tao nhã ngồi khụy một gối xuống, chậm rãi chìa ra một bàn tay với sư tử đực cường tráng. Sư tử nhìn thấy động tác này, vênh đuôi lay động vài cái, rồi nằm xuống bên chân người nọ, cái đầu khổng lồ không ngừng cọ trên bàn tay mảnh khảnh kia, đôi mắt nheo lại, vẻ mặt ngoan ngoãn giống như một con mèo lớn vậy.

Tay không đã có thể chế phục sư tử? Không, phải nói là vô vọng, bởi vì người nọ chẳng làm gì cả, chỉ chìa một bàn tay ra. Đây rốt cuộc là sinh vật gì? Vượn người ở Thái Sơn hay là thần linh của rừng rậm?

Kane mở to mắt nhìn một màn gần như kỳ tích này, đầu óc trống rỗng, trong mười phút kế tiếp, anh ta vẫn không rõ chuyện gì đã xảy ra với mình, lúc hoàn hồn lại thì đã ngồi vào ghế sau của xe việt dã rồi.

"Ông anh à, coi như anh mạng lớn, gặp được chúng tôi. Nếu không, bây giờ anh đã thành thịt vụn nhét trong túi dạ dày của sư tử chờ biến thành cặn, sau đó hóa thành phân nằm trên thảo nguyên rồi, ha ha!" Giọng nói trêu chọc từ ghế lái truyền đến, ánh mặt trời tùy ý nhảy nhót hắt trên cửa sổ xe.

Kane ngẩng đầu, từ kính chiếu hậu nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, kính râm tùy tiện gác trên sống mũi cao thẳng, khóe miệng mỏng lơ đãng nhai kẹo cao su, tóc dài màu nâu buộc gọn ở trong gió giương lên đường cong hoang dã, làm cho anh nhớ tới lông cánh của điều hâu Bắc Mỹ.

"Tôi là Lý Kỳ." Khuôn mặt trong kính chiếu hậu nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Kane, khẽ nhếch đôi môi, nhả ra một câu.

"Tôi là Kane, cảm ơn hai người đã cứu tôi." Lúc Kane nói lời này, ánh mắt liếc về phía thân hình ngồi ở ghế phụ, người vừa rồi đã dùng một bàn tay để cứu anh ta.

Quả nhiên là một cô gái, và lại còn rất trẻ tuổi, 24? 23? Có lẽ nhỏ hơn. Áo T-shirt thuần trắng không tay sít sao bao bọc bờ vai gầy yếu cùng vòng eo mảnh khảnh, tóc xoăn đen nhánh trải dọc theo cần cổ thon nhỏ xuống phía dưới, một nửa buông xuống đến phần eo, một nửa bị gió thổi đến trước mặt, lưu luyến ngả sát vào nước da màu bánh mật, mềm nhũn như lụa của cô.

"Cảm ơn cô!" Bàn tay Kane lướt qua thành ghế đuổi tới chỗ cô gái, hành động này có lẽ hơi mạo muội, nhưng anh ta vẫn cảm thấy chỉ có vậy mới có thể biểu đạt được lòng biết ơn chân thành nhất của bản thân.

Thế nhưng đối với bàn tay chứa đầy nhiệt tình cùng thân mật của anh ta, cô gái lại không hề cảm kích, cô hơi nghiêng mặt đi, cúi đầu nhìn máy chụp hình trong tay, vẫn dùng giọng lạnh giòn nói: "Phía trước 100 mét có khu công viên cắm trại dã ngoại, anh xuống xe tại đó, nhân viên nghiệp vụ sẽ giúp anh liên hệ với người dẫn đường của mình."

Lệnh đuổi khách rất rõ ràng, Kane ngượng ngùng rút tay về, cười khan vài tiếng, nhưng xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, anh ta vẫn là liếc nhìn máy chụp hình trong tay cô một cái - Hasselblad XPAN II, lắp ráp được ống kính xác định tiêu cự góc rộng 28mm, vô cùng hiệu quả khi chụp các cảnh rộng. Thông thường khi chụp các cảnh rộng cửa chớp cần có tiếng nhỏ, để tránh quấy nhiễu động vật hoang dã trong tầm hình, XPAN II tuyệt đối là sự chọn lựa tốt nhất, trước tiên nó có thể tăng thêm góc rộng, đồng thời lại kéo rộng cuộn phim 35 millimet hơn, hoàn toàn có thể tránh được vấn đề góc rộng bức ảnh bị biến dạng.

Thân là nhà nhiếp ảnh ký hợp đồng với tạp chí 《Hoang dã nước X》, Kane cho rằng đó là một cơ hội tốt để vào đề, phải nói chút ít nhận xét "Tình điệu mà chuyên nghiệp", để cứu vãn một chút hình tượng của mình trước mặt người. Nhưng môi anh ta mới vừa mở ra, lời còn chưa kịp nói đã bị động tác quay đầu lại của cô gái cắt ngang.

"Đừng đến gần Anthony và Barbara lần nữa, chúng nó không thích anh. Trên thực tế, không có người nào thích bị quấy rầy khi làm -- yêu cả, sư tử cũng vậy." Cô ngẩng mặt lên, nhìn anh ta chằm chằm nói từng câu từng chữ.

Đôi mắt cô gái rất đẹp, dài cân đối sáng chói như ngọc quý, đuôi mắt hơi xếch lên, cùng lông mày cũng màu đen hình thành đường vòng cung sắc bén, loại vẻ đẹp mang theo tính xâm lược này là có thể khơi mào ham muốn chinh phục của đàn ông nhất. Có điều xem ra cô ấy cũng không định sử dụng loại sức hút này với Kane, chỉ là bình tĩnh nhìn anh ta, trong con ngươi sâu thẳm lộ ra một chút ánh sáng lạnh, giống như đang khuyến bảo, hoặc như đang cảnh cáo, thậm chí còn mang theo một tia thương xót không giải thích được.

Kane giật mình, bị cô gái dùng ánh mắt như thể nhìn thẳng nên trong lòng có chút trống rỗng, như đột nhiên bị vùi lấp vào một cái hố nhỏ, sau đó uể oải từ bên trong bò từng chút từng chút đi lên.

Cô gái nhỏ này nói thật nhẹ nhàng, làm sao anh không biết hành động của mình là cực kỳ nguy hiểm chứ? Đối với một người theo nghề nhiếp ảnh mà nói, cái giá đắt phải trả để thành công người bình thường khó có thể tưởng tượng, nguy hiểm tính mạng chỉ là một trong số đó, điều nguy hiểm hơn chính là sự cạnh tranh khốc liệt giữa những người cùng nghề. Nếu như lần này không giao được tác phẩm làm mọi người hài lòng, tiền nhuận bút mà tòa tạp chí trả sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí sẽ không phân cho anh bất kỳ khoản trợ cấp dự toán nào nữa, chỉ cần nhớ tới khoản tiền vay kêch xù để mua nhà cùng học phí của con trai ở trường tư đã khiến đầu anh đau muốn nứt ra rồi.

"Vậy tôi phải làm sao mới có thể đến gần chúng? Giống như vừa rồi cô làm vậy?", Sau khi uể oải, bỗng nhớ ra người trước mắt có lẽ giúp được mình, Kane dè dặt nhìn cô gái, trong mắt dần lên một đốm lửa nho nhỏ.

"Tôi không biết." Cô gái quay đầu đi, tiếp tục chơi đùa máy chụp hình trong tay. Giọng nói lạnh nhạt lần nữa xây nên một bức tường vô hình, ngăn cách vấn đề của anh ta, cũng ngăn cách hi vọng của anh ta.

Lúc này thân xe đột nhiên dừng mạnh lại, nương theo tiếng lốp xe ma sát chói tai, bảng hiệu bằng gỗ thật to của khu cắm trại dã ngoại cũng xuất hiện ở phía trước. Lái xe Lý Kỳ đem kẹo cao su trong miệng thổi thành một cái bong bóng nhỏ, sau đó lại "bóp" một tiếng làm xẹp nó: "Đến nơi! Anh có thể xuống xe, anh Kane."

Kane cầm lấy máy chụp hình, phần nộ xuống xe, nhìn xe việt dã khởi động một lần nữa làm cát bụi bay lên, một sự không cam lòng cùng hờn giận dâng lên trong lòng, buồn bực đến nỗi anh ta có chút hốt hoảng. Thu các ngón tay vào, nắm trong lòng bàn tay trống rỗng, anh ta cảm thấy nhất định phải biết được chút gì đó, mặc kệ là có ý nghĩa hay không.

"Này!! Tên! Tối thiểu cũng nói cho tôi biết tên của cô chứ?" Anh ta hướng về phía đuôi xe hô to.

"Đường Mật ", xe lao như tên bắn, trong tiếng gió rít loáng thoáng truyền đến hai chữ.

Kane chán nản buông tay ra, bả vai cũng chùng xuống.

Hai chữ "Đường Mật" này anh ta cũng không xa lạ gì, cách đây không lâu người đứng đầu danh sách nhận giải thưởng Hasselblad[2] cho tác phẩm hoang dã chính là cái tên này. Nhưng mà, điều để lại ấn tượng sâu sắc cho anh ta không phải vì cái tên này

nhận được giải thưởng, mà vì trong tác phẩm lộ ra một sự kỳ diệu về khoảng cách cùng cảm giác tín nhiệm giữa người chụp ảnh và kẻ bị chụp.

[2]Giải thưởng Hasselblad: là một giải thưởng nhiếp ảnh quốc tế.

Làm một nhà nhiếp ảnh động vật hoang dã, bạn có thể lựa chọn rất nhiều rất nhiều góc độ đẹp để chụp "Người mẫu" của mình, nhưng bạn vĩnh viễn cũng không thể khiến chúng giống như bạn bè mà ngồi bên cạnh bạn, lẳng lặng kể ra hỉ nộ ái ố của chúng, cũng không thể khiến chúng chủ động xuyên thấu qua ống kính mà gắn kết với bạn được. Thế mà Đường Mật lại có thể làm, thông qua ống kính của cô ấy, bạn có thể biết rõ thức ăn hôm nay của chúng có phong phú hay không, đồng bạn hoặc con cái của chúng có trở thành con mồi của kẻ địch hay không, nguồn nước quý giá có khô kiệt hay không, cùng với một số thứ sâu xa hơn, rộng lớn hơn, tóm lại chính là bạn có thể cảm nhận được nhưng vĩnh viễn không thể hiểu rõ được.

Không ai biết vị nhiếp ảnh gia trẻ tuổi ấy đã làm như thế nào, chỉ biết tên cô gái kia có chút khó đọc cùng với tác phẩm có thể làm xúc động tâm linh, không cần quá nhiều, chỉ vậy là đủ rồi.

"Nhiếp ảnh gia tâm linh", đây là biệt hiệu đoàn giám khảo khi ấy bí mật đặt cho cô.

Khoảng cách giữa các cao thủ chỉ là rất nhỏ, vào lúc những người khác đều núp ở trong xe việt dã len lén chụp hình, mà bạn có thể thông dong cầm máy chụp hình bước từ trên xe xuống, đi đến trước mặt một con sư tử hoặc một con báo lên tiếng chào hỏi: "Hi!! Ông anh, chúng ta chụp một bức nhé.", sau đó nhẹ nhàng linh hoạt ấn cửa chớp xuống. Thế là bạn thành công rồi, chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Kane nhìn máy chụp hình của mình, thả lỏng lông mày đang nhú chặt, khóe miệng khẽ cong lên.

Bất luận thế nào, hôm nay anh vẫn là may mắn.

Chương 2: Nữ nhiếp ảnh và nam trợ lý.

Trái với sự may mắn của Kane, Lý Kỳ trên xe việt dã lại cảm thấy hôm nay quả thực không may mắn. Hiện tại là 11 giờ trưa, theo kế hoạch, lẽ ra bọn họ đã tới đích -- bộ lạc người Maasai, rồi ở nơi đó chuẩn bị tiến hành việc chụp voi, nhưng bởi vì nhiếp ảnh gia Kane xui xẻo kia mà bọn họ đã chậm tròn 40 phút.

"40 phút! Trong 40 phút có thể xảy ra rất nhiều chuyện! Trong 40 phút cái trống nấu chín sẽ bị mất đi 10% dinh dưỡng, trong 40 phút một quả bom nguyên tử sẽ được chế tạo ra, trong 40 phút tòa tháp đôi đã bị hai máy bay đột kích... Còn chúng ta lại dùng để cứu

một tên ngu ngốc!", Lý Kỳ vừa nói vừa nhét điều thuốc vào môi. Đầu điều thuốc chọt sáng ngời rồi dịu xuống, để lại hơn nửa mẫu thuốc lá khê run chịu đựng tức giận của người hút.

"Đừng như vậy, Lý Kỳ. Dù sao anh ta cũng là người cùng nghề với chúng ta." Đường Mật cười cười, nghiêng người móc từ trong túi Lý Kỳ ra thuốc và bật lửa, "Tạch" châm lên, hút một hơi dài.

"Người cùng nghề? Nếu như tên kia không phải bán ảnh chụp được cho tạp chí 《Hoang dã nước X》 mà là tạp chí của chúng ta thì hẳn đã là đối thủ rồi. Chúng ta chỉ còn thời gian hai tuần để ở lại nơi này, theo như lịch trình thì 20 ngày sau sẽ phải tới Tây Ban Nha tiến hành hạng mục mèo rừng Iberia, thời gian vô cùng gấp gáp, trời mới biết những con voi hoi hám trong khu rừng kia có chịu phối hợp hay không? Tô Tây còn chưa làm visa cho chúng ta, vé du lịch bị trả lại rồi, 20 hôm thiết bị đến nay còn bị giữ trong cục hải quan không ra được, thiết bị ánh sáng hôm qua lại xảy ra vấn đề, Fuck! Chỉ mong trước khi mặt trời xuống núi tôi có thể bắt nó hoạt động tốt." Lý Kỳ ngậm thuốc, tức giận bất bình phẫn bác, mấy mẫu tàn thuốc thỉnh thoảng lại rơi trên tay lái, phút chốc lại bị gió thổi đi.

"Mọi thứ đều sẽ thuận lợi thôi, có super Mario như anh ở đây, ngay cả vũ khí hạt nhân chúng ta cũng có thể làm hoạt động tốt.", Đường Mật dùng tay chống cằm, cười nhả ra một vòng khói.

Cô rất thích bộ dạng Lý Kỳ lúc càu nhàu, ngay thẳng, cộc cằn, rồi lại làm cho người ta cảm thấy thân thiết cùng an tâm. Anh ta giống như một anh hàng xóm không gì làm không được, thay cô nhận công việc, thảo luận với tòa tạp chí, soạn kinh phí dự tính, sắp xếp lịch trình vân vân, đương nhiên còn kiêm cả lái xe, ánh sáng cùng với khiêng hành lý thiết bị. Lý Kỳ là một trợ lý nhiếp ảnh giỏi nhất trên thế giới, cũng là đối tác cô tin nhiệm nhất.

Vì vậy, Đường Mật trả cho Lý Kỳ tiền lương rất hậu hĩnh, nhưng số tiền ấy so với sinh hoạt phí mà anh ta nhận mỗi tháng từ gia tộc thì giống như là hạt cát trong sa mạc vậy. Thế thì vì sao Lý Kỳ lại từ bỏ cuộc sống nhị thế tổ* thoải mái mà chạy tới đây làm một trợ lý nhiếp ảnh vừa khổ vừa mệt này? Đường Mật cũng biết một chút nguyên nhân, tối thiểu là vào lúc ban đầu.

**nhị thế tổ: ý chỉ những người có tiền của mà đời trước để lại, đời này dù không cần làm gì cũng tiêu xài không hết.*

Khi đó Lý Kỳ rất thích Đường Mật, vì muốn theo đuổi được cô, đã tốn một số tiền cùng thời gian rất lớn để đi theo cô khắp thế giới, về sau còn mua chuộc được tổng biên tập tạp chí để trở thành phụ tá của cô. Đối với những chuyện anh ta làm, Đường Mật chỉ nói một câu: "So với bạn trai thì tôi càng cần một nam trợ lý xuất sắc hơn." Từ đó về sau,

Lý Kỳ không còn bộc lộ một chút tình ý nào ra với cô nữa, nhưng cũng không hề rời đi, hai người liền dùng loại phương thức kỳ quái này bắt đầu hợp tác, cho đến tận hôm nay.

Mặc dù không rõ nguyên nhân vì sao sau khi bị cự tuyệt mà Lý Kỳ vẫn chọn ở lại cho lắm, nhưng Đường Mật cảm thấy tình trạng bây giờ của bọn họ cũng vô cùng tốt. Cô phụ trách chọn cảnh chụp, anh phụ trách những việc vặt vãnh; cô phụ trách giao tiếp với động vật, còn anh phụ trách giao thiệp với con người. Hai người phối hợp với nhau, thân mật khăng khít, không phải là loại tình cảm giữa người yêu, mà giống quan hệ vững chắc bền chặt giữa người thân hơn.

"Hy vọng mấy ngày này trời đừng mưa, cô nói mấy con voi kia có thể nghe được cô nói hay không? Ý tôi là cô có dùng công năng đặc biệt của cô trò chuyện với chúng nó được hay không."

Lý Kỳ một tay thần tốc xoay tay lái, tay kia đồng thời giảm số, thân xe việt dã không hề nhẹ nhàng tránh khỏi một vũng nước, chạy dọc theo đường ven sông tương đối bằng phẳng. Bọn họ đã ra khỏi bìa rừng, vùng đất phía trước cách đó không xa bốc lên khói bếp chính là bộ lạc người Maasai.

"Chưa thử qua, giống voi nơi này rất đặc biệt. Bọn chúng nhạy cảm thận trọng lại có tính cách nóng nảy, với lại gần như cự tuyệt làm bất cứ giao lưu gì với loài khác. Năng lực của tôi chỉ là có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, giống như có thể nghe hiểu anh nói vậy, nhưng giả sử anh cự tuyệt nói chuyện với tôi, tôi cũng bất lực." Đường Mật lắc đầu nói.

Nghe câu trả lời của Đường Mật, sắc mặt Lý Kỳ càng thêm buồn bực: "Như vậy, lần quay chụp này thành công hay không chỉ có thể phó thác cho trời rồi? Shit, sớm biết vậy đã không nhận chụp cái chuyên đề này, tiền vừa không nhiều lắm, lại gặp chuyện phiền phức, chỉ cần vừa nghĩ tới khuôn mặt khổ qua mà chủ nhiệm biên tập trung ra tôi liền buồn nôn. Cái bà già biến thái kia!"

"Bà già biến thái? Tôi lại từng thấy anh ôm bà ấy hô to Sweetheart cơ." Đường Mật chế nhạo, chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng Lý Kỳ phóng ánh mắt mê hoặc đến chủ nhiệm biên tập thì cô liền muốn bật cười.

"Còn không phải vì giúp cô giành được cái chuyên đề này ư? Thật không hiểu nổi vì sao cô lại cảm thấy hứng thú với voi nữa? Đề tài voi ở Châu Phi đều bị chụp nát cả rồi, còn không bằng đi Tajikistan chụp cừu sừng xoắn ốc *Marco Polo*, bên 《 Địa Lý Hoàn Cầu 》 cũng đã ra đến 2000 đô la một bức ảnh để mời cô, còn hỗ trợ kinh phí dồi dào và một đoàn làm phim hoàn chỉnh, thế mà cô lại không đồng ý!" Lý Kỳ quơ một tay lên, giọng nói trở nên kích động.

Đường Mật đề tay anh ta lại, ấn nó về trên tay lái: "Không, chuyên đề lần này cũng không phải là không có ý tưởng mới. Trước khi đến, tôi đã xem qua số lượng lớn báo cáo nghiên cứu, cũng đã liên hệ với các chuyên gia về voi của khu bảo tồn động vật, bọn họ nói cho tôi biết trong một năm nay, voi ở nơi này đột nhiên trở nên vô cùng hung hãn, chúng giết chết số lượng lớn tê giác, còn có thể xông vào trong bộ lạc làm hại người Maasai chăn nuôi bò. Anh cũng biết, voi là động vật ăn cỏ, bình thường sẽ không chủ động tiến hành tấn công, điểm này rất kỳ lạ."

"Cũng không có gì kỳ lạ, voi được đến thời kỳ động dục đều đặc biệt hiếu chiến, có lúc ngay cả sư tử cũng không dám đến gần chúng." Anh ta phản đối nhún vai.

"Nhưng vấn đề là, theo điều tra phát hiện, toàn bộ những con tiến hành tấn công đều là voi được chưa trưởng thành, và lại trong bọn chúng có không ít con vừa sinh ra vẫn chưa có ngà."

"Vậy thì có chút đặc biệt, nhưng tôi vẫn cảm thấy cừu sừng xoắn ốc Marco Polo đặc biệt hơn. Sừng lớn xinh đẹp, bộ lông kêu gọi...", Lý Kỳ lại quơ tay lần nữa, để nhận thấy anh ta vẫn lưu luyến không quên với chuyện một bức ảnh chụp được 2000 đô la kia.

"Hành vi khác thường của những con voi, rất có thể là do môi trường sinh sống của bọn chúng xảy ra thay đổi, mới dẫn đến thay đổi khác thường về sinh lý và tâm lý. Nếu như chúng ta có thể tìm được nguyên nhân chúng thay đổi, sau đó ghi chép lại, chẳng những có được một câu chuyện mới mẻ, mà còn được một nghiên cứu có giá trị. Quan trọng nhất chính là, có thể khiến cho càng nhiều tổ chức bảo tồn động vật khác quan tâm đến chúng, anh cũng biết, kinh phí cùng với nhân lực của khu bảo tồn động vật này tương đối không đủ mà." Đường Mật rù lông mi xuống, trên mặt lộ ra lo lắng mơ hồ.

Lý Kỳ cũng không quan tâm đến tình hình tài chính của khu bảo tồn, cái anh ta quan tâm hơn là tình hình tài chính của cô. Anh ta nhướng nhướng lông mày, trong chớp mũi phát ra âm thanh mang theo vài phần mỉa mai: "Hừ, nói như vậy lần này chúng ta quay chụp thuận tiện là để phụ trách làm trung tâm giúp khu bảo tồn gây quỹ ư? Không ngờ cô còn là nhà từ thiện nữa đấy."

"Lý Kỳ, đây cũng là để giúp những con voi kia." Đường Mật ngẩng mặt lên, mí mắt xé khẽ hạ xuống, trông mắt ở dưới bóng của lông mi tỏa ra một màu lam nhạt xinh đẹp, ánh sáng dịu nhẹ từ con ngươi lộ ra, từ góc 45 độ nhìn xuống đặc biệt làm cho người ta triu mến.

Lý Kỳ thấy cô im lặng không lên tiếng, một lúc lâu sau thở dài: "Ài, được rồi. Có lúc tôi nghĩ, có phải ở trong lòng cô những động vật kia so với tôi còn quan trọng hơn hay không nữa ấy?"

"Không, các người đều quan trọng như nhau." Đường Mật ôm bờ vai anh ta nở nụ cười, má lúm đồng tiền nhợt nhạt ẩn hiện, làm cho khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng kia có thêm một vệt ranh mãnh của trẻ con.

"Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết mình so ra cũng không kém con voi là mấy." Lý Kỳ liếc cô một cái, sau đó rầu rĩ châm điều thuốc thứ hai.

Trong lúc nói chuyện thì xe cũng đã đi tới lối vào của bộ lạc Maasai, thủ lĩnh Uno Lasso dẫn theo vợ con ông ta cùng một đội dũng sĩ Maasai đang đứng ở trước rào chắn bằng bụi gai chờ bọn họ. Xe còn chưa dừng hẳn, bọn nhỏ đã nhanh như chớp vọt tới cạnh cửa sổ xe, vui mừng hô to: "Sema Selon, Sema Selon!", thân thể ngăm đen dưới ánh mặt trời sống động như đàn cá chạch nhỏ.

Sema Selon là tên mà thủ lĩnh đặt cho Đường Mật, trong ngôn ngữ Maasai nghĩa là sư tử cái. Mặc dù nghe có chút buồn cười, nhưng người Maasai thích dùng động vật để đặt tên cho mình, động vật càng hung mãnh càng chứng tỏ địa vị tôn quý của họ, đặc biệt là lúc Đường Mật biết được chiến sĩ dũng mãnh nhất trong bộ lạc tên là Sanga(*linh cầu đỏm*), cô liền cảm thấy cái tên Sema Selon này cũng không tồi.

Đường Mật cười bước xuống xe, sờ sờ những cái đầu nhỏ nhắn bóng, gọi ra tên từng đứa một, sau đó lấy tất cả kẹo cao su và chocolate trong túi phân chia hết.

"Sema Selon, chào mừng cô!" Thủ lĩnh Uno Lasso lộ ra nụ cười xán lạn, hàm răng thuần trắng tô điểm thêm cho "tám vải quần" màu đỏ tươi trên người vô cùng chói mắt, so với một quảng cáo kem đánh răng nổi tiếng nào đó còn tốt hơn nhiều. Ông ta đang hai cánh tay, ôm chặt Đường Mật.

"Uno Lasso, rất vui được gặp mọi người!", Đường Mật ôm lại Uno Lasso, đồng thời dùng sức vỗ sau vai ông ta. Nhưng lúc ngón tay chạm vào một đồ vật lạnh lẽo nào đó, cô không khỏi sững sốt một chút. Buông tay ra, cô nhìn thấy trên vai Uno Lasso đeo một cây sắt màu xám, một khẩu súng trường tấn công Colt AR-15.

Lúc này, Entree con trai Uno Lasso dẫn theo mấy người đàn ông đi tới chào hỏi Đường Mật, cô để ý thấy trên người bọn họ cũng đeo những khẩu súng cùng loại, điều này khiến cô vô cùng kinh ngạc. Người Maasai mặc dù dũng mãnh thiện chiến, nhưng bọn họ cũng không hiểu chiến, cho dù là khi xua đuổi những con dã thú to lớn để bảo vệ đàn bò, cũng chỉ dùng những cây giáo dài và cung tên, chứ không phải những thứ vũ khí hiện đại có lực sát thương cực mạnh này.

"Đây là sao vậy? Uno Lasso." Đường Mật nhìn chằm chằm khẩu súng trên người ông ta hỏi.

Uno Lasso mím chặt đôi môi, nụ cười trên mặt cũng biến mất, khuôn mặt đen kịt lộ vẻ nghiêm trọng cùng phần nộ sâu sắc.

"Chúng ta đi vào rồi nói sau." Nói xong, ông ta liền kéo Đường Mật và Lý Kỳ đi vào trong bộ lạc.

Tình hữu nghị giữa Đường Mật và bộ lạc Maasai mới bắt đầu từ ba năm trước, lúc ấy cô đang chụp một album Warthog (*một giống heo rừng ở Châu Phi*), để thuận tiện cho công việc, đoàn chụp ảnh đã ở lại bộ lạc suốt một tháng. Người Maasai tính tình thiện lương chất phác cùng với sự bảo vệ động vật đã để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, đồng thời cuộc sống cực kỳ nghèo khó của họ cũng làm cho cô nhìn thấy mà giật mình. Thủ lĩnh Uno Lasso nói với cô, chính phủ vì muốn bảo đảm động vật hoang dã có đầy đủ không gian sống nên đã đưa bọn chúng từ nơi chúng sống ban đầu tới đây. Nhưng đất đai nơi này quá cằn cỗi, đàn bò đã không có đủ cỏ khô, còn thường xuyên bị đám sư tử mãnh thú tấn công bất ngờ, những đứa trẻ một ngày chỉ có thể ăn một bữa cháo, còn tiếp tục như vậy, bọn họ cũng không thể không săn bắn những động vật trên thảo nguyên để lót dạ.

Đường Mật biết rõ yêu thương động vật và thiên nhiên tha thiết là bản tính của người Maasai, nếu không phải thật sự không sống nổi nữa thì họ tuyệt đối sẽ không ruồng bỏ tín ngưỡng của mình mà đi săn bắn động vật. Về sau, cô giúp bọn họ quay một đoạn phim tài liệu, rồi gửi đoạn phim đến quỹ bảo tồn động vật thế giới. Sau khi quỹ ấy xem xong đoạn cô thu hình đã cử một tổ chuyên đề nhỏ đến bộ lạc tiến hành khảo sát, còn chế tác một bộ phim tài liệu chính thức, tựa đề là « Giết hại thiện lương ». Phim tài liệu vừa công bố đã lập tức gây nên xôn xao. Chính phủ ở chỗ của bộ lạc người Maasai tức thì bị áp lực từ khắp nơi, cuối cùng đã quyết định mỗi tháng sẽ trích ra một khoản riêng để tiến hành cứu trợ bọn họ, nhằm đền bù tổn thất những đất đai mà bọn họ bị mất đi.

Cứ như vậy, Đường Mật nhận được sự tôn kính của người Maasai, cũng đã có được tình hữu nghị sâu sắc nhất của bọn họ.

"Là bọn cướp ở bên kia núi, dám săn trộm và tội phạm giết người chết tiệt ấy!", Uno Lasso sờ khẩu súng trong tay, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo còn lạnh hơn cả thân súng.

"Săn trộm? Bọn chúng tới đây từ khi nào? Vào cuối năm ngoái, chính phủ đã tập hợp cảnh sát cùng một đội lính đánh thuê tiến hành vây quét bọn chúng, đánh cho chúng tan tác rồi mà, chỉ một thời gian ngắn như thế đã ngóc đầu trở lại?", Lý Kỳ nháp một hợp nhựa cây ỏ thành rượu, chất lỏng cay cay kích thích cổ họng anh ta đến có chút ngứa.

"Không phải đám người trước kia, những kẻ săn trộm trước kia cùng lắm cũng chỉ là đám ô hợp, còn những kẻ bây giờ đều là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh. Bọn chúng hành động nhanh nhẹn, rất có kỷ luật, trong tay còn có số lượng lớn vũ khí, những thứ đó lợi hại hơn gấp trăm lần khẩu súng trong tay tôi. Hai người biết việc gần

đây nước láng giềng với chúng tôi xảy ra cuộc bạo động chứ?", Uno Lasso ngẩng đầu nhìn bọn họ.

"Biết, tổ chức vũ trang phản chính phủ để giành chính quyền đã chiếm cứ sân bay lẫn cục cảnh sát, còn nổ súng bắn chết dân thường và du khách. Nhưng mà, không phải về sau bọn họ đã bị quân đội chính phủ đánh bại rồi sao?", Đường Mật gật đầu đáp.

Cách đó không xa, ở một bên triền núi khác là nước Z, nơi ấy nổi tiếng về loạn lạc và nạn đói, mỗi ngày đều có người chết đói hoặc là bị đánh chết, cả nước đã có trên ba phần năm dân số đang sống trong khốn khổ vùng vẫy. Mặc dù nơi đó thừa thãi vàng và kim cương, thế nhưng những của quý ấy cũng không hề mang đến bất cứ lợi ích gì cho người dân, mà chỉ tạo cho những kẻ cầm quyền tham ô hủ bại cùng những trận hỗn chiến quân phiệt lớn nhỏ, ngoại trừ những người buôn bán vũ khí đạn dược ra thì không có ai thích ở lại cái quốc gia kia cả.

Uno Lasso nói tiếp: "Đội du kích phản chính phủ chạy trốn vào khe núi đối diện, lấy nơi đó làm căn cứ địa mới, chuẩn bị đợt tấn công tiếp theo. Để đổi lấy vũ khí đạn dược đầy đủ, bọn chúng thường xuyên vượt qua biên giới, chạy vào khu rừng bên này săn bắn voi để lấy ngà. Hiện nay mỗi tuần đều sẽ có 2-3 con voi bị bắn chết, không bao lâu nữa voi ở đây sẽ bị giết sạch mất."

"Các người không thông báo chuyện này cho nhân viên giám sát săn bắn của khu bảo tồn sao?", Đường Mật cau mày hỏi.

"Có, tuần trước đám người kia lại đến săn trộm, khi đội giám sát săn bắn đuổi tới hiện trường đã cùng bọn chúng xảy ra bắn nhau, tôi cũng dẫn theo những người đàn ông trong bộ lạc tham gia chiến đấu. Chỉ có điều vũ khí của bọn chúng thực sự quá lợi hại, vả lại mỗi người đều là dân liều mạng, chúng tôi căn bản là đánh không lại. Cuối cùng, đội giám sát săn bắn chỉ đành phải rút lui trước, trước khi đi họ để lại súng trong tay cho chúng tôi."

"Chỉ bằng mấy khẩu súng tồi tàn trong tay các ông căn bản không làm nên chuyện gì. Đội du kích không chỉ có súng, còn có lựu đạn, xe thiết giáp(*bọc thép*) và xe tăng phóng hỏa tiễn, chỉ cần có tiền ngay cả hàng không mẫu hạm bọn họ cũng có thể mua được, các ông căn bản là súng hơi chơi với đại bác.", Lý Kỳ không cho là đúng lác đầu, anh ta cũng không cho rằng chỉ bằng vào sự dũng mãnh của người Maasai thì có thể đối kháng được với đám quân nhân chuyên nghiệp trang bị đến tận răng kia.

"Người Maasai chúng tôi từ nhỏ đã được dạy dỗ, đất đai và động vật là của cái quý giá nhất mà thần linh ban cho chúng tôi, tổ tiên các đời đều nghiêm khắc tuân thủ chặt chẽ giới luật này, nếu như có người dám cướp đi chúng, chúng tôi nhất định sẽ chiến đấu đến cùng!", Uno Lasso nắm chặt vũ khí trong tay, trên đốt ngón tay thô to hiện ra từng đường gân xanh, mạnh mẽ mà có lực, giống như quyết tâm giờ phút này của ông ấy vậy.

Lý Kỳ nhìn bộ dáng Uno Lasso, trong lòng âm thầm thở dài, lại là một người bảo vệ động vật cố chấp mà cuồng nhiệt, chả trách Đường Mật lại hợp ý với ông ta như vậy. Nghĩ tới đây, anh không khỏi lo lắng nhìn cô, những con voi phần nộ đã đủ làm người ta đau đầu rồi, bây giờ còn thêm một đám người cuồng chiến tranh nữa. Tất cả những nguy cơ có thể lường hoặc chưa lường trước được như ở tận những tầng mây xa xa, trùng điệp lại bí hiểm không đoán ra, dồn ép người ta đến có chút không thở nổi, anh bắt đầu suy tính xem có nên kết thúc hành động quay chụp lần này hay không.

Chương 3: Thương nhân vũ khí trong ống kính.

Khi mặt trời bắt đầu ngả về tây, Đường Mật trèo lên sườn núi, ngắm nhìn mảnh đất màu đỏ tươi phía dưới. Đất đỏ bao la dưới vách núi thỏa sức trải rộng, tựa như một ngọn lửa thiêu cháy sạch mọi thứ trên đường nó đi qua cho tới tận chân trời, mà ở chân trời, sa mạc lại viền thêm cho đám lửa cháy lan rộng kia một vòng mỏng manh màu vàng. Bụi gai xám trắng cùng những gai nhọn lĩa chĩa, như bộ xương nhỏ vụn rải rác trên đất đỏ cát vàng, mang theo vẻ đẹp đau buồn thê lương. Thung lũng Great Rift nổi tiếng ở Đông Phi đến đây sẽ từ biệt rừng rậm để tiến vào sa mạc, sau đó xuyên qua cao nguyên đến Biển Đỏ. Vùng này được gọi là "Nơi bị Thượng Đế lãng quên", bởi vì gió khô nóng của sa mạc đã cướp đi nguồn nước quý báu, dưới đất kín mít những gò mồi cùng cát đá, ngoại trừ một số ít thực vật chịu được hạn ra thì cũng không thấy có thêm gì khác.

Khung cảnh trước mắt bao la mà tráng lệ, có cảm giác vào ống kính sẽ rất tuyệt, nhưng Đường Mật cũng chưa vội cầm máy chụp hình lên, mà chỉ lẳng lặng ngồi xuống nghe tiếng gió thổi bên tai. Gió Đông Bắc từ bãi đất cao ủa tới tương đối mạnh, làm cho màng nhĩ "ù ù" rung động, trong tiếng gió gào thét còn xen lẫn đôi chút tiếng than khóc như có như không, yếu ớt lại rõ ràng, từ rừng cây phía sau truyền đến, từng đợt từng đợt đánh vào tâm linh cô, cô không tự chủ được ôm chặt hai chân, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, cố nén kích động muốn rơi nước mắt, không dám lắng nghe nữa.

Đó là tiếng khóc của đàn voi, chúng đang vì đồng bạn chết đi cử hành "Tang lễ". Mỗi khi có một con voi chết đi, những thành viên trong gia tộc của nó sẽ định kỳ đến vây quanh bên thi thể, vừa vây quanh vừa phát ra tiếng kêu gào thảm thiết giống như tiếng than khóc, mãi cho đến ngày, thi thể hóa thành xương cốt, chúng mới làm vỡ xương cốt thành từng khúc nhỏ mang tới một chỗ sâu trong rừng rậm dùng bùn đất lấp lên. Nghi thức mai táng kỳ lạ của loài voi Châu Phi này làm các nhà động vật học cảm thấy kinh ngạc cùng thương xót, thì ra trong lĩnh vực tình cảm, không chỉ có loài người, mà động vật cũng giống như chúng ta, cũng sẽ vì đồng bạn chết đi mà bị thương khổ sở, phương thức biểu đạt tình cảm của chúng ta cũng không cao quý hơn chúng bao nhiêu.

Cho nên Đường Mật cũng thường xuyên tự hỏi một vấn đề thế này, rốt cuộc là động vật có nhân tính, hay là con người có động vật tính? Trên đường xuyên qua khu rừng, cô nhìn thấy không ít thi thể voi, ngã bị cưa mất, trên người đầy vết đạn, có vài cái xác đã

thôi rửa lộ ra xương sườn trắng hếu, nhưng đôi mắt màu xám đã từng xinh đẹp vẫn đang mở to, bị ai, sợ hãi cùng khó hiểu tràn ngập trong thủy tinh thể đục ngầu, sáng ngời nhìn chăm chăm bầu trời xanh thẳm, giống như đang chất vấn vì sao thứ cướp đi tính mạng của mình không phải mãnh thú hay bệnh tật, mà lại là từng viên từng viên đạn nhỏ bé cùng với những khuôn mặt tham lam ở phía sau nó.

Đường Mật dùng ống kính ghi lại những chất vấn cùng nghi hoặc của chúng, các loại nghi vấn trước lúc đến chụp ảnh cũng đã bắt đầu có đáp án. Bởi vì bị những kẻ săn trộm tàn sát, những "Người trưởng thành" trong đàn voi đều bị chết bảy tám phần, để lại số lượng lớn cô nhi. Voi là động vật có tính gia tộc cao, mất đi sự bảo vệ cùng nuôi dạy của cha mẹ, voi con sẽ trở nên không biết phải làm sao, tính tình cũng sẽ trở nên lệch lạc mà táo bạo, tùy tiện triển khai tấn công. Quan trọng hơn là, vì sinh tồn chức năng thân thể chúng sẽ tự động thoái hóa ngà để trốn tránh đuổi bắt, tính thích ứng với hoàn cảnh của động vật vượt rất xa tưởng tượng của loài người, thuyết tiến hoá Đác-Uyn cũng đã sớm chỉ ra điểm này, chẳng qua bây giờ cái tạo nên sự tiến hóa của chúng không phải là tự nhiên nữa mà chính là con người.

Đột nhiên, tiếng súng kịch liệt vang lên liên tiếp dưới chân núi, như tiếng sấm rền phá tan trầm tư của cô.

Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Đường Mật chính là những kẻ săn trộm kia, cô nhanh chóng cúi người xuống, bò lồm ngồm đến gần vách núi sát biên giới, lấy ống nhòm luôn mang theo bên mình ra kiểm tra tình hình dưới sườn núi. Ánh mắt lướt qua từng lùm cây cùng cỏ tranh thấp bé, khi nhìn đến cây Cẩm Quỳ cao lớn cách đó không xa thì vài tia sáng màu bạc đã xuyên thấu qua ống nhòm lọt vào mắt. Cô điều chỉnh tiêu cự, cảnh tượng càng hiện ra rõ ràng hơn, dưới tàng cây Cẩm Quỳ có một đám người đang đứng, tia sáng đúng là phát ra từ thứ bọn họ cầm trong tay.

Từng khẩu súng tự động M12S mới tinh dưới ánh mặt trời phát ra màu vàng đen sáng bóng, kiểu dáng gọn nhẹ, đường cong trơn tru, được những người đàn ông mặc quân trang kia cầm trong tay nhìn linh hoạt như một món đồ chơi. Nếu như không phải hòng súng vẫn đang bắn ra từng hồi khói thuốc súng, nếu như không phải nhìn thấy ký hiệu phản quân trên quần áo của những người kia, Đường Mật còn suýt cho rằng khung cảnh trước mắt là một đoàn làm phim nào đó đang quay phim.

"Bọn họ chính là phản quân của nước Z ư? Lẽ nào lại định bắt đầu tàn sát voi nữa?" Đường Mật nghĩ, cảm thấy một dòng nóng rực từ lồng ngực đang vọt lên, sự phẫn nộ theo máu từ tim dồn lên não. Nếu như nói cô ở trong rừng cây chụp được hiện trường người bị hại và kẻ giết người, thì đám người dưới kia chính là hung thủ gây án, nhưng bây giờ cô có thể làm được gì đây? Chẳng lẽ lao xuống chỉ vào mũi bọn chúng mắng rằng: "Các người là hung thủ!"

Hành vi ngu xuẩn ấy ngoại trừ dẫn đến cái chết cùng tăng thêm kiêu ngạo của kẻ tàn sát ra thì không hề có tác dụng gì.

Cô nắm chặt ống nhòm, ra lệnh cho mình tỉnh táo lại, phải suy nghĩ thật kỹ xem nên làm những gì mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất?

Lúc này, trong đám phản quân có một người đàn ông nhìn giống như thủ lĩnh đứng đây, hắn đặt khẩu súng trong tay ước lượng, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, phất phất tay về phía sau, một đám đàn ông thân hình to lớn liền khiêng mười mấy ngà voi cực lớn đã buộc lại để lên xe tải trước mặt. Mà ở bên cạnh xe tải có mấy người da trắng mặc âu phục đeo kính râm đang đứng, dưới chân bọn họ để đầy những hòm gỗ, vừa mở nắp hòm bên trong liền lộ ra hình dáng các loại vũ khí đen sì lạnh lẽo, chúng bị chất đồng nằm lộn xộn cùng một chỗ, giống như rau cải trắng bốc mùi hư thối ở chợ, liên tục không ngừng bị đưa vào tay người mua.

"Thì ra là bọn họ đang giao dịch vũ khí." Đường Mật mím chặt môi, trong lòng phút chốc ra quyết định. Ném ống nhòm xuống, cực nhanh nhấc chân giá đỡ lên mở máy chụp hình ra, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi điều chỉnh độ mở ống kính tốt nhất cùng tốc độ cửa chớp. Hôm nay cô vốn chỉ có kế hoạch khảo sát địa hình và chọn lựa địa điểm chụp, không hề dự định tiến hành chụp chính thức, cho nên không mang theo nhiều thiết bị dụng cụ lắm, thậm chí ngay cả Lý Kỳ cũng ở lại bộ lạc tiếp tục chỉnh sửa đèn đóm của anh ta. Nhưng thời cơ cũng giống như mỹ nữ Samba nóng bỏng, luôn thích vào lúc bạn đang trong tình huống không hề chuẩn bị tung ra ánh mắt quyến rũ để khiêu khích, có thể bắt được cô ấy hay không, sẽ trông cậy cả vào phản ứng trong nháy mắt của bạn.

Trong ống kính, một người da trắng vóc dáng cao đi đến trước mặt thủ lĩnh nhận lấy một túi nhung tơ tằm, từ bên trong lấy ra viên gì đó sáng lấp lánh, sau đó đặt nó dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng xoay tròn, tia sáng bảy màu lóa mắt từ vật thể nho nhỏ ấy ánh ra, chiếu vào mái tóc vàng của người nọ hết sức chói mắt. Đường Mật xoay ống kính nhắm ngay mặt người đó cùng kim cương trong tay, ừm, hình dáng người này thâm thúy, đường nét gương mặt cũng rất hoàn mỹ, tuyệt đối là khuôn mặt ăn ảnh.

"Ngài thương nhân vũ khí thân mến, tháo cái kính râm chết tiệt của ngài xuống giùm đi, để cho mọi người nhìn rõ khuôn mặt anh tuấn của ngài nào." Đường Mật vừa ấn cửa chớp, trong lòng vừa lẩm bẩm. Chuyên đề chụp ảnh lần này là vì dò xét nguyên nhân đàn voi thay đổi, cảnh tượng trong ống kính giờ phút này đúng là nguyên nhân ấy. Cô cảm giác mình thật sự là cực kỳ may mắn, thứ đám người kia đang cầm trong tay chính là vũ khí hủy diệt sinh mạng, mà máy chụp hình trong tay cô chính là vũ khí công bố chân tướng, mặc dù uy lực rất nhỏ, nhưng dù sao cũng phải có người vì việc này mà làm chút gì chứ.

Giống như là nghe được tiếng lòng của cô, người đàn ông kia thế mà lại chậm rãi xoay mặt sang một bên, tháo kính râm xuống, dùng một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm

ống kính cùng với cô ở sau ống kính. Đôi đồng tử màu xanh lục sẫm nheo lại dưới ánh mặt trời, tia sắc bén từ bên trong bắn ra, xuyên thấu qua từng tầng kính quang học đâm vào trong mắt cô, thậm chí so với kim cương trên tay anh ta còn chói mắt hơn vài phần.

Đó là ánh mắt cảnh cáo cùng đe dọa, rất nhiều động vật thịt ăn to lớn trong lúc tức giận đều sẽ nhìn con mồi như vậy, tay Đường Mật cầm ống kính không kiềm được mà thoảng run run, trong phút chốc cô còn có ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi đây.

"Anh ta có thể nhìn thấy mình? Chuyện này tuyệt đối không thể nào, trừ phi anh ta có thiên lý nhãn." Đường Mật cố nén sợ hãi trong lòng, tự an ủi mình. Sườn núi nơi cô ẩn thân cách đám người kia gần 1000m, xung quanh đều bị lùm cây cùng cỏ tranh rậm rạp che khuất, hướng chỉ cô nằm sấp trên mặt đất, với góc độ của người đàn ông kia sẽ không thể nào phát hiện được cô.

Trực giác ban đầu của Đường Mật là chuẩn xác, cô quả thật cần phải trốn, bất quá rất nhiều nhiếp ảnh gia đều sẽ có loại tự tin quá đáng thậm chí là tâm lý tin sẽ gặp may, chính là thời điểm đối mặt với nguy hiểm luôn cho rằng mình có thể vào trước lúc tai nạn ập xuống chụp được một bức ảnh đẹp nhất, trước kia Kane đã nghĩ như vậy, hiện giờ cô cũng nghĩ như vậy. Hít một hơi thật sâu, cô chuẩn bị ấn cửa chớp xuống lần nữa, lại phát hiện người đàn ông trong ống kính đột nhiên nghiêng người đi, đưa lưng về phía mình, khi anh ta xoay người lần nữa, thì một khẩu súng bắn tia Barrett M82A1 đã nhắm ngay ống kính.

"Shit!" Đường Mật mắng thăm một tiếng, lập tức cúi đầu che máy chụp hình, dán chặt thân thể xuống mặt đất. "Đoảng" một tiếng, phía sau truyền đến tiếng nổ, trong con chấn động những mảnh gỗ vụn cùng phiến lá bay vọt nện lên người cô, nóng rất đau nhức, cô đã bất chấp mọi thứ, thân thể lập tức lăn qua phía bên trái, viên đạn đầu tiên không bắn trúng cô, chỉ là bắn trúng cái cây nhỏ phía sau, có điều viên đạn thứ hai thì rất khó nói.

Cưỡng chế ý nghĩ muốn chạy trốn, cô nằm trong bụi cỏ không dám nhúc nhích, nếu khinh suất mà để lộ người ra sẽ còn chết nhanh hơn. Thời gian dường như ngưng lại, ngay cả hô hấp cũng gần như muốn ngưng lại, rễ cỏ thô ráp lạnh lạnh quần lấy lưng cô, dưới cát đá truyền đến tiếng tim đập cộng hưởng, bầu trời xanh trên đỉnh đầu kia mang theo bức bách tươi sáng xinh đẹp lay động ở trong mắt, tựa như đang giăng một cái lưới to lớn không ngừng áp xuống người cô.

Chờ trong chốc lát, tiếng súng đáng lẽ đã vang lên vẫn chưa tới, Đường Mật khẽ cắn răng, hơi di động cơ thể một chút, đột nhiên, một luồng nóng rực nương theo âm thanh vèo vèo của viên đạn xẹt qua mép tóc cô, lập tức trúng vào giữa tảng đá phía trước, hòn đá nổ vỡ ra tung lên một đám bụi mù, giòn giã như một bình thạch cao. Cô vội vàng lui về phía sau nằm ngửa lại, trước mắt mờ hồ biến thành màu đen, trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, trong lúc đá lóe lên lửa sáng, đột nhiên cô nghĩ đến một vấn

đề, nếu như mình sẽ chết ngay lập tức, thì giờ phút này điều muốn làm nhất là gì? Trong vô thức, cô giữ chặt máy chụp hình trong ngực, ngón tay nhanh chóng chuyển động.

Tiếng bước chân "sột soạt" vang lên, từ xa tới gần, tựa như những giọt mưa nặng hạt vây xung quanh cô. Mở mắt ra, cô nhìn thấy một thanh gươm dài nhỏ mà lạnh lẽo đang đặt trên án đường của mình.

"Đứng lên, giờ hai tay qua đỉnh đầu, đừng để tôi nói lần thứ hai." Người đàn ông cầm súng nhướng nhướng lông mày, trên khuôn mặt đen không chút biểu cảm, ánh mắt hung ác nham hiểm phát ra từ dưới mũ quân đội màu đỏ sẫm, giống như một con rắn hung hăng nhìn thẳng vào cô.

Đường Mật giờ tay qua đỉnh đầu, nhìn hòng súng đen ngòm từ từ đứng lên, ánh sáng thừa nơi khoe mắt lướt qua xung quanh, năm sáu người mặc quân phục đang dùng súng chia vào cô, trước ngực bọn họ đều đeo huy hiệu có hình ung xà, rõ ràng chính là ký hiệu của phản quân nước Z.

"Ha ha, anh Arthur, nhìn xem chúng ta bắt được cái gì này?"

Tiếng cười vang dội từ phía sau mấy người quân nhân truyền đến, thô tục mà không chút kiêng kỵ nào, khiến người ta dựa vào giọng nói liền có thể đoán được người này nhất định là tư lệnh tính tình thô bạo và lại còn quen ra lệnh. Quả nhiên, một gã đàn ông trung niên thân hình to lớn giống như đồ tể, vẻ mặt lại kiêu ngạo giống như tướng quân đã đi tới, theo phía sau là một tốp đông binh lính. Hắn quan sát Đường Mật, ánh mắt hung hãn từ mặt cô đảo hết toàn thân, cuối cùng dừng tại bộ ngực đầy đà cùng vòng eo mảnh khảnh của cô mãi không thôi, mang theo dục vọng không chút nào che dấu, làm cho Đường Mật có loại kích động vừa buồn nôn lại vừa muốn vùng nắm đấm.

"Thì ra là con nai cái nhỏ khêu gọi!" Nụ cười của gã đàn ông trung niên bắt đầu trở nên dung tục, bộ ngực căng chặt dưới bên quần phục rung lên, giống như thịt heo đông lạnh được gói trong vải bố vậy, mà từng hàng huân chương trên vật áo kia cũng bị rung đến không ngừng lắc lư, lại giống như thịt heo treo trên móc câu sắt đang leng keng rung động.

"Phụt! Thì ra là con heo đực xấu xí... Không, mình không thể sỉ nhục loài heo." Đường Mật nhìn hắn mà trong lòng thầm nhổ nước bọt, nhưng trên mặt lại lộ ra một vẻ mặt sợ đến sắp ngất đi.

"Anderson tướng quân, nếu như không ngại, tôi muốn hỏi cô đây vài vấn đề.". Lúc này, một người đàn ông vóc dáng cao có mái tóc dài màu vàng đứng bên cạnh 'Heo đực' lên tiếng.

"Đương nhiên, anh Arthur. Cô ta là con mồi anh phát hiện mà." 'Heo đực' làm một động tác xin cứ tự nhiên, dễ nhận thấy hẳn ta khá tôn trọng người vóc dáng cao này.

"Cô à, vừa rồi cô làm gì trong bụi cỏ vậy?" Người vóc dáng cao gọi là Arthur ném súng trong tay cho binh lính bên cạnh, hai tay đút vào túi quần tây, thông thả chậm rãi bước đến trước mặt Đường Mật, ung dung không vội mà nhìn khuôn mặt cô hỏi.

"Chụp hình." Đường Mật thành thật trả lời, đồng thời không chớp mắt nhìn chăm chăm khẩu súng anh ta ném đi kia, cô nhận ra nó, chính là khẩu M82A1 vừa rồi suýt chút nữa đã cướp đi mạng mình, đương nhiên cô cũng nhận ra khuôn mặt người đàn ông này, chính là "Ngài thương nhân vũ khí" trong ống kính của mình vừa rồi.

"Chụp cái gì?" Arthur châm một điếu thuốc, khuôn mặt đằng sau khối thuốc có chút thờ ơ, đôi mắt màu lục sẫm hơi nheo lại, lộ ra tia sáng nguy hiểm, giống như đang cảnh cáo Đường Mật chỉ cần câu trả lời của cô có chút không đúng, anh tuyệt đối sẽ nổ súng, mục tiêu lần này không còn là cây nhỏ hoặc tảng đá nữa, mà chính là đầu cô.

"Voi." Cơ thể Đường Mật bỗng run lên một cái, bả vai rụt về phía sau, giống như đã bị khí thế của anh dọa sợ.

"Voi? Hi vọng lời cô nói là thật.", Arthur dùng mắt ra hiệu, bọn lính lập tức lấy máy chụp hình từ trong bao máy Đường Mật đang đeo trên người xuống, giao cho anh.

Arthur mở máy chụp hình lên, đầu máy nhúu chặt lại, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo: "Tại sao màn hình lại không lên?"

"Ngã... ngã bị hỏng rồi, vừa nãy tảng đá đằng sau đột nhiên nổ tung, tôi ngã sấp xuống đất, thật là quá đáng sợ!" Đường Mật cắn môi, giọng nói gần như muốn khóc lên, trong mắt tràn lên một tầng hơi nước, ánh lên nước mắt hoảng sợ mà bất lực.

Bộ dạng nhu nhược này của cô tựa như chú nai con hốt hoảng, nhưng người thợ săn đối diện lại không chút dao động nào, anh nhìn chăm chăm ánh mắt cô, khóe miệng nhếch lên một chút, dường như đang mỉm cười lại như đang giễu cợt.

Đường Mật bị anh nhìn chăm chăm như vậy, trái tim bỗng nhiên đập lỡ một nhịp, cảm thấy ánh mắt của anh giống như hai chùm tia mỏng manh, đang lặng lẽ xuyên qua da cô chạy thẳng vào trong lồng ngực, thậm chí còn vào một nơi sâu hơn. Lẽ nào anh ta đã nhận ra điều gì? Cô lén lút điều hòa hô hấp, cố hết sức làm cho trên mặt mình lộ ra vẻ mặt hoang mang vô tội.

Nhưng mà, cô còn chưa kịp có cơ hội biểu hiện, hơi thở nam tính nóng rực cùng với mùi nước hoa sau khi cạo râu đã ập tới, bá đạo xâm nhập khoang mũi cô. Cô có chút sửng sốt, bỗng hai phiến lạnh lạnh mà mềm mại gì đó kề vào vành tai cô, giọng nói trầm

thấp mềm mại đến nỗi giống như tình nhân thì thâm với nhau: "Đáng sợ? Vừa rồi lúc chụp lên mặt tôi sao lại không cảm thấy đáng sợ? Ánh mắt khi cô né tránh viên đạn còn cực kỳ bình tĩnh, tôi nhìn không ra cô có bộ dạng sợ hãi một chút nào, còn tiếp tục giả vờ nữa thì sẽ lộ tẩy đấy, cô à."

Đường Mật chớp chớp lông mi, cảm thấy một luồng khí lạnh từ chỗ môi anh ta kẻ vào đang lan khắp tứ chi, vào trong mạch máu ngưng tụ thành băng nhũ Bén Nhọn, đâm vào đầu ngón tay làm đau nhức từng hồi. Cô không cần nghĩ cũng biết tư thế của mình và người đàn ông này đang có bao nhiêu mập mờ, nhưng cô cũng không thêm để ý, bởi vì làm sao để giữ được tính mạng mới là chuyện quan trọng nhất lúc này. Trong phút chốc, cô nhớ tới tình cảnh bị sóng lớn cuốn vào trong nước biển ở biển Bering ngày trước, cũng giống như bây giờ, khốn đốn, sợ hãi lại không thể nào giãy giụa, mức độ nguy hiểm của người đàn ông này so với bão táp cũng là ngang ngửa.

Trong lúc cô đang sợ sệt, Arthur đã dời đôi môi khỏi vành tai cô, cầm máy chụp hình, nhanh nhẹn lấy đi thẻ nhớ, sau đó ném nó ra đằng sau, cái máy đắt tiền mà mỏng manh kia lăn mấy vòng trên bãi cỏ, rồi theo sườn núi trượt xuống dưới.

"Anderson tướng quân, để cô gái này cho tôi, xem như một chiết khấu nho nhỏ của lần giao dịch này." Arthur xoay người nhìn về phía Anderson, giọng điệu hời hợt mà lại mang theo khôn khéo của người làm ăn.

"Sao? Anh cảm thấy hứng thú với cô ta à?" Trong mắt Anderson mang theo một chút do dự, nhưng không phải vì duyên tiếc sắc đẹp của Đường Mật, mà là vì trước kia hắn đã từng tặng vài mỹ nữ cho Arthur, đều bị hắn ta cự tuyệt, tại sao lần này đột nhiên lại...

Như là phát giác được sự nghi ngờ của Anderson, Arthur nhướn mắt lên, vẻ mặt trở nên ngả ngón, anh ôm vòng eo Đường Mật, bàn tay thành thạo trượt xuống hông cô, hung hăng vỗ vài cái.

"Vì làm ăn, tôi đã nán lại cái nơi chim không thải phân này hơn một tháng rồi, sau khi hoàn thành công việc cũng phải làm chút chuyện để thả lỏng thể xác và tinh thần chứ. Không cần lo lắng, mấy cổ 'Kẻ tập kích sa mạc' ông đã đặt kia ba tuần sau sẽ giao đến, khi đã có chúng tập kích đoàn xe của quân chính phủ thì ông có thể chạy trốn nhanh hơn cả tia chớp đấy."

"Việc đó là dĩ nhiên, anh là đối tác làm ăn tốt nhất của tôi, chờ khi sự nghiệp của tôi thành công, tuyệt đối sẽ không quên người bạn lâu năm như anh. Ha ha, chúc anh có một buổi tối vui vẻ, anh Arthur." Sự đen tối tràn lên trên mặt Anderson, hắn lộ ra nụ cười mờ ám, còn không quên dùng mắt nhìn vài lượt vào cái hông vênh cao của Đường Mật.

Người đàn bà này là một cực phẩm, thả cô ta đi mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng mà nếu so sánh với sự nghiệp của mình, một người đàn bà thì có là gì? Chỉ cần đảo chính thành công, quyền lực trong tay, còn sợ không có vô số mỹ nữ tự động cởi sạch quần áo đứng xếp hàng trước giường hân hay sao?

Nghĩ tới đây, tiếng cười của Anderson càng vang dội hơn.

Chương 4: Bị bắt

Ô tô xuyên qua sa mạc, lái vào một vùng thảo nguyên thưa cây, độ cao so với mặt biển không ngừng tăng dần, không khí càng lúc càng trở nên loãng. Dưới sự nhuộm đậm của trời chiều, từ những áng mây đã hóa thành từng luồng ánh sáng nhẹ nhàng bồng bềnh tản mạn khắp không trung, màu da cam, đỏ tươi, lam nhạt cùng tím thẫm đan chùng lên nhau, chậm rãi bay về phía trước, đẹp đến gần giống như cực quang* trong màn đêm. Nơi này được xưng là "Nóc nhà Châu Phi", hàng trăm triệu năm trước là một ngọn núi lửa, hiện nay dung nham nóng bỏng đã tắt, nguội đi tạo thành cao nguyên đồ sộ, nơi tận cùng mà tầm mắt có thể nhìn thấy đều là dáng vẻ của bầu trời Châu Phi được nâng cao đến một vạn thước Anh, cái loại khô ráo tươi đẹp cùng linh hoạt kỳ ảo này thì lại là tinh hoa mà nó được độ cao tinh luyện ra.

**cực quang: là một hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, thường rất hiếm.*

Đường Mật ngửa mặt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, một đàn hạc trắng đang bay trên bầu trời của bọn chúng. Cánh chim màu trắng viền đen ở mép ngoài, khi thì gập lại khi thì giãn ra, tư thế bay lượn đẹp đẽ đến giống như một cánh bướm lớn, nhẹ nhàng vẽ ra một luồng bụi vàng, liên tục tiến về cuối trời, nơi mà mặt trời to lớn đang lặn kia, tựa như nơi đó mới là hòn đảo nhỏ cuối cùng trong hành trình của sinh mệnh vậy. Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong máu cô cũng sẽ vô cớ tràn ngập sự rung động cùng ngưỡng mộ, sau đó liền muốn giơ ống kính lên đem cảnh tượng quý giá trong chớp nhoáng này thu lại bảo quản thật kỹ, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì nghề thợ nhiếp ảnh này cô đại khái sẽ làm cả đời.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải không có gì ngoài ý muốn, mà giờ khắc này cô lại đang ở trong ngoài ý muốn, có thể nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai hay không còn là một vấn đề, có đôi khi, cả đời rất xa nhưng lại rất gần.

"Cô đang nhìn gì vậy?" Giọng nói của Arthur từ sau người truyền đến, anh ngồi bên cạnh cô, đang mở bao máy chụp hình của cô. Một mái tóc vàng xinh đẹp buộc ở sau đầu, từng sợi ngay ngắn, cũng giống như động tác vừa chuẩn xác lại vừa cực kỳ có trật tự trong tay anh vậy.

"Hạc trắng." Đường Mật nhìn tay anh ta lạnh lùng trả lời. Ngón tay anh ta thon dài trắng nõn, mang theo một loại tao nhã của nghệ thuật gia, nhưng cô cũng không thể quên sự linh hoạt dứt khoát khi chúng hướng về mình bóp cò, dưới những hình tượng hoa mỹ luôn ẩn dấu sự thật tàn khốc.

"Thú vị lắm à?" Tầm mắt Arthur từ trên bao máy chụp hình chuyển qua khuôn mặt cô, ánh mắt không còn vẻ sắc bén tàn nhẫn của trước đó nữa, mà lại lộ ra một loại ánh nhìn tỉ mỉ từ trên cao xuống cùng với tìm tòi nghiên cứu.

Bắt đầu từ lúc ngồi lên chiếc xe này, anh ta vẫn luôn dùng ánh mắt như thể nhìn chằm chằm cô, điều này khiến cô rất không thoải mái. Anh ta không giống như thương nhân bình thường, cũng không phải muốn chỉ về tính đặc thù của "Hàng hóa" anh ta buôn bán, mà là về một loại lực cưỡng chế muốn hiểu rõ cùng nắm giữ hết mọi thứ giờ giờ khắc khắc đều tản mát ra từ anh ta. Đường Mật không hiểu, đối với thương nhân mà nói, ngoại trừ lợi ích thì còn có gì mà anh ta cần nắm trong tay nữa? Nếu như là vì cô chụp được khuôn mặt anh ta, hiện giờ anh ta đã lấy được thẻ nhớ, giết người diệt khẩu cũng lắm cũng chỉ là một viên đạn thôi, vì lý do gì còn phải tốn công tốn sức mang cô đi? Chẳng lẽ là vì tiền? Đúng vậy, anh ta đã lục soát qua túi của cô thì chắc hẳn cũng nhìn thấy những giấy tờ để ở bên trong, tại một đất nước đang có biến động, bắt được ký giả cùng nhà nhiếp ảnh nước khác so với vất vả cực khổ lên vận chuyển súng ống đạn dược thì dễ kiếm tiền hơn nhiều, tối thiểu thì xác suất không bỏ ra chi phiếu của toà tạp chí nổi tiếng thế giới là rất nhỏ.

Nghĩ tới đây, cô quyết định phải cùng kẻ bắt cóc bên cạnh bàn bạc một chút, cho dù việc giao dịch đàm phán không phải là sở trường của cô: "Quả thật rất thú vị, những con hạc trắng kia xuất phát từ Đông Âu, bay qua Israel rồi sa mạc Ai Cập, đến Sudan, Kenya, sau đó lại ở nơi này vượt qua cả mùa đông. Khi mùa xuân đến, chúng sẽ dọc theo đường lúc đến mà trở về nơi mình sinh ra để cho ra thế hệ tiếp theo..."

Vào khi nhìn thấy trên mặt Arthur đột nhiên lộ ra vẻ mặt hứng thú, Đường Mật liền ngậm miệng lại, cảm thấy mình thật là ngu hết chỗ nói, lại đi đàm luận sự di chuyển của loài chim với một thương nhân vũ khí, hành động này nực cười giống như cùng một người bán thịt thảo luận về sự tốt đẹp của chủ nghĩa ăn chay vậy.

Vừa mở miệng đã ra trận thất bại, Đường Mật cảm thấy có chút ảo não, cô liếm đôi môi đã khô, cẩn thận lựa chọn từ ngữ: "Thật ra ý của tôi là, tôi là một nhà nhiếp ảnh. Nếu như anh cho phép, tôi có thể gọi điện cho đồng nghiệp của mình, bọn họ sẽ đem tiền tới."

Đột nhiên, không hề báo trước, cơ thể Arthur đè ép tới, kèm theo một lực áp bức vô hình, bả vai rộng lớn giống như cánh chim tối tăm bao phủ cô trong cái bóng khổng lồ.

"Cái tôi muốn không phải tiền, mà là cái thẻ nhớ đã bị cô giấu đi kia, cô Mật Đường." Anh ta nhếch khóe miệng lên, hàm răng phía trong môi mím lên ánh sáng trong cái bóng tối hù.

Lưng Đường Mật dán chặt vào ghế ngồi, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, trong đầu không ngừng xoay quanh một vấn đề: "Làm sao anh ta lại biết còn cái thẻ nhớ thứ hai?" Tốc độ đổi thẻ của cô là cấp bậc chuyên nghiệp, thời gian trước sau chỉ cần một giây, không thể tưởng tượng được anh ta làm cách nào trong một giây, lại cách xa tận trăm mét như thế mà có thể thấy rõ được động tác của cô, cũng giống như không thể tưởng tượng anh ta đã làm cách nào mà phát hiện được cô trong rừng vậy. Ở người đàn ông này quả thực có quá nhiều cái không thể tưởng tượng, loại cảm giác bị nhìn thấu hoàn toàn cùng áp chế là cho tới bây giờ cô cũng chưa từng thể nghiệm qua, hàm răng cắn chặt vào cùng một chỗ, cô cảm thấy sợ hãi kèm theo có cái gì đó lạnh lạnh xuôi theo sống lưng trượt xuống, làm ướt áo mỏng.

"Là Đường Mật, không phải Mật Đường." Cô sửa đúng, đồng thời cố hết sức khiến cho giọng mình tỏ ra bình tĩnh. Về phần tại sao anh lại nói tiếng Trung lưu loát như thế, cô đã không còn thời gian để suy nghĩ vấn đề ấy nữa rồi.

"A? Xin lỗi. Nhưng tôi vẫn thích gọi cô là ‘Mật Đường’, bởi vì rất ngọt." Anh ta nở nụ cười, ánh mắt lại tùy tiện hạ xuống trên hai chân thon dài mà khép chặt kia của cô, dọc theo quần soóc ngắn mặc để làm việc mà chậm rãi thăm dò vào. Nước da màu hồng phách của cô giống như có mật đường đọng lại, khi ở dưới tầm mắt nóng bỏng của anh lại như tan chảy từng tắc một.

Loại xâm phạm vô hình này so với tiếp xúc thực tế còn làm người ta rợn tóc gáy hơn, Đường Mật nắm chặt hai đấm, cường chế ý nghĩ muốn hét chói tai trong đầu, lạnh lùng xoay mặt đi nói: "Thẻ nhớ đã nằm trong tay anh, anh còn tự tay lấy nó từ máy chụp hình ra mà."

"Đã là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, trên người làm sao chỉ mang theo một thẻ nhớ được? Hiện giờ cô không muốn nói, không sao, cái tôi không thiếu nhất chính là nhẫn nại, đêm nay chúng ta còn rất nhiều thời gian, không phải sao? Mật Đường yêu dấu." Cảm giác được phần nộ của cô, Arthur hài lòng dời người đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không mang theo một chút dục vọng nào.

Đường Mật oán hận nhìn sườn mặt anh, đường cong sắc sảo dưới trời chiều xinh đẹp tựa như lưỡi kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, tinh xảo mà đơn bạc, làm cho người ta có xúc động muốn phá hủy, nhưng lại không có dũng khí vùng vẫy. Từ đầu đến cuối, người đàn ông này tựa như cán dao kề ở trên cổ, không cần bất kỳ hành động nào, chỉ bằng vào khí thế thôi đã có thể hoàn toàn chế phục cô, mà cô ngoại trừ im lặng thuận theo ra thì không còn cách nào khác.

"Đường, với tính cách quật cường đó của con, rồi cũng sẽ có một ngày tự rước lấy phiền phức lớn vào người." Đường Mật đột nhiên nhớ tới lời ba nuôi đã từng nói với cô nhiều năm trước.

Xem ra, lần này lời của ông đã ứng nghiệm. Cô nắm chặt tay vịn bên ghế ngồi, ngẩng nhìn hoàng hôn trên thảo nguyên mênh mông, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Khi màn đêm buông xuống, Đường Mật bị đưa đến một lều vải ấm áp mà rộng rãi. Nơi này nằm ở chỗ giao nhau của thảo nguyên nước Z và thành trấn, vừa hoang vu và lại còn thường xuyên có dã thú to lớn xuất hiện. Về phần vì sao Arthur lại chọn vùng sát biên giới vắng vẻ đặt chân mà không phải ngược lại là thành trấn thoải mái, Đường Mật suy đoán có lẽ nguyên nhân duy nhất là do thân phận đặc thù của anh ta, dù rằng thể cục rồi ren, nhưng dù sao bán vũ khí cũng không giống như bán máy hút bụi mà có thể công khai đứng trong siêu thị phô bày mặt hàng của mình ra, hướng chỉ trong xe tải của anh ta còn đang chất đầy hàng cấm vô giá – ngà voi.

Cô bình tĩnh đánh giá hoàn cảnh bốn phía, trong lều vải chẳng những đầy đủ các loại vật dụng hàng ngày, mà thậm chí còn có radio sóng ngắn quân dụng, thiết bị cung cấp điện bằng năng lượng mặt trời kiểu tiện mang theo, điện thoại di động vệ tinh cùng đám thiết bị Modem vệ tinh Internet tiên tiến, lại thêm hơn mười vệ sĩ thân hình lực lưỡng cầm vũ khí ở bên ngoài kia, quy mô có thể so với một bộ chỉ huy tác chiến đã ngoại loại hình nhỏ.

Thương nhân buôn bán vũ khí thời nay có đều làm được chuyên nghiệp như thế hay không, Đường Mật không rõ lắm, nhưng cô lại rõ một điều rằng hy vọng có thể chạy trốn của mình đã ngày càng mong manh.

Đang khi cô phát ra tiếng thở dài thâm lặng thì Arthur đẩy một cái mâm tới: "Ăn đi, tôi đoán cô đã đói bụng rồi."

Đường Mật nhìn chằm chằm thức ăn trước mặt, có thịt bò, thịt gà, rau cùng một loại món ăn địa phương làm bằng bột mì gọi là 'Anh Cát Lạp', một bữa cơm như vậy trong một quốc gia mỗi ngày đều có người chết đói quả thực chính là thịnh yễn xa hoa, xem ra bọn họ cũng không tính làm khó dễ cô về mặt ăn uống. Nhưng việc này cũng còn ý nghĩa khác, đó là chỉ khi phạm nhân ăn no mới có sức lực đối mặt với tra khảo tàn khốc tiếp theo. Không biết vì sao, cô lại đột nhiên nhớ tới một bộ phim về cuộc chiến của điệp viên đã từng xem qua, các phạm nhân sau khi bị người thẩm vấn bắt uống một ly rượu xong đầu óc sẽ trở nên mơ hồ, tiếp đó sẽ nói hết bí mật của mình ra.

Thấy dáng vẻ do dự của cô, Arthur nở nụ cười, tựa vào lưng ghế dựa nói: "Đừng lo lắng, tôi chỉ là thương nhân, bất quá chỉ muốn an toàn cùng tiền tài, loại chuyện hạ độc đó không phải là phong cách của tôi." Kỳ thực đôi mắt anh ta lúc cười có vẻ rất thân mật, lông mi dày rậm mảnh dài giương lên một đường vòng cung, tao nhã viên quanh cập

đồng tử màu xanh lục sẫm kia, bên trong ánh ra tia sáng tinh khiết, tựa như một mảnh trời được cô đọng lại, xinh đẹp mà sâu sắc. Thế nhưng cái mũi vô cùng nhọn cùng khóe môi sắc bén kia lại phá hỏng loại cảm giác êm dịu ấy, làm cho người ta cảm thấy anh ta vô tình mà lại có tính công kích.

Đường Mật cup lông mi xuống, như là muốn tạo một ngăn cách với vẻ dịu dàng tỏa sáng kia của anh ta trong mắt mình, sau đó cẩn thận xiên một miếng rau cho vào miệng. "An toàn?" Cô vừa nhai thức ăn vừa nghĩ, hai chữ này từ miệng anh ta nói ra thật sự là hết sức châm chọc, sự tồn tại của chính loại người như bọn họ mới là mối đe dọa lớn nhất với an toàn đấy.

Anh Cát Lạp làm rất đúng chuẩn, phối với sốt thực vật hơi cay tương đối khiêu khích vị giác, Đường Mật cảm thấy mình thực sự đói bụng, cô ăn thức ăn trong mâm, nhưng lại cẩn thận tránh tất cả các loại thịt. Mãi đến khi cô buông cái nĩa xuống, trong lúc cái miệng nhỏ đang uống nước, Arthur mới để laptop trong tay xuống đi đến trước mặt cô.

"Không hợp khẩu vị của cô?" Anh hơi nhướn lông mày, lưu ý đến việc cô không hề chạm chút xíu nào vào món thịt.

"Không, hương vị rất ngon, nhưng tôi chỉ ăn chay, cảm ơn." Cô cầm lấy khăn giấy lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn anh.

Arthur gật gật đầu, ngồi xuống đối diện cô, sau đó cởi nút ống tay áo của chiếc áo sơ mi, xắn ống tay áo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, ung dung quan sát khuôn mặt cô.

Không khí trong lều vải dường như có hơi ngọt ngào, côn trùng có cánh "sột soạt" lao vào bóng đèn trên trần phát ra tiếng xôn xao bất an, ngoài cửa sổ trong bóng đêm sâu thẳm truyền đến một vài tiếng dã thú kêu nhỏ. Đây là một tín hiệu, Đường Mật cảm thấy hệ thống báo động trước trong đầu bỗng khởi động, ngón tay không tự chủ được cuộn lại, xem ra, "Chủ đề" - thảm vãn đêm nay sắp tiến hành rồi. Thời gian tựa như nước chảy lặng lẽ, mang theo sự ẩm ướt giá lạnh tận xương tủy thấm vào trong cơ thể, cô bắt đầu cầu mong ánh bình minh mau đến, nhưng đêm tối chỉ mới vừa buông xuống thôi.

Chương 5: Thảm vãn

"Tôi đã xem qua toàn bộ ảnh chụp ở bên trong, trong đó quả thật có rất nhiều vui." Arthur ném cái thẻ nhớ kia xuống, đồng thời quan sát vẻ mặt Đường Mật. Ánh đèn mờ tối hắt vào mặt cô làm khuôn mặt giống như có nhiều hoa đăng đang đua, trong dao động mang theo vẻ đẹp thần bí làm cho người ta không hình dung được, nhưng đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng lại vô cùng kiên định ánh lên bóng dáng anh.

"Cô đang sợ nhưng không hề lùi bước." Arthur nhìn chằm chằm Đường Mật cuộn ngón tay lại, trong nháy mắt nói ra phán định. Những người cổ chấp không dễ dàng thỏa hiệp anh đã thăm vắn qua rất nhiều, nếu như đem phương pháp bức cung chia làm mười hai cấp theo mức độ nông sâu, thì phần lớn những người kia đều không qua được cấp thứ sáu, còn cô có thể đạt tới cấp thứ mấy đây? Anh sờ cằm mỉm cười một cái, trong mắt lóe lên hưng phấn nóng lòng muốn thử.

"Tôi đã sớm nói...", Đường Mật điều chỉnh tư thế ngồi, đang định mở miệng, lại đột nhiên bị anh đè bả vai lại.

"Thế nhưng thời gian không đúng, dung lượng cái thẻ này đã đầy, và tấm hình cuối cùng hiển thị thời gian là một tiếng trước khi chúng ta gặp nhau." Arthur đứng lên đi vòng ra phía sau Đường Mật, cúi người xuống, ngón tay đè mạnh lên da cô, từng chút từng chút tăng thêm độ mạnh, không nhanh không chậm, thông thả nhưng lại có thể làm cho cô cảm giác được rõ rệt.

"Việc đó có gì là không đúng đâu, bởi vì lúc ấy tôi vốn không hề chụp được bất kỳ tấm ảnh nào." Đường Mật chịu đựng áp lực anh gây ra trên vai, cộng thêm nhiệt độ cơ thể của anh, tựa như cái lưới nóng rực bao lấy cô từ đầu đến chân, mặc dù có chút không gian có thể di chuyển, nhưng tuyệt đối không có cơ hội chạy thoát.

"Có muốn biết tôi làm thế nào mà phát hiện được cô không?" Thân thể anh hơi thấp xuống, cái cằm gần như chạm phải trán của cô: "Là do phản quang ống kính của cô, đừng nói lúc cô ấn cửa chớp chụp khuôn mặt tôi không hề phát hiện thẻ nhớ đã đầy nhé, tiêu thư nhiếp ảnh yêu quý."

"Làm sao anh có thể nhìn thấy?!" Đường Mật không thể tin nghiêng đầu sang, đôi mắt đúng lúc đối diện với cằm Arthur.

"Không cần kinh ngạc, trên thế giới chuyện cô không rõ còn rất nhiều. Muốn dùng hình của tôi để làm gì? Bán cho tòa soạn báo? Lẽ nào đạt được giải thưởng bậc thầy Hasselblad vẫn chưa đủ, cô còn muốn giành lấy giải báo chí Pulitzer nữa à? Đừng quên cha mẹ của cô đã chết như thế nào." Cảm thấy bả vai của cô truyền đến chấn động rất nhỏ, Arthur hài lòng nhếch khóe môi: "Có muốn tôi nói ra nguyên nhân thật sự cái chết của họ hay không? Không phải là tai nạn trên biển, mà bởi vì bọn họ đã chụp được cảnh giao dịch giữa Mafia (Mafia Italy) và chính khách, bị người ta cài bom trên tàu chở dầu, sau đó ‘bùm’ một cái liền tan thành mây khói, ngay cả một cuộn phim cũng không thừa lại."

**Giải thưởng Pulitzer: là một giải thưởng của Mỹ, trao cho nhiều lĩnh vực, trong đó quan trọng hơn cả là về báo chí và văn học.*

"Anh..." Đồng tử của cô trong nháy mắt mở to, lông mi lay động gần như chạm phải mặt anh, tựa như bướm bướm bị kim sắt ghim trúng, sau khi vỗ cánh mãnh liệt sẽ phát ra run rẩy thống khổ.

"Không cần lo lắng, vào trước khi vụ nổ xảy ra bọn họ đã bị người ta bắn chết rồi, cho nên dù thân thể có nổ thành mảnh vụn, máu thịt bắn tung tóe lên vách tường cũng sẽ không cảm thấy đau đớn. Ngược lại là cô bị bỏ lại, vô số lần khi giật mình tỉnh lại từ trong mộng, khóc muốn tìm ba mẹ thì đối mặt chỉ là bốn bức tường trống rỗng trong cô nhi viện, đương nhiên còn bị nhân viên chăm sóc trách mắng. Bọn họ có từng xâm phạm cô không? Viện trưởng cô nhi viện kia, hung ác khủng bố biết nhường nào, khi đó nhất định cô rất sợ đúng không?"

Giọng nói Arthur vẫn đang tiếp tục, trong trầm thấp mang theo vô cùng thân thiết chân thành, giống như một nhát dao dịu dàng, thông thả mà chuẩn xác tiến vào trái tim Đường Mật, sau đó khoét viên sỏi được chôn giấu ở nơi sâu nhất kia, cùng máu tươi ném ở trước mắt cô. Đoạn ký ức kia đã rất lâu, lâu đến cô đã gần như quên mất, rất nhiều chi tiết đã không nhớ nổi nữa, thế nhưng cùng với quá trình lãng quên dài dằng dặc thì đau đớn cũng được nhớ rất rõ ràng.

"Đủ rồi!", Đường Mật đột nhiên giơ cánh tay lên, vung về phía gò má Arthur, đau đớn là ký ức cơ thể đáng tin cậy nhất, cũng sẽ dẫn đến phản ứng trực tiếp nhất.

Cổ tay bị cầm, sau đó nhẹ nhàng gấp lại, dường như không cần dùng sức lực gì, Đường Mật đã bị áp chế dưới lồng ngực Arthur, bất lực nhìn tay anh mơn trớn mặt mình, dịu dàng mà thương tiếc, như là muốn lau đi giọt nước mắt trượt xuống từ khóe mắt cô, dù rằng nơi đó không có gì cả.

"Người bị bỏ lại mới là thống khổ nhất, hãy nghĩ đến cha nuôi kính yêu của cô, nếu như mất đi cô, ông ấy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào muốn đem mọi thứ cô từng chịu đựng lên người ông ta? Không, chúng ta làm người không thể ích kỷ như vậy, chỉ là một cái thẻ nhớ nho nhỏ, nào, từ từ, để chúng ta nghĩ thật kỹ xem nó rốt cuộc bị giấu ở đâu?" Anh kiên nhẫn dẫn dắt, ngón tay từ gương mặt cô trượt xuống cằm cổ, dưới làn da non mịn truyền đến động mạch đập nhanh chóng, tựa như trái tim nho nhỏ đang run rẩy trên đầu ngón tay anh.

Tim của cô đập rất nhanh, xem ra phòng tuyến tâm lý đã sụp đổ. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Đường Mật trước mắt, Arthur bình tĩnh phân tích ra kết quả, đồng thời lại cảm thấy có chút đáng tiếc, cô là một phụ nữ rất có sức hấp dẫn, anh cũng không phủ nhận điểm ấy, đối với cảm giác của mình trước giờ anh đều rất thành thực. Nếu như không phải đang thi hành nhiệm vụ, nếu như cô không phải là một "Ngoài ý muốn" nho nhỏ trong hành động lần này, anh nghĩ mình sẽ cùng cô hẹn hò, sau đó nhìn thân thể da thịt xinh đẹp kia của cô ở dưới người anh trở nên càng nóng càng ngọt, trong bờ môi khô gợn sẽ phát ra âm thanh mê người, hai tròng mắt vì anh mà bắn ra pháo hoa

nóng bỏng. Có điều cô bây giờ là một nguy hiểm không lường được, tựa như con bướm vỗ cánh, nhưng ai ngờ được hai cánh so với giấy còn mỏng hơn kia lại mang đến cơn lốc vượt xa ngàn dặm?

Chết tiệt, rốt cuộc cô đã giấu cái thẻ nhớ kia ở đâu? Lúc trên xe anh đã lục soát khắp người cô, không có bất kỳ phát hiện nào, thế nhưng Arthur khẳng định chắc chắn cô đã chụp được toàn bộ hình ảnh giao dịch. Nghĩ tới đây, cánh tay anh không khỏi ngấm đùng sức, siết chặt cơ thể cô, giống như vòng eo mảnh khảnh kia là một cuống hoa yếu ớt, gập lại liền gãy.

"Đoàng" một cái, bên tai truyền đến âm thanh rất nhỏ, đầu Đường Mật không còn sức mà ngã về phía người bên cạnh, trong đầu đón cô nhìn thấy một con côn trùng có cánh bị đèn nướng cháy khét rơi xuống mặt đất, cái cánh cứng đơ hướng lên không trung, lay động vài cái, rồi nhanh chóng bị gió thổi đi.

"Cô nói cái gì?" Arthur không nghe rõ tiếng của Đường Mật, hơi thả lỏng cánh tay, áp tai đến gần môi cô.

"Sắp mưa rồi." Tiếng nói của Đường Mật thều thảo truyền đến, như đang nói mê.

"Mưa?" Anh mở to mắt nhìn cô, trong đầu trống rỗng giây lát.

"Tôi nói, bên ngoài sắp mưa ngay lập tức." Đường Mật từ từ mở mắt, ánh sáng chói mắt từ bên trong bắn ra, phối hợp với tiết tấu cong lên của đôi môi, chậm rãi lại điểm lệ cực kỳ, tựa như toát ra ngọn lửa muốn làm anh bị bỏng. Cô bất ngờ phát ra loại mị hoặc này làm cho Arthur kinh ngạc vô cùng, trái tim bỗng nhiên chạy qua một dòng điện, gây nên từng đợt tê dại, nhưng anh chợt hiểu ra, cô bắt đầu phản kích, vào ngay lúc anh tưởng rằng mình đã đạt đến thành công.

Cô rất thông minh, trong khoảng thời gian cực ngắn đã hiểu rõ kỹ xảo thâm vấn của anh, còn hiệu quả cắt đứt "trình tự" của anh. Bộ không chế tâm lý anh sử dụng với cô này là phát minh của CIA, có thể nhanh chóng đưa nghi phạm vào cái bẫy tư duy đã được thiết lập sẵn, nghi phạm ở trong bẫy sẽ bị "Vây" có trình tự, lúc này người thẩm vấn sẽ vạch ra cho người kia một "Lối đi", vào khi nghi phạm cảm thấy mình rốt cuộc đã "Đi ra khỏi", thì bí mật luôn giấu kín dưới đáy lòng cũng liền lộ ra ngoài. Nhưng trái lại, nếu như bạn có thể phá vỡ trình tự cấu thành cái bẫy – ngắt suy nghĩ của người thẩm vấn, thì loại phương pháp này sẽ mất đi hiệu lực, cho dù là một từ đơn cũng không ra khỏi đầu.

"Gậy ông đập lưng ông" Arthur còn nhớ trong một cuốn tác phẩm cổ xưa nào đó của Phương Đông có một câu nói như vậy.

"Ồ, làm sao cô biết sắp mưa?" Arthur buông tay ra, nghiêm túc nhìn cô, giống như bây giờ mới là lần đầu tiên hai người bọn họ đối mặt vậy.

"Bọn chúng nói cho tôi biết." Đường Mật chớp chớp lông mi, trên mặt mang theo một vẻ ngây thơ thật thà, ngoan ngoãn giống như một học sinh tiểu học nhận được câu hỏi của thầy giáo.

"Bọn chúng là ai?" Arthur thông thả bước hai bước về phía bên cạnh.

"Sư tử, những con sư tử bên ngoài lều vải." Cô ngoái đầu nhìn màn cửa lều vải.

Anh nở nụ cười, giống như là bị lời của cô lấy cảm tình vậy, vừa cười vừa xoay người, kéo màn cửa ra, lúc quay đầu lại lần nữa trên mặt đã hoàn toàn không còn chút ý cười nào: "Rất tốt, vậy cô đi tiếp đón bọn chúng một cái, thuận tiện hỏi xem đêm nay bọn chúng đã ăn no chưa?"

Bầu trời tối đen bên ngoài lều đang không yên, một tia chớp đánh vào tầng mây cuộn cuộn không ngừng, đánh thẳng xuống cả mặt đất, tiếng gầm nhẹ đôi khát từ chỗ sâu trong màn đêm truyền đến, một tiếng nổi tiếp một tiếng, như sấm sét vang dội.

----- bão tố sắp xảy ra.

Chương 6: Giảng co

Tuy rằng hiện giờ chỉ là mưa cuối mùa, mưa rơi sẽ không quá lớn, nhưng chẳng ai dám đi khiêu chiến sấm sét đánh xuống thảo nguyên vào đêm tối cả, cho dù là bộ đội đặc chủng được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng sẽ không chọn loại thời điểm này mà đi vào chốn hoang dã vắng vẻ. Đường Mật gian nan cúi mặt xuống bờ vai, muốn lau đi nước mưa không ngừng nhỏ xuống trên mặt, vết thương chỗ cánh tay và bắp chân bị nước ngấm vào đau đớn từng cơn, những vết thương này đều do ban ngày lúc cô tránh né viên đạn mà có.

"Còn tiếp tục bị ngấm nữa, có lẽ vết thương sẽ nhiễm trùng." Cô vừa gập người xuống vừa nghĩ. Tay chân bị trói lại, áo khoác bị lấy đi, khí lạnh theo từng lỗ chân lông xâm nhập vào cơ thể, cho dù ra sức cắn chặt răng cũng không thể chống đỡ. Bốn phía tối đen như mực, tia chớp hình cây gai không ngừng xẹt qua trên đỉnh đầu, thô bạo đánh xuống ngọn núi xa xa, trong tiếng sấm đồng thời truyền đến mạch đập của mặt đất cùng tim đập run rẩy của cô.

Lúc này, trong bóng tối phía trước lại nhen lên một ngọn lửa kỳ dị, ngọn lửa màu quả quít sáng rực lập lòe, chập chờn giống như đèn tàu trên biển rộng, hoặc như là một yêu nữ diêm dúa đang cám dỗ người lạc đường, đồng thời cũng tuyên cáo rõ ràng nó mới là chúa tể duy nhất trong đêm tối, là chỉ dẫn có thể giúp Đường Mật thoát khỏi khốn cảnh, cũng là chỗ dựa bây giờ của cô, mà cái cô phải làm là vô điều kiện khuất phục và nghe theo.

Arthur đã đứng ở nơi đó, Đường Mật biết, anh ta đang xuyên thấu qua ánh lửa mỏng manh bề ngoài cô, giống như một pho tượng điêu khắc đóng băng. Từng sự biến đổi động tác, nét mặt, thậm chí là hít thở của cô đều chạy không khỏi ánh mắt anh ta, có điều anh ta không có bất kỳ hành động nào, cho đến khi cô hao hết phần sức lực cuối cùng, phủ phục ở dưới chân cất tiếng bi thương cầu xin tha thứ, anh ta mới nhìn xuống điềm đạm cười: "Nhìn xem, cô thật là thảm hại, tôi cũng sắp đau lòng vì cô rồi." Sau đó lại dùng một viên đạn xuyên thấu qua ngực của cô, dễ dàng tựa như bóp chết một con côn trùng có cánh vậy.

Thợ săn cay độc sẽ luôn kiên nhẫn chờ đợi, chờ con mồi hao hết nhuệ khí cuối cùng trong người mới ung dung thu lưới, nhưng so với thợ săn, Arthur càng giống như một ma quỷ không gì làm không được. Đến nay Đường Mật vẫn nghĩ không ra làm thế nào mà anh ta biết được thân thể cùng bí mật của mình, để làm phai mờ đoạn ký ức kinh khủng kia, ba nuôi đã tốn gần mười năm tâm huyết vào cô, bây giờ lại bị một người xa lạ quen biết chưa quá nửa ngày dễ dàng gọi lại, tựa như thuật đọc tâm tà ác làm cho người ta kinh hãi vậy.

Đường Mật không tin trên thế giới thật sự có ma pháp, bản thân cô chính là một người có công năng đặc biệt, có thể hiểu ngôn ngữ của động vật cũng như trao đổi được với bọn chúng, nhưng việc ấy chỉ giới hạn trong phạm vi "những điều" đối phương "nói ra", chứ không phải bí mật giấu kín dưới đáy lòng. Với cách thức vừa rồi Arthur thăm vấn cô xem ra, giống như là thuật thôi miên có tính cưỡng chế nào đó. Loại phương pháp cưỡng chế thôi miên này vô cùng bá đạo, cũng không khác với nghiêm hình bức cung nhiều lắm, cho nên suy xét xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, phần lớn các quốc gia trong lúc thăm vấn cũng sẽ cấm dùng, nhưng đối với một vài tổ chức bí mật cùng quân đội mà nói, nó vẫn là vũ khí bí mật hữu hiệu nhất.

Anh ta rốt cuộc là ai? Thương nhân thần bí khó lường? Tay súng bắn tia với nụ cười dịu dàng? Hay là nhà thôi miên lòng dạ độc ác? Có lẽ là tất cả nhưng lại không hẳn là tất cả, tựa như xuyên qua ống nhòm để lên quan sát một con báo, có thể nhìn thấy mỗi một chi tiết hoa văn nhưng mãi mãi cũng không đoán ra được tổng thể của nó.

Chịu đựng hành hạ của rét lạnh cùng mệt mỏi, Đường Mật cố gắng mở to hai mắt, trong lòng cũng càng khẳng định chắc chắn, cho dù ngoan ngoãn nói ra nơi giấu thẻ nhớ, thì người đàn ông đáng sợ này cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Huống chi, cô bây giờ cũng không phải là không có chút phần thắng nào, bởi vì "Cứu binh" cực khổ chờ đợi đã lâu rốt cuộc cũng tới rồi. Nghe kia gầm khê từng chút một tiến đến gần, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, đáy lòng phát ra tiếng thở phào lặng lẽ: "Cám ơn trời đất, rốt cuộc mày đã tới rồi, Emma."

Mưa đã tạnh, tầng mây tản ra, giữa trời và đất dần dần phân cách bằng đường biên giới mờ lung, một con sư tử trắng xuất hiện, đứng ở nơi sắc trời tối tăm mù mịt, rồi từ

từ tiền dần về phía bọn họ, tựa như tuyết đầu mùa ngưng tụ thành lưỡi đao từng nhát xẻ mảnh tối tăm dày đặc ra, vạn vật thì run rẩy phát ra tiếng kêu sợ hãi dưới lưỡi đao ấy.

Lúc nhìn thấy con sư tử màu trắng này, Arthur cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Đêm tối vốn là cơ hội kiếm ăn tốt của động vật, chung quanh đây không ít dã thú to lớn sinh sống, bình thường, bọn chúng sợ hãi ánh sáng đèn trong lều vải nên không dám tùy tiện đến gần, nhưng nếu như cách xa vòng bảo vệ của ánh sáng, bọn chúng sẽ hóa thân thành những sát thủ hung mãnh nhất, tiến hành tấn công bất cứ lúc nào. Điều anh hiểu kỳ hơn chính là người đang cuộn mình trong bụi cỏ kia sẽ có phản ứng như thế nào, nếu như trận mưa đêm trên thảo nguyên không thể làm cô khuất phục, thì rằng thú sắc bén có thể xé rách trái tim kiêu ngạo kia của cô hay không? Chỉ cần vừa nghĩ tới cô sẽ thét chói tai, khóc thút thít sau đó trong lúc kích động mà mềm nhũn trong lòng anh, máu anh dường như muốn sôi trào lên, trong lòng rục rịch nở ra một chùm hoa đẹp đẽ, cho đến khi hai mắt mê ly. Vừa rồi ở trong lều vải, cô nở một nụ cười với anh, rục rờ phảng phất như ngọc lưu ly, rõ ràng là yếu đuối như vậy, lại cứ muốn cố sức ra vẻ tài năng sắc sảo, không chút sợ sệt coi thường mọi thứ, kể cả linh hồn ẩn núp trong bóng đêm kia của anh, xinh đẹp đến khiến cho người ta muốn hung hăng phá hủy.

Trong nghệ thuật thâm vấn bức cung, thay vì tra tấn thể xác, Arthur càng nóng lòng tách rời tư tưởng và ý chí hơn. Mặc dù có rất nhiều người cùng nghề lún sâu vào việc làm đối tượng bị thâm vấn máu thịt lẫn lộn, liên tục kêu la đau đớn trong bạo lực Mỹ học, thì anh lại cho rằng đó là biểu hiện nhu nhược cùng vô năng, anh thích phương thức sạch sẽ mà hủy diệt triệt để hơn, tựa như ma cà rồng đẳng cấp tối cao, khi dùng bữa tuyệt đối sẽ không để con mồi tràn ra nửa giọt máu nào.

"Xem ra mình thật sự là một ma quỷ máu lạnh." Anh thở ra một làn khói, nhếch khóe môi tự giễu nói. Có điều, người ăn cơm của nghề này lại có ai không phải ma quỷ chứ?

Sư tử trắng vẫn đang đến gần, bàn chân dày rộng không tiếng động bước qua bụi cỏ thấp bé, ngoại trừ tiếng tí tách của nước mưa, thì tất cả đều lặng ngắt như tờ. Ánh trắng vừa lộ ra giống như cây cọ vẽ mảnh khảnh, hùng hồn viền vòng quanh thân thể gọn nhẹ mà linh hoạt kia, trên bộ lông màu bạc có bọt nước đọng lại, theo động tác chậm rãi tỏa ra một vầng sáng óng ánh, nhưng mà ngay tại thời khắc bọt nước kia bị vỡ ra, cũng theo quỹ tích sức lực vận động mà bắn tung tóe.

Nó dừng ở trước người Đường Mật, đôi mắt màu xanh ngọc lướt qua cô, trong bình tĩnh mang theo sắc bén, nhưng chưa dừng tại đó, mà tiếp tục bắn thẳng về phía Arthur ở cách đó không xa. Cơ bắp hàm trên kéo về phía sau, răng nanh lạnh lạnh lóe lên trắng sáng trong bóng đêm, cả người lui về phía sau, tạo thành tư thế tấn công. Bước đầu tiên khóa chặt đối thủ mạnh hơn, là bản năng của tất cả động vật, sư tử đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Arthur nhìn chằm chằm con sư tử phía trước, tay lặng lẽ đặt lên súng ở bên hông. Nhưng mà sư tử trắng cũng không nhào về phía anh, mà chỉ là nhìn anh gằm lên vài tiếng, sau đó cúi đầu xuống liên tục ngửi ngửi Đường Mật bên cạnh, giống như vào sau khi dọa lui đối thủ mạnh, mới bắt đầu tỉ mỉ đánh giá mức độ tươi sống của "Thức ăn".

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, trên mặt Arthur không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ là ném cây dù trong tay xuống, đồng thời nhanh chóng kéo chốt khẩu súng, nhắm thẳng vào động vật họ mèo khổng lồ kia. Anh hẳn phải lập tức nổ súng, thế mà lại do dự, thậm chí có một chút xiu sợ hãi. Do dự là vì đang chờ đợi, chờ đợi cô gái quật cường kia cứu mình, còn sợ hãi... Anh không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận rằng anh không muốn nhìn thấy hình ảnh cô chết đi. Ngay từ đầu đã là như vậy, nếu như thật sự muốn giết cô, từ lúc bắn ra viên đạn đầu tiên đã kết thúc tất cả mọi chuyện, nhưng mà anh lại không làm. Là vì sức hấp dẫn của cô hay vì một chút lương tri còn sót lại dưới đáy lòng, anh cũng không rõ lắm, chỉ rõ duy nhất một điều đó là có một số thứ dường như không còn giống trước đây nữa.

Chương 7: Trốn thoát

Vào ngay lúc Arthur chuẩn bị bóp cò, con sư tử trắng kia bỗng dừng động tác, sau đó từ từ lùi về phía sau, xoay người, lại lần nữa lần vào trong rừng rậm, thân hình trắng như tuyết sau khi lác lác vài cái liền biến mất. Tựa như ánh trăng lơ lửng giữa những tầng mây dày đặc, khi bạn vừa định nhìn rõ bóng dáng yên ả kia, thì đã bị sương mù che khuất, đến cả việc nó có thật sự từng tồn tại hay không cũng không dám chắc lắm.

Đường Mật từ nãy vẫn im lặng nằm trên cỏ đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, âm thanh thê lương bồi hồi ở sát biên giới của sự sụp đổ, dễ nhận ra rằng cô đã bị hoảng sợ. Arthur cất súng, bước nhanh tới. Cúi người xuống, chỉ thấy khuôn mặt cô tràn đầy nước mắt, trong đôi mắt long lánh trừ nước mắt ra thì chỉ còn hình bóng của anh, giống như anh là cứu tinh duy nhất của cô vậy.

"Tảng đá... Thế nhớ giấu ở chỗ tảng đá, đừng giết tôi, tôi không muốn chết!" Cô cúi đầu la to.

"Tôi nghe thấy rồi, đừng sợ, mọi việc đã qua rồi, cô bây giờ rất an toàn." Arthur mềm mỏng trấn an. Nâng cơ thể yếu ớt gần như không còn chút sức lực gì của cô dậy, giống như cầm một chiếc lá cây lia cành lên vậy. Tóc đen ướt sũng quần lầy cánh tay anh, quyến luyến mà dịu hiền, cái trán trơn bóng của cô ngã vào trong ngực anh, không ngừng khóc thút thít. Loại xúc cảm mềm mại này làm cho anh cảm thấy cô giống như đã thuộc về mình, nhưng lại giống như không phải, trong lúc mê muội đó, anh thất thần giây lát.

Khi từ cổ tay truyền đến một sự đau nhói rất nhỏ, suy nghĩ phức tạp mới chợt hồi tỉnh, Arthur không khỏi thất thanh cười khẽ, đây mới là thực lực chân chính của cô ấy nhỉ?

"Dù ở thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như hiện nay, nhưng phương pháp cổ xưa cũng vẫn là kỹ năng hại người hữu hiệu nhất, ví dụ như nữ sắc. Cho nên tuyệt đối không thể xem thường kẻ địch của bạn, dù cho cô ấy nhìn có vẻ nhỏ yếu thế nào đi nữa." Arthur rút cái kẹp tóc cắm vào bắp thịt ra, đột nhiên nhớ lại khi còn ở Học viện Quân Sự huấn luyện viên đã từng nói một câu như vậy. Từng hồi tê dại từ miệng vết thương lan đến tứ chi, nhưng anh vẫn trong nháy mắt không chế ở cổ họng Đường Mật. Năm ngón tay giữ chặt, ngấm dùng sức, so với yêu nhiều hơn một phần mãnh liệt, so với hận lại nhiều hơn một phần dây dưa.

"Nếu như tôi là anh, bị thuốc độc của người Maasai đâm trúng, sẽ không lộn xộn đâu. Động tác mạnh sẽ chỉ làm máu tuần hoàn nhanh hơn, chất độc cũng lan đi nhanh hơn. Lẽ ra anh có một tiếng đồng hồ để sống, nhưng bây giờ chỉ còn lại 45 phút thôi." Đường Mật ngược mặt lên, mỉm cười, vẫn kiêu ngạo như trước, tia sáng dưới đáy mắt chiếu lên trên mặt anh, ở trong đêm tối làm mắt anh đau nhói.

"45 phút cũng đã đủ giết cô rồi!" Arthur lạnh lùng nói, nhưng ngón tay lại đang từ từ tuột xuống, bả vai không còn sức mà buông thõng. Chất độc đã phát tác, loại thuốc bí mật của người Maasai là do nọc độc của rắn Mamba đen (*một trong những loài rắn độc nhất thế giới*) và nhựa cây xương rồng trong sa mạc hòa trộn thành, một giọt đã có thể giết chết mấy người đàn ông cao to cường tráng, đó là vũ khí ngay cả tử thần cũng sợ hãi.

Đường Mật đẩy tay anh ra, dây thừng từ cổ tay cô cũng đang trượt xuống, rớt trên mặt đất, nát vụn đến giống như vải rách, làm cho người ta không khỏi hiếu kỳ rốt cuộc là loại vũ khí sắc bén nào có thể tạo thành sự tổn hại hủy diệt đối với dây thừng leo núi rắn chắc như thế? Cô cử động cổ tay một chút, rút súng bên hông anh ra, đặt vào huyệt Thái Dương của anh hỏi: "Cảm giác bị súng chỉ vào như thế nào? Ngài Arthur."

"Cô biết dùng sao? Có cần tôi chỉ bảo cô không?" Arthur gắt gao nhìn chăm chăm vào bờ môi màu hồng của cô, như là muốn đốt thành mấy lỗ ở bên trên, nhưng khuôn mặt vẫn để lộ ra biểu cảm vui vẻ.

"Phải thử một lần xem sao?" Đường Mật dịu dàng hạ thấp môi, gần như sắp chạm phải tai anh, ngón tay linh hoạt kéo chốt xuống, tiếng của cơ quan trong trẻo vang lên tựa như thời khắc cửa chớp được ấn xuống vậy.

Arthur nghiêng mặt qua, đôi môi lướt qua bờ môi lạnh giá của Đường Mật, anh cố ý cắn một cái ở bên trên, sau đó hài lòng nhìn một tia ánh sáng lạnh bắn ra từ mắt cô.

"Nếu như tôi là cô, tôi sẽ yêu cầu một chiếc xe để vượt qua rừng rậm phía trước, nơi đó có đường thông đến đường cái của thành trấn, cũng là lối ra duy nhất. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô không được mở GPS chỉ đường, như vậy sẽ làm người của tôi nhanh chóng tìm được cô." Anh kiên nhẫn chỉ bảo, giọng điệu thông thả mà rõ ràng, giống như loại thuốc bí mật của người Maasai căn bản không có chút ảnh hưởng nào đến anh vậy.

Tiếng bước chân tỉ mỉ vang lên, những bụi cỏ dao động không yên, tựa như vô số con tằm gặm cắn lá dâu đang tiến đến gần bọn họ. Arthur nở nụ cười với Đường Mật, trong mắt lại lần nữa lộ ra cái loại thân thiết chân thành kia: "Người của tôi tới rồi, hi vọng cô có đủ năng lực để vừa uy hiếp tôi đồng thời chống cự lại bọn họ."

Đường Mật ấn chặt họng súng vào da anh, đột nhiên có xúc động muốn bóp cò súng. Cô rất không thích nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, rõ ràng là xâm lược tàn khốc, lại cứ muốn dùng ánh mắt ôn hòa nhất để truyền đạt, giống như có người một mặt dùng dao nhỏ cắt cổ họng của bạn, một mặt lại nói với bạn sinh mạng đáng quý đến mức nào. Cô cười lạnh đẩy anh ra, đứng lên chậm rãi lùi về phía sau, đồng thời nhìn chằm chằm vào mặt anh nói: "Nếu như tôi là anh, lúc này sẽ chọn im lặng. Bởi vì ‘người’ của tôi cũng tới rồi."

Giống như là phối hợp cùng lời nói của cô, mặt đất đột nhiên truyền đến rung động dữ dội, tiếng động từ xa tới gần so với tiếng sấm còn vang dội hơn. Phản ứng đầu tiên của Arthur là núi lửa phun trào, đến khi nhìn thấy dòng nước lũ màu đen mang theo khí thể mạnh mẽ ùn ùn kéo tới kia, anh quát lên với người của mình giữa những bụi cỏ đang không ngừng tiến lại gần: "Phân tán ra, chạy sang hai hướng, là đàn trâu rừng!"

Sừng sắc nhọn xé mở bóng đêm mù mịt, sức mạnh gần bằng một tấn đều tụ trên chiếc sừng nhọn lóe tia sáng u tối kia, dùng tốc độ 50 km/h liều mạng lao về phía trước. Đàn trâu rừng chạy như điên, vì nguyên nhân kẻ thù dũng mãnh đang đuổi sát phía sau bọn chúng, chỉ cần hơi chần chừ sẽ bị xé thành từng mảnh ngay lập tức. Nhưng cùng lúc đang lánh nạn, bọn chúng cũng hóa thành quân đội thiết giáp đáng sợ nhất trên thảo nguyên, đạp nát bất cứ chướng ngại vật nào ngăn cản đường chạy của chúng, cho dù có là xe thiết giáp thật đi chăng nữa.

Mười mấy con trâu rừng bị vài con sư tử cái bao vây truy đuổi, làm cho không còn đường lui, chỉ có thể dạt ra liều mạng tung vó mà chạy tới bên này. Tốc độ của mấy con sư tử cái kia không nhanh không chậm, phối hợp khá ăn ý, đồng thời với việc giữ nguyên thế tiến công mạnh mẽ, cũng bảo đảm con mồi sẽ men theo tuyến đường dự tính nhằm về phía mục tiêu -- lều vải của nhóm Arthur.

Trong hỗn loạn, Arthur được người của mình vừa chạy tới kéo sang một bên, khó khăn lắm mới tránh khỏi trâu rừng đâm vào, cùng lúc đó, một con sư tử trắng xẹt qua bên người bọn họ, tứ chi khỏe mạnh cùng bộ lông mượt mà xinh đẹp đến giống như ảo ảnh. Arthur mở to hai mắt, cảm tức nhìn bóng dáng màu trắng kia, sư tử trắng quay đầu nhìn

lại anh, đôi đồng tử thú màu nhạt dưới ánh trắng yên bình như nước, rõ ràng ánh lên vẻ mặt méo mó của anh, nhưng trong nháy mắt trôi qua, lại không còn gì cả.

Không phải khiêu khích, không phải căm thù, lại càng không phải coi khinh, chỉ là yên bình đơn thuần, là một loại biểu hiện sức mạnh có được tất cả, giống như mặt hồ lạnh giá, bạn cho rằng mình đã chiếm cứ được trung tâm ngọn sóng của nó rồi, kỳ thực lúc rời đi, nơi đó không hề có gì cả. Ánh mắt mạnh mẽ như vậy Arthur đã từng gặp qua ở vài người, nhưng mà ở một động vật, thì lại là lần đầu tiên.

"Đường Mật." Arthur mỉm cười gật gật đầu, hai chữ này giống như là ô liu trong miệng, nhất định phải tỉ mỉ nhấm nháp, gặm cắn, rồi từ từ nuốt xuống bụng, sau đó mặc cho đắng chất lan ra toàn bộ khoang miệng mới có thể thưởng thức đến một ít ngọt ngào.

Đàn trâu rừng rất nhanh đã tản đi, bốn phía lại trở về yên tĩnh. Hương hoa ngọt ngào cùng với gió nhẹ phát phơ trên thảo nguyên, chim tước đen cánh đỏ cất lên tiếng hót khe đầu tiên, meerkat (một loài khỉ) từ trong hang ló đầu ra nhìn xung quanh, tê giác phát ra tiếng phì phì trong mũi... Giống như trận mưa xối xả cùng cuồng loạn tối qua bất quá chỉ là vùng đất này gặp một cơn ác mộng, bây giờ đã tỉnh lại, tất cả đều tiêu tan.

Một đường ánh sáng mờ hiện ra ở chân trời, lúc này sắp rạng đông vẫn chưa sáng hẳn, màu đen dần dần rút đi hóa thành màu xám trong suốt, vài tia màu vàng óng ánh như ẩn như hiện sau bức rèm xám mờ lung, vùng vẫy nhưng không cách nào xuyên thấu được một chút, cơn mưa tối qua làm mây quá dày, ngăn trở sức mạnh của ánh sáng, cuộc độ sức giữa sáng và tối chưa bao giờ rõ rệt như giờ phút này.

Đường Mật không ngừng đẩy cành lá phát đến trước mặt ra, chân nhanh chóng mà chuẩn xác vượt qua từng cái rễ cây gập ghềnh, giống như vượt qua vô số ống thoát nước ngang dọc giăng đầy, khi ánh rạng đông đầu tiên cuối cùng cũng thành công rọi ra từ tầng mây dày, cô đã đi vào sâu trong rừng rậm.

Chương 8: Cuộc gặp đẹp đẽ

Mấy tháng sau, trong tiệm cà phê của một sân bay Châu Âu nào đó.

"Lúc ấy anh ngồi trên chiếc máy bay cỡ nhỏ, khi đang bay qua một cái hồ nước của công viên quốc gia Masai Mara, đột nhiên, động cơ ngừng hoạt động, máy bay cắm thẳng xuống hồ, phi công không mất một sợi tóc nào bơi đi, còn anh thì bị chống ngược ngấm trong nước lạnh như băng. Thế rồi, ngay lúc anh vừa tháo dây an toàn ra, bò lên thân máy bay thì một con cá sấu đực trưởng thành cũng đang bơi về phía anh."

Lý Kỳ bám một tay vào thành ghế, ngửa mặt chậm rãi nhả ra nửa vòng khói, bảo đảm sao cho sườn mặt tuần tú của mình ở trong làn khói có thể lộ ra biểu cảm đáng sợ

nhất, đồng thời dùng tia sáng thừa ở khoeo mắt thần nhiên đảo qua cặp đùi thon dài dưới bàn kia.

"Ôi, trời ạ! Vậy anh đã làm sao?" Cô gái mở to mắt rồi hít vào một ngụm khí lạnh, động tác hơi khoa trương khiến cho bộ ngực đầy đặn dưới áo ba lỗ nhộn nhạo phập phồng, giống như hai con thỏ nhỏ không an phận khiêu khích trái tim rục rịch của người đang nhìn.

Lý Kỳ hơi nghiêng người qua, dùng tay cầm thuốc chống lên cằm, bên trong đôi mắt hơi híp lộ ra một loại giao hoạt cùng thâm thúy đặc biệt của đàn ông trưởng thành: "Làm một nhà nhiếp ảnh, anh biết rõ đó là cơ hội ngàn năm khó gặp. Cho nên, anh lấy máy chụp hình trong bao không thấm nước ra, không chút do dự ấn cửa chớp xuống, mà lúc này cái miệng rộng của con cá sấu đã cách anh chưa đến nửa mét, vào ngay lúc nó sắp chạm tới gấu quần anh, anh đã vung cái giá đỡ ba chân lên chống vào miệng nó, nhanh chóng bơi vào bờ, sau đó..."

Nói đến đây anh ta cố ý dừng một chút, giống như lúc câu cá nhìn thấy phao lay động thì dù sao cũng phải bắt động một lát rồi mới có thể thu dây vậy, phải có tính nhẫn nại rất lớn mới có thể bảo đảm con cá hoàn toàn mắc câu.

"Sau đó thế nào?" Con cá khế nhếch đôi môi đỏ mọng mềm mại bóng loáng, mang theo vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa ngây thơ nuốt lấy mỗi câu anh ta tung ra.

Lý Kỳ nhếch cao khoeo môi, chậm rãi nhấp một hớp cà phê, rồi mới ung dung thông thả nói: "Sau đó, tấm ảnh cá sấu đặc tả của anh đã thành ảnh bìa trên đặc san 《Nhà Thám Hiểm》 của Châu Phi."

"Woa, thật quá tuyệt vời! Quả là không thể tưởng tượng nổi!" Cô gái chớp chớp mắt, cách trang điểm đường viền mắt nhìn qua mặc dù có chút dữ tợn, nhưng cũng không gây chút trở ngại nào đến tình ý hâm mộ tràn lan mãnh liệt ở bên trong.

Lý Kỳ chăm chú nhìn cô gái, nhẹ nhàng cầm tay cô: "Không, so với việc ấy, khuôn mặt xinh đẹp của em càng làm người ta không thể tưởng tượng nổi hơn."

Giọng nói khàn khàn mà mê hoặc có thể làm tắt cả động vật giống cái đều cam nguyện phủ phục dưới gấu quần bò của anh, chứ huống chi đối với một nữ sinh viên chưa có nhiều kinh nghiệm sống, nhiếp ảnh gia hoang dã đẹp trai, người đàn ông thành đạt sành đời, đây quả thực trí mạng giống như nước hoa Poison của Dior vậy.

"Lý Kỳ..." Trên mặt cô gái nổi lên màu đỏ khả nghi, dường như muốn nói lại thôi, hàm răng trắng bên trong môi dưới, mang theo lơ đãng hấp dẫn.

"Yêu cô ấy, hãy cắn cô ấy đi." Một giọng nữ ngọt đến nhão nhoẹt đúng lúc vang lên, trong chiếc tivi tinh thể lỏng bên cạnh đang chiếu quảng cáo son môi mới nhất, người mẫu xinh đẹp chu đôi môi sáng bóng tuôn ra một loạt trái tim màu hồng, tràn ngập cả màn hình.

Đường Mật ngồi phía sau Lý Kỳ cố nén sự co giật của khóe miệng, cất IPAD trong tay vào, cô nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cách thời gian lên máy bay còn chưa đến 40 phút nữa, sau đó lại nhìn cặp đôi sần triền miên đằng sau, ánh mắt người nào đó đã tập trung vào một khối gì kia, cô quyết định phải làm một chuyện đã phí sức còn không được cảm ơn, đó chính là "gậy đánh uyên ương" .

"Xin lỗi, quấy rầy một chút. Anh Lý Kỳ, chúng ta phải lên máy bay ngay lập tức, anh xem..." Đường Mật đi tới trước mặt hai người, ôm IPAD cúi người xuống, thật thận trọng nhìn sắc mặt Lý Kỳ, tựa như một cô thư ký cẩn thận.

"Cô ấy là?" Cô gái ngạc nhiên ngẩng đầu.

"À, cô ấy là trợ lý nhiếp ảnh của anh. Đường, cô không thấy tôi đang bận sao?" Lý Kỳ kiêu căng ngẩng đầu, ánh mắt thoáng mang theo sắc bén nhìn về phía Đường Mật, nhưng mà cuối cùng không đủ sức lực, cho nên chỉ là nhanh chóng lướt qua một cái, không dám dừng lại lâu.

Đường Mật lại cực kỳ phối hợp cup mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Tôi thấy, nhưng mà phía liên minh bảo vệ động vật quốc tế vẫn đang chờ anh. Những bức ảnh chụp lại việc mua bán thịt động vật hoang dã ở Châu Phi cùng báo cáo của anh đã thu hút được sự quan tâm rất lớn từ phía Liên Hiệp Quốc, nếu như anh không tham dự hội nghị lần này, liên minh bảo vệ động vật sẽ có khả năng không mượn được vốn dùng cho việc bảo vệ loài động vật linh trưởng." Nói xong, cô trừng mắt nhìn, dịu dàng phỉ ra một ánh mắt chứa dao.

"Nhưng mà, việc này, việc kia..." Lý Kỳ khó xử nhìn Đường Mật, lại nhìn cô gái trước mặt một cái.

"A, không sao, Lý Kỳ, anh cứ đi lo việc đi! Vì những động vật nhỏ đáng thương kia, chỉ có anh mới cứu được chúng!" Cô gái nắm thật chặt tay Lý Kỳ, còn thân thiết đem nó đặt trước ngực của mình, giống như anh ta chính là Ultraman có thể cứu toàn thế giới vậy.

"Được, cực cung, số điện thoại của em là?" Lý Kỳ đau thương phần nộ mà kiên quyết gạt đầu.

Dáng vẻ thâm tình kia của anh ta làm cho Đường Mật nhớ tới lời thoại mà Robert Kincaid đã nói với Francesca trong 《 Những cây cầu ở quận Madison 》 *: "Tình yêu chắc

chấn như thế này, cả đời chỉ đến một lần duy nhất." Bất quá Lý Kỳ không phải là nhiếp ảnh gia(chỉ là trợ lý nhiếp ảnh), cô gái kia cũng không phải là thiếu phụ u oán, giữa bọn họ càng không phải là tình yêu cả đời chỉ đến một lần duy nhất, chỉ là hormone kích thích giữa đường đi đã chạm phải nhau một lần mà thôi. Phim ảnh và thực tế luôn chênh lệch khá lớn, Đường Mật thờ dài quay mặt sang một bên, không đành lòng nhìn đôi nam nữ quen biết chưa đến một tiếng, nhưng đã như là khó chia lìa này.

**Những cây cầu ở quận Madison: là tiểu thuyết kinh điển, đã được chuyển thể thành phim. Kể về mối tình cảm động giữa một nhiếp ảnh gia tự do và một phụ nữ Ý đã có gia đình.*

Lúc đi qua lối kiểm tra an ninh, Lý Kỳ nhìn chằm chằm bà vai thỉnh thoảng lại run lên của Đường Mật buồn bực nói: "Muốn cười thì cứ cười đi, tôi biết cô đã nhịn lâu lắm rồi."

"Ha ha, xin lỗi, tôi không cố ý đâu. Nhưng cô ấy thật sự rất đáng yêu! ‘a, không sao, Lý Kỳ, anh cứ đi lo việc đi! Vì những động vật nhỏ đáng thương kia...’, nếu như cô ấy biết được anh không phải đến liên minh bảo vệ động vật mà là đến Hawaii nghỉ phép, không biết sẽ có vẻ mặt gì?" .

Đường Mật cười lớn tiếng, ngửa đầu, mặc cho ánh mặt trời ngoài cửa sổ sát sàn tùy ý vẩy trên mặt, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, loại vui vẻ này tựa như hoa nở đầu xuân, hâm nóng chocolate vào ngày đông cùng pháo hoa đêm hè, đơn giản mà chân thật. Đây là lần đầu tiên trong suốt hai tháng qua cô cười vui vẻ đến vậy, liên tục nửa năm ở nơi hoang vu quay chụp khiến cả thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi, cái lần "ngoài ý muốn" cách đây không lâu kia cũng thỉnh thoảng làm cô giật mình tỉnh giấc từ trong mộng. Nhưng mọi việc đều đã qua, ảnh chụp đã hoàn tất giao cho tòa tạp chí, công tác hậu kỳ cũng thuận lợi hoàn thành, cô bây giờ tựa như trở về chiếc thuyền nhỏ, chỉ cần toàn tâm toàn ý đi đến bến cảng kỳ nghỉ ấm áp mà thoải mái kia là được rồi.

"Đừng vậy chứ, cô ấy là một báu vật xinh đẹp, không phải sao? Bộ ngực tràn đầy sức sống, đôi chân thon dài kia... Trời mới biết, vì công việc, suốt nửa năm nay tôi đã không chạm vào phụ nữ rồi!" Lý Kỳ khoa tay múa chân, dùng thẻ lên máy bay trong tay mình phác họa hình dáng đường cong có lỗi có lờm của cô gái kia.

"Có vô số báu vật mặc bikini đang chờ anh ở bờ biển Hawaii, đừng quá nóng lòng, bộ dạng vừa rồi của anh một chút cũng không có phong độ vạn người mê, thật giống như cậu nhóc vừa mới bước vào tình trường." Đường Mật đoạt lấy thẻ lên máy bay trong tay anh ta, đưa cho nhân viên kiểm soát. Sau khi máy quét ‘tít’ một tiếng xong, cô bắt đầu suy tư nên tặng món quà gì cho ba nuôi mới tốt? Tượng điêu khắc hoa lê Kenya bằng gỗ? Rượu Sherry Tây Ban Nha hay là đồ dùng bằng bạc của Indonesia? Dứt khoát tặng hết là xong. Hai người họ đã hơn nửa năm chưa gặp nhau, đôi mắt màu xám ôn hòa cùng với cả

phê Sumatra pha chế độc nhất vô nhị đều làm cô nhớ nhung, còn có mùi hương gỗ sồi nhàn nhạt trong phòng đọc sách, ấm áp lại bình thản, đó là hương vị của gia đình.

"Cô cứ tha hồ cười nhạo đi! Nhưng mà, nhìn thấy cô cười như vậy lại cảm thấy rất tốt. Lần đó cô mất tích hai ngày một đêm, trừ đầu đạn đầy trên đất và cái thẻ nhớ bị nhét dưới hòn đá ra thì cảnh sát không tra được bất kỳ manh mối nào, khi chúng tôi đón cô từ cục cảnh sát nước Z trở về nhìn cô thảm hại giống như một hồn ma... Cảm ơn Thượng Đế, bây giờ mọi thứ rốt cục đã khôi phục bình thường." Lý Kỳ thất xong dây an toàn, ánh mắt lơ đãng lướt qua khu vực cánh tay dưới tay áo T-shirt của Đường Mật, sau khi vết thương kín miệng đã để lại dấu vết mờ nhạt trên da, mặc dù rất nhỏ nhưng không cách nào xóa sạch hoàn toàn, giống như ký hiệu nho nhỏ nhắc nhở sự việc không vui lần đó.

Đến nay, anh vẫn không có cách nào quên được bộ dạng Đường Mật trong cục cảnh sát nước Z, toàn thân cô ướt sũng quần chần lông yên tĩnh dựa vào ghế dài, khuôn mặt tái nhợt lấm lem bùn lầy và tóc dính lá vụn từ từ nâng lên, lộ ra một nụ cười trấn an với anh. Trừ việc ấy ra, cô dường như tất cả đều bình thường, nhưng anh nhạy cảm phát giác được có vài chỗ bất thường, ánh mắt cô tối đen sâu kín, giống như viên thủy tinh đen, trước kia là hoàn chỉnh, còn bây giờ lại vỡ vụn, như là có cái gì đó bén nhọn từ bên trong đâm ra, trong bén nhọn lóe ra sắc sảo, cũng hủy diệt phần yên tĩnh kia rồi.

"Cô đây đã đi suốt một ngày trong rừng, sau đó bơi dọc theo bờ sông hơn nửa đêm mới đến được chỗ này. Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nơi đó là chỗ có nhiều cá sấu nhất." Đó là câu đầu tiên cảnh sát nói sau khi nhìn thấy Lý Kỳ.

Hiểm trở trên đường đi, bọn họ cũng không phải gặp lần đầu tiên. Tại New Guinea, bọn họ bị ong vàng đuổi theo mà rơi xuống đầm lầy; tại Bắc Cực, để chụp được chim Whimbrel quý hiếm vùng Eskimo mà bọn họ suýt chết còng trong cơn bão tuyết, còn có một lần tại Mexico anh bị bọn buôn ma túy bắt cóc, nhốt suốt bốn ngày mới thả ra. Lần nào bọn họ cũng như có thần linh phù hộ mà may mắn thoát hiểm, dường như tai nạn cũng chưa từng thật sự ập xuống, Đường Mật luôn cười nói rằng: "Lý Kỳ, anh là bùa hộ mệnh của tôi." Nhưng anh biết rõ, trên thực tế cô mới là bùa hộ mệnh của anh.

Rơi vào đầm lầy, là cô dạy anh không nên vùng vẫy, nghiêng người dùng tư thế bơi ngựa cổ gắng bơi về chỗ đất cứng, cuối cùng cô bắt lấy rễ cây bên bờ kéo anh lên. Trong cơn bão tuyết, anh đông cứng đến gần như mất đi tri giác, chân không nhúc nhích được, tưởng rằng cứ thế mà chết đi, là cô đã cắt cổ tay nhỏ từng giọt máu tươi vào cổ họng anh, rồi hai người diu nhau về đến nơi dừng trại. Tại Mexico, cô một mình lái xe chạy đến hoang mạc mà cả cảnh sát cũng không dám đến, dùng dây chuyền đá mắt mèo gia truyền đổi anh về từ trong tay bọn buôn ma túy, mà sợi dây chuyền kia là di vật duy nhất mẹ cô đã để lại.

Lý Kỳ hiểu rõ Đường Mật hơn bất cứ ai, nước mắt và an ủi trước nay đều không phải cái cô cần, mà lòng tin và kiên trì mới là cái cô muốn, việc anh có thể làm là ở bên

cạnh cô cùng cô tiếp tục đi tiếp, để dấu chân bọn họ mặc sức vui vẻ đặt ở mỗi góc ngách của thế giới rộng lớn, sau đó cô động vào từng thước trong cuộn phim 35 millimet. Anh biết rõ mình vẫn yêu cô, theo thời gian trôi qua, phần tình cảm ấy từ cảm giác yêu say đắm ban đầu đã biến thành thân tình như bây giờ. Không nhất định phải có được lẫn nhau, không nhất định phải cả đời gần nhau, đã từng cùng sinh cùng tử cũng đã đủ hoài niệm cả đời rồi. Thế giới rất lớn, sinh mệnh lại rất ngắn, thay vì đau khổ đuổi theo sao băng xa vời, chẳng bằng giữ thật chặt que dĩa quang trong tay, bọn chúng đều có thể phát sáng như nhau mà.

Nghĩ tới đây, Lý Kỳ đưa tay xoa xoa đầu Đường Mật, dùng giọng điệu thờ ơ trêu đùa: "Nếu khi cô đang đi nghỉ mà thấy có đàn ông bắt chuyện, ngàn vạn lần đừng nói đến công việc của cô với anh ta đấy."

"Vì sao? Chẳng lẽ sợ tôi làm anh ta khó chịu, dọa người ta chạy mất?" Đường Mật có chút buồn cười nhìn anh ta.

"Không, là sợ anh ta sẽ thật sự yêu cô, sau đó cướp mất chén cơm của tôi." Lý Kỳ nhếch môi, lộ ra nụ cười công tử phóng đảng quen thuộc, đôi mắt ẩn sau kính râm nửa khép nửa mở, không nhìn ra vẻ mặt chân thật.

"Yên tâm, nếu như vậy thật, tôi sẽ bảo chồng tương lai cưới tôi đồng thời phải cưới luôn anh, như vậy anh sẽ không sợ bị mất chén cơm." Đường Mật vỗ mu bàn tay Lý Kỳ, ý bảo anh ta hoàn toàn không cần lo lắng, khả năng cô có thể gả đi so với gặp được người ngoài hành tinh phỏng chừng còn nhỏ hơn. Có người đàn ông nào có thể chịu được thời gian vợ mình ở cùng động vật còn nhiều hơn với mình? Lại có người đàn ông nào có thể chịu được số lần vợ mình chạm vào thiết bị chụp ảnh còn nhiều hơn chạm vào bình sữa của con? Tình yêu lãng mạn một khi rời khỏi sự bồi dưỡng của cuộc sống ngày thường thì dù tươi đẹp mấy cũng chỉ là đóa hoa không rễ, không lâu dài được, Đường Mật hiểu rất rõ việc ấy.

"Buồn nôn! Tôi cũng không thích bị đàn ông bạo súc!" Lý Kỳ tháo kính râm xuống, mang vẻ mặt chán ghét nhìn cô.

Đường Mật nhún vai, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa vì trêu đùa thành công. Tiếng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không trong loa vang lên, hành khách trong khoang máy bay cũng dần dần yên tĩnh trở lại, khi một tấm che sáng cuối cùng bị đóng lại, máy bay cũng bắt đầu trượt đi.

"Cảm ơn anh, Lý Kỳ." Đột nhiên, Đường Mật cúi đầu nói một câu.

"Cảm ơn cái gì?" Lý Kỳ ngạc nhiên ngẩng lên đầu.

Chỉ thấy cô giật giật đôi môi, chưa đợi anh nghe rõ ràng, giọng nói liền bị bao phủ bởi tiếng vang rền rất lớn của động cơ máy bay, mang theo nghi hoặc của anh cùng vút lên bầu trời xanh thẳm.

Chương 9: Về nhà (thượng)

Sau khi Đường Mật chia tay với Lý Kỳ ở sân bay, liền đón taxi về nhà mình nằm ở một vùng nông thôn, còn Lý Kỳ thì cần chuyển cơ để bay đi Hawaii, thực hiện "Hành trình đi săn tươi đẹp" của anh ta trong hai tháng.

Sau khi trải qua hơn ba giờ đi xe xóc nảy, nghe tài xế taxi nói đủ loại thời tiết, giao thông, thơ ca, thời sự chính trị, cây nho biến đổi gen cùng với "bình luận đặc biệt" về số đo ba vòng của tổng thống phu nhân, cuối cùng vào lúc hoàng hôn Đường Mật đã về đến nơi.

Xe dừng trước cánh cổng sắt cổ xưa mà to lớn của "Biệt thự Black Truffle", cô đổ mồ hôi thanh toán tiền xe và tiền boia trong tiếng ba hoa của tài xế, dỡ hành lý xuống, sau đó đứng giữa một đồng vali nhún chuông cửa. Chuông cửa có hình một chùm nho rất độc đáo, đồng thau tươi sáng trải qua sự ăn mòn của năm tháng đã kết tủa thành màu sắc mờ tối, vào thời khắc ngón tay nhấn xuống, gió rừng uốn quanh hoàng hôn thổi tới, luồn qua tóc cô tựa như đảo ngược thời gian.

Đường Mật cảm thấy thân thể dường như đang dần dần thu nhỏ, mọi thứ xung quanh cũng trở thành màu vàng ảm áp của ký ức, cô kim lòng không dặng mà áp mặt sát vào song cửa, hai tay cũng đồng thời đặt lên trên, tạo thành cửa sổ lấy cảnh đơn giản nhất. Xuyên qua khung vuông không lớn, có thể nhìn thấy đường xe chạy làm bằng cát trắng, hai bên đường là những gốc sồi không ngừng nhỏ dần, kéo dài, cuối cùng lẫn vào rừng cây đắm chìm trong ánh hoàng hôn đầu mùa hạ, nơi tận cùng có một đỉnh chóp làm bằng gạch đỏ nhô lên từ giữa bóng râm của cây xanh, hình tam giác nho nhỏ ánh lên khỏi tím của bầu trời giống như là tọa độ cuối cùng của đường đi vậy.

Đó là hành động Đường Mật đã làm khi nhìn thấy biệt thự Black Truffle lần đầu tiên, năm ấy cô mới bảy tuổi, vừa được ba nuôi Makin nhận từ cô nhi viện về, mắc chứng tự kỷ độ trung, ngoại trừ động vật ra thì từ chối nói chuyện với tất cả mọi người, nếu thực sự cần phải trao đổi sẽ thông qua hình vẽ hoặc chữ viết để diễn đạt. Makin dắt tay cô đứng ở ngoài cổng sắt hỏi: "Con có thích nơi này không?", cô cúi đầu không trả lời, sau bữa tối liền mang một bức tranh tới trước mặt ông. Trên bức tranh chính là con đường xe chạy, rừng cây và nóc nhà đã nhìn thấy qua cánh cửa sắt vào ban ngày, nhưng có điểm đặc biệt là, cô không vẽ hết cả trang giấy, mà rút tất cả cảnh vật lại trong một cái khung vuông, toàn bộ bên ngoài khung vuông đều tô thành màu đen.

"Con đã từng học vẽ sao?" Makin có chút bất ngờ, mặc dù nét vẽ còn rất non nớt, nhưng mang theo hiệu quả nhìn xuyên thấu vô cùng rõ ràng.

Đường Mật lắc đầu.

"Con thích vẽ tranh không?" Makin lại hỏi.

Cô gật gật đầu, ánh mắt thật bình tĩnh.

"Vậy con thích chụp ảnh không?"

Đường Mật ngẩng mặt lên, trong ánh mắt tối mịt lộ ra tia sáng, như là thấy pháo hoa của lễ Giáng Sinh bắn lên trong nháy mắt, mang theo tươi đẹp cùng vui sướng không gì sánh bằng. Đêm đó, cô nở ra nụ cười đầu tiên trong vòng hai năm qua.

Vài ngày sau đó, Đường Mật nhận được máy chụp hình thuộc về mình đầu tiên trong đời, Vintage Leica M Series, còn có chừng mười cuộn phim sắp quá hạn. Makin dẫn theo cô dạo chơi khắp các thung lũng và vườn nho ở gần đó, cũng hướng dẫn cô làm thế nào để dùng máy chụp hình chụp lại từng dòng suối nhỏ vào buổi sáng, dây nho dưới ánh chiều tà cùng huân y thảo trong gió nhẹ, thêm cả những động vật năng động mà hơi ngượng ngùng trong rừng nữa. Những buổi không đến trường, cả ngày cô đều dạo chơi cùng chụp ảnh trong rừng và trên bờ ruộng, tính tình trầm tĩnh lại không thích nói chuyện làm cho cô gần như không có đến một người bạn cùng trang lứa, có điều cũng chẳng cảm thấy cô đơn chút nào, bởi vì heo rừng, thỏ hoang, cáo cùng một đàn chim cu gáy đều là bạn thân của cô, cô có thể không lo lắng gì mà lẩn lộn chơi đùa cùng bọn chúng trong bụi cỏ, hoặc là dựa vào thân cây lặng lẽ thả hồn tâm sự với ánh trăng.

Mỗi lúc như vậy, Makin đều đứng ở cách đó không xa nhìn cô, đôi mắt màu xám nhạt lộ ra nụ cười âm áp mà yêu thương, ánh sáng xuyên qua bóng cây rơi lên bờ vai dày rộng của ông, trên mặt đất xuất hiện một thân hình cao lớn, tựa như những cây sồi trong rừng khiến người ta có cảm giác an toàn giản dị.

"Makin" Đường Mật ngẩng đầu lên, bóng dáng ba nuôi trong trí nhớ và hiện thực chồng lên nhau. Cô cười đẩy cửa sắt ra, ôm cổ người ba nuôi dù lưng có hơi còng xuống nhưng vai vẫn dày rộng như trước.

"Đường, cuối cùng con đã trở về. Lần này con đã đi bao lâu rồi? Một thế kỷ hay là hai thế kỷ? Ba còn nhớ lần trước lúc con đi con trai bà Melissa vừa mới kết hôn, bây giờ cháu gái bà ấy đã có thể hẹn hò với bạn trai rồi đấy." Makin ôm bà vai cô, lông mày màu xám nhũn chặt giống như có chút ai oán, nhưng khóe miệng nhếch cao lại mang theo nỗi vui mừng không chút nào che giấu.

"Làm gì tới, Makin, trên thực tế con chỉ mới đi có nửa năm, chẳng lẽ cháu gái bà Melissa ngâm núm vú cao su hẹn hò với bé trai sao?" Đường Mật cười châm biếm phản bác, tính tình hồn nhiên của ba nuôi này thật sự vẫn chưa bao giờ thay đổi, thân thể cũng vẫn khỏe mạnh như xưa, chỉ là nơi khóe mắt có thêm một nếp nhăn không dễ phát hiện.

"Con thật đúng là thiếu tính hài hước, đàn ông không thích phụ nữ quá nghiêm túc đâu. Còn tiếp tục như vậy nữa, vài chục năm sau con gái của ba sẽ biến thành một bà cô già khó tính, giống như nữ tu Amanda cho mà xem. Con phải học thêm cách nói chuyện cười..." Makin vừa đi vừa cảm râm, giống như thật sự rất lo lắng Đường Mật sẽ không ai thèm lấy vậy.

"Làm bà cô già cũng rất tốt, như vậy con có thể mãi mãi ở bên ba." Đường Mật tựa vào cánh tay ông, giọng nói mềm mại, kéo dài âm cuối, giống như khi còn bé tựa vào cây sồi làm nũng vậy.

Ánh trời chiều nghiêng nghiêng chiếu xuống đường xe chạy, vì bóng lưng một cao một thấp kia mà rọi xuống ánh sáng êm dịu nhất, nóc nhà gạch đỏ vẫn đứng ngạo nghễ ở nơi tận cùng, đàn cò đêm vút qua bầu trời, phát ra tiếng kêu "ác, ác", cất lên tín hiệu trở về nhà.

Sau khi dứt một miếng nấm cục đen cuối cùng vào miệng, Đường Mật thỏa mãn buông cái nĩa xuống, lại bung ly rượu lên uống một ngụm, phát ra tiếng thở dài mãn nguyện: "Tay nghề của bà Ronado vẫn luôn cừ như vậy, chỉ có ở đây mới ăn được những món ăn ngon nhất thế giới thôi!"

"Bà ấy làm đầu bếp ở biệt thự Black Truffle đã gần hai mươi năm rồi, chưa từng mất tiêu chuẩn lần nào, cho dù vào ngày ông Ronado qua đời cũng vậy. Con trở về rất đúng lúc, có thể nếm được nấm cục đen mới hái xuống đợt đầu tiên của biệt thự." Nhìn dáng vẻ hạnh phúc kia của Đường Mật, Makin nở ra nụ cười thỏa mãn, sau đó châm điều xì gà đầu tiên trước khi uống cà phê.

Đường Mật vội vàng gạt đầu tỏ ý tán thành, biệt thự này sở dĩ có tên Black Truffle, đầu tiên đương nhiên là vì phía sau biệt thự có một rừng cây nấm cục đen rộng lớn, tiếp theo là vì nơi này có bậc thầy nấu nấm cục đen ngon nhất cả nước C - bà Ronado, ít nhất là cô cho rằng như vậy.

**black truffle: nghĩa là nấm cục đen (một loại nấm cục màu đen).*

Tổ tiên các đời nhà Makin đều sống bằng nghề hái nấm cục đen, nhưng đến đời ông thì đã cho một công ty chuyên về nấm cục đen thuê để kinh doanh, ông chỉ lấy số phần trăm nhất định, như vậy có thể để ông toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc nghiên cứu năng lượng mà mình yêu thích. Makin là một học giả năng lượng xuất sắc, luôn dốc sức vào việc khảo sát đá ở nhiệt độ cao để tìm kiếm nghiên cứu khai thác nguồn năng lượng

sạch, tuy nhiên vào mười năm trước đã xảy ra một sự cố lớn, ông chịu đả kích nên ngừng việc nghiên cứu lại, trở về vùng nông thôn tổ tiên bắt đầu sống cuộc sống nửa về hưu.

"Gần đây công việc bên tổ chức bảo vệ môi trường của ba có tốt không?" Đường Mật lau khước miệng, mấy năm nay Makin đã được Tổ chức Hòa bình xanh mời giữ chức cố vấn vinh dự, tuy không cần phải thường xuyên về chi nhánh trong thành phố làm việc, nhưng nếu như có vấn đề về nguồn năng lượng địa chất cũng vẫn cần ông tham gia và đề xuất ý kiến.

"Cũng bình thường, chỉ có điều về hạng mục khai thác nguồn năng lượng địa nhiệt kia của nước Z thật làm người ta đau đầu." Makin cau mày, hút một hơi xì gà thật sâu, khuôn mặt sau làn khói mang theo vẻ mệt mỏi.

"Hạng mục kia sao thế ạ? Việc khai thác địa nhiệt không phải rất tốt sao? Vấn đề khan hiếm nguồn năng lượng của Châu Phi vẫn luôn là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới ngành sản xuất lạc hậu, dân số bọn họ chiếm 15% của thế giới, nhưng dùng lượng điện chỉ chiếm 3%." Đường Mật khó hiểu nhìn ông.

Chương 10: Về nhà (hạ)

Makin thở dài, day thái dương trả lời: "Việc ấy đương nhiên là tốt, tại thung lũng Great Rift của Đông Phi chứa đựng tài nguyên địa nhiệt dồi dào nhất thế giới, nhưng con cũng biết đấy, với thực lực của một mình nước Z căn bản không thể riêng lẻ hoàn thành xây dựng hạng mục như vậy, tất phải dựa vào tài chính và kỹ thuật của những nhà đầu tư nước ngoài. Vấn đề từ đó mà ra, vì tranh giành quyền khai thác hạng mục, nước A và nước H đều đưa bản kế hoạch cùng báo cáo nghiên cứu về hạng mục đến tổ chức bên ba, nhưng mà rốt cuộc phải giao cho ai làm đây? Thực lực hai nước có thể nói là tám lạng nửa cân, mà thái độ của bản thân nước Z cũng tương đối nhập nhằng không rõ, cho nên Tổ chức Hòa bình xanh cảm thấy rất khó xử, mặc dù bên ba là tổ chức trung lập, nhưng báo cáo đánh giá cũng phải cân nhắc về nhiều phương diện nhân tố."

Đường Mật lặng im trong chốc lát, cô rất hiểu nỗi khó xử của Makin. Việc thiếu thốn nguồn năng lượng từ lâu đã không chỉ còn là cơn ác mộng của riêng quốc gia nào, mà là tai họa toàn nhân loại sẽ phải đối mặt, nhất là sau khi trận động đất làm thế giới kinh hãi cùng việc sự cố hạt nhân bị tiết lộ xảy ra, mỗi quốc gia đều đang tích cực tìm kiếm nguồn năng lượng an toàn, sạch sẽ và bảo vệ môi trường hơn, châu Phi với tài nguyên phong phú cũng hiển nhiên trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người. Ngay cả các chuyên gia năng lượng cũng nói ra khẩu hiệu: "Tương lai của năng lượng tái tạo ở châu Phi", cho nên những nước lớn dồn dập phát động các đợt chiến tranh tranh giành trên mảnh đất nóng cháy ấy, các loại đầu tư cho năng lượng tái tạo trở nên nóng sốt chưa từng có. Nhưng thung lũng Great Rift của Đông Phi không phải chỉ là của cải riêng của châu Phi, mà còn là của cải của toàn nhân loại, vì thế những hạng mục khai thác này

trước khi thực thi đều phải trải qua báo cáo đánh giá và giám định nghiêm ngặt của tổ chức bảo vệ môi trường thế giới mới có thể thông qua, đây là công việc hiện tại Makin phải làm.

"Vậy, xét từ góc độ kỹ thuật chuyên môn của ba thì kế hoạch của nước nào khả thi hơn?" Đường Mật tiếp lời ông mà hỏi.

"Cá nhân ba cho rằng phương án của nước A không ổn, trên thực tế ba cũng viết trên báo cáo đánh giá như vậy. Chủ yếu là vì bọn họ sử dụng kỹ thuật phát điện nham thạch nóng chảy, cũng chính là cái ba đã sử dụng trong sự cố mười năm trước, là loại kỹ thuật vô cùng không thích hợp, mặc dù sản lượng cao, nhưng nguy hiểm còn cao hơn, thậm chí sẽ dẫn đến một loạt động đất nhân tạo. Ngược lại phương pháp nhiệt khô nham thạch của nước H vẫn có thể cân nhắc, dù sản lượng có thấp hơn một chút, nhưng tương đối an toàn, có thể tin cậy..."

Đường Mật và Makin đang nói chuyện thì quản gia Ronaldo con đi đến, trong tay còn cầm một bì thư chuyển phát nhanh lớn: "Ngài Makin, vừa nhận được một bức chuyển phát nhanh, là gửi cho ngài."

Makin nhận lấy xé lớp niêm phong ra, chỉ thấy bên trong là một tờ giấy viết thư vô cùng cầu kỳ, chất giấy màu trắng sữa mềm dẻo mà rắn chắc, lóe lên ánh sáng u tối như tờ lụa, mặt sau còn mờ hồ lộ ra con dấu chìm hoa diên vĩ màu bạc.

Đường Mật không khỏi có chút hiếu kỳ, bây giờ đã là thời đại nào rồi, vẫn còn có người dùng giấy viết thư kiểu cũ như thế để viết? Cô dời tầm mắt sang khuôn mặt Makin, muốn từ đó suy đoán thử thân phận người gửi thư, thì lại phát hiện sắc mặt ông đột nhiên còn tái nhợt hơn cả tờ giấy trong tay, lông mày nhíu chặt, đồng tử nhanh chóng co rút lại, trên trán hiện ra những nếp nhăn hằn sâu.

"Chuyện gì vậy, Makin? Ai đã gửi thư cho ba?" Đường Mật lo lắng nhìn ông.

"À, không có gì, chỉ là những quảng cáo khuyến mãi nhằm chán thôi ấy mà." Makin nhanh chóng gấp lá thư lại bỏ vào túi áo, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, giống như sắc mặt thay đổi trong nháy mắt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của Đường Mật. "Đừng nói những chuyện ấy nữa, chúng ta nói những chuyện vui vẻ đi." Ông đứng dậy, từ bàn trà cầm lên một phong thư mời có con dấu của Tổ chức Hòa bình xanh đặt trước mặt Đường Mật nói: "Vài ngày nữa chi nhánh của ba sẽ cử hành một buổi vũ hội từ thiện, để ăn mừng một trăm năm lập ra "Ngày thế giới động vật" cũng để gây quỹ cho những động vật sắp bị tuyệt chủng. Bộ trưởng Marshall trước nay đều rất thích các tác phẩm của con, ông ấy biết lần này con sẽ về nghỉ phép, cho nên cố ý muốn mời con tham gia."

"Đương nhiên con sẽ tham gia rồi, nhưng mà bức thư vừa này...", được mời như vậy Đường Mật dĩ nhiên là vui mừng, nhưng cô vẫn có chút lo lắng về bức thư kỳ lạ kia, bởi

vì biểu cảm trên mặt Makin rất không bình thường, đầu tiên là kinh hoàng sau đó là phần nộ, như vậy không phải phản ứng sẽ có khi nhìn thấy quảng cáo khuyến mãi.

Chưa đợi cô nói hết, Makin đã vỗ bả vai cô cười nói: "Quên bức thư đáng thương kia đi, bây giờ con chỉ cần nghĩ xem vào hôm vũ hội mặc trang phục nào là đẹp nhất. Theo ba được biết hôm đó sẽ có không ít thanh niên tài tuấn tham gia, con cũng nên tìm bạn trai rồi."

"A, ba nói rất đúng! Bây giờ con lập tức đi xem vài tạp chí thời trang mới nhất đây." Đường Mật nghe thấy ông nói như vậy, trên mặt lộ ra vẻ bưng bĩnh đại ngộ, kéo ghế ra vội vã chạy đến phòng đọc sách, giống như quần áo thời trang đối với cô mà nói chưa bao giờ quan trọng như giờ phút này vậy.

Đây là biện pháp trốn tránh vấn đề xưa nay của Đường Mật, Makin nhếch khóe miệng lên, trong đôi mắt đầy ắp ý cười, nhưng khi chúng rơi vào trong túi áo lộ ra một góc của tờ giấy viết thư kia lập tức đông lại, độ cong của đôi môi vẫn còn đó, nhưng hai mắt lại như ánh nến đột ngột chạm phải mặt băng, "bụp" một cái liền dập tắt không còn ánh sáng. Makin trầm tư một lúc, lấy tờ giấy viết thư ra, lặng lẽ cầm cái bật lửa châm lên, tờ giấy không ngừng co rút lại ở đầu ngón tay, ngọn lửa xinh đẹp từ giữa nhụy của hoa diên vĩ lan ra, tựa như nụ cười dữ tợn đang chậm rãi nở rộ, trào phúng theo dõi khuôn mặt không còn chút máu nào của ông.

Tay run lên, tro tàn cháy đen liền rơi lả tả trên sàn nhà, theo cơn gió lùa vào khe cửa bay đi, lặng yên không một tiếng động.

Chương 11: Vũ hội

"Ba, hai, một."

"Póc" một tiếng, nút gỗ từ chai champagne bật tung ra, bọt trắng bắn khắp bốn phía, chất lỏng vàng óng ánh trút xuống những ly thủy tinh được xếp chồng như Kim Tự Tháp, hương rượu ngọt ngào hòa quyện với dải ruy băng có biểu tượng chim bồ câu hòa bình màu trắng xanh rủ xuống trên trần nhà bị gió thổi nhẹ đang phát phơ, các khách mời sôi nổi nâng ly, phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Tối nay là vũ hội từ thiện do Tổ chức Hòa bình xanh cử hành mừng ngày thế giới động vật, Đường Mật và Makin cũng nhận lời mời đến đây. Vì là kỷ niệm một trăm năm, nên vũ hội cử hành khá long trọng, chẳng những tất cả thành viên của Tổ chức Hòa bình xanh và những người trong ngành bảo vệ môi trường đều được mời, mà ngay cả các quan chức chính phủ, các nhân vật nổi tiếng trong xã hội, siêu sao điện ảnh và truyền hình cũng được xếp vào danh sách khách mời, nói phô trương một chút cũng không thua kém bất kỳ dạ tiệc nào của những nhà giàu sang quyền quý.

Đường Mật cầm ly champagne lạnh buốt ngắm nhìn xung quanh, đây là câu lạc bộ tư nhân xa hoa nhất trong thành phố, điều kiện dĩ nhiên là xa hoa, còn cung ứng champagne và trứng cá muối cao cấp không giới hạn số lượng, nhưng những thứ ấy thì có liên quan gì đến động vật? Cô nghĩ, một món châu báu bất kỳ nào trên người một vị khách nữ cũng đủ quyền góp một khoản kinh phí không nhỏ cho gấu Bắc cực hoặc cá mập đảo Sumatra rồi, thay vì cử hành những nghi thức hào nhoáng bên ngoài này không bằng chiết khấu ra một khoản giúp động vật còn thực tế hơn. Bất quá, đằng sau tất cả các buổi từ thiện cho tới bây giờ đều không thể rời khỏi sự chống lưng của quyền lực và tiền tài, những người quyền quý cũng cần các buổi từ thiện này để đội vương miện cao thượng trang điểm cho giá trị con người của mình. Đây là hiện thực, cũng là cách sinh tồn của xã hội loài người.

Trong lúc Đường Mật đang suy nghĩ miên man, tiếng nhạc du dương đúng lúc vang lên, người bạn nam bên cạnh rất có phong độ chia bàn tay về phía cô: "Tôi có vinh hạnh mời cô nhảy điệu đầu tiên hay không?"

Đường Mật ngẩng đầu mỉm cười, chăm chú nhìn khuôn mặt nho nhã lại trang điểm tỉ mỉ của người bạn nam, trong đầu suy nghĩ nên mượn cớ gì để khéo léo từ chối mới tốt. Anh ta là công tử của bộ trưởng Marshall, người tổ chức vũ hội đêm nay, vẻ vang tốt nghiệp Học viện Luật bậc nhất, cũng là luật sư nổi tiếng, tinh anh nòng cốt trong Sở Hành Chính, hoàn toàn phù hợp với hình tượng thanh niên tài tuấn mà Makin đã miêu tả. Còn về nguyên nhân tại sao anh ta lại thành bạn nhảy của mình đêm nay, thì từ trong nụ cười chứa đầy ẩn ý của ba nuôi và bộ trưởng Marshall, Đường Mật cũng có thể đoán được vài phần.

"Xin lỗi anh, hôm nay giày của tôi có chút không vừa chân.", Đường Mật hạ khoeo mắt xuống, lộ ra vẻ mặt lúng túng. Kỳ thực trong lòng cô cũng không kháng cự Marshall con, ngoại trừ ánh mắt khôn khéo do nghề nghiệp luật sư ra, anh ta cũng là một người đàn ông khiến người ta thích, đặc biệt là điểm chu đáo hiểu lòng người lại cư xử đúng mực, chẳng qua sự điềm đạm đông đúc quá chuẩn cũng giống như tiêu bản (*mẫu vật dùng để thí nghiệm*) trong hộp thủy tinh được đóng kín để bảo tồn, hoàn mỹ, an toàn nhưng không có sức sống. Huống chi hôm nay quả thật giày làm cho cô không thoải mái lắm, gót cao mảnh khảnh yếu ớt như cành hoa, so với giày leo núi ngày thường chênh lệch quá lớn, cô không cách nào tưởng tượng mình làm sao đi nó mà xoay vòng điệu Foxtrot cần kỹ thuật cao trên sàn nhảy.

Đang nói chuyện, trong đám người đột nhiên nảy sinh xô xao nho nhỏ, Đường Mật nâng mắt nhìn lại, ở lối vào đại sảnh mọi người tự động nhường ra một lối đi, nương theo tiếng thảo luận rất nhỏ cùng ánh mắt hâm mộ của những phụ nữ, một thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa.

Ánh đèn vì nguyên nhân khiêu vũ mà cố ý chỉnh tối đi, Đường Mật có chút không nhìn rõ mặt người nọ, chỉ thấy được đôi chân dài thẳng tắp nhàn tản nện bước bên dưới

chiếc quần tây ưu nhã, tiếp tục hướng lên trên chính là phần eo thon gọn cùng lồng ngực rộng lớn ẩn giấu trong bộ lễ phục màu xám bạc. Người nọ đi rất chậm, giống như đang tản bộ, nhưng bạn có thể cảm thấy rõ ràng sức mạnh đang thông thả tản mát ra từ cơ thể rắn chắc dưới lớp vải vóc.

Trong phút chốc, Đường Mật nghĩ tới ‘thảo nguyên, bão hoang, săn bắn’, những từ ngữ tưởng như không có chút liên hệ nào với nhau, còn cả cây súng bắn tia Barrett M82 cho tới bây giờ vẫn khiến cô từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh kia. Tựa như totem(*con quay*) của Cobb trong 《 Inception》 [1], ‘súng’ là totem đánh thức nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng cô, ký ức đêm mưa trên thảo nguyên mấy tháng trước như sóng thần chợt ập đến, hô hấp của cô trở nên dồn dập, tim vô cớ đập ‘thình thịch’. Mà lúc này, người nọ đang đi tới dưới ánh đèn chiếu rọi, một đôi mắt xanh biếc đang nhìn cô lộ ra nụ cười chân thành mà thân mật, giống như đang nói: "Hi!, Mật Đường yêu dấu của tôi."

[1] Inception: một bộ phim hành động viễn tưởng của Mỹ, còn có tên Đánh cắp giấc mơ.

Các nhà thống kê từng nói rằng ‘tỷ lệ gặp phải tai nạn máy bay trong đời của một người là 5/10000, nếu như bạn gặp phải tai nạn máy bay đến hai lần thì chính là kỳ tích’, mà Đường Mật vừa vận gặp phải kỳ tích ngàn năm một thuở, bởi vì người trước mắt này đây chính là người đã gây ra tai nạn lần trước của cô - Arthur. Phản ứng của bản năng nhanh hơn suy nghĩ rất nhiều, lúc Đường Mật còn chưa kịp hiểu rõ vì sao anh ta lại xuất hiện ở vũ hội, thì đầu của cô đã cúi thấp xuống, lợi dụng bả vai của Marshall con che chắn thân hình của mình, nhanh chóng giống như lúc trước tránh né viên đạn của Arthur vậy.

"Cô làm sao thế?" Marshall con thấy cử chỉ khác thường cùng sắc mặt trắng bệch của cô, không khỏi khó hiểu hỏi.

"Ách, không có gì, không phải anh vừa mới nói khiêu vũ sao? Tôi đột nhiên rất muốn nhảy!" Đường Mật cúi thấp mặt nên không nhìn thấy tình hình phía trước, nhưng cô có thể cảm thấy ánh mắt Arthur giống như ông ngắm đang chuẩn xác tập trung vào mình, thoát khỏi tầm mắt của anh ta là việc duy nhất cô có thể nghĩ đến hiện giờ. Bất chấp sự kinh ngạc của Marshall con, cô kéo cánh tay anh ta bước nhanh về phía sân nhảy, ánh đèn lò mờ cùng bóng người chập chờn là vật che chắn tốt nhất lúc này.

Trong tiếng nhạc của điệu nhảy, thân thể Đường Mật càng không ngừng xoay tròn, nghiêng về sau hoặc ngả tới trước, chân linh hoạt đá lên làn váy phiêu dật, mũi chân nhỏ nhắn bước những bước nhảy duyên dáng, thấp thoáng như hồ ly giáo hoạt đang lúc trốn tránh đuổi bắt nhưng vẫn duy trì được phần ưu nhã cùng thông dong kia, thậm chí ngay cả Marshall con cũng bất ngờ về cô gái thoát nhìn lạnh lùng cộng thêm dè dặt thể mà lúc nhảy lại lột xác thành Carmen[2] phong tình vạn chủng. Nhưng chỉ có Đường Mật mới biết rõ, bước nhảy lộng lẫy của mình thật ra là nhịp điệu lánh nạn, né tránh ánh mắt săn

bắn cùng nguy hiểm của người thợ săn kia, mà ánh đèn mờ lung mờ ảo cùng vũ khúc lại không hợp thời mà kể lên câu chuyện tình yêu vô cùng quyến luyến.

[2]Carmen: tên một nữ nhân vật trong phim Tên nàng là Carmen.

"Cô nhảy rất tốt, vừa rồi vì sao..." Marshall con lúc này đã hoàn toàn bị sức hấp dẫn của Đường Mật làm say mê, mồm miệng vốn lạnh lợi cũng trở nên trì trệ, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của cô ngây ngốc ngẩn người, sự trấn định cùng nhạy bén khi đối mặt với nguy cấp khiến khuôn mặt cô như phủ một vàng sáng thần bí khó lường.

"Người vừa mới vào kia là ai vậy?" Đường Mật không nhìn thấy vẻ say đắm trên mặt Marshall con, hai mắt chỉ lo nhìn chăm chăm bóng dáng ở phía xa làm lòng cô lạnh đi kia. Còn may, Arthur tựa như biến mất, giống như giọt nước chìm ngập vào trong biển người, có lẽ vừa rồi nhìn thấy chẳng qua chỉ là ảo giác, cô lạc quan an ủi chính mình.

"Cô nói người vóc dáng cao mặc lễ phục màu xám bạc kia sao? Anh ta tên là Keino. Solomon, nghe nói là thương nhân tới từ phương Bắc, làm trong ngành vận tải đường thủy, vì quyền góp không ít tiền cho Tổ chức Hòa bình xanh, nên đã nhận được thiệp mời." Marshall con thận trọng lựa chọn từ ngữ, cẩn thận tránh một vài hình dung từ, anh ta cũng không hy vọng cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng bị một người xứ khác không rõ lai lịch cướp mất sự chú ý.

"À, vậy ư." Đường Mật hơi hạ cằm, trong lòng trào phúng nghĩ, làm trong ngành vận tải đường thủy? Đương nhiên, vận chuyển súng ống đạn dược cũng coi như một trong những ngành vận tải đường thủy, chẳng qua điều khiến cô bất ngờ chính là Arthur rõ ràng có thể làm giả thân phận, còn lừa được tín nhiệm của Tổ chức bảo vệ môi trường xanh, xem ra người này tuyệt đối không đơn giản là thương nhân vũ khí bình thường như vậy.

Âm nhạc ngừng lại, đám người cũng dần dần phân tán, Đường Mật mắt thấy ‘ô dù’ của mình sắp biến mất, cảm thấy trước hết nên rời khỏi đây, trốn đến một nơi an toàn mới là thượng sách. Cô nở nụ cười có lỗi với Marshall con: "Xin lỗi, tôi muốn đi nhà vệ sinh một lát." Sau đó liền vội vã rời khỏi đại sảnh.

Chạy ra ban công, Đường Mật dựa vào lan can khẽ thở hắt hắt, đồng thời cũng kinh ngạc vì mình đi giày cao gót 10 cm thế mà lại có thể chạy nhanh như vậy, xem ra người đang lúc nguy cấp vẫn có thể bộc phát ra tiềm năng không tưởng được. Theo tình hình hiện tại cô cần phải lập tức rời khỏi câu lạc bộ, nhưng làm sao để giải thích với Makin lý do mình đột ngột rời khỏi bây giờ? Mặc kệ, cứ nói bỗng nhiên cảm thấy trong người khó chịu, ông sẽ hiểu thôi. Cầm di động, khi đang chuẩn bị gọi cho Makin, cô cảm thấy hình như có người đứng ở sau lưng, đang không nói tiếng nào nhìn mình chăm chăm.

Chương 12: Gặp lại

Cô hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy một nhân viên phục vụ đang nâng khay ngọc nhiên nhìn mình, có chút bối rối nói: "Cô à, cô có cần champagne không?"

Đường Mật thở phào, cầm lấy một ly nói: "Cảm ơn." Nhìn bóng dáng nhân viên phục vụ biến mất, cô uống một hớp rượu, chất lỏng lạnh lạnh làm cho thần kinh căng thẳng dần dần thả lỏng ra, trên bàn công yên tĩnh, trong không khí se lạnh mang theo mùi thơm của gỗ thông, từ sau cánh cửa cách âm truyền đến tiếng ồn ào của các khách mời, lúc rõ lúc không, giống như cách cô rất rất xa vậy.

Lúc này hẳn là đã an toàn, cô nghĩ.

Đột nhiên, một giọng nói tràn ngập dịu dàng không hề báo trước vang lên trong bóng đêm, đôi môi mềm mại thoáng như ác ma mơn trớn vành tai cô: "Có thể mời tôi uống một ly champagne không?"

Ngón tay run lên, cái ly liền rơi thẳng xuống mặt đất, tựa như trái tim không ngừng trầm xuống của Đường Mật vậy, mắt thấy ly thủy tinh mỏng manh sắp rơi vỡ thành mảnh nhỏ, lại vào một giây trước khi chạm đất được tay Arthur vững vàng đỡ lấy, cũng vững vàng cầm trong lòng bàn tay. Anh liền nhấp một hớp trong ly, lộ ra nụ cười vui sướng: "Những ngày xa nhau, có nghĩ tới tôi không? Mật Đường yêu dấu."

"Có, lúc gặp ác mộng." Đường Mật hít vào một hơi, ngẩng mặt lên thành thật trả lời.

"Vậy mà tôi lại không lúc nào là không nghĩ đến em, nhất là vào khi vết thương bị nhiễm trùng." Arthur đến gần một bước, hai tay đặt lên lan can, thoải mái bao vây cơ thể cô giữa mình và lan can.

"Thật có lỗi, đáng lẽ tôi phải dùng thuốc độc thật sự, chứ không chỉ là thuốc tê, như vậy sẽ có thể làm anh chết thống khoái, mà không phải đau đớn thể xác." Đường Mật học bộ dạng của anh, nhếch bờ môi, nở ra một nụ cười vừa chân thành lại vừa tàn khốc.

"Đừng nhần tâm như vậy, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nỡ để em chịu khổ." Arthur nhìn chằm chằm môi cô, đường cong tinh xảo cùng màu sắc cánh hoa kia dưới ánh trăng tựa như đang cám dỗ anh, không khỏi nhớ tới xúc cảm mềm mại mình từng nếm được cùng với chỗ đau đớn ở cổ tay. Lúc ấy thứ dính trên kẹp tóc của cô không phải thuốc độc của người Maasai mà là thuốc tê, tuy rằng không thể chết người, nhưng nó sẽ khiến cho người ta suốt ba ngày không thể xuống giường, hơn nữa sự đau nhức khi vết thương bị nhiễm trùng quả thực như phải chặt phẳng cả cổ tay đi mới có thể yên ổn thở một hơi.

Ăn miếng trả miếng là tín niệm trước nay của Arthur, đau đớn Đường Mật gây cho anh giống như một loại thuốc mê huyền nào đó, trộn lẫn với khuôn mặt xinh đẹp của cô luôn không ngừng quanh quẩn trong đầu anh. Lúc ban đầu suy nghĩ của anh chính là phục thù, nhưng mà theo thời gian trôi qua, thù hận dần dần cô đọng lại thành một loại nhớ nhung không giải thích được, cuối cùng lại biến chất thành khát vọng ngang ngạnh tràn ngập trong trái tim, tựa như mạch nước ngầm kỳ lạ nhưng lại mãnh liệt, mà bắt nguồn là từ cô. Loại đau đớn này anh nhất định phải nhận hoàn trả gấp bội.

Arthur mỉm cười, đột nhiên cúi người che lấp môi Đường Mật, sau đó từng phân từng tấc, tỉ mỉ mà chuẩn xác công thành chiếm đất, trần trọc mút vào. Anh muốn cô nhớ kỹ từng động tác của mình, mỗi một phân xúc cảm cùng mỗi một làn hơi thở, sau đó trong đầu in sâu ký ức chỉ riêng về anh, giống như chỉ như vậy mới có thể đem cảm xúc buồn bực cùng giày vò quái lạ trong lòng trút về cho cô. Còn về ý muốn của cô? Điều đó không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh.

Đường Mật bị động tiếp nhận thể trọng của anh, trên môi truyền đến gặm cắn đau nhói, khoang miệng bị đầu lưỡi bá đạo xâm phạm, cướp lấy tất cả hô hấp, cũng đảo loạn cả thần trí mình mất, mỗi dây thần kinh trên người đều bị hơi thở của anh điều khiển không chế. Sau sự kinh hoàng là phần nộ khó có thể đè nén, cô không thể chống lại sức mạnh thô bạo cùng môi lưỡi của anh, vì vậy liền hung hăng cắn một cái, đồng thời cánh tay nhanh nhẹn vung lên. "Bộp" một cái, không thể như mong muốn đánh trúng mặt, chỉ là đánh trúng mu bàn tay anh, sau đó đã bị anh giữ chặt cổ tay.

"Cảnh cáo anh, nơi này không phải là thảo nguyên, nếu như anh còn làm càn, tôi sẽ...", Đường Mật trừng lớn hai mắt, bả vai bởi vì giận dữ mà khẽ run.

"Em sẽ làm gì? Hô to lên sao?" Arthur buồn cười nhìn cô, bộ dạng hoảng sợ mà bất lực làm cho anh cảm thấy mình thật sự giống một con sói xám đáng ghét, có điều cô từ trước tới giờ cũng chưa từng là con cừu non ngoan ngoãn, trong phút chốc, ánh mắt sắc bén của con sư tử trắng kia lại xẹt qua trong đầu anh.

"Ha ha, ý kiến này không tồi, tôi quả thực cần phải hô to cho tất cả mọi người đều tới, để mọi người biết được ngài 'Keino.Solomon' chẳng những làm 'ngành vận tải đường thủy' vũ khí ở Châu Phi, mà còn liên quan đến việc giam cầm phi pháp cùng cố ý tổn thương người nữa. Đừng quên, hình ảnh giao dịch của anh đã bị niêm phong cất vào trong máy vi tính của tòa tạp chí, có lẽ sẽ là ảnh bìa trong kỳ tiếp theo." Đường Mật lấy tay chống lồng ngực của anh, cái cằm ngửa lên, trong mắt lóe tia sắc sảo cương quyết.

Arthur cầm lọn tóc buông xuống cổ của cô lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, anh cực kỳ thích ánh mắt cô bây giờ, sắc bén mà chói lọi tỏa ra xung quanh, tựa như kim cương được giấu sau những góc cạnh lạnh giá, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn đến gần, khai quật và cất giữ, cho dù có bị đông lạnh đến thương tích đầy mình đi nữa. Anh kề sát cổ cô nhẹ giọng nói: "Em yêu dấu, em rất mạnh, tôi không thể không

thừa nhận, chỉ có điều, muốn giằng co với tôi thì còn xa vời lắm. Như bình thường, album voi Châu Phi của em vẫn trở thành ảnh bìa kỳ tiếp theo, nhưng hình chụp của mọi thứ cũng như người có liên quan đều sẽ bị cắt bỏ, sáng sớm hôm nay CEO của tòa tạp chí « Nhà Thám Hiểm » đã tự mình gọi điện thoại xác nhận việc này với tôi."

Đường Mật cảm tức nhìn mặt anh, đường nét khắc sâu dưới ánh trăng tuần tú đến rung động lòng người, nhưng mà giờ phút này cô chỉ muốn xé rách nó, hung hăng giẫm nát dưới chân. Cô cũng không nghi ngờ lời anh ta, cô đã biết được rất nhiều điều không thể tưởng tượng nổi từ người đàn ông này, đừng nói là có thể chi phối quyết định của CEO tòa tạp chí, cho dù anh ta có thể chi phối quyết định của Tổng Thư ký Liên Hiệp Quốc cô cũng không kinh ngạc cho lắm, thân phận thật sự của anh ta cùng mục đích xuất hiện lần này mới là một bài toán khó làm người ta khó giải đáp nhất.

Gió đêm phát qua tư thế mập mờ này của hai người, đồng thời cũng truyền đến tiếng "két" của cánh cửa bị mở ra. Arthur cảnh giác buông cánh tay đang bao vây lấy cô, ung dung thản nhiên nói vọng về phía cánh cửa nổi lên ban công với đại sảnh: "Buổi tối tốt lành, ông Makin!"

"Chào anh, anh Solomon. A, Đường, thì ra con ở đây, ba tìm con mãi." Makin nhìn thấy hai người đứng ngoài ban công thất thần trong giây lát, tuy nhiên rất nhanh liền bình thường lại, nở nụ cười với Đường Mật.

"Makin" Đường Mật nhìn thấy ba nuôi xuất hiện, như tóm được cứu binh, vội vàng đi đến bên cạnh ông, vô thức dùng thân thể mình ngăn tầm mắt Makin nhìn về phía Arthur.

May mắn Makin không tiếp tục chú ý Arthur nữa, chỉ lo kéo Đường Mật đi về phía đại sảnh, vừa đi vừa nói: "Buổi đầu giá từ thiện bắt đầu rồi, tiếp theo sẽ bán đấu giá ảnh chụp con quỳên góp, với tư cách người quỳên góp mà không có mặt thì rất không lễ phép."

Nếu như giờ phút này Makin quay đầu lại, nhất định có thể nhìn thấy Arthur chiếu vào mình một loại ánh mắt sâu không lường được, cảnh giác mà sắc bén, nhưng không có sát ý, giống như cái lưới nhỏ bé chặt chẽ phức tạp, làm cho không một ai có thể thấy rõ ý đồ thật sự sau từng tầng kính vĩ kia. Là đi săn hay là bảo vệ? Tất cả đều như bóng đêm tối tăm mờ mịt.

Gió lớn thổi tới, tầng mây che khuất ánh trăng, bóng cây cũng hỗn loạn, chỉ còn tiếng kêu ai oán của con quạ sợ hãi bay khỏi cành cây.

Chương 13: Bị tập kích

Khi Đường Mật bước vào đại sảnh thì 20 bức ảnh mèo rừng Iberia cô quyền góp đã được nâng lên mức giá cao đến 5 vạn đồng Euro. Cô có chút kinh ngạc, tuy rằng cô coi như cũng có một ít danh tiếng trong ngành, nhưng dù sao vẫn còn là nhiếp ảnh gia trẻ tuổi, 5 vạn đồng Euro một tập ảnh chụp từ ý nghĩa nào đó cũng xem như là một loại vinh dự. Thế mà giọng nói của người bán đấu giá vẫn chưa ngừng lại, chỉ thấy ông ta vung cánh tay hướng về một nơi nào đó của đại sảnh, mừng rỡ hô: "6 vạn! Quý ông đây ra 6 vạn, còn ai ra giá cao hơn 6 vạn không?"

Đường Mật kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Marshall con giơ thẻ đấu giá bên cạnh lên nhìn mình nở ra nụ cười dịu dàng, trong đám người liên cất lên tiếng "chắc chắc" thần phục.

"Xem ra cậu ấy có ấn tượng rất tốt về con." Makin nở nụ cười hài lòng nhìn Marshall con chăm chú, còn không quên nháy mắt với Đường Mật, cảm thấy mắt nhìn người của mình vô cùng chuẩn, đoán rằng nguyện vọng của ông và bộ trưởng Marshall rất nhanh sẽ có thể thực hiện rồi.

Đường Mật mấp máy môi, trong phút chốc không biết trả lời như thế nào, trên thực tế suy nghĩ của cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh từ Arthur, cả đầu óc chỉ đều nghĩ đến mục đích sự xuất hiện đột ngột của anh ta, cô sợ Arthur vì trả thù mình mà làm hại tới Makin, về phần Marshall con có ấn tượng thế nào về mình, quả thực chỉ là chuyện ở Trảo Oa Quốc (*chỉ 1 nơi rất xa, câu này có ý nói là chuyện xa xăm, không đáng quan tâm*).

"6 vạn lần thứ nhất!" Người bán đấu giá nhìn xung quanh, trong tiếng nói mang theo sự nhẹ nhõm vì sắp hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà ông ta còn chưa kịp hô lên câu tiếp theo, đã trọn to hai mắt, thì thào nói: "12 vạn".

12 vạn?! Đường Mật không kiềm được nhìn về phía tấm thẻ đấu giá cô độc giơ lên kia. Tại đó, Arthur đang giương đôi môi uống champagne, phát giác được ánh nhìn của cô, đôi mắt chậm rãi từ mép ly ngẩng lên, trong tình thế màu xanh lục sẫm lộ ra ung dung như đó là điều tất nhiên, giống như ngọn lửa hung mãnh giương nanh múa vuốt ập về phía cô.

Sau ba lượt hỏi liên tục, người bán đấu giá gõ búa kết luận: "Thành giao! Chúc mừng ngài Keino.Solomon đã có được tặng phẩm này! Và tất cả khoản tiền thu được từ buổi đấu giá lần này đều quyên cho quỹ bảo vệ động vật của Tổ chức Hòa bình xanh." Toàn trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng những lời ca ngợi. Thế giới chính là như vậy, nếu như một người bỏ ra 1 vạn Euro để mua 20 bức ảnh, mọi người sẽ cười anh ta là một kẻ ngốc; nhưng nếu là một người vừa anh tuần lại vừa trẻ tuổi bỏ ra 12

vạn Euro để mua 20 bức ảnh nghệ thuật, mọi người sẽ vỗ tay tán thưởng: "Anh ta quả là một nhà giám định và thưởng thức!".

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?! Đường Mật cảm thấy bức bối, cô cũng không phải là kẻ nhát gan, từ nhỏ Makin đã dạy cô: "Biện pháp tốt nhất để đối mặt với sợ hãi không phải là trốn tránh, mà là nhìn thẳng vào nó, xem trọng nó, sau đó đánh bại nó", Đường Mật tôn đó làm tín điều và cũng vẫn luôn thực hiện. Thế nhưng khi bạn hoàn toàn không rõ ý đồ thật sự của kẻ địch, cũng không có phương hướng cho sách lược ứng đối, thì sợ hãi mới có thể biểu hiện uy lực chân chính của nó, không biết cũng như không thể dự đoán mới là nguy hiểm nhất.

Nhưng tình hình hiện giờ đã không còn thời gian cho cô suy xét nhiều, theo lễ tiết, Đường Mật là người quyên góp lúc này cần phải đi đến bắt tay và ôm Arthur, để cảm tạ tiền quyên và thiện chí của anh ta. Nhưng cô không hề cử động, chỉ đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn anh đứng ở một đầu khác của đại sảnh, khoe miệng khê nhếch lên, giống như đang nhìn thấu cùng chờ đợi cái gì đó. Nếu như đã không thể biết rõ ý đồ của đối thủ, vậy cứ lấy tĩnh chế động sẽ là sách lược sáng suốt.

Mà Arthur cũng không chuyển bước, mỉm cười đón ánh mắt Đường Mật, khuôn mặt ôn hòa phẳng phai như mặt biển dưới ánh trăng, thu nạp nuốt chửng hết tất cả công kích đến từ cô, nhưng không ai có thể dự đoán được bên dưới sóng mắt bình tĩnh kia đang chôn giấu những gợn sóng hung hiểm hoặc những tảng đá ngầm trí mạng.

Hai người dùng tư thế kỳ quái ấy giằng co với nhau, trong không khí như đang lưu động một thứ vật chất nào đó nồng đặc mà nặng nề, đè ép tới nỗi người ta không thở nổi, mà ngay cả tiếng vỗ tay của các khách mời cũng bắt đầu trở nên khó xử, do dự có nên để hai tay xuống hay không, nhưng nếu như hai người kia không có hành động gì, tiếng vỗ tay cũng không thể dừng lại, lễ nghi chính là lễ nghi, nhất định phải tuân thủ. Cũng may vào lúc mọi người ở đây đều cảm thấy bàn tay bắt đầu tê dại thì Arthur khẽ thở dài, bước nhanh về phía Đường Mật, cầm lấy tay cô, khom người tạo ra một đường vòng cung ưu nhã, sau đó đặt một nụ hôn trình trọng lên mu bàn tay mịn màng. Tiếng vỗ tay lập tức trở nên vang dội như sấm, mang theo sự thoải mái cùng mừng rỡ khi được giải thoát, các khách mời vui cười hơn hở, dường như bây giờ mới là thời khắc đáng để vui vẻ nhất trong cả buổi tối hôm nay vậy.

Arthur ôm bả vai Đường Mật, dùng giọng chỉ có hai người mới nghe được nói: "Đừng như vậy, em cần phải cười lên một cái, mọi người đang nhìn chúng ta."

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Cô cắn răng nặn ra một nụ cười.

"Tôi..."

Đường Mật cảm thấy đôi môi Arthur áp sát bên tai mình, mấp máy như đang muốn nói gì đó, đột nhiên, anh ta đẩy mạnh cô ra, Đường Mật không hề đề phòng lập tức bị một lực thật mạnh làm ngã xuống sàn đá cẩm thạch lạnh như băng, từ cánh tay và chỗ xương hông từ từ truyền đến đau nhức làm cho cô gần như kêu lên, không cần phải nói cũng biết tình trạng của cô lúc này có bao nhiêu lúng túng cùng mất mặt. Ngắc đầu cảm tức nhìn kẻ gây ra kia, nhưng lại không hề thấy vẻ mặt đùa cợt của Arthur, mà chỉ nghe trong không trung truyền đến tiếng vù vù khe khẽ, có gì đó sắc bén mà trí mạng đang cắt ngang không khí bay về phía này, mà thân hình anh ta giống như mũi tên rời cung bắn về phía Makin.

"Phốc" một tiếng, đó là âm thanh đạn lần vào da thịt, cùng lúc đó, Arthur đã đẩy ngã Makin đồng thời rút súng lục bên hông ra.

Đường Mật hoảng sợ nhìn từng giọt máu đỏ tươi đang thấm ra từ bả vai ba nuôi mình, tiếp đó lan đi với tốc độ khó tin, trên chiếc áo sơ mi trắng tràn ra bông hoa máu yêu dị. Cô còn chưa kịp kêu ra tiếng sợ hãi thì tiếng súng dữ dội đã vang lên, chấn động toàn bộ đại sảnh, Arthur nhanh chóng kéo Makin trên mặt đất dậy, một mặt thoái lui ra sau bàn ăn, mặt khác hướng về trần nhà trước mặt bắn rất nhanh mà có trật tự.

"Mau tránh ra sau bàn!" Trong vô số tiếng kêu hoảng sợ cùng với mảnh vụn bắn tung tóe, Đường Mật nghe thấy Arthur hét to với mình.

Đường Mật không hề suy nghĩ nhiều, thân thể linh hoạt lộn một vòng sang bên cạnh, nhờ sự che chở của cái bàn, cô bò đến bên cạnh Makin. Sắc mặt ông trắng bệch ngã xuống đất ngất đi, máu tươi không ngừng tuôn ra từ bả vai, mũi Đường Mật cay cay, nhưng nước mắt không hề chảy ra, bởi vì những viên đạn dày đặc vẫn như hạt mưa nện xuống, tạo nên một khoảng lớn bụi mù và mảnh vụn. Cô ôm cổ Makin, cố hết sức kéo người ông lùi vào bên trong để tránh đạn lạc, thế nhưng sức cô không đủ, tốc độ di chuyển quá chậm. Ngay vào lúc chỉ mảnh treo chuông, hai người đàn ông mặc quần áo đen không biết từ đâu xuất hiện giúp cô nâng cánh tay Makin lên, nhanh chóng chạy về phía cánh cửa nhỏ bên cạnh.

"Đừng sợ, chúng tôi sẽ bảo vệ ngài Makin an toàn, cứ đứng ở đây đừng đi đâu!" Trốn vào sau cánh cửa nhỏ của phòng chứa đồ rồi, một người đàn ông có mái tóc đỏ trong hai người nhỏ giọng nói với cô, người còn lại thì nâng súng chạy ra bên ngoài cửa.

Lại một hồi tiếng súng chấn động màng nhĩ, âm thanh "đoàng đoàng đoàng" cách cửa gỗ mỏng giống như từ nơi xa xôi truyền đến, ở trong phòng chứa đồ chật hẹp lại gọi lên tiếng vọng kỳ dị, vật dụng bên cạnh dường như cũng đang dao động rồi vỡ vụn, mê loạn mà không rõ ràng, nhưng sau tiếng rơi thật lớn của vật nào đó, tất cả đều dừng lại. Bầu không khí lặng ngắt như tờ, nếu như không có mùi khói thuốc súng nồng nặc và máu tươi không ngừng chảy trên người Makin, Đường Mật sẽ cho rằng chuyện xảy ra mới vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

"Hừ, muốn đấu với chúng ta, vẫn còn non lắm!" Người đàn ông tóc đỏ bên cạnh cất lên một tiếng cười lạnh.

Cửa được mở ra, Arthur vọt vào, trong tay còn cầm súng. Ánh mắt của anh trước tiên lướt qua Đường Mật, sau đó dừng lại trên người Makin đang bị thương.

"Đội trưởng, những sát thủ kia đã chết?" Người đàn ông tóc đỏ nhìn Arthur hỏi.

Arthur gật gật đầu, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng lật người Makin, kiểm tra vết thương phía sau lưng. "Viên đạn xuyên qua bờ vai ông ấy, hẳn sẽ không bị tổn thương đến nội tạng, xe cứu thương sẽ lập tức đến ngay, bây giờ chúng ta di chuyển ông ấy đến nơi thoáng khí trước đã." Anh vừa dùng khăn ăn linh hoạt buộc chặt vết thương của Makin, vừa ngược mắt nhìn Đường Mật nói.

Chương 14: Thương lượng

Đèn báo hiệu màu đỏ trước phòng cấp cứu vẫn đang chớp tắt, trên hành lang âm ỉ mọi thứ đều lơ mơ, thỉnh thoảng xuất hiện bóng áo trắng của bác sĩ và y tá, thoáng như những u hồn tự do.

Đường Mật ngồi trước phòng cấp cứu, hai tay đan vào nhau, cả người cảm thấy như đang chìm dưới đáy hồ, tuy khí lạnh xuyên thấu qua lễ phục dạ hội mỏng manh thâm nhập vào mỗi lỗ chân lông, nhưng trong lồng ngực lại như có một ngọn lửa thiêu đốt, nôn nóng đến đốt cháy cả trái tim. Mặc dù Makin chỉ bị bắn trúng xương bả vai, bác sĩ cũng nói tình trạng vết thương như vậy trong tình huống bình thường sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cô vẫn khó có thể bình tĩnh. Trong tình huống bình thường đúng là không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu như gặp phải tình huống không bình thường thì sao? Cho dù rủi ro chỉ là một phần mười triệu thì cũng là nỗi đau không thể chịu đựng, cô đã mất đi cha mẹ, không thể lại mất thêm Makin nữa.

Cô cảm thấy càng lúc càng lạnh, ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành, máy điều hòa trên đỉnh đầu chạy vù vù, phả ra từng đợt khí lạnh, xen lẫn mùi còn gay mũi phảng phất trên hành lang. Đột nhiên, một chiếc áo vest nam phủ xuống đầu vai cô, trong vải vóc phảng phất còn vương lại nhiệt độ cơ thể, tựa như một đôi vai rắn chắc thay cô chặn lạnh lẽo lại. Cô ngẩng đầu thì thấy Arthur đang đứng trước mặt, đưa cho cô một ly giấy nói: "Trong cà phê bỏ thêm Whiskey, có thể định thần."

Hớp ngụm cà phê nóng hổi, thần kinh căng thẳng quả nhiên thả lỏng được một chút, Đường Mật rủ lông mi xuống nói: "Cảm ơn". Giọng nói khô khốc mất tự nhiên, trên hành lang vắng vẻ dường như có chút chói tai, đến cả bản thân cô nghe cũng cảm thấy hết sức châm chọc. Mấy giờ trước cô và người này còn như nước với lửa, thế mà bây giờ cô còn phải nói tiếng 'cảm ơn' với anh ta, bỏ tất cả vui buồn qua một bên, khách quan, thật lòng

nói cảm ơn. Viên đạn kia vốn muốn bắn vào tim Makin, nhưng nhờ Arthur kịp thời nhào về phía ông nên viên đạn mới đi chệch hướng mà bắn vào vai, Makin tuy bị thương nhưng không mất đi tính mạng.

Nghe thấy lời cảm ơn của cô, Arthur khẽ gật đầu, trên mặt cũng không có nhiều biểu cảm lắm, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, từ từ uống cà phê, tựa như đang suy tư gì đó.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai muốn giết Makin? Các anh là ai?" Đường Mật nhìn anh một cái, rồi lại nhìn về phía mấy người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng đứng cách đó không xa, cô nhận ra hai người trong số đó chính là hai người mặc quần áo đen vừa rồi bảo hộ cô và Makin trốn vào phòng chứa đồ.

"Em hỏi ba vấn đề, tôi trả lời em vấn đề thứ nhất trước. Nước A vẫn luôn tranh giành quyền khai thác hạng mục địa nhiệt của nước Z, mà ông Makin là người đánh giá hạng mục khai thác địa nhiệt của nước Z, nhưng trong báo cáo đánh giá gần đây ông đã bác bỏ phương án của nước A, điều đó cũng có nghĩa là số lượng lớn tiền bạc cùng tài nguyên mà nước A đã đầu tư vào hạng mục này trước đó đều đổ sông đổ biển." Arthur dừng lại một chút, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, như đang quan sát phản ứng của cô vậy.

Chuyện về hạng mục địa nhiệt của nước Z Đường Mật đã biết, vào ngày đầu tiên trở về Makin đã nói với cô, ý kiến đánh giá của ông không thể nghi ngờ là tổn hại đến lợi ích của nước A, lẽ nào nước A vì trả thù đồng thời để tiêu diệt chứng ngại nên đã phái sát thủ ám sát Makin? Nghĩ đến ánh mắt kinh hoàng lúc nhận được bức thư kỳ lạ kia của Makin, cô đã có chút manh mối về nguyên nhân Makin bị tập kích.

"Ý anh là vì Makin bác bỏ phương án khai thác của nước A nên nước A muốn diệt trừ ông?" Đường Mật hỏi.

"Trên thực tế, người nước A đã từng nhiều lần lén lút liên lạc với ông Makin, có ý đồ hối lộ ông ấy nhưng đều bị cự tuyệt, nếu đã không có cách thu mua, chỉ đành phải diệt trừ." Arthur đáp.

Đối với lời anh ta nói Đường Mật cũng không nghi ngờ, cô hiểu rất rõ tính tình ba nuôi mình, mặc dù bề ngoài Makin có vẻ hiền hoà cởi mở, còn thêm chút hồn nhiên, nhưng một khi liên quan đến nguyên tắc của mình thì ông sẽ quật cường bất khuất hơn bất cứ người nào. Phỏng chừng bức thư lần trước ông nhận được chính là thư hăm dọa mà nước A gửi tới, sớm biết như vậy lúc ấy cô đã lập tức báo cảnh sát, nếu thế thì sẽ không thể có chuyện xảy ra hôm nay. Nhưng vấn đề là, làm thế nào Arthur lại biết được chuyện này? Hơn nữa, tại sao anh ta phải bảo vệ Makin.

Rất nhanh Đường Mật đã nghĩ ra đáp án, bọn họ là người nước H, hoặc nói là người làm việc cho nước H. Bởi vì nước H vẫn luôn là đối thủ mạnh nhất trong cuộc tranh giành tài nguyên địa nhiệt với nước A nên Makin còn sống không thể nghi ngờ là sự trợ giúp cùng cam đoan đặc lực để bọn họ đánh bại nước A. Nhưng ngược lại, nếu như Makin không còn, vậy thì thành quả thắng lợi sắp tới tay của nước H rất có khả năng sẽ hóa thành bọt biển, cho nên bảo vệ an nguy của ông chẳng khác nào bảo vệ lợi ích của bọn họ.

"Nói như vậy, các anh là người nước H?" Đường Mật nhìn chăm chăm vào anh hỏi.

Arthur mỉm cười không lên tiếng, trong mắt thoáng hiện một tia tán thưởng, sự thông minh của cô vẫn luôn là một trong những ma lực hấp dẫn anh.

‘Anh ta không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận.’ Đường Mật quan sát vẻ mặt Arthur, trong lòng đồng thời cũng bắt đầu hiểu ra, vì sao lúc trước anh ta có thể trong thời gian quen biết chưa đến một ngày đã nắm được tư liệu về thân thể của cô. Tổ chức tình báo của nước H nổi tiếng thế giới, vệ tinh gián điệp của bọn họ rải rác khắp địa cầu, xúc tu dò tìm có thể dò đến từng góc mà người ta không cho ai biết, muốn có được toàn bộ tư liệu của cô chẳng qua chỉ là động vài ngón tay ấn mấy phím liên lạc. Cô nhìn bờ môi mỏng dưới chóp mũi cao thẳng của anh nhếch lên, lại nghĩ tới cuộc tranh đấu trong màn mưa đêm đó, trong lòng dâng lên tức giận mơ hồ, không tự chủ được trào phúng nói: "Vậy tại sao anh lại buôn bán vũ khí ở nước Z? Chẳng lẽ nhân viên chính phủ nước H còn phải dựa vào những thứ ấy để kiếm thêm thu nhập?"

"Đây là vấn đề thứ tư của em." Đối với sự châm chọc của Đường Mật, Arthur chỉ hơi nhướn mày, ung dung nhìn ly cà phê trên tay, nhẹ nhàng băng quơ cần vấn đề này lại.

Nhưng Đường Mật không hề nổi giận, tất cả mọi chuyện đều liên quan đến an nguy của Makin, cô nhất định phải từ miệng người đàn ông này có được nhiều tin tức nhất có thể, cho dù anh ta có là một đối thủ khó chơi đến cỡ nào chẳng nữa: "Không thích thứ tư? Vậy phỏng chừng anh sẽ thích vấn đề thứ năm đấy. Mục đích anh xuất hiện hôm nay chính là để bảo vệ Makin?"

"Chỉ là một nửa nguyên nhân, nửa còn lại là vì em." Arthur đặt cái ly xuống, lặng lẽ nhìn cô, trong đôi mắt xanh sắc bén giấu đi tất cả tâm tình, không có hài hước cùng sắc sảo, cũng không có bất cứ tính xâm lược nào, chỉ có nhìn chăm chú đơn thuần.

"Vì tôi?", Đường Mật khẽ hé môi, anh đột nhiên trung ra vẻ mặt nghiêm túc khiến cô ngạc nhiên, nhất thời nhìn không thấu ý đồ trong mắt anh.

"Đường Mật tiểu thư, tôi thay mặt Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu của nước H muốn mời em hợp tác với chúng tôi, trên thực tế là muốn nhờ em giúp một việc. Căn cứ theo tin

tình báo của chúng tôi, nước A vẫn luôn bí mật hỗ trợ cho tổ chức phản quân của nước Z, âm thầm cung cấp số lượng lớn vũ khí và tài chính cho bọn họ. Mà tù trưởng Emile, thủ lĩnh phản quân nước Z vừa mới ký kết một hợp đồng giao dịch với nhà máy công nghiệp quân sự của nước A, số lượng và chủng loại vũ khí trong đó cũng đủ gây nên một tai nạn hủy diệt trong cảnh nội Châu Phi, bởi vì trong đó còn bao gồm cả đầu đạn hạt nhân." Arthur nghiêng người về phía trước, tập trung nhìn vào đôi mắt cô, trên mặt lộ ra thành khẩn và trịnh trọng, giống như những việc đã qua trước kia của cô và anh ta hoàn toàn là mây bay, mà giờ khắc này mới là lần đầu hai người gặp gỡ.

"Vậy vì sao anh còn bán vũ khí cho quân đội của Anderson ? Mà những việc anh nói thì lại có liên quan gì đến tôi?" Nghe anh nói xong, Đường Mật càng cảm thấy mơ hồ. Thân phận thật sự của Arthur chính là nhân viên đặc công của nước H, điểm này không cần nghi ngờ, hơn nữa có thể toàn quyền thay mặt Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu, chứng tỏ cấp bậc của anh ta hiển nhiên không thấp, vậy sao anh ta còn phải "hạ mình giáng quý" giả trang thành thương nhân vũ khí tiếp xúc với loại nhân vật như Anderson? Hơn nữa trong những việc này thì cô có thể làm nên trò trống gì chứ?

"Để ngăn cản hành vi điên cuồng của Emile và nước A, chúng tôi phải đem bản hợp đồng vũ khí công bố cho thế giới trước khi nó được thực hiện, như vậy mới có thể làm cho chính phủ đương quyền nước Z hoàn toàn cắt đứt sự hợp tác với phía chính phủ nước A. Nhưng điều kiện tiên quyết trên hết là phải có được bản hợp đồng kia, chúng tôi đã dùng rất nhiều cách, thậm chí đã giả trang thành thương nhân vũ khí để đến gần Emile, nhưng hiệu quả không cao. Lòng nghi ngờ của hắn rất lớn, tính cảnh giác cũng rất mạnh, sự vụ thông thường đều chỉ giao cho thủ hạ Anderson đi xử lý, cho tới bây giờ chúng tôi vẫn không có cách nào gặp được Emile ngoài đời thật. Nhưng mà, chúng tôi thăm dò được hắn là một kẻ say mê động vật hoang dã và thích chụp ảnh, thích thuần dưỡng các loại động vật quý hiếm, vì vậy, chúng tôi cho rằng không ai có thể lấy được tin nhiệm của hắn hơn một nhà động vật học kiêm nhiếp ảnh gia xuất sắc. Mà em -- Đường Mật tiểu thư, em vừa là nhiếp ảnh gia lại có công năng đặc biệt có thể giao tiếp với động vật, cộng thêm đầu óc cùng phản ứng nhanh nhạy, trên thế giới tìm không được ứng cử viên nào xứng đáng hơn em nữa."

"Anh muốn bảo tôi làm gián điệp tiếp cận Emile, sau đó giúp các anh lấy trộm bản hợp đồng vũ khí kia?" Đường Mật lui người về phía sau, áo vest của Arthur từ đầu vai trượt xuống, khí lạnh lại lần nữa bao phủ cô.

"Đúng vậy. Đương nhiên, chúng tôi sẽ dùng thù lao hậu hĩnh để hồi báo vất vả của em, chỉ cần em đưa ra điều kiện." Thấy cô lùi về phía sau, cơ thể Arthur lặng lẽ nhích gần về phía trước một chút.

Chương 15: Khuất phục

"Không, tôi từ chối. Mặc dù hết sức cảm tạ anh và quý quốc đã giúp đỡ ba tôi, nhưng chúng tôi sẽ không vướng vào bất kỳ đấu tranh chính trị nào, càng sẽ không bán mạng vì bất kỳ thế lực nào." Đường Mật nhìn anh, không chút do dự nói ra câu trả lời của mình.

"Thật là khiến người ta lấy làm tiếc, tuy nhiên tôi vẫn thành thật hy vọng em có thể cẩn thận suy nghĩ lại lời đề nghị của chúng tôi. Dấu tích của nhân viên nước A đã bị bại lộ trong hành động lần này, mà biện pháp tốt nhất để cứu vãn nhiệm vụ thất bại chính là lập tức hoàn thành nó, hành động ám sát lần thứ hai rất nhanh nữa thôi sẽ bắt đầu, nhưng nếu như em cho phép, chúng tôi sẽ cung cấp đến ông Makin sự bảo vệ chu đáo chặt chẽ nhất." Arthur dùng ngón tay xoa cằm, trong giọng nói mang theo chút tiếc nuối, thế nhưng ánh mắt vẫn tự tin mà kiên định như cũ, đặc biệt là lúc nói đến hai chữ "bảo vệ".

Đường Mật nghe ra ý ở ngoài lời của anh ta, ý anh ta chính là nếu như cô từ chối hợp tác, bọn họ cũng sẽ không bảo vệ Makin nữa mà để mặc sát thủ nước A ám sát ông, cô ngồi thẳng người lại, lạnh lùng đón ánh mắt của anh nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, chẳng qua tôi cho rằng cảnh sát cũng có thể cung cấp đến ba tôi sự bảo vệ chu đáo chặt chẽ nhất giống như vậy."

"Mấy tháng trước, nghị viên Walter của quý quốc bị đe dọa, lúc ấy cảnh sát cũng phái rất nhiều nhân viên tiến hành giám sát, nhưng cuối cùng nghị viên vẫn bị hạ độc trong chính nơi ở của mình. Mặc dù cảnh sát quý quốc lực lượng hùng hậu, nhưng mà muốn đối phó với tổ chức sát thủ hàng đầu của nước A thì còn kém xa lắm, công tác bảo an của vũ hội đêm nay cũng coi như làm đến 'giọt nước không lọt', nhưng kẻ ám sát không phải vẫn trà trộn vào được đó sao?" Arthur bình tĩnh phản bác.

"Việc ấy..." Lời của anh ta làm cho cô nhất thời nghẹn giọng, đúng lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cắt ngang đối thoại của bọn họ.

Đường Mật ấn phím nghe, trong điện thoại truyền đến tiếng nói hoảng sợ của quản gia Ronado con: "Cô chủ, vừa rồi trong nhà đã xảy ra một vụ nổ, phòng ngủ của ông Makin hầu như bị nổ thành mảnh vụn rồi!"

"Vụ nổ?!"

Mồ hôi lạnh từ lòng bàn tay Đường Mật đổ ra, điện thoại do hoảng sợ nên đã từ các ngón tay tuột xuống, nhưng được Arthur nhẹ nhàng đón lấy, sau đó áo vest lại hạ xuống vai cô lần nữa, tiếp đó là giọng nói trầm thấp như ma chú của anh bao phủ lấy cô: "Đó là bảo hiểm kép, một khi vụ ám sát ở vũ hội thất bại thì vẫn còn bom chòr sẵn trong phòng ngủ, bọn họ là rắc tâm muốn đưa Makin vào chỗ chết, chẳng qua là không dự liệu được

đêm nay lại gặp phải chúng tôi. Đường, hãy đáp ứng yêu cầu của chúng tôi, không phải vì bản thân em, mà là vì Makin."

Đường Mật ngửa đầu hít một hơi khí lạnh, cùng lúc nâng mắt nhìn quạt thông gió to lớn trên trần nhà, cánh quạt bằng sắt màu đen vội vã xoay tròn, phát ra ánh sáng lạnh u ám, giống như trung tâm của xoáy nước, cuộn tròn như muốn hút mọi thứ vào, sau đó cắn nuốt. Đèn đỏ của phòng cấp cứu vẫn chớp tắt, hành lang mờ tối thoáng như đáy nước bị kết băng, chỉ còn lại sự yên ắng đang chuyển động.

----- Mình là cái gì các bạn biết mà -----
-

Vài tuần sau, tại một khách sạn cao cấp nào đó trong cảnh nội nước Z.

Đường Mật soi gương kéo kéo cái viền cổ áo, tơ lụa màu trắng bạc vòng quanh cần cổ làm cho cô hơi khó thở. Lễ phục dạ hội này là Arthur chọn, kiểu dáng dựa theo sự tao nhã cổ xưa, cánh tay và cổ đều bị bó chặt, nhưng toàn bộ phần lưng đều lộ ra ngoài, tơ lụa cùng voan mỏng lay động tùy ý rủ xuống bao vòng quanh đường cong vòng ba duyên dáng, làn váy dài trong lúc đi lại gợi ra tư thế nhấp nhô, làm cho người ta không nhìn được cứ muốn đoán xem thân hình hấp dẫn dưới lớp vải phập phồng kia rốt cuộc trông như thế nào.

"Sự gợi cảm tạo ra nhiều không gian tưởng tượng mới là điểm mê người nhất." Đó cũng là Arthur nói.

"Cuối cùng vẫn phải khuất phục trước anh ta." Đường Mật rũ khéo mắt, nhìn chằm chằm vào bộ quần áo lạnh giá mà móng manh kia nghĩ.

Cô đáp ứng yêu cầu của Arthur, giúp bọn họ làm gián điệp tiếp cận thủ lĩnh phản quân nước Z, đêm nay cô sẽ chính thức được giới thiệu làm quen với tù trưởng Emile. Nguyên nhân cô làm như bây giờ cũng không phải vì lần nói chuyện với Arthur trong bệnh viện kia, mà là vì sau khi cô báo án với cục cảnh sát, cảnh sát trưởng đồng thời cũng phái rất nhiều nhân viên bảo vệ ở bệnh viện, nhưng dù Makin đang nằm trên giường bệnh vẫn bị ám sát lần thứ hai.

"Chúng tôi không ngờ được lại có người đóng giả nhân viên bệnh viện mưu đồ giết ngài Makin bằng thuốc độc, tuy nhiên cũng may ngay tại lúc cây kim sắp chích vào ông ấy thì không biết từ đâu bắn tới viên đạn giết chết kẻ ám sát kia." Sau khi chuyện xảy ra cảnh sát trưởng đã nói với Đường Mật như thế.

Khi Đường Mật hồn bay phách lạc ra khỏi cục cảnh sát, lại gặp Arthur đang chờ cô ở ven đường. Anh ta vừa hút thuốc, vừa dựa vào hàng rào của lối đi bộ, áo khoác da màu

đen dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, một đôi chân dài nhàn tản bắt chéo, dưới lớp quần jean có vẻ càng thẳng hơn.

"Em cảm thấy Makin có thể tránh thoát lần ám sát thứ ba không?" Anh ta mỉm cười tháo kính râm xuống, thông thả ung dung nói. Đôi mắt lục sẫm sâu không thấy đáy, ánh lên trời chiều màu đỏ giống như miệng giếng sâu tập trung nhìn cô. Kỳ thật thứ anh ta muốn không phải là câu trả lời của cô, mà là muốn thưởng thức vẻ mặt khi cô phục tùng.

Đường Mật ngẩng đầu lên, hít thở thật sâu, kéo suy nghĩ từ hồi tưởng trở về hiện thực, ép buộc mình nhìn vào hình ảnh trong gương. Ngũ quan xinh xắn, làn da trơn bóng mịn màng tựa như đồ sứ tinh xảo mà dễ vỡ, nhưng đôi mắt đen láy lại như kim cương cực kỳ sắc bén, trầm tĩnh mà sắc bén cắt ngang bầu không khí vẫn đục, mở ra một con đường sống.

"Cho dù phục tùng cũng là tạm thời." Cô nhú lông mày, tự nhủ với mình, sau đó kéo cửa phòng ra.

Arthur đang dựa vào bệ cửa sổ uống Whiskey, khi thấy Đường Mật mặc bộ lễ phục như đám mây đi từ phòng thay đồ ra, anh liền đặt ly rượu xuống, lặng yên tỉ mỉ nhìn cô, cảm xúc trên mặt rất phức tạp, không rõ là hài lòng hay không hài lòng, chỉ tùy ý để ánh sáng tối tăm nơi đáy mắt lướt trên người cô.

"Tôi bắt đầu hối hận vì chọn cho em bộ trang phục này rồi." Lát sau, anh thu ánh mắt lại, xoay người cầm lấy một hộp lễ tinh xảo đi đến trước mặt Đường Mật rồi mở ra.

"Trang phục không hợp à? Có điều đã không còn thời gian thay nữa rồi." Nhìn thấy vẻ thất vọng tiếc nuối trong mắt anh, Đường Mật có chút hả hê mà nhếch khóe miệng lên. Thưởng thức một người mạnh mẽ thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt bất lực thật đúng là chuyện làm người ta vui sướng.

"Không, chính là vì quá hợp, cho nên mới không hợp." Arthur nửa quỳ xuống, nói ra một câu không rõ lý do, sau đó lấy từ trong hộp ra một đôi giày cao gót được đính kim cương và lông vũ màu trắng, ngẩng đầu nhìn Đường Mật nói: "Nào, ngồi xuống đi."

Đường Mật theo lời ngồi xuống, chần chờ nhìn anh đặt chân trái của mình lên đầu gối, sau đó đi giày cao gót vào. Động tác của anh dịu dàng mà tập trung, vẻ mặt thật cẩn thận giống như trong lòng bàn tay đang cầm một vật báu vậy. Cô cảm thấy bàn tay to lớn kia như bao trùm lòng bàn chân lạnh buốt của mình, nhiệt độ đang từ lòng bàn tay anh truyền vào cơ thể, cháy lên một ngọn lửa nóng rực đốt tới mặt, tim vô cớ đập mạnh, chân đặt trên đầu gối anh cũng không tự chủ được mà rụt lại.

Đây là cử chỉ thân mật của những người yêu nhau, so với hôn môi càng khiến người ta mặt đỏ tim đập, nhưng giữa bọn họ lại không phải là loại quan hệ ấy, đột nhiên dịu dàng so với dùng vũ lực ép buộc còn làm cô sợ hãi hơn.

Arthur giữ lấy mắt cá chân mảnh khảnh kia, ngăn ý định rút lại của cô, sức lực không lớn nhưng cũng làm cho cô không thể nào thoát ra. "Rất nhanh sẽ xong thôi." Anh mỉm cười giúp cô đi chiếc giày còn lại vào.

Kể từ lúc bước lên máy bay đi tới nước Z, Arthur không còn lộ ra loại ánh mắt không chế cùng nhìn thấu như trước kia nữa, cũng không còn bất kỳ cử chỉ cợt nhả nào, thậm chí ngay cả một câu nói đùa cũng không có. Ngoại trừ hết lần này đến lần khác nhắc nhở Đường Mật "hạng mục công việc cần chú ý" trong lúc thực thi kế hoạch ra, phần lớn thời gian đều là một mình trầm tư, nhưng chỉ cần cô cần thứ gì thì anh ta luôn có thể nhận ra và thỏa mãn trước, có lúc thậm chí ngay chính cô cũng chưa phản ứng kịp. Ví dụ như lúc chọn món ăn, anh ta sẽ không quên dặn phục vụ không được có thịt trong món ăn; khi cô cảm thấy phiền muộn, bắt đầu vô thức vẽ lung tung lên giấy, anh ta sẽ đưa đến tờ tạp chí nhiếp ảnh mới nhất cùng một ly cà phê Sumatra; thậm chí còn suy nghĩ đến thói quen nghề nghiệp của cô mà bố trí cho cô một bộ máy chụp hình, đương nhiên tất cả hình chụp phải trải qua kiểm tra của anh ta.

Nói thật, Đường Mật chưa từng gặp được người đàn ông biết chăm sóc người khác như Arthur, săn sóc chu đáo mà rất có chừng mực, vừa cho bạn cảm thấy mình như công chúa bị anh ta giam cầm, nhưng lại không hề cảm thấy bị quấy rầy, thậm chí làm cho cô có loại ảo giác rằng người này hình như đã quen biết mình rất nhiều năm, còn hiểu cô hơn cả chính cô nữa. Có điều, rất nhanh cô đã nghĩ thông, có thể nhận ra thứ cô cần trước cả cô chứng tỏ tầm mắt quản chế của anh ta chưa bao giờ rời khỏi mình, dù có là lúc anh ta nhắm mắt một mình suy tư đi nữa. Làm thế nào để phá vỡ lòng đề phòng của người khác trong khoảng thời gian ngắn là môn học bắt buộc của mỗi đặc công, mà anh ta không thể nghi ngờ là cao thủ trong đó.

Nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ không tỳ vết của Arthur, Đường Mật bĩu khóe môi, bỏ chân từ trên đầu gối anh xuống, đứng lên đi về phía bàn trang điểm: "Anh hoàn toàn không cần phải làm như vậy, tôi sẽ không nói tiếng cảm ơn." Lúc đi qua, làn váy lay động của cô hững hờ phát qua bên chân anh.

Chương 16: Tranh chấp

Nhìn khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ không tỳ vết của Arthur, Đường Mật bĩu khóe môi, bỏ chân từ trên đầu gối anh xuống, đứng lên đi về phía bàn trang điểm: "Anh hoàn toàn không cần phải làm như vậy, tôi sẽ không nói tiếng cảm ơn." Lúc đi qua, làn váy lay động của cô hững hờ phát qua bên chân anh.

Arthur cũng đứng lên, nụ cười không thay đổi đi về phía cô, giống như lò đi sự lạnh lùng cùng vô lễ của cô.

"Đã nhớ kỹ hết tất cả tư liệu chưa?" Anh đứng phía sau cô, vòng một sợi dây chuyền ngọc lục bảo ở cổ cô.

"Nhớ kỹ rồi." Cô lạnh lùng nhìn khuôn mặt anh trong gương.

"Thân phận của em là?"

"Nhà động vật học kiêm nhiếp ảnh gia đến từ Châu Á - An."

"Còn thân phận của tôi là?" Một tiếng "tách", anh bấm khóa dây chuyền lại.

"Người thừa kế của gia tộc Solomon, một trong những nhà buôn vũ khí có thực lực nhất ở Châu Âu." Cô cau mày đáp lời, đá quý lạnh mà cứng dán chặt lên vài vóc, khí lạnh giống như con rắn nhỏ chui vào da thịt cô.

"Quan hệ giữa em và tôi là?" Anh nhìn chăm chăm khuôn mặt cô trong gương hỏi, hai mắt sáng óng ánh giống như ánh sáng của đá quý trên cổ cô vậy, chiết ra tia mê hoặc chói mắt.

"Tình nhân của anh." Đường Mật cười lạnh nhướn mí mắt.

Ánh mắt Arthur lạnh xuống, Đường Mật cảm thấy không khí xung quanh như đang cấp tốc giảm đi, ớn lạnh nguy hiểm đang bò lên làn da phía sau lưng, làm cho lỗ chân lông co rút một trận. Đột nhiên, anh bóp lấy cổ tay cô, sức lực to lớn khiến cô gần như cho rằng xương mình sẽ bị bóp nát. "Nhớ cho kỹ, em là vị hôn thê của tôi, không phải là tình nhân." Anh giữ chặt cầm cô, xoay mặt cô lại, ép buộc cô nhìn thẳng mặt mình: "Vì sao không nói theo như sắp đặt trong tư liệu?!"

"Tôi cho rằng hai cái không có gì khác nhau!" Đường Mật cố nén đau nhức ở cổ tay, nhìn thẳng vào mắt Arthur, dù cho ánh mắt bức người kia có gần như muốn xé nát cô đi nữa.

"Ngu xuẩn! Tình nhân thì có thể tùy ý vứt bỏ hoặc là tặng cho người khác, còn vị hôn thê là nữ chủ nhân tương lai của gia tộc Solomon, đó là bảo hộ lớn nhất cho em trong phạm vi thế lực của Emile." Trên mặt Arthur thoáng hiện lên một tia thô bạo, bất quá đã lập tức áp chế xuống, kéo tay phải Đường Mật, đeo một chiếc nhẫn ngọc lục bảo cực đại vào ngón tay giữa của cô.

"Đây là huy hiệu của gia tộc Solomon, vinh quang mà chỉ phu nhân tộc trưởng các đời mới có, không có mệnh lệnh của tôi, vĩnh viễn cũng không được phép tháo nó xuống, nếu như em còn muốn sống để gặp Makin." Arthur nắm thật chặt ngón tay Đường Mật,

loại cảm xúc nghiêm túc mà phức tạp trong đôi mắt kia làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, thậm chí muốn lùi bước, tuy nhiên không có cách nào để rút ngón tay ra.

"Không cần nghĩ quá nhiều, cứ trở về làm chính em, một nhà động vật học kiêm nhiếp ảnh gia là được rồi. Những chuyện khác tôi và đội của tôi sẽ xử lý tốt. Em không có nguy hiểm, chỉ cần tin tưởng tôi, ít nhất là vào trước khi nhiệm vụ kết thúc." Giọng nói của Arthur dịu xuống, nâng cổ tay cô lên trình trọng đặt một dấu hôn, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Đường Mật nắm chặt năm ngón tay, nhưng cổ tay vẫn còn sót lại sức lực cùng nhiệt độ của anh, nóng rất giống như bị in xuống một con dấu nào đó.

Yến hội buổi tối được cử hành tại "Hoàng cung" của tù trưởng Emile, cung điện có diện tích rất lớn, kiến trúc truyền thống Châu Phi cực kỳ đặc sắc cùng kiến trúc hiện đại hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, thấp thoáng dưới bóng cây xanh rậm rạp, thanh thoảng còn có thể nhìn thấy bóng dáng các loại động vật quý hiếm, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Đường Mật khoác cánh tay Arthur, tỉ mỉ quan sát bốn phía, trên mặt toát ra hiếu kỳ cùng kinh ngạc đúng mức của một người bình thường lần đầu tiên đến nơi này, đồng thời trong đầu nhanh chóng phát lại tin tức Arthur nói với cô: "Emile là một nhân vật rất có sắc thái truyền kỳ, hẳn không phải là người Châu Phi mà xuất thân từ vùng Địa Trung Hải dựa vào buôn bán ma túy làm giàu. Sau đó tới nước Z, đã mở một công ty kim loại hiếm tại đây, nói trắng ra chính nhờ việc mua đi bán lại kim cương và dầu mỏ đã mang đến cho hắn của cải kếch xù. Bởi vì giúp chính phủ nước Z xây dựng không hoàn lại 5 trường học và bệnh viện hoành tráng nhất trong lịch sử quốc gia này, Emile đã giành được sự tôn kính của người dân bản xứ, tổng thống nước Z còn đích thân bổ nhiệm hắn làm tù trưởng địa phương. Nhưng thật ra, hắn lại là thủ lĩnh thật sự đứng phía sau màn của phản quân nước Z, điều khiển mọi hành động của quân đội Anderson, mà thế lực lớn nhất ủng hộ hắn chính là chính phủ nước A."

"Vì sao còn chưa thấy Emile xuất hiện?" Đường Mật uống một hớp rượu, phát hiện ra trong số khách mời có người đang quan sát bọn họ, liền mỉm cười tựa đầu lên vai Arthur, hết như người yêu thân mật.

Arthur ôm lấy eo cô, chu đáo vén giúp cô sợi tóc rủ xuống má, thấp giọng nói: "Đừng nôn nóng, đợi thêm lát nữa, hiện giờ hắn đang chụp hình trong hoa viên."

"Nếu như đêm nay hắn không lộ diện thì phải làm thế nào?"

"Không đâu, hắn nhất định sẽ ra chào hỏi khách khứa, ‘nhiệt tình đãi khách’ là cái hắn gọi là nguyên tắc."

"Hy vọng tình báo của các anh không nhầm lẫn, nếu như hấn không xuất hiện thì đêm nay chúng ta uống công diễn một vở kịch rồi." Đường Mật nâng lông mi, ngẩng đầu từ dưới lên trên nhìn Arthur, nụ cười thì ngọt ngào nhưng đôi mắt thì lạnh băng, hờ hững chiếu lên mặt anh.

"Simon là chuyên gia nghe trộm giỏi nhất của chúng tôi, những tin tức này là cậu ta lấy được từ điện thoại di động của người hầu Emile." Arthur bình tĩnh trả lời. Anh nhìn về mặt Đường Mật, tâm trạng có chút phức tạp. Đêm nay cô biểu hiện rất xuất sắc, trấn định mà tự nhiên, từ đầu đến cuối đều thể hiện ra một loại lực thích ứng hơn người, giống như động vật trong rừng, không cần bất cứ huấn luyện nào cũng có thể nhanh chóng dung nhập hoàn cảnh. Nhưng bất luận thay đổi như thế nào thì loại hào quang hiệu động mà tự do ở sâu trong ánh mắt cô trước sau cũng không cách nào che dấu được. Loại hào quang ấy chẳng những làm cho anh cực kỳ mê muội, mà còn muốn thu nạp lấy để từ từ nghiên cứu, thưởng thức, nhưng đồng thời anh cũng rất rõ cô luôn một mực kháng cự anh.

Có điều kháng cự lúc này của cô cũng không quan trọng, sau này bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian, điều quan trọng nhất trước mắt là làm thế nào để bảo đảm an toàn của cô cũng như thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ. Arthur mỉm cười một cái, tay nắm ở cánh tay Đường Mật siết chặt hơn.

"Hy vọng tất cả đều như lời anh nói. Tôi muốn vào toilet một chút, không ngại chứ? Vị hôn phu yêu quý." Đường Mật trừng mắt hỏi. Cánh tay cùng nhiệt độ thân thể anh làm cho cô cảm thấy có chút không thở nổi, hai chân vô thức muốn chạy trốn.

"Đương nhiên không, đi nhanh về nhanh, Mật Đường của anh." Arthur rất phối hợp lộ ra ánh mắt lưu luyến. Khi thân hình cô không chút do dự trốn khỏi khuỷu tay anh, anh âm thầm nhú mày: "Trốn khỏi nhanh như vậy, vẫn có thể khiến người ta nhìn ra sơ hở, xem ra phải tăng cường huấn luyện mới được."

Đường Mật đi ra bên ngoài. Không khí trong sân rất mát mẻ, xuyên qua mùi thơm tươi mát của cây cỏ, tiếng cười cùng tiếng nhạc từ hành lang gấp khúc xa xa truyền đến, rồi tiếng côn trùng khê kêu dưới bầu trời đêm xanh sẫm, giống như một ly Vodka lạnh lẽo, còn ánh trăng màu vàng nhạt nơi xa xôi kia chính là miếng chanh nổi lên trong rượu.

Điều này làm cho cô hoàn toàn bình tĩnh lại, cô không quen ở nơi có nhiều người, cũng không thích nói chuyện với người lạ, thậm chí đã từng ném trái ước chừng trong hai năm không hề nói câu nào (trong thời gian mắc chứng tự kỷ). Im lặng quan sát, suy nghĩ và khám phá những sự vật thú vị xung quanh là sở thích lớn nhất của cô, nhưng việc ấy cũng không có nghĩa là từ chối trao đổi với thế giới bên ngoài, chỉ là so với ngôn ngữ, cô càng quen dùng ống kính để đối thoại với thế giới này hơn. Thế nhưng hiện giờ, thói quen của cô đã bị phá vỡ, bởi người nắm giữ tính mạng ba nuôi cô - Arthur.

Sự xuất hiện của anh ta là một việc ngoài ý muốn, trong cuộc đời Đường Mật, việc ngoài ý muốn luôn thường xuyên phát sinh. Lúc nhỏ khi cha mẹ chết thảm, những đáng sợ gặp phải khi ở trong cô nhi viện cùng với tính chất công việc sau khi trưởng thành đều đã định trước cả đời cô luôn làm bạn với mạo hiểm, cũng đào tạo ra cô khi đối mặt với nguy hiểm thì đầu óc và cơ thể sẽ làm ra phản ứng nhanh nhẹn mà chuẩn xác nhất, có thể thích ứng với bất kỳ sự thay đổi hoàn cảnh nào. Thế nhưng Arthur lại khiến cô gặp phải khốn cảnh chưa bao giờ gặp, cô không thể nhìn rõ ý đồ của anh ta, cũng không thể thích ứng với sự thay đổi đa dạng của anh ta, càng không thể thoát khỏi khống chế của anh ta, chỉ có thể bị dắt đi trong vô thức, bước vào vực thẳm đã bố trí sẵn từ lâu. Mau chóng hoàn thành nhiệm vụ đồng thời rời xa anh ta, là ý nghĩ duy nhất của cô lúc này.

Đường Mật xách làn váy lên chuẩn bị trở lại đại sảnh, thật sự nếu không trở lại phòng chừng Arthur sẽ không để yên cho cô, đương nhiên không phải là bạo lực trắng - trợn, mà là cái loại xâm lấn cùng đả kích từ sâu tận đáy lòng, đây là thủ pháp trước sau như một anh ta ưa thích. Nhưng mà ngay lúc cô nhắc chân, một luồng sáng màu trắng bạc từ phía hồ nước chiếu tới, theo tiếng "tách" rất nhỏ, có ánh chớp lên, vẽ ra một đường như sao băng trong bóng đêm.

"Là đèn flash của máy chụp hình, có người đang chụp hình." Đường Mật kinh ngạc quay đầu, chân không tự chủ được bước tới gần hồ nước.

Chương 17: Tù trưởng

Một người đàn ông đang khom lưng điều chỉnh máy chụp hình trên giá ba chân, trang bị flash cỡ lớn trên máy chụp hình chắc chắn là nguồn gốc của ánh sáng mạnh vừa rồi. Người đó có thân hình cao gầy, mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình và quần tây màu nhạt, tóc đen nhánh chải ra sau đầu, có vài sợi từ trán vương xuống khóe mắt, sườn mặt gầy gò nhìn sơ rất nhợt nhạt, mang theo vẻ bệnh tật.

Đường Mật theo ống kính của hắn nhìn về phía hồ nước, mặt nước màu xanh sẫm có các đường gợn sóng rất nhỏ, từng vòng từng vòng một, giống như vật thể linh hoạt nào đó mới vừa lướt qua nhưng thân hình lại nhanh chóng biến mất, chỉ để lại sóng gợn lăn tăn làm người ta thất vọng. "Là dơi sao?", cô ngẩng đầu nhìn cây Euphorbia bên kia hồ nước, giữa cành lá rậm rạp có thể nhìn thấy thân hình bọn chúng không ngừng bay.

"Đúng vậy, nhưng chúng bay nhanh quá, đèn flash căn bản còn chưa kịp chớp lên." Người đàn ông kia nhìn máy chụp hình mà đáp lại, đôi mắt từ đầu đến cuối không hề nâng lên, giống như đã dính vào ống ngắm rồi vậy.

"Tốc độ khi bay của dơi có thể đạt tới 20 dặm Anh, mắt người thậm chí không thể nhìn thấy dơi vỗ cánh, anh không theo kịp chúng là rất bình thường, hơn nữa đèn flash

của anh cũng không đủ mạnh, ít nhất phải đạt tới 3500 volt mới đủ." Đường Mật chăm chú nhìn đèn flash kia một chút, từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

Rốt cục người đàn ông cũng ngẩng đầu lên, trông có vẻ chừng 35 tuổi, lông mày rậm cùng xương lông mày thấp là đặc trưng của người Địa Trung Hải, nhưng làn da trắng nõn quá mức chứng minh hẳn là con lai. Lông mi của hắn rất dài, con ngươi màu xanh thẳm, khỏe mắt thoảng cụp xuống cùng đôi má gầy gò làm cho hắn nhìn sơ có loại khí chất u buồn của thi nhân, khiến người ta bất giác nghĩ rằng người này hẳn sẽ có một trái tim tinh tế mà nhạy cảm.

"Một người nghiệp dư yêu thích chụp ảnh." Đường Mật quan sát tỉ mỉ khuôn mặt của hắn, trong lòng thầm suy đoán.

"Cô nói mắt người không theo kịp chúng, vậy làm thế nào mới chụp được hình ảnh rõ nét? Tôi muốn chụp được dáng vẻ lúc dơi uống nước." Người đàn ông tóc đen đồng thời cũng đang chăm chú nhìn Đường Mật, trên khuôn mặt nhợt nhạt thoảng xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh.

Đường Mật dọc theo hồ nước chậm rãi đi đi lại lại, quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh xung quanh, vừa đi vừa nói: "Đầu tiên anh phải lắp thêm một thiết bị nghe cho máy chụp hình, thiết bị ấy có thể nghe được sóng siêu âm mà dơi phát ra. Sau khi nghe được tiếng kêu của dơi, nó sẽ phát ra một chùm tia hồng ngoại, vào ngay lúc dơi lao về phía mặt hồ uống nước liền chạm vào đèn flash máy chụp hình. Còn nữa, chỉ dựa vào một cái đèn flash thì vô cùng không đủ, nhất là buổi tối, ít nhất anh phải lắp đặt bốn nguồn sáng, chiếu sáng ở bốn hướng phía trước ống kính."

Lúc cô diễn tả những thứ ấy, người đàn ông kia luôn dùng ánh mắt phức tạp tra xét cô, có hiếu kỳ, thường thức cùng với một chút sắc bén không dễ dàng phát giác. "Nhưng nếu như vậy, bốn phía sẽ rất sáng, mà giữa hồ nước thì lại rất tối, bình thường những tên nhóc kia đều thích uống nước ở giữa hồ." Giọng nói của hắn trong ôn hòa mang theo tiết tấu chậm rãi, có một loại sức hút kỳ lạ, làm cho người ta bất giác sẽ tĩnh tâm nghe hắn nói từng chữ.

"Vì thế tốt nhất anh nên chuẩn bị thêm cái đèn flash thứ năm, từ nơi này dùng cái giá treo lên đưa ra tới phía trên hồ nước, giống như cái cần câu ấy, như vậy tuyệt đối sẽ không thiếu sót gì được." Đường Mật bước lên một tảng đá nhỏ, cúi người dò xét tình hình giữa hồ nước cho rõ, giống như bình thường lúc cô làm việc vậy, không hề ý thức rằng mình đang mặc bộ lễ phục có làn váy rất dài, vải tơ trắng tinh phiêu dật kia lập tức thông xuống mặt nước, bị một đám rêu xanh sẫm dính vào.

Thấy cô chỉ lo khoa tay múa chân tả phương hướng vị trí cái giá, mà đối với 'tình trạng thảm hại' của làn váy xinh đẹp lại hồn nhiên không biết, lông mày hơi nhúu của người nọ rốt cục cũng giãn ra, khỏe miệng cong lên, ánh mắt lộ ra nụ cười vui vẻ, bước

nhANH đến gần Đường Mật, kéo giúp cô lAn vAy ướT sũng lên. "Xuống đây rồi nói tiếp, mặt nước rất lạnh, tôi không muốn nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy lại vì tôi mà bị lạnh đầu." HắN ngắNg đầu nhìn cô, mỉm cười chìa một bàn tay ra, trong con người màu lam chói ra một đường sáng bạc đẹp đẽ, thoáNg như ánh sáng lấp lánh của sóng ở Địa Trung Hải vào đêm trăng rằm, bập bênh mà lại sâu không thấy đáy.

Lúc này Đường Mật mới phát hiện tình trạng thâm hại của quần áo trên người, cô không hề thấy có vấn đề gì mà nhún nhún vai, nắm vào tay người kia đi xuống từ tầng đá.

"Tôi tên là Emile, rất hân hạnh được biết cô." HắN bắt tay Đường Mật, ánh mắt dừng lại trên mặt nhẫn ngọc lục bảo ở ngón giữa của cô, nhìn lướt qua vài lần rồi dời đến khuôn mặt cô, độ cong của khóe miệng từ từ sâu hơn, mang theo thâm ý khó phân biệt.

Đường Mật chú ý đến da chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ cùng với trên ngón trỏ của hắN đặc biệt thô ráp, đó là vết chai do nhiều năm cầm súng để lại, giống như Arthur vậy. Ánh mắt cô tối đi một chút, nhưng lập tức nở nụ cười, nắm chặt bàn tay hắN nói: "Tôi tên là An, rất hân hạnh được biết anh, tù trưởng Emile."

Người nghiệp dư yêu thích chụp ảnh có loại khí chất u buồn của thi nhân này chính là thủ lĩnh phản quân nước Z - tù trưởng Emile, cũng là nhân vật mục tiêu trong nhiệm vụ lần này của bọn họ, từ khoảnh khắc đầu tiên Đường Mật nhìn thấy hắN cũng đã biết, chỉ là cô không ngờ hắN ngoài đời thật lại bình thường hướng nội như thế, trang phục bình thường, giọng ôn hòa, ánh mắt trong trẻo mang theo khiêm tốn, sẽ chỉ làm người ta liên tưởng đến nghệ thuật và ánh trăng, chứ không phải chiến tranh và máu tươi, bên cạnh hắN thậm chí ngay cả một vệ sĩ cũng không mang theo. Cô suýt nữa đã cho rằng tin tình báo của Arthur phải chẳng đã nhầm lẫn rồi hay không, nhưng việc ấy là không thể, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu nổi tiếng thế giới làm sao phạm sai lầm cấp thấp như thế được?

"Em yêu, thì ra em ở đây." Giọng nói Arthur đúng lúc truyền đến từ phía sau, không sớm một khắc, cũng không muộn một khắc, giống như đã sắp xếp trình tự đầu vào đây từ trước, vào thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp sẽ tự động vận hành, tỉ mỉ chính xác đạt đến không làm một giây.

Đường Mật nở nụ cười, đúng vậy, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu sẽ không phạm sai lầm, thân là đội trưởng đội đặc nhiệm Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu thì anh ta sẽ càng không phạm sai lầm, chắc hắN màn kịch bên hồ nước vừa rồi anh ta đã sớm nhìn thấy hết, chỉ là chờ thời cơ cuối cùng mới trảng lệ hiện thân mà thôi. Bóng đêm sâu thẳm giống như sân khấu không lồ, màn sân khấu đã chậm rãi kéo lên, vậy diễn viên chính hoàn hảo như anh ta chính sẽ diễn đặc sắc đến thế nào nhỉ? Đường Mật thật đúng là có chút mong đợi với việc này.

"Arthur", cô uyển chuyển xoay người, ngay lúc Arthur duỗi cánh tay ra, ngón tay liền vô cùng tự nhiên giao nắm cùng anh, giống như động tác này cô đã làm vô số lần vậy.

"Em đang làm gì thế? Anh tìm em rất lâu rồi đấy." Arthur nhíu mày, trong giọng nói nuông chiều mang theo chút trách cứ ngọt ngào.

"Em đang cùng tù trưởng Emile thảo luận việc làm sao chụp được dơi, anh biết mà, việc này vô cùng thú vị." Đôi môi Đường Mật vẽ ra đường vòng cung xinh đẹp, sau đó nhìn về phía Emile.

"Ồ?" Arthur ngẩng đầu, tao nhã ung dung chìa bàn tay ra với Emile trước mắt: "Chào anh, tù trưởng Emile."

"Chào anh, anh Arthur. Solomon. Anderson đã nói rất nhiều về anh với tôi, nhưng vẫn luôn không có duyên gặp gỡ, nào ngờ lần này lại gặp được phu nhân của anh trước, thật là vô cùng vinh hạnh." Emile gật đầu một cái rồi bắt tay Arthur.

"Chúng tôi chỉ mới đính hôn, vẫn chưa....", Đường Mật khẽ phản bác, trên mặt lại lộ vẻ hạnh phúc mà hơi ngượng ngùng đúng mức.

"Đó là chuyện sớm muộn thôi." Arthur ôm vai cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, giống như đại đa số các chàng trai đắm chìm trong biển tình vậy.

"Người trong tình yêu cuồng nhiệt luôn làm người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ. Người đảo Sicily chúng tôi vô cùng chú trọng gia đình, người đàn ông nếu chưa kết hôn sẽ bị cho là không đáng tin, mà chẳng ai lại thích làm ăn với người không đáng tin cả. Cho nên, chúc mừng anh, anh Solomon, hi vọng anh có thể mau chóng có gia đình của chính mình."

Emile nhìn hai người đẹp đôi trước mắt nở một nụ cười chúc phúc, nhưng nụ cười này trong mắt Đường Mật lại khiến cô có chút không rét mà run. Ánh mắt Emile vẫn khiêm tốn có lẽ, nhưng lại hoàn toàn khác hẳn vừa rồi, có thể cảm giác được rõ ràng một áp lực vô hình cùng uy nghiêm từ phần trầm tĩnh kia từ từ thẩm thấu ra, tựa như vật sắc bén nào đó bị áp chế ở bên trong, mà bạn không biết lúc nào nó sẽ chọc thủng không khí mà đâm về phía mình.

Sức mạnh bị ẩn dấu mới là thứ đáng sợ nhất. Nếu như Arthur là khẩu Barrett hung hãn công khai, thì Emile kia lại là quả mìn chôn dưới bùn đất, không ai có thể dự tính được uy lực khi nó bùng nổ.

Bên tai truyền đến một hồi tiếng 'xèo xèo' rất nhỏ, Đường Mật nghiêng mặt sang nhìn, vài con dơi lướt qua mặt hồ yên ả, hết như u linh phá rồi bóng trắng trong hồ vậy.

Chương 18: Theo dõi

Xe hơi đi qua khu dân nghèo, hai bên đường đều là những nhà bằng tôn đơn sơ, ngọn đèn dầu lơ mờ ánh ra từ khe hở lớn của cửa gỗ, tựa như những đốm lửa Photpho trong các phần mộ. Mặt đất chất đầy bùn vàng rác thải vì mùa mưa mà trở nên lầy lội không chịu nổi, khi lớp xe nghiền qua, lập tức văng từng mảng lớn nước bắn lên. Vài người đàn ông say rượu quần áo tả tơi vịn vào lan can ven đường nôn mửa, khi thấy nhóm Đường Mật ngồi trên cỗ xe Maybach phiên bản giới hạn thì trong mắt liền lộ ra tia sáng tham lam, chờ xe chạy qua những kẻ say kia liền nhổ nước bọt về phía sau xe.

Hầu hết những khu vực trong thành thị nước Z đều là xóm nghèo như vậy, thỉnh thoảng mới có vài khu buôn bán sầm uất nằm rải rác, hoàng cung cũng bị rác thải bao quanh, tựa như một ảo ảnh trong hoang mạc, mang theo sự tinh xảo giả tạo.

Trên đường từ cung điện Emile trở về khách sạn, Đường Mật vẫn không hề nói gì, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe buồn chán hút thuốc, còn Arthur và mấy đồng đội giả trang thành thuộc hạ anh ta đang hợp, lời nói của bọn họ thỉnh thoảng lọt vào tai cô.

"Đội trưởng, xem ra hôm nay có một khởi đầu không tồi, Emile mời chúng ta hai ngày sau đi dùng bữa tối, như vậy chúng ta có thể tiến thêm một bước thăm dò địa hình và kết cấu của hoàng cung rồi, chỉ cần tìm được phòng máy chủ, trong vài giây thôi là tôi có thể phá giải được mật mã phòng vợ hắn ta."

Ở ghế lái có một cậu trai tóc đỏ lên tiếng đầu tiên, trên khuôn mặt trẻ con còn kèm theo một vài hột mụn trứng cá lộ ra hưng phấn nóng lòng muốn thử. Cậu ta tên là Simon, là một thiếu niên thiên tài có chỉ số thông minh đạt 170, cũng là người cuồng máy tính trong đội Arthur, chuyên phụ trách giám sát và điều khiển, phá giải mật mã cùng xâm nhập các loại hệ thống thông tin để tiến hành lấy cắp cùng phá hoại, nói trắng ra chính là một hacker, nhưng cậu ta luôn nói mình là một nghệ thuật gia - một nghệ thuật gia sử dụng máy vi tính tạo ra cái đẹp và kỳ tích.

"Thôi đi, Emile là tù trưởng, hắn ta có bốn người vợ, lẽ nào cậu muốn một lúc đổi phò với bốn phụ nữ? Các cô ta sẽ chê lòng 'em trai' cậu còn chưa đủ dài đấy, ha ha." Người đàn ông to con bên cạnh Simon bật ra một trận cười thô lỗ, lông mày thưa thớt màu nâu nhuộm cao, vết sẹo đỏ đến chói sáng dưới khóe mắt vì cười to mà càng trông có vẻ dữ tợn. Người đàn ông to con này tên là JR, là một tay súng thiện xạ kiêm chuyên gia đánh nhau hàng đầu, trong cuộc chiến Iran – Iraq từng bắn chết gần 300 tên địch, mà vết sẹo xấu xí trên mặt kia là vinh dự anh ta cho rằng đáng tự hào nhất, đó là "chiến công" mà khi anh ta cùng một tay súng bắn tỉa số một thế giới đổ sức để lại.

"Đừng vui mừng quá sớm, chúng ta chỉ mới vừa tiếp cận được Emile thôi, hắn là một nhân vật lợi hại, lúc trước nước M và R từng phái gián điệp tiếp cận hắn nhằm lấy trộm bản hợp đồng vũ khí kia, cuối cùng những người đó biến mất không thấy tăm hơi,

ngay cả thi thể cũng không tìm được." Lúc này người đàn ông trung niên ngồi đối diện Arthur lên tiếng, bộ ria mép được cắt tỉa tỉ mỉ theo sự nhấp nhô của đôi môi mà khề lay động, trong đôi mắt màu ô liu tỏa ra một loại cảm giác uy nghiêm.

Người có bộ ria mép đẹp đẽ kia chính là Y Tắc, thân phận vô cùng thần bí, nghe nói từng là viên chức của 'Mossad' (tổ chức tình báo Israel), vì nguyên nhân nào đó mà đã trốn khỏi tổ quốc, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu đã dùng tính mạng của 6 gián điệp cao cấp Israel để đổi ông ta về. Còn như sở trường đặc biệt của Y Tắc thì cũng thần bí như thân phận ông ta, mọi người chỉ biết ông ta thông thạo ngôn ngữ 8 nước đồng thời cũng là tiến sĩ sinh hóa và quang điện tử.

Y Tắc liếc nhìn Đường Mật tựa vào cửa sổ như đi vào cõi thần tiên nói: "Xem ra ấn tượng của Emile đối với An không tồi." Sau đó, ông ta cẩn thận quan sát sắc mặt Arthur, như là đang đợi anh ta bày tỏ thái độ.

Nhưng Arthur không nhìn ông ta, cũng không trả lời, chỉ như đang suy nghĩ điều gì mà nhìn chằm chằm Đường Mật. Có điều, Simon phụ trách lái xe lại không giữ được miệng, cậu ta vung tay về phía sau nói: "Đúng! An, chiêu ấy của cô quả là lợi hại, tia hồng ngoại, sóng siêu âm lại còn đèn flash gì đó, dọa Emile sững sờ một phen, tôi cảm thấy hân hạnh nhất định đã bị cô mê hoặc rồi."

Đường Mật nhả ra một vòng khói, nhân nhật nói: "Những thứ ấy chỉ là thường thức chụp ảnh cơ bản." Thật ra trong lòng cô cũng không ghét Simon, ngược lại, bộ dáng cậu ta vung tay khi nói chuyện làm cô nhớ tới Lý Kỳ, nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ tới ngày trước Arthur có thể biết được bí mật về thân thể của cô chính là nhờ Simon giúp, trong lòng cô lại có nỗi buồn bực.

"Đừng lạnh lùng như vậy, người đẹp à, hiện giờ chúng ta là một phe...", Simon xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Đường Mật, vừa định trêu chọc vài câu, nhưng khi liếc đến vẻ mặt không chút biểu cảm của Arthur lập tức ngừng nói, nhún vai tiếp tục an phận lái xe.

JR nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Simon, đang định cười thật to nhưng luồng sáng chiếu ra từ kính chiếu hậu làm cho đôi môi đang nhếch lên của anh ta lập tức mím lại. Anh ta thấp giọng nói: "Đội trưởng, đằng sau có chiếc xe đi theo chúng ta."

Arthur nhìn phía sau một cái, quả nhiên, một chiếc xe con màu đen đang không nhanh không chậm theo sát phía sau bọn họ.

"JR, khi nào đến khách sạn cậu bí mật vòng sang đầu phố đối diện, chờ thấy rõ được biển số chiếc xe màu đen kia và mặt tài xế rồi hãy trở về khách sạn." Arthur khề dạn dò, sau đó quay đầu lại nhìn mỗi người trong xe nói: "Emile là một người vô cùng

cẩn thận, hắn cũng không tin nhiệm chúng ta, cho nên mới phái người theo dõi. Mà bước kế tiếp chúng ta cần làm chính là cho hắn nhìn thấy những thứ chúng ta muốn hắn nhìn."

Khi nói những lời này, khóe miệng anh ta nhếch lên, giống như đang mỉm cười, nhưng đôi mắt màu xanh biếc kia lại lộ ra tia lạnh khiến người ta rợn cả tóc gáy. Lạnh giá dần lan tràn bên trong buồng xe chật hẹp, Đường Mật không tự chủ được ôm chặt hai cánh tay, giống như cái đêm giông tố trên thảo nguyên ấy vậy.

"Em yêu, chúng ta đến khách sạn." Arthur ôm bả vai đang co rúm lại của cô, dịu dàng kéo áo choàng bị trượt xuống lên giúp cô.

Chương 19: Ngủ chung

Nửa đêm, Đường Mật đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Cô mơ thấy cha mẹ ruột của mình, biển rộng, nỏ tung, bức tường cô nhi viện, ánh mắt điên cuồng tà ác của người đàn ông, cùng với nụ cười lúc cuối cùng trầm tĩnh mà lạnh lẽo kia của Emile. Từng cảnh tượng giống như những thước phim hiện lên trước mắt cô, mà mỗi lúc chuyển cảnh đều kèm theo cơn sóng lớn không xua tan được. Những cảnh tượng ấy rất lâu rồi không mơ thấy, lâu đến nỗi cô cho rằng mình đã quên, nhưng đêm nay chúng lại quay về, giống như một địch thủ cũ xa cách nhiều năm đứng trong bóng tối nhìn cô mỉm cười vậy.

Cô ngồi dậy, tay trái theo thói quen định kéo ga giường qua, lại đụng phải cánh tay đàn ông rắn chắc. Arthur nằm nghiêng, đường nét cơ thể khỏe mạnh dẻo dai mà cao lớn bên dưới ga giường hiển lộ vẻ hoàn mỹ. Tư thế ngủ của anh ta rất đẹp, đôi mắt khẽ nhắm, lông mi dài cong vút tựa như cánh bướm khép lại, ánh sáng mờ ngoài cửa sổ hắt lên mặt anh ta chiếu ra ánh sáng màu ngà, yên bình tựa như một pho tượng điêu khắc.

Đúng vậy, cô và anh ta cùng ngủ trên một chiếc giường, giống như vô số nam nữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt vậy, nhưng bọn họ không phải là người yêu. Thông thường có thể khiến một nam một nữ không phải là người yêu cùng ngủ một giường chỉ có hai nguyên nhân, một là vì dục vọng của thân thể, hai là vì trong phòng chỉ có một chiếc giường, mà bọn họ là nguyên nhân thứ hai.

Tối qua khi chuẩn bị vào phòng khách sạn, Arthur ngăn cô lại, sau đó dùng mắt ra hiệu cho Simon. Simon nhẹ nhàng mở cửa phòng, chui vào trong, tựa như một con mèo linh hoạt. Không lâu sau, cậu ta đi ra, cẩn thận đóng cửa phòng nói: "Bên trong có hai cái máy nghe trộm, một cái ở phòng khách, cái còn lại trong phòng An, tài liệu trong ngăn kéo và laptop đều đã bị người ta động chạm vào. Thủ pháp khéo léo, là tay lão luyện lắm."

Arthur gật gật đầu, trên mặt không có chút biểu cảm bất ngờ nào, như là đã sớm đoán trước được tình huống này: "Đêm nay mặc dù Emile mời chúng ta đến hoàng cung,

nhưng lại không nhắc một chữ đến chuyện giao dịch vũ khí, tôi liền biết là hắn sẽ có hành động." Anh ta sờ sờ cằm, trong mắt lộ ra tia kín đáo: "Simon, nguồn năng lượng của hai cái máy nghe trộm kia có thể duy trì trong bao lâu?"

"Máy nghe trộm mini sử dụng loại pin cúc áo CR2032 Li-Ion, có thể duy trì liên tục 20 tiếng, phạm vi của mỗi máy nghe trộm là 30 mét vuông, mà phòng trong khách sạn có diện tích là 70 mét vuông, cho nên bọn chúng cần hai cái máy nghe trộm." Simon đáp.

"Nói cách khác 20 tiếng sau máy nghe trộm sẽ mất đi hiệu lực, hơn nữa ở phòng khách sẽ không nghe được âm thanh ở phòng trong, còn phòng trong lại không nghe được ở phòng khách. Tài liệu và tư liệu trong laptop là tôi có ý sắp đặt, mục đích là để Emile tin tưởng thân phận của chúng ta, nếu hắn đã muốn nghe trộm, vậy hãy để hắn nghe được cái hắn muốn là được rồi." Arthur cười lạnh một tiếng, hạ thấp giọng nói với Simon: "Cậu nhanh chóng lấy tín hiệu âm tần của máy nghe trộm, để xác định vị trí xe tiếp nhận tín hiệu của kẻ nghe trộm, sau đó nói với JR."

"JR, anh biết nên làm thế nào chứ?" Arthur quay đầu lại nhìn về phía JR.

"Đương nhiên, tìm được đám nhóc kia, sau đó gắn máy nghe trộm của chúng ta lên xe bọn chúng." JR nháy mắt, nở nụ cười, vết sẹo ở khóe mắt giống như con giun đang ngo ngoe.

Cuối cùng, Arthur mỉm cười với Đường Mật: "Còn em, em yêu, có lẽ đêm nay em phải ngủ ở phòng tôi rồi, tôi sẽ nói trước với em từng câu cần nói trong phòng khách."

Simon huýt sáo, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười trêu ghẹo.

Đường Mật dùng mũi hờ lạnh một cái, không nhìn Arthur, ngược lại cười khiêu khích nhìn về phía Simon đang nháy mắt ra hiệu với mình: "Nhưng tôi lại muốn ở cùng phòng với Simon hơn." Nói xong, cô hài lòng nhìn Simon đang mở to mắt, há rộng miệng.

"Như vậy cũng được, có điều phải hỏi thử ý kiến của Simon trước đã. Simon, cậu đồng ý không?" Arthur cũng cười theo, chậm rãi nhìn về phía Simon.

Simon vốn đang mở rộng miệng, vừa bị Arthur nhìn như vậy, cái cằm lập tức rút về, đầu lắc như trống bỏi: "Không, không, tôi... tôi có bệnh mộng du, thích nửa đêm tỉnh dậy đánh người."

Cứ như vậy, đêm nay Đường Mật chỉ có thể cùng Arthur ở chung một phòng, còn trong phòng ngủ ban đầu của cô đã đặt một cái máy ghi âm, nó sẽ tự động phát đoạn đối thoại mà bọn họ muốn Emile nghe được.

Đột nhiên, đèn đầu giường sáng lên, giọng nói uể oải của Arthur truyền đến từ phía sau: "Làm sao vậy? Không ngủ được ư? Lẽ nào em cũng giống Simon thích nửa đêm tỉnh dậy đánh người? Hay là không quen có đàn ông nằm bên cạnh?"

"Không, tôi chỉ không quen nằm bên cạnh anh." Đường Mật không quay đầu lại, cong hai chân lên, đặt cằm lên trên đầu gối, buồn chán nhìn trần nhà, đây là động tác thường xuyên khi cô mất ngủ.

"Em sẽ quen nhanh thôi." Anh xuống giường, đi đến quầy bar trong phòng.

"Tôi nói anh vì sao không ngủ dưới sàn nhà vậy chứ?" Cô tức giận bắt bình nhìn chằm chằm bóng lưng Arthur nói. Anh không mặc áo, ngọn đèn mờ chiếu vào bờ vai rộng lớn, cơ lưng căng đầy gợi cảm như có dòng nước chảy qua từng vòng eo thon mà mạnh mẽ, đường sống lưng thẳng xuôi theo giữa lưng trượt xuống hông, mông cong vênh làm cho người ta liên tưởng tới loài Báo Săn trên thảo nguyên. Trong nháy mắt, Đường Mật có loại xúc động muốn cầm lấy máy chụp hình, thỉnh thoảng cô cũng sẽ chụp một vài bức ảnh về sức căng tràn của cơ thể con người.

"Tôi cũng không quen ngủ dưới sàn nhà, càng không quen để phụ nữ bên cạnh ngủ dưới sàn nhà." Arthur rót ly rượu, nhấp một hớp, sau đó đi về hướng cô. Tóc dài màu vàng kim tùy ý tán trên đầu vai, lồng ngực cường tráng chắc nịch khẽ phập phồng, đôi mắt xanh biếc mang theo sự biếng nhác khi vừa tỉnh ngủ cùng một tia nguy hiểm đang tới gần cô.

Còn may anh không quen ngủ -- lửa! Đường Mật thầm mắng, nhưng ý nghĩ ấy cũng làm cô vô cớ cảm thấy miệng khô, mà lúc này ly rượu của Arthur đúng lúc giờ lên trước mặt. "Thế nào, thân hình của tôi có làm em hài lòng không?" Anh dựa vào rất sát, bờ môi cong lên, nhìn qua có một sức hấp dẫn tà mị, hơi thở ấm áp cộng với mùi hương nam tính treu chọc chóp mũi cô.

Tim Đường Mật đập mạnh, đôi mắt không tự chủ được mà theo cơ ngực của anh trượt xuống cái bụng chắc nịch cùng hai chân thon dài, đột nhiên, cô nở nụ cười, nhận lấy ly rượu nhấp một hớp nói: "Rất tốt, thật sự nếu anh đồng ý, tôi có thể chụp giúp anh một bộ ảnh."

"Ừm, đề nghị không tồi, sau đó thì sao?" Arthur cúi người, chống tay vào mép giường bên hông cô, chóp mũi gần như sắp kề lên chóp mũi của cô, trong giọng nói mang theo chất khàn khàn.

"Sau đó bán cho《 DNA 》 (tạp chí về đẹp nam giới nổi tiếng của Úc), tin rằng sẽ hấp dẫn không ít độc giả." Đường Mật ngửa mặt lên cười quyến rũ, đôi mắt long lanh sáng ngời như một con mèo muốn cắn người.

"Vậy có thể hấp dẫn được em không?" Ở sâu trong đồng tử Arthur dâng lên ngọn sóng, mang theo dự vọng không chút nào che giấu.

"Có lẽ anh có thể thử xem." Đường Mật rũ mi mắt xuống nhìn chằm chằm môi anh, khóe miệng nhếch lên đường vòng cung mê người, nói ra từng chữ từng câu.

Lần này Arthur không nói nữa, một tay giữ chặt ót của cô, cúi mạnh đầu, đôi môi sắp hôn cô, nhưng ngay trong khoảnh khắc chạm vào, anh lại ngừng động tác, tay kia cầm chặt một vật thể nào đó đột nhiên đánh tới - một bàn chân xinh xắn.

Shit! Thiếu chút nữa đã đập được. Đường Mật chán nản mắng thầm, sau đó trở mắt nhìn bàn chân của mình dừng ở giữa hai chân anh ta, mắt cá chân bị anh ta nhẹ nhàng linh hoạt giữ chặt, giống như cầm một nhánh cây nhỏ vậy. Anh ta không hề bị che mờ mắt chút nào, cho dù đang trong lúc ý loạn tình mê vẫn duy trì được cảnh giác cao độ, loại năng lực kiểm soát mạnh mẽ đó làm cho Đường Mật hoài nghi trước mắt này đây rốt cuộc là con người hay là một loại máy móc có chương trình vận hành tinh vi.

"Em thật đúng là sư tử cái con chưa thuần dưỡng." Arthur cười khế, cắn môi của cô, cũng không vội tiến công, mà chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, đầu lưỡi từng chút một viền quanh bờ môi cô, rồi từ từ cạy hàm răng đóng chặt ra, không ngừng xâm nhập. Hai tay đè chặt cổ tay có ý đồ phản kháng, độ mạnh không lớn nhưng vừa vặn khiến cô không thể thoát được.

Nụ hôn của Arthur dịu dàng mà cực kỳ khiêu khích, Đường Mật cảm thấy đầu óc trong chốc lát trống rỗng, thân thể không tự chủ được mà nóng lên theo sự thay đổi mềm mại của môi lưỡi anh, thần kinh giống như đột nhiên rối loạn, vào khi ý thức hơi chút tỉnh táo lại, đôi môi nóng bỏng của anh đã từ cổ của cô hôn đến xương quai xanh, ngón tay có lực vuốt ve thân thể cô khiến cho nhiệt độ càng tăng cao. Bất luận đáy lòng có kháng cự thế nào, nhưng cô phải thừa nhận ở người đàn ông này có một loại ma lực, có thể làm cho người ta trong lúc không hề hay biết mà theo tiết tấu của anh ta đi tới bước trầm luân sau đó.

"Dùng sắc dụ dễ là môn học bắt buộc của mỗi đặc công, đúng không?" Vào khi tay anh đang dọc theo bên hông cô chậm rãi di chuyển lên trên, cô đột nhiên cúi đầu nói câu ấy.

Arthur ngừng động tác, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Đường Mật, lửa trong mắt đã dần dần rút đi, khôi phục bình tĩnh trước kia.

"Anh không cần phải lo tôi sẽ không chịu sự khống chế, tính mạng Makin nằm trong tay các anh. Trước lúc nhiệm vụ hoàn thành, tôi sẽ hoàn toàn phối hợp với các anh. Cho nên, anh không cần phải làm như vậy." Đường Mật quay đầu sang một bên, rũ lông mi xuống hờ hững nói. Cô biết được vào thời điểm nước Đức nội chiến, Đông Đức đã lợi

dụng mỹ nam kế dụ dỗ rất nhiều phụ nữ nhân viên chính phủ của Tây Đức làm gián điệp, giúp chính phủ Đông Đức lấy trộm số lượng lớn tin tình báo hữu dụng. Đối với phụ nữ mà nói, không có gì dễ dàng không chế họ hơn tình yêu, mà chinh phục thân thể của họ là biện pháp mau lẹ và hiệu quả nhất để xâm nhập vào trái tim họ.

Arthur không nói gì, chỉ chuyên tâm nhìn cô, khóe miệng dần dần mím chặt, cái loại mũi nhọn lạnh giá mà sắc bén lại từ đồng tử anh ta tỏa ra. Cho dù không cần nhìn mặt anh ta thì Đường Mật cũng có thể cảm nhận được anh ta đang tức giận, lửa giận lừng lững giống như áp lực từ những tầng mây trước một trận mưa xối xả bao phủ lấy cô, mà cô chỉ có thể bất lực chờ đợi tiếng sấm đầu tiên vang lên, nỗi sợ hãi của sự chờ đợi này làm cho cô không nhận được mà khẽ run lên.

Nhưng trận mưa mà cô đang chờ đợi lại không đổ xuống.

Arthur thở dài, bàn tay dịu dàng sờ trớn gương mặt cô: "Muốn không chế em cũng không cần những việc này, tôi muốn em là vì tôi thích em. Chuyện đã xảy ra lúc trước tôi không có cách nào thay đổi, nhưng tôi chưa từng muốn thương tổn em."

Đường Mật kinh ngạc quay đầu, đôi mắt anh ta trầm lắng như một hồ nước sâu, mang theo gợn sóng dịu dàng từ từ nuốt lấy thân hình cô. Lần đầu tiên, anh ta làm cho cô có loại cảm giác không phản bác được.

"Ngủ đi, em mệt mỏi rồi." Arthur hôn lên trán cô một cái, tắt đèn đầu giường, nhẹ nhàng ôm eo cô, không còn có bất kỳ động tác nào nữa.

Nhiệt độ cơ thể anh xuyên thấu qua đồ ngủ truyền tới da Đường Mật, xúc cảm nóng ấm như mang theo ma lực kỳ lạ, làm cho thần kinh căng thẳng của cô dần dần thả lỏng, cơn buồn ngủ tràn ngập từng lỗ chân lông trên cơ thể, sự mệt mỏi giống như thủy triều cuốn tới, những ngón tay vốn muốn đẩy anh ra cũng chậm chậm buông xuống.

Hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ, tóc dây dưa cùng một chỗ, nói không rõ là ai chinh phục ai, và là ai không chế ai, có lẽ cả hai đều là, nhưng giờ phút này bọn họ đều không biết, có một số việc giống như cơn buồn ngủ vậy, lúc nó đã đến thì bạn luôn không thể nào kháng cự lại được.

Một tia rạng đông từ rèm cửa sổ che một nửa rơi vào, chiếu lên vách tường tỏa ra bụi màu vàng mờ lung, ánh sáng tinh tế chiếu vào hai thân hình kia, tựa như cái chăn tơ tằm mềm mại nhất, loáng thoáng tiếng gà gáy từ bên kia chân trời truyền đến, trời đã sắp sáng.

Chương 20: Cẩn cầu

Hai ngày sau, Đường Mật cùng Arthur tới hoàng cung của Emile. Lần này Emile chọn tiếp đãi bọn họ ở ‘hậu cung’ nơi sinh hoạt hằng ngày của hắn, bữa tiệc mang tính chất tiệc gia đình nên cũng không mời thêm người khách nào khác, chỉ có nhị phu nhân của hắn và người hầu cùng ra tiếp khách.

Đó là một dấu hiệu tốt, Đường Mật nghĩ, chứng tỏ chiến thuật "tương kế tựu kế" mà Arthur sử dụng trước đó có hiệu quả. Emile thông qua việc xem lên tư liệu cùng nghe trộm đối thoại của bọn họ mà Arthur cố ý sắp đặt trong khách sạn, đã bắt đầu tin tưởng Arthur đúng là thành viên gia tộc Solomon thanh danh hiển hách ở Châu Âu. Gia tộc Solomon vẫn luôn nắm trong tay sự nghiệp vận tải đường thủy ở Tây Âu, nghe nói còn là một trong những thế lực đứng sau ủng hộ Hội Tam Điểm, mà Hội Tam Điểm thì lại bí mật khống chế toàn bộ mạch máu kinh tế chính trị Âu Mỹ, thâm tóm hơn phân nửa thế giới bá quyền trong lòng bàn tay. Nếu như Arthur thật sự là người của gia tộc Solomon, Emile đương nhiên rất vui vẻ làm thân với anh ta, mua bán vũ khí vẫn là thứ nhì, quan trọng nhất là có thể tìm được chỗ dựa so với nước A còn kiên cố hơn, nhưng điều kiện tiên quyết của tất cả là -- thân phận Arthur nhất định phải đáng tin.

"Anh Arthur à, mấy lần hợp tác trước đây của chúng ta đều tương đối vui vẻ. Sự hào phóng và thân thiện của anh khiến tôi cảm thấy trân quý tình hữu nghị ấy tự đáy lòng, hôm nay tôi muốn bày tỏ sự cảm kích chân thành nhất." Emile giơ ly rượu lên, nhìn về phía Arthur gật đầu. Đêm nay hắn mặc âu phục chỉnh tề, chất liệu tinh tế nhưng màu sắc hơi tối, tóc chải về phía sau, lộ ra cái trán cùng cằm gầy gò, làn da trắng như bông tuyết lâu ngày không thấy ánh sáng, làm cho người ta không cần chạm vào cũng có thể cảm nhận được một loại trắng mịn mà lạnh giá. Đôi mắt trầm tĩnh giống như giọng nói của hắn, trong bình tĩnh lại có thể cảm nhận được rõ ràng một loại uy nghiêm cùng sức mạnh đang bị đè nén.

Đương nhiên, uy nghiêm cùng sức mạnh của Emile cũng không phải chỉ dựa vào một đôi mắt làm người ta ấn tượng sâu sắc mà có thể đạt được, một người có thể đồng thời khống chế được cả hai lực lượng chính phủ và phản chính phủ, ngoại trừ đầu óc cực kỳ thông minh cùng trí tuệ mưu tính sâu xa ra, còn cần một tâm tư nhanh nhẹn có thể nhìn thấu bản chất bên trong con người, mà lúc này, hắn đang lặng lẽ quan sát nét mặt Arthur.

"Có thể nhận được tình hữu nghị của anh, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, chân thành hi vọng tình hữu nghị này không chỉ vững chắc mà còn có thể ngày càng sâu hơn." Arthur mỉm cười cụng ly với Emile, nhưng vẫn chưa uống, mà nhìn cây cối xanh um tươi tốt xung quanh ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo tia kín đáo khiến người ta không dễ nhận ra: "Tôi và An đều rất thích nơi này, kinh tế Châu Phi đang không ngừng phát triển, mậu dịch xuất nhập khẩu ngày càng tăng, đối với các loại nhu cầu vận tải đường thủy

quốc tế cũng đạt tới mức dồi dào trước nay chưa từng có, gia tộc tôi cũng hy vọng có thể góp một phần lực trong việc này, vì một Châu Phi càng thêm phồn vinh."

Nói xong, anh ta nhìn về phía Emile nâng ly lên, sau đó mới từ từ uống hết.

"Giữa bạn bè không cần lời lẽ ẩn ý, có thể thẳng thắn nói cho tôi biết nhu cầu của anh không? Hoặc cũng chính là nhu cầu của gia tộc anh." Emile đặt cái ly trong tay xuống nhìn Arthur, hai tay đan nhau chống dưới quai hàm, biểu cảm chân thành ấy giống như bất luận Arthur nói ra yêu cầu gì, hẳn cũng sẽ đáp ứng vô điều kiện vậy.

"Ba mươi lăm phần trăm cổ phần của công ty hàng không nước Z." Arthur nói thẳng ra mục đích của mình, nụ cười của anh ta ưu nhã khéo léo, nhưng giọng nói lại mang theo kiên định cùng một chút khí phách như ẩn như hiện chân thật đáng tin, hoàn mỹ biểu hiện ra hình tượng một con trời trẻ tuổi ngạo mạn lại đã tâm bưng bưng ở trước mặt Emile.

"Anh bạn à, việc gì cũng phải nói đạo lý chứ. Công ty hàng không nước Z là xí nghiệp thuộc sở hữu quốc gia, ngoại trừ tổng thống thì không ai có thể chi phối nó. Tôi chẳng qua chỉ là một tù trưởng địa phương nho nhỏ, yêu cầu của anh vượt quá phạm vi khả năng của tôi rồi." Đối lập với sự vênh váo hung hăng của Arthur, giọng nói của Emile lại bất ngờ ôn hòa hướng nội, từng âm tiết đều lộ ra thông dong khôn khéo cùng hiểu biết, làm cho người ta không thể cự tuyệt.

"Theo tôi được biết, ngài tổng thống đang vì việc mở rộng nghiệp vụ của công ty hàng không mà phiền lòng, làm sao để chọn được một nhà đầu tư có thể tin cậy và tận tâm là việc khó nghĩ lớn nhất của ông ấy. Nhưng anh là con rể của người em trai mà ông ấy tín nhiệm nhất, bản báo cáo ước định rủi ro tài chính mấy vạn chữ cũng không bằng được một câu nói của người chí thân, gia đình mới là của cải quan trọng nhất của đàn ông không phải sao? Tù trưởng, tôi không phải một người keo kiệt, tôi rất sẵn lòng biểu anh cùng gia đình một phần lễ vật nho nhỏ nhưng tuyệt đối hài lòng."

Arthur thâm thúy nhìn Emile, trong mắt có sự sắc sảo không thể che giấu. Chính thất phu nhân của Emile là con của em trai tổng thống nước Z, cũng là công chúa của tù trưởng có thế lực lớn nhất trong nước, theo tình báo Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu thu được, Emile không chỉ có được sự tín nhiệm sâu sắc từ cha vợ, mà ngay cả bản thân tổng thống đối với hẳn cũng kính trọng vài phần. Arthur hiểu Emile không lập tức đáp ứng yêu cầu của mình thực sự không phải vì vượt quá phạm vi khả năng, mà là hẳn muốn hỏi báo, vả lại cái hỏi báo ấy phải tương đối hậu hĩnh, hiện giờ hẳn vẫn chưa thể đoán định Arthur có thực lực chi trả được phần thù lao ấy hay không.

Quả nhiên, Emile không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng cùng Arthur nhìn nhau, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng trong mắt lại lóe lên tia tính toán cùng cân nhắc. Một lát sau, hẳn cong môi lên, không nhanh không chậm nhả ra một câu: "Anh Arthur, cảm ơn sự hào phóng của anh. Người đảo Sicily chúng tôi có câu ngạn ngữ ‘bạn bè là liều thuốc tốt

nhất khi rời nhà đi ra bên ngoài'. Nhưng mà gần đây tôi có một lượng hàng hóa quý giá lại bị giam giữ vô cớ, việc này làm tôi rất phiền lòng."

Arthur biết rõ hàng hóa quý giá mà Emile chỉ chính là lượng vũ khí nước A bán cho hắn, hợp đồng phân ra ba giai đoạn thực hiện, nhưng đợt vũ khí đầu tiên trong lúc đang chuẩn bị tiến vào biên giới nước Z lại bị hải quan cự tuyệt, việc ấy quả thật làm cho Emile rất đau đầu, hiện tại hắn đề xuất chuyện này với anh, không nghi ngờ là muốn mượn công ty vận chuyển hàng hóa gia tộc Solomon giúp buôn lậu vũ khí. Xem ra, con cá giáo hoạt đã bắt đầu cắn mỗi câu thorn ngon rồi, mà việc anh cần làm chính là nhanh chóng và chuẩn xác kéo cần câu.

"Thật khéo, công ty vận tải đường thủy của chúng tôi vừa nhận được đơn đặt hàng của tổ chức cứu viện Liên Hiệp Quốc, có một lượng dụng cụ chữa bệnh cần vận chuyển đến quý quốc. Cứ giao hàng hóa của anh cho tôi, chỉ cần xen lẫn chúng vào trong hàng hóa của tôi, tôi tin rằng không có hải quan nào dám cự tuyệt vật phẩm cứu viện của Liên Hiệp Quốc vào biên giới." Arthur bình tĩnh nói, trên mặt lộ ra nụ cười khẳng định chắc chắn, đuôi lông mày nhướng cao cùng khóe miệng tựa như con sư tử đực nanh vuốt sắc bén lại cuồng vọng.

Emile gật gù đầu, đột nhiên quay sang phụ nhân mình căn dặn: "Elisa, không phải em nói vẫn luôn muốn lãnh giáo một ít vấn đề về chụp ảnh với cô An sao? Không bằng em cùng cô An đến vườn hoa tản bộ đi." Sau đó lại nhìn về phía Đường Mật: "Elisa gần đây tinh thần không tốt, cô ấy hy vọng có một người bạn kiến thức rộng rãi tâm sự cùng cô ấy, giải tỏa một số phiền muộn. Tôi tin rằng cô An đây sẽ là người bạn tốt hiểu được lòng cô ấy."

"Tất nhiên, cuộc trò chuyện giữa đàn ông các anh buồn tẻ lại không thú vị, tôi đang mong đợi có một phụ nhân phong nhã như Emile phụ nhân đây làm bạn, tán gẫu một số đề tài giữa phụ nữ với nhau. Anh yêu, anh không ngại em rời khỏi một chút chứ?" Đường Mật nghiêng đầu nhìn về phía Arthur cười nói.

"Dĩ nhiên là không, em cứ vui vẻ tâm sự với tù trưởng phụ nhân, cẩn thận một chút, trong vườn có thể sẽ có rất nhiều côn trùng." Arthur cúi đầu, đặt một nụ hôn lên đôi môi lạnh buốt của cô, giọng nói dịu dàng đến gần như có thể chảy ra nước, thế nhưng ánh mắt thấp thoáng ẩn dưới hàng mi kia lại có thâm ý khác, đặc biệt là lúc nói đến hai chữ "côn trùng" này.

Đường Mật im lặng không lên tiếng nhìn anh, ánh mắt hai người đối nhau giống như hai bộ mặt mã vô hình, vào trong nháy mắt giao chạm đã truyền cho nhau mật báo ngầm hiểu. Đột nhiên, Đường Mật nhìn anh cười quyến rũ: "Yên tâm, em sẽ chú ý."

Cho tới bây giờ, mọi việc đều tiến hành cực kỳ thuận lợi, Đường Mật đứng trước một gốc cây Sò Đo Cam lớn trong đình viện, vuốt ve cánh hoa to dày đỏ tươi suy nghĩ.

Emile cố ý điều động cô và phu nhân hần, là vì muốn cùng Arthur thảo luận chi tiết cuộc giao dịch hơn, đó là biểu hiện hoàn toàn tín nhiệm, về phần bọn họ rồi cuộc nói những gì đều không quan trọng, điều quan trọng nhất là Đường Mật lúc này đã đang ở trung tâm hoàng cung Emile.

"Nghe nói, lần đầu tiên cô và ngài Arthur gặp nhau cực kỳ thú vị." Giọng nói sinh động của Elisa - phu nhân Emile từ phía sau truyền đến, một chút cũng không giống tinh thần không tốt như Emile đã nói.

Đường Mật xoay người, hơi hạ lông mi xuống, sóng mắt lưu động như đang tìm kiếm gì đó: "Đúng vậy, lúc ấy tôi đang chụp ảnh, là những con voi trong khu rừng kia."

"Ồ? Vậy sao cô gặp được ngài Arthur?" Trên gương mặt xinh đẹp của Elisa lộ vẻ tò mò.

"Lúc đó anh ấy... anh ấy đang săn bắn." Khóe miệng Đường Mật khẽ cong lên, giống như mang theo một hồi ức ngọt ngào, còn ngón tay lại lẳng lặng từ phía sau mở túi xách đang đeo ở cổ tay ra.

"Sau đó thì sao?" Lông mày lá liễu của Elisa nhướng lên, cô ấy là con lai, thừa kế dáng người thon thả của Châu Phi cùng đường nét xinh đẹp khắc sâu của người Châu Âu, làn da màu vàng lợt cùng tóc xoăn màu cà phê trong bóng đêm lại ánh lên vẻ sáng bóng mê người.

"Sau đó, anh ấy liền lọt vào ống kính của tôi, khắc ở trong lòng tôi, không thể xóa đi được nữa." Đường Mật vừa nói vừa lấy một quả cầu trong túi ra, quả cầu kim loại dưới bóng lưng cô ngoan ngoãn tựa như một động vật nhỏ an phận.

Chương 21: Hoa đêm

"Tình cờ gặp gỡ lãng mạn quá đi! Giống như trong phim vậy!" Elisa khẽ lắc đầu, thốt ra cảm thán hâm mộ. Giữa cô và Emile chỉ là hôn nhân chính trị, Emile cần sự hỗ trợ của gia tộc cô trên phương diện quyền lực, còn cha cô thì cần Emile bảo đảm trên phương diện tiền tài, chỉ là giao dịch thuần túy, không chút liên quan nào đến hôn nhân thần thánh, hay tình yêu cả, cho nên khi nghe Đường Mật kể về quá trình ‘yêu đương’ của mình, trong lòng Elisa có đôi chút khao khát.

"Đúng vậy, khiến cho người ta cả đời khó quên." Đường Mật nhìn về phía Elisa, trong đôi mắt đen láy xẹt qua tia hạnh phúc. Diễn xuất của cô tuyệt đối là hạng nhất, hàng mi buông xuống cùng nụ cười ngượng ngùng kia khắc họa rõ rệt ra một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, nhưng chỉ có chính cô mới biết được, trái tim ẩn sau nụ

cười tươi ấy lại như nham thạch lạnh cứng, cơ thể lạnh mà cứng co rút lại đến gần như nứt nẻ da ra.

Bị vẻ tươi cười xán lạn của Đường Mật lây sang, Elisa cũng không nhịn được bật cười: "Tôi tin hai người sẽ là đôi tình nhân hạnh phúc nhất thế giới."

"Đương nhiên, ai nói không phải thế chứ?" Đường Mật gật đầu, từ từ buông các ngón tay ra, quả cầu kim loại cô đang cầm trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất bùn dưới cành lá của cây Sò Đo Cam, lặng lẽ không tiếng động. Một vệt sáng màu lam đậm xẹt qua bề mặt ngoài quả cầu rồi trong nháy mắt liền tối đi, hòa vào cùng bóng đêm.

"Việc trước tiên chúng ta cần làm là tra rõ địa hình và kết cấu hoàng cung Emile, trong quả cầu này ẩn chứa vài chục sinh vật giống như hình dạng của con bọ, trên người chúng đều được cấy chip nanomet vào, có thể thu hình được những cảnh vật trên đường chúng bay. Mà việc cô cần làm là tìm một nơi khuất trong hoàng cung, sau đó mở khóa kích hoạt quả cầu rồi thả nó xuống, đến lúc đó chúng tôi ắt sẽ dùng máy điều khiển từ xa để những con bọ bay đến mỗi một nơi của hoàng cung." Đây là những lời khi vừa ra đến cửa Y Tắc đã nói với Đường Mật, lúc ấy trong mắt ông ta cũng thoáng hiện lên ánh sáng tối giống như của quả cầu kim loại, không hề có một chút độ âm và tình cảm, giống như ông ta đang đối diện nói chuyện với một công cụ hình người không có tri giác vậy.

Để có thể thành công lấy cắp được bản hợp đồng vũ khí mà Emile đã ký kết với nước A, nhóm của Arthur có thể nói là dốc hết tâm tư. Giao dịch giữa Arthur và Emile chẳng qua chỉ là ngụy trang, Đường Mật mới thật sự là yếu tố quan trọng nhất, lợi dụng Arthur để dời đi chú ý cùng đề phòng của Emile, còn cô thì chịu trách nhiệm chôn giấu các ‘tín hiệu’ thần không biết quỷ không hay. Cho nên, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu nước H đặt tên nhiệm vụ lần này là "hành động Hoa Đêm", mà cô chính là đóa hoa anh túc ẩn núp trong bóng đêm kia. Có điều trái ngược với hoa anh túc xinh đẹp mà trí mạng, Đường Mật lại cảm thấy mình giống như một công cụ hơn, tựa như quả cầu kim loại trong tay Y Tắc vậy, thời điểm thích hợp sẽ bị sắp đặt ở địa điểm thích hợp, về phần vận mệnh sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ như thế nào, ai mà biết được?

"Xem ra hai người tán gẫu rất vui vẻ." Lúc này, Emile và Arthur từ trong phòng đi ra, đằng sau còn có thư ký và người hầu của hắn đi theo. Từ vẻ mặt đều mang theo mỉm cười của hắn và Arthur xem ra ‘chuyện làm ăn’ của bọn họ hẳn là rất thuận lợi.

"Vừa rồi cô An kể với em về tình huống cô ấy và ngài Arthur gặp nhau, khu rừng, máy chụp hình, còn có voi, bọn họ thật sự rất lãng mạn!" Elisa quay đầu lại, cười khanh khách khoác lên cánh tay Emile.

"An vẫn luôn rất thích động vật và chụp ảnh, nghiên cứu hành động của động vật họ mèo là đề tài gần đây của cô ấy, lần này tôi đến đây ngoài việc làm ăn ra còn là để cùng cô ấy đi xem động vật trên thảo nguyên." Arthur nhẹ nhàng ôm lấy Đường Mật nói.

"Tôi cũng rất thích động vật, trong khu rừng ở hậu viện của tôi nuôi không ít động vật thú vị, phải rồi, nói đến động vật họ mèo, vừa rồi có người đã tặng tôi một con sư tử trắng vô cùng quý hiếm, nếu như cô An có hứng thú, không bằng cùng đi tham quan nhé?" Emile nhìn Đường Mật, khuôn mặt tái nhợt bởi vì mỉm cười mà gợi lên một chút huyết sắc, trong mắt có ánh sáng nhu hòa mà không rõ ý tứ, giống như sợi tơ bạc bền chắc, đang chậm rãi, không một tiếng động quán quanh cô.

"Sư tử trắng? Rất hiếm thấy!" Đôi môi Đường Mật khẽ mở ra, khuôn mặt kinh ngạc, trong mắt toát ra hưng phấn cùng hiếu kỳ, giống như cô chưa từng nhìn thấy sư tử trắng bao giờ vậy.

Khi mọi người ở đây đều tràn ngập hào hứng đi tới hậu viện chuẩn bị xem sư tử trắng thì người hầu của Emile đi cuối cùng đột nhiên quay đầu lại, trên mặt thoáng hiện tia sáng cảnh giác, bởi vì hắn nghe thấy một vài âm thanh rất nhỏ từ gốc cây Sò Đo Cam ở phía sau truyền đến.

Quay đầu lại chăm chú nhìn, phía sau tất cả đều bình thường, đèn đường mờ mờ rọi lên cây Sò Đo Cam, trên mặt đất chiếu ra những cái bóng hỗn loạn, vài con bọ lượn vòng quanh đèn đường, vỗ cánh phát ra tiếng "ong ong", mà hai binh lính tuần tra đang vác súng từ con đường nhỏ đối diện đi về hướng bên này.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, người hầu vẫn nghiêm túc xem xét tỉ mỉ những sinh vật nhỏ ồn ào lại xấu xí kia, mấy giây sau, hắn nhìn hai binh lính đi vào kia dặn dò: "Này, ngày mai mang thuốc diệt côn trùng đến đây, mùa mưa tới rồi, đám bọ cũng nhiều hơn." Sau đó mới xoay người đuổi theo nhóm Emile, nhưng hắn không hề chú ý, một con bọ màu đen đã lặng lẽ hạ xuống trên lưng mình rồi, giống như một con mắt nho nhỏ tròn ở sau lưng hắn để rình phía trước.

Đêm khuya, trong căn phòng của khách sạn.

"Em khẳng định đó thật sự là Emma?" Arthur ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế lưng cao ở giữa phòng, lặng yên hút thuốc.

JR ngồi trên sofa ở một bên, lau chùi khẩu Desert Eagle* yêu thích của anh ta, ngón tay trắng kiện nhẹ nhàng vuốt ve vỏ ngoài khẩu súng lạnh lẽo, giống như đang vuốt ve cơ thể mỹ nữ, vết sẹo trên mặt anh ta thoáng hiện lên màu hồng hưng phấn. Còn Simon và Y Tắc thì ngồi ở cuối căn phòng, xung quanh hai người bố trí bàn đặt laptop cùng một đồng hồ giấy cà phê, còn tầm mắt bọn họ thì vững vàng nhìn chăm chú một số hình ảnh cảm ký trên màn hình, chính là cảnh tượng các nơi trong hoàng cung Emile.

**Desert Eagle: một loại súng ngắn bán tự động nòng lớn vận hành bằng khí nén.*

"Dĩ nhiên, không phải anh cũng đã từng gặp nó rồi sao?" Đường Mật ngồi cuộn người trên ghế dựa đối diện Arthur, hai chân gấp lại, nghiêng mặt không biết đang nghĩ gì, ánh sáng của đèn treo xuyên thấu qua lớp kính mờ rọi lên đầu vai đang rụt lại của cô, khiến tóc đen nhánh phỉm ra một chút màu vàng, giống như một con thú nhỏ bất lực.

"Lúc ấy đang trên thảo nguyên, lại là buổi tối, hơn nữa bên ngoài của sư tử đều trông giống nhau, tôi không thể khẳng định con sư tử trắng đêm nay Emile bắt được chính là con sư tử cái lần trước công kích tôi." Arthur chậm rãi nhả ra một làn khói, gương mặt sau làn khói lạnh như băng lại có chút không chắc chắn hoàn toàn.

"Tôi có thể nghe hiểu ngôn ngữ của động vật, hơn nữa có thể khẳng định trăm phần trăm con vật bị nhốt trong lồng sắt của Emile đúng là Emma."

Đường Mật quay đầu lại, xuyên thấu qua làn khói nhìn chằm chằm Arthur. Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô lại sáng ngời, ánh ra gương mặt anh một cách rõ rệt, tựa như mặt hồ phẳng lặng, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng cơn sóng phần nộ cùng sức mạnh đang bị đè nén dưới sự bình tĩnh. Trong nháy mắt, Arthur chợt nhớ lại cái đêm trên thảo nguyên, hai người cách màn mưa gió lặng lẽ giăng co.

"Cho dù đó thật sự là Emma thì em có thể làm gì?" Arthur nhíu mày, giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào. Nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi buồn bực kỳ lạ, anh dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn thủy tinh rồi dập tắt, giống như muốn cưỡng chế dẫn nỗi buồn bực không vui trong lòng kia xuống váy.

"Tôi muốn cứu nó! Emma không thể bị thuần dưỡng, nó không phải sư tử bình thường." Đường Mật đứng lên, trong giọng nói mang theo tia sắc nhọn, ngón tay không cẩn thận vung phải cái gạt tàn thuốc trên bàn trà, thủy tinh thật dày rơi trên mặt thảm phát ra một tiếng kêu. JR buông khẩu súng trong tay ngẩng đầu nhìn cô, ngay cả Simon đang giám sát điều khiển máy móc ở phía sau cũng kinh ngạc xoay người, chỉ có Y Tắc vẫn tập trung nhìn chằm chằm màn hình, giống như không hề nghe thấy gì.

Đường Mật hít một hơi thật sâu, ép buộc mình bình tĩnh trở lại, cô rất ít khi xúc động không thể tự kiềm chế, cho dù gặp phải hiểm cảnh cũng vẫn tỉnh táo ung dung. Nhưng lần này thì khác, đêm nay Emile mời bọn họ đi tham quan con sư tử trắng mình vừa mới bắt được, mà con sư tử vết thương chồng chất nằm trong lồng sắt kia chính là người bạn tốt Emma của cô trên thảo nguyên. Chỉ cần vừa nghĩ tới nó bị roi da cùng cơn điện tra tấn đến bộ dáng hấp hối là Đường Mật cảm thấy cả người như bị ném vào trong cỗ máy trộn bê tông khổng lồ, những cánh quạt sắc bén trộn đến máu thịt bắn tung tóe, vụn nát thành mảnh nhỏ.

Arthur không trả lời, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn Đường Mật, còn cô thì đứng ở đối diện, bả vai khể phạt phồng, ánh sáng trong mắt trầm xuống, một loại đau đớn không tả nổi dâng lên làm anh nhìn thấy mà tim đập nhanh từng trận. Loại ánh mắt đau thương này

của cô tựa như vô số mảnh sao nhỏ vụn rơi vào đáy mắt anh, cửa nát trái tim anh, phát ra co rút đau đớn không tưởng được, nghẹn ngào lấp kín cổ họng, cứng rắn đè ép những lời anh vốn muốn nói xuống.

Chương 22: Động lòng

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, những người khác đều không dám lên tiếng, thời gian như ngưng đọng, có một thứ gì đó áp lực mà nặng nề chuyển động trong không khí, làm cho người ta hít thở không thông.

JR không nhận được đầu tiên, anh ta cảm sung nói: "Cứu một con sư tử cũng không khó, mấy tên thủ vệ kém cỏi trong hoàng cung kia thì mình tôi là có thể đối phó được, nhưng như vậy sẽ bại lộ tất cả chúng ta." Giọng nói anh ta bình tĩnh mà không mang bất cứ tia cảm tình nào, chỉ khách quan nói lên sự thật.

"Đúng, An. Tôi cũng nhận ra con sư tử ấy, chính là con mèo lớn lần trước đã cứu cô đi từ nơi đóng quân của chúng tôi, nó rất cừ, có thể điều khiển những con trâu rừng kia, đương nhiên cô càng cừ hơn, có thể điều khiển nó. Nhưng mà, bây giờ chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ, một chút không cẩn thận cũng sẽ làm rối toàn bộ kế hoạch, giống như viết chương trình vậy, có lúc chỉ cần sai một mã cũng sẽ hủy diệt cả hệ thống." Simon khẽ gật đầu, trong giọng nói mang theo trầm ổn cùng cân nhắc hiểm thấy.

Lời của JR và Simon tựa như một chậu nước lạnh đập tắt lửa giận kích động và xúc động sục sôi trong đầu Đường Mật, chỉ còn lại tro tàn bị thương lại bất lực. Bà vai cô sụp xuống, cắn khước môi thấp giọng nói: "Tôi hiểu, vừa nãy... xin lỗi." Nói xong, liền cúi đầu đi ra khỏi phòng khách.

Ra khỏi phòng khách, Đường Mật không đi thẳng về phòng ngủ, mà đi ra hướng ban công. Phòng bọn họ đặt ở khách sạn này là phòng sang trọng nhất dành cho tổng thống, nối thông với một cái ban công rộng lớn, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy bầu trời sao trên cao nguyên Châu Phi buông xuống đến rực rỡ xinh đẹp, gần như chỉ cần hơi vươn tay là có thể hái những ngôi sao to lớn kia xuống, đơn giản giống như tháo những đồ trang trí pha lê trên cây thông giáng sinh xuống vậy. Nhưng mà những ngôi sao ngày thường nhìn thật xinh đẹp chói mắt, trong mắt Đường Mật giờ phút này đều hóa thành những ánh mắt mỉa mai xem thường, chớp tắt cười nhạo cô không tự lượng sức.

Đường Mật ngồi bó gối trên ghế nằm, trong đầu không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc làm sao mới có thể cứu được Emma? Lời của JR và Simon cô có thể hiểu, nhiệm vụ của bọn họ là muốn lấy trộm hợp đồng vũ khí mà Emile đã bí mật ký với nước A, việc ấy không khác gì trộm lưỡi hái câu hồn từ trong tay thần chết, ngoài mặt trông như tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, nhưng thật ra đằng sau đó ẩn giấu một sự trù tính tỉ mỉ cùng sự phối hợp chặt chẽ của mỗi đội viên, mỗi một bước đều ăn khớp các khâu với nhau, nên

chỉ cần bất kỳ một khâu nào phạm sai lầm thì hậu quả mang lại không chỉ là thất bại mà còn là tử vong. Cô tin rằng không phải JR và Simon không muốn giúp, mà là phía sau sự giúp đỡ này cũng đồng nghĩa phải trả giá rất đắt, Arthur thân là đội trưởng, ngoại trừ việc bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành còn phải bảo đảm an toàn của mỗi đội viên, anh ta càng không thể nào để cấp dưới của mình vì một con sư tử mà đi mạo hiểm vô ích.

Xem ra, lần này cô chỉ có thể dựa vào khả năng của mình để đi cứu Emma, nhưng điều mấu chốt là làm sao để có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lại không bại lộ những người khác, phải làm thế nào bây giờ? Đường Mật mệt mỏi ôm lấy hai chân, gió đêm thổi tới, mang theo từng trận lạnh thấu xương.

Một chiếc chăn lông mềm mại quấn quanh cô, cản gió đêm lạnh thấu xương lại. Ấm áp đột ngột làm cô cảm thấy mắt hơi cay, thế nhưng, nước mắt cũng không trào ra, chỉ là trong ngực lấp đầy sợ hãi, theo bản năng nắm chặt lấy mảnh nhung trên chăn lông, một bụng lo lắng phần uất không biết phải trút ra như thế nào.

"Lời của JR và Simon vừa rồi em đừng để bụng, không phải bọn họ cố ý đâu." Arthur khom người, ngồi đối diện với cô.

"Tôi biết, lời của bọn họ đều là sự thật, tôi không có bất cứ lý do gì để trách cứ bọn họ." Đường Mật không ngẩng đầu, giọng nói rầu rĩ từ trong chăn lông truyền ra.

"Emma đối với em mà nói quan trọng như vậy sao? Đáng để em bất chấp nguy hiểm đi cứu nó như thế à?" Arthur châm một điếu thuốc, hút một hơi, sau đó đưa cho người đang núp trong chăn lông làm dãi điếu phía đối diện, khước miệng bất giác nhếch lên một nụ cười khổ bất đắc dĩ. Rõ ràng khổ sở buồn bã đến muốn khóc, lại cứ một mực cắn chặt răng chống chọi, cũng không để ý một đôi mắt sáng đã sớm kìm nén thành mắt đỏ, vết đỏ bừng trên mí mắt kia rơi vào mắt anh, như đám lửa nho nhỏ đốt đến anh tâm hoảng ý loạn, chỉ muốn tự tay xóa đi dấu vết làm người ta đau lòng kia.

Đường Mật nhận lấy điếu thuốc anh đưa, hút một hơi thật sâu, cũng không để ý bên trên có dính nước bọt của anh, chậm rãi nói: "Emma là con sư tử rất đặc biệt, mặc dù là sư tử cái, nhưng nó lại là đội trưởng đội đi săn trên vùng thảo nguyên này. Anh biết mà, ở trong xã hội sư tử, thông thường một đến hai con sư tử đực sẽ mang theo mấy sư tử cái và sư tử con hợp thành một gia đình, nếu như sư tử đực chết hoặc bị những đối thủ khác đánh bại, những người vợ của nó sẽ không chút do dự quay đầu lao vào lòng đối thủ. Thế nhưng Emma vào sau khi chồng của nó chết đi, cũng không chấp nhận giống đực nào khác nữa, bởi vì sư tử đực khác vì bảo đảm sư tử cái có thể chuyên tâm sinh hạ đời sau của mình, sẽ cắn chết con cái chồng trước của sư tử cái. Emma vì bảo vệ con trai mình, cho nên cự tuyệt tất cả giống đực đến cầu hoan, còn đoàn kết mười mấy sư tử cái cũng cùng cảnh ngộ muốn bảo vệ con cái của mình giống nó hợp thành một đội ngũ, nhằm chống lại những con sư tử đực có ý xấu với chúng."

Nói đến đây, Đường Mật ngẩng đầu lên, nghĩ rằng những lời này của mình nhất định sẽ dẫn tới cười nhạo của anh. Một người quanh năm cùng âm mưu làm bạn, quen núp trong bóng tối bày mưu tính kế, người nắm giữ tính mạng của vô số người, thậm chí nắm cả vận mệnh của một quốc gia trong tay thì làm sao có thể hiểu những điều này? Một động vật tầm thường, mặc dù nhỏ bé, nhưng trong mắt Đường Mật nó cao quý, tôn nghiêm không thua gì một con người.

Nhưng cô bất ngờ phát hiện Arthur không hề cười lạnh, cũng không lộ ra mấy may ánh mắt trào phúng, chỉ chuyên tâm nhìn cô, như là muốn nhìn thấu lòng cô, ánh sao rơi vào mắt anh ta, chiếu ra một thế giới cô nhìn không hiểu.

"Vậy em và nó quen biết như thế nào?" Arthur thấp giọng hỏi.

"Lúc tôi quen Emma, nó vẫn là một con sư tử con, năm ấy vừa lúc gặp phải đại hạn hán hiếm có, nó một mình cô độc lẻ loi ở dưới tàng cây Muồng, đói đến hấp hối, cũng không biết cha mẹ của nó đã đi đâu. Tôi lấy đồ hộp và nước mang theo trên xe đi chụp ảnh cho Emma hết, sau đó nó liền đi theo xe của chúng tôi mấy ngày, mỗi đêm lúc hạ trại, linh cầu và sói địa phương trên thảo nguyên cũng không dám đến gần chúng tôi, tôi biết đó là vì Emma canh giữ ở gần đó. Lúc ấy Lý Kỳ còn oán giận tôi chọc vào một đại phiền toái, nói Emma xem chúng tôi là xe thức ăn nhanh di động, khi nào đói quá sẽ nhào đến ăn tươi chúng tôi luôn..." Nói đến Lý Kỳ, Emma cùng với những ngày nương theo ánh mặt trời xán lạn trên thảo nguyên, Đường Mật không tự chủ được nở nụ cười, tựa như cơn gió dưới bầu trời màu lam tươi đẹp, thoải mái mà tự do, mặc cho ai cũng không thể làm cô dừng bước.

"Nhìn thấy nụ cười này của em, đột nhiên tôi rất ghen tỵ với người đàn ông tên Lý Kỳ kia, còn... Emma nữa." Arthur nhìn chăm chú khuôn mặt cô rồi cũng cười theo, trong giọng nói trầm thấp ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc khó hiểu.

Một thứ gì đó nóng bỏng lại làm kinh động lòng người đang xuyên thấu qua ánh mắt anh ta truyền đến, tựa như dòng điện kỳ lạ, dưới tình huống không hề phòng bị đột ngột đánh trúng trái tim Đường Mật. Trong nháy mắt, cô cảm thấy bối rối, không biết phải phản ứng thế nào. Cô hiểu rõ hàm nghĩa trong ánh mắt anh ta, nhưng cô không muốn khiến quan hệ của hai người trở nên phức tạp, anh ta và cô chung quy cũng là người của hai thế giới, giống như tuyết của Nam Cực và băng của Bắc Cực vậy, mặc dù đều là nước trên trái đất, nhưng đã định trước mãi mãi cũng không thể hòa cùng nhau.

Đường Mật cúi đầu xuống, tránh khỏi tầm mắt anh rồi nói: "Nếu như đội đi săn mất đi Emma sẽ tán loạn, con trai của nó sẽ mất đi sự che chở của mẹ, những con sư tử con ấy đều sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Emma biết rõ điểm này, cho nên nó sẽ không tiếp nhận bất cứ thuận dưỡng nào, sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp để bỏ trốn, thậm chí không tiếc trả giá bằng sinh mệnh." Cô dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói bình tĩnh lạ

thường: "Tôi sẽ không ép các anh hỗ trợ, bất quá, có lẽ anh có thể cho tôi mượn một khẩu súng..."

"Không." Arthur nhú đầu mày một cái, không chút do dự ngắt lời rồi nói: "Nghe đây, tôi là người chỉ huy hành động lần này, quyết không cho phép đội viên của tôi làm bất cứ hành động nông nổi nào, hoàn thành nhiệm vụ là thiết yếu, nhưng bảo đảm an nguy của mọi người mới là chức trách quan trọng nhất của tôi. Cho nên, chúng ta sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ đồng thời cứu cả Emma ra."

Đường Mật ngây ngẩn cả người, căn bản không ngờ rằng sẽ nghe được những lời ấy từ miệng Arthur, anh ta vẫn luôn xử sự bình tĩnh lý trí, thậm chí là vô tình, giống như một cỗ máy lạnh lùng mà tinh vi, thế mà bây giờ anh ta lại nói muốn cứu Emma -- một con sư tử suýt chút nữa đã đưa anh ta vào chỗ chết.

Arthur vươn tay xoa hai má Đường Mật, ngón tay quanh năm cầm súng có chút thô ráp, nhưng khi lướt qua da cô lại mềm mại lạ thường: "Em biết không? Cấp trên của tôi từng nói với tôi trên đời này không có nhiệm vụ nào là không thể hoàn thành, nếu có chỉ là kế hoạch không đủ tinh vi cùng đầu óc không đủ thông minh mà thôi, cho nên em tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ. Tin tưởng tôi, đây là yêu cầu lúc ban đầu của tôi, cũng là yêu cầu duy nhất hiện nay."

"Anh...", Đường Mật cảm thấy sợ hãi, không phải sợ hãi anh ta, mà là sợ hãi chính mình. Lần đầu tiên, cô không thể khống chế được lòng mình, chỉ có thể bất lực tùy ý anh ta xâm lấn từng chút một, sau đó chiếm cứ luôn. Có lẽ cô có thể kháng cự anh ta, nhưng lại không có cách nào trốn tránh cảm giác thành thực lại không hề có lý do chính đáng kia của mình. Động lòng, cảm động? Không, bất kể là cái nào cũng không phải lúc, không thực tế. Tình cảnh nguy hiểm cộng thêm thời khắc nguy hiểm, hiện tại tuyệt đối không phải thời cơ tốt để nói chuyện yêu đương, trong đầu anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Cô xoay mặt đi ngược nhìn bầu trời sao, cố gắng dùng động tác này để chống cự sức lực của anh.

"Đừng cảm ơn tôi, tôi cũng không phải là người tốt gì, làm như vậy chỉ vì em mà thôi, còn về phần nguyên nhân tại sao tin rằng em hiểu rất rõ." Arthur nhìn chằm chằm Đường Mật, ánh mắt chuyên tâm mà sắc bén, mỗi một biến đổi nhỏ nhoi nào trên khuôn mặt cô cũng không thoát khỏi ánh mắt anh, bao gồm cả trái tim đang đấu tranh lại rồi rầm của cô cũng vậy. Anh vươn ngón tay, luồn qua mái tóc Đường Mật rồi di chuyển đến sau gáy, tiếp đó giữ chặt, không chừa lại chút không gian nào để cô có thể cử động, anh không cho phép cô trốn tránh, muốn cô nhìn thẳng vào hai mắt cùng tâm hồn mình, bất kể cô có muốn hay không.

Đôi mắt Arthur cách Đường Mật bất quá chỉ vài chục millimet, nhưng vừa vặn lại chính là chiều rộng của một cuộn phim, bị anh nhìn gần như vậy, Đường Mật cảm thấy bất cứ lời nói dối cùng che giấu nào cũng đều là phí công, nhưng cô vẫn hiểu rõ cái mình muốn là gì, khép mí mắt hơi mỏng lại, giống như đóng kín một cánh cổng thật dày, ngăn cách thân hình của anh ở ngoài ngàn dặm, giọng nói của cô thông thả mà rõ ràng: "Xin lỗi, tôi không cho được cái anh muốn. Trái tim tôi chỉ rộng 35 millimet, chứa được cả thế giới, nhưng lại chứa không được anh." Đúng vậy, trái tim cô giống như cuộn phim nhỏ nhỏ kia, bên trong tràn ngập nhiệt tình cùng theo đuổi đối với chụp ảnh, thuần túy lại nồng đặc, vì vậy không thể chứa thêm những thứ mà dưới ánh nhìn của cô nó vô cùng phức tạp - ví dụ như tình yêu.

Arthur nhú nhú mày: "35 millimet là gì?"

"Là chiều rộng của cuộn phim." Cô mở hai mắt ra, quyết định không trốn tránh nữa, cố lấy dũng khí nhìn thẳng Arthur, hy vọng anh có thể hiểu được ý nguyện của mình.

Arthur bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt lộ ra ánh sáng làm người ta hoa mắt mắt hờn, giống như những mảnh sao của cả bầu trời đều vỡ vụn rơi vào trong đó, rồi lại dẹt thành cái lưới chằng chịt vây lấy cô. Anh nhấc cánh tay lên, áp vào cái trán bóng loáng của cô, tiếng nói tràn ngập từ tính tựa như từng cây đinh thật nhỏ sáng ngời, vững vàng, kiên quyết đi vào trong màng nhĩ của cô: "Vậy được, thế thì em cho tôi 35 millimet yêu đi, còn tôi sẽ cho em cả thế giới."

Đường Mật kinh ngạc nhìn anh, dùng 35 millimet yêu để đổi lấy cả thế giới? Nhìn qua thì giống như bất luận tính toán thế nào cũng là cô được lợi, nhưng đó cũng là cả trái tim của cô rồi. Anh không hề giải thích cả thế giới là gì, thậm chí còn không hề hỏi cô có thích anh hay không, chỉ nói một cách quyết đoán muốn cô giao cả trái tim ra, giống như đây là chuyện hiển nhiên vậy. Bá đạo nhưng không nông nổi mù quáng, thông qua bố trí cùng kế hoạch tinh vi từng bước một khổng chế vững vàng con mồi, đây là tác phong trước sau như một của anh, cho dù là lúc theo đuổi phụ nữ cũng không ngoại lệ. Cô khẽ thở dài, có loại cảm giác muốn giãy giụa nhưng lại không có sức lực.

Tiếng bước chân nặng nề truyền đến, kèm theo một tiếng ho nhẹ, Y Tắc đứng ở phía sau bọn họ: "Quấy rầy một chút, Arthur, tôi và Simon đã tổ hợp xong bản đồ cung điện của Emile rồi."

Chương 23: Rối bời

"Đây là bản đồ thông qua những sinh vật có hình dạng giống con bọ chụp được, trung tâm giám sát bảo an nằm ở đây, còn phòng đặt máy chủ làm việc thì ở ngay bên cạnh, được bảo vệ tương đối nghiêm ngặt, không thể tấn công và chiếm lĩnh từ chính điện. Cho nên, chúng ta chỉ có thể vào từ ống thông gió phía trên phòng máy chủ, sau đó

cắm dây cáp vào máy chủ để xâm nhập hệ thống an ninh của bọn họ, việc này không khó khăn với tôi." Simon vừa điều chỉnh góc độ bản đồ 3D mới mô phỏng ra vừa uống cà phê nói.

"Cái tương đối phiền phức là phòng sách của Emile, cũng chính là nơi hắn để bản hợp đồng vũ khí kia. Phòng sách nằm ở tầng hai phụ của tòa nhà, cũng chính là tầng hầm, thông qua hình ảnh chụp được, có thể thấy bên ngoài phòng sách là một hành lang rất dài, cửa phòng sách có hai bảo vệ, tiếp đó ở cuối hành lang và cửa thang máy đều có binh lính canh gác, trên hành lang cũng bố trí camera giám sát." Simon nhấp một hớp cà phê, ấn chọn phóng đại vị trí phòng sách trên bản đồ, hình ảnh sinh vật giống con bọ chụp được hiện ra trước mắt mọi người.

"Cậu có từng thông kê qua thời gian thay ca của bảo vệ chưa?" Arthur nhìn chăm chăm màn hình LCD hỏi.

"Rồi ạ, nhóm bảo vệ chia làm ba ca, theo thứ tự là bảy giờ sáng, ba giờ chiều và mười một giờ tối." Simon đáp.

"Bảo vệ ở hành lang thì tôi và JR thừa sức đối phó, có thể lợi dụng thời điểm thay ca lúc mười một giờ để trà trộn vào. Về phần camera, sẽ dùng dụng cụ gây nhiễu tín hiệu cùng với sự xâm nhập hệ thống máy chủ của Simon cậu để khống chế." Arthur gật gù đầu.

"Nhưng then chốt nhất vẫn là thiết bị an ninh trong phòng sách. Mọi người xem, cửa phòng sách có hai khóa, trước tiên phải thông qua dấu vân tay và mật mã để mở khóa thứ nhất, còn khóa thứ hai thì được kiểm soát bởi hệ thống nhận diện khuôn mặt, chỉ khi nào cả hai ổ khóa đều được mở mới có thể mở cửa ra, nếu như sai sót bất cứ bước nào hoặc là cửa chính bị tấn công, chuông báo động sẽ lập tức vang lên. Rồi sau khi vào được, bản hợp đồng vũ khí kia còn được cất trong két sắt, két sắt được bảo vệ bằng một thiết bị khóa nhận diện tròng mắt cộng với khóa mật mã kiểu bàn quay truyền thống, cũng một khi sai sót hoặc là bị làm hỏng, chuông báo động sẽ được kích hoạt, đồng thời chức năng tự động tiêu hủy trong két sắt cũng hoạt động." Y Tắc chỉ vào màn hình, trong màn hình Emile đang di chuyển làm tất cả những việc ấy, hắn có thể nào cũng không ngờ được, bí mật mình che giấu kỹ nhất lại bị lộ trước mắt nhóm Arthur không còn sót chút gì.

"Nói như vậy, muốn mở được những cái khóa này, nhất định phải có vân tay, khuôn mặt và tròng mắt của Emile, đương nhiên còn mật mã nữa..." Simon nhún vai, tổng kết một câu.

"Ôi, vậy chi bằng dứt khoát bắt cóc Emile đi, cầm súng chỉ vào đầu hắn bắt hắn giao hợp đồng ra không dễ dàng hơn sao." JR cười lạnh, ngón tay không tự chủ được sờ sờ súng bên hông.

"Cũng không đến mức như vậy, phá giải mật mã là thế mạnh của tôi, có điều muốn phá giải sẽ cần một chút thời gian, còn vân tay và khuôn mặt, chỉ cần có thể lấy được dấu vân tay cùng một bức ảnh rõ nét của Emile, tôi có thể thông qua kỹ thuật mô phỏng 3D làm ra một "bàn tay" và "khuôn mặt" hần. Nhưng chỉ riêng trông mắt là không có cách nào phục chế, bởi vì mỗi lần khi quét hình, máy quét sẽ đọc thông tin trông mắt người ấy, đồng thời tạo ra một mật mã đặc biệt, đó là một chuỗi ký tự, hơn nữa mỗi lần mở khóa chuỗi ký tự mật mã đều sẽ phát sinh biến đổi. Không cách nào có thể thông qua phương pháp kỹ thuật khác để trộm lấy, chúng ta cũng không thể móc mắt của Emile để đặt trước máy quét hình được." Trong giọng nói của Simon lộ ra một chút bất lực.

Arthur lẳng lặng nghe Simon phân tích, không lên tiếng, ngón tay đặt trên chóp mũi, mắt khép hờ, khóe miệng hiện lộ hai đường cong lạnh lùng. Một lát sau, anh mở mắt nói: "Những kết sắt cài đặt khóa nhận diện trông mắt đều có một chức năng dự phòng khẩn cấp, chính là vào lúc xảy ra cháy nổ hoặc tình huống khẩn cấp nào khác, vẫn có thể thông qua nút có chức năng bảo vệ hoặc phần mềm thực hiện công năng của hệ thống bảo vệ cho toàn bộ thiết bị và toàn bộ khóa. Vào sau khi hệ thống bảo vệ bị ngắt điện, tất cả khóa nhất định phải do con người mở bằng cách thủ công, việc này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội."

Nghe xong lời nói của Arthur, vẻ mặt luôn luôn lạnh lùng của Y Tắc đột nhiên nở nụ cười: "Đúng, Simon có thể thông qua hệ thống kiểm tra an ninh tạo ra một thông báo cháy giả, sau đó lừa người của trung tâm giám sát bảo an ngắt nguồn điện đồng thời tắt chức năng tự động tiêu hủy kết sắt, đương nhiên hình ảnh mà bọn họ nhìn thấy được trong camera đều là những thứ chúng ta đã thu vào từ trước, chỉ là nếu mọi thứ đều như thường không xảy ra chuyện gì chắc chắn bọn họ sẽ sinh nghi sau đó phái người tới kiểm tra. Mà lúc ấy Arthur và JR trong phòng sách sẽ dùng súng laser cắt kim loại để cắt vỏ ngoài của kết sắt, sau đó lấy hộp đồng ra, nhưng có lẽ chúng ta chỉ có không đến 5 phút, vào trước khi bảo vệ của trung tâm giám sát tới phòng sách nhất định phải làm xong."

"5 phút là đủ rồi, lần trước ở trung tâm nghiên cứu phát triển cục hàng không nước A trộm tờ bản vẽ máy bay chiến đấu mới nhất kia, tôi và đội trưởng chỉ cần chưa đến 3 phút." Simon phất phất tay, trên mặt rất là đắc ý.

Đường Mật vẫn luôn ở bên cạnh im lặng nghe, tốc độ nói chuyện của bọn họ rất nhanh, tư duy cũng cực kỳ nhạy vọt, có mấy việc cô thậm chí đến bây giờ cũng vẫn chưa hoàn toàn hiểu được, ví dụ như Arthur và JR làm sao trong vòng 5 phút có thể cắt được cái kết sắt được làm từ hai lớp thép thuần chất siêu dày cộng thêm một lớp bê tông, sau đó lại thoát được khỏi phòng sách bốn bề phong kín? Nhưng hình như ngoại trừ cô, tất cả mọi người đều hiểu và cũng cho rằng đó là chuyện đương nhiên, đơn giản giống như trộm mấy quả cà chua trong vườn cây không người vậy.

Simon vừa nhìn chăm chú vào màn hình vừa cùng JR đùa giỡn tự nhiên, Arthur và Y Tắc thì hút thuốc thoải mái trò chuyện về những việc cần chú ý trong hành động lần

này, bọn họ hầu như nói đến từng chi tiết nhỏ, chỉ duy nhất về việc nếu như hành động thất bại thì sẽ thế nào là không hề nói đến? Đường Mật đột nhiên rất muốn hỏi vấn đề này, nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng. Có lẽ trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng, có lẽ từ khoảnh khắc bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ này cũng đã dự liệu đến kết quả sau khi thất bại, chỉ là không ai nói ra, bởi vì bất luận kết quả thế nào, kế hoạch cũng nhất định phải thực hiện. Cho dù bọn họ đều chết hết, cũng tự nhiên sẽ có người tiếp nhận vị trí của bọn họ tiếp tục tiến hành, cho đến khi nhiệm vụ hoàn tất.

Đường Mật lẳng lẳng nhìn Arthur, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên một vấn đề kỳ lạ -- anh ta không có người nhà sao? Mỗi lần lúc anh ta rời nhà thi hành nhiệm vụ có nghĩ tới đây có lẽ là lần cuối cùng mình chào tạm biệt với người nhà hay không? Cô thậm chí có thể tưởng tượng Arthur trong một buổi sáng nào đó, vừa sửa sang lại caravat vừa hôn tạm biệt cha mẹ và anh chị em đang ngồi ở bàn ăn, nói với giọng thoải mái: "Ồ chỗ làm có chút công vụ, con phải đi XX công tác vài ngày, đến nơi sẽ báo tin cho mọi người.", sau đó sờ sờ đầu con chó cưng đang vẫy đuôi với anh ta, khẽ đóng cửa, rồi lại quay đầu lẳng lẽ mà chăm chú nhìn một lần. Không, có lẽ anh ta cũng không hẳn ở cùng cha mẹ, có lẽ những người anh ta hôn tạm biệt là vợ và con mình... Bỗng nhiên, Đường Mật cảm thấy mình căn bản hoàn toàn không biết gì về người đàn ông này cả, bao gồm tên thật, bối cảnh, quá khứ cùng với hiện tại của anh ta, anh ta giống như một ẩn số đột nhiên xâm nhập vào cuộc sống của cô, sau đó ngang nhiên kéo cô vào giữa dòng nước xoáy, mà anh ta, lại muốn cô tin tưởng anh ta, chấp nhận anh ta, dưới bầu trời sao đẹp đẽ như vậy.

Đường Mật nuốt nước miếng, ý nghĩ này khiến cổ họng cô tắc nghẽn từng hồi, khổ sở tràn ngập cả khoang miệng. Ngọn đèn mờ nhạt rọi lên Arthur làm trên mặt đất kéo ra một cái bóng nghiêng nghiêng lại hư ảo, giống như một con thú ngủ đông, dưới bộ lông xinh đẹp mềm mại có thể ẩn chứa nanh vuốt vô cùng sắc nhọn, đang kiên nhẫn mà âm trầm chờ đợi cô tự chui đầu vào lưới. Cô đột nhiên ý thức được, anh ta với cô mà nói, tin hay không đã không còn là vấn đề, vấn đề là nên tin tưởng cùng với tín nhiệm bao nhiêu.

"Sắc mặt em không được tốt lắm, đi nghỉ ngơi đi, phụ nữ cũng không thể thức khuya như đàn ông đâu." Phát giác được ánh nhìn chăm chú của Đường Mật, Arthur ngừng nói chuyện, quay đầu lại nói với cô. Giọng anh ta rất dịu dàng, trong đôi mắt xanh biếc lóe lên tia sáng lưu luyến mà động lòng người, làm Đường Mật không tự chủ được hơi nhếch khóe miệng, nở ra một nụ cười mỉm: "Được, ngủ ngon."

Đường Mật bình tĩnh xoay người đi về hướng phòng ngủ, đôi môi vẫn giương lên, nhưng trái tim lại dần dần trầm xuống.

Lời tác giả: Việc ấy, Tiểu Đường lại bắt đầu rồi bởi rồi, thật đúng là đứa trẻ có lòng phòng bị cao, không còn cách nào, tôi chính là có chút hứng thú làm việc ác, thỉnh thoảng thích ngược các bạn nhỏ của mình một chút xíu. Với các bạn thích tù trưởng thì...

chương sau anh ta sẽ xuất hiện, sẽ cùng Tiểu Đường có một cảnh diễn quan trọng, hi hi, lộ trước một chút.

Chương 24: Thuần phục

Vài ngày sau, hoàng cung Emile.

"Emma, mày phải sống sót để còn rời khỏi đây, quay về thảo nguyên, làm những việc giống như lúc trước chúng ta đã làm vậy." Đường Mật áp sát vào Emma thì thầm.

Con sư tử trắng xinh đẹp này vì bị thương cùng đói quá nên bộ lông vốn chói mắt nay đã trở nên lộn xộn tối màu, còn bị rất nhiều vết bầm cùng máu màu nâu bám vào, Đường Mật thậm chí có thể sờ được mạch máu dưới làn da cùng xương nhô cao hai bên sườn của nó. Mấy khay lớn thịt bò sống xếp chồng bên cạnh nó, những con ruồi xanh đen đậu đầy bên trên.

Emma mở mí mắt, một mảnh hỗn độn trong đôi mắt xanh nhạt, nhưng vào khi đồng tử tập trung đến khuôn mặt Đường Mật, một tia sáng xé tan lớp sương mù, sau đó từ từ tràn ra, cuối cùng đọng lại ở đuôi mắt giương cao, lóe ra ánh sáng. Nó ngẩng đầu ngời thẳng người, nhìn cô chăm chăm, trong nháy mắt sự cao quý cùng uy nghiêm của đội trưởng đội đi săn lại trở về trên người nó.

"Nào, ăn đi, vì con của mày. Ăn no rồi chúng ta mới có sức lực chạy trốn." Đường Mật kéo một khay thịt qua đặt ở trước mặt nó, nhìn chăm chăm vào mắt nó, dùng ngôn ngữ không phát ra âm thanh nói với nó.

Trong khoang mũi Emma truyền đến tiếng thở nặng nề, quay đầu nhìn Emile cùng vệ binh cách đó không xa, ánh mặt trời rọi lên mặt nó, đồng tử co lại thành một sợi chỉ mảnh, hai móng bầu chắt lấy mặt đất, khoe miệng nhếch lên lộ ra lợi màu hồng nhạt. Đây là dáng vẻ phần nô cùng chuẩn bị tấn công, Đường Mật vội vàng đè chặt đỉnh đầu nó, áp trán lên trán rộng lớn của nó: "Không, không phải bây giờ, chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ tốt nhất."

Emma ngừng gầm nhẹ, đứng lên, bắt đầu há miệng xé rách thịt bò ở trước mặt, tiếng nhai xương thịt hung hăng từ hàm răng sắc nhọn cũng đồng thời truyền ra. Đường Mật ôm chặt cổ nó, dùng thân thể ngăn cản tầm mắt của thủ vệ phía sau, rồi đem vật thể hình dạng giống cây bút kẹp trên ngón tay ẩn ẩn vài cái, kim tiêm nhỏ mảnh bật ra, cô nhẹ nhàng chích vào dưới da Emma.

Emile đứng trên bậc thang, lặng lẽ nhìn một người một sư tử trong lồng sắt, mặt trời giữa trưa nóng rực đang ở trên đỉnh lồng sắt, sáng ngời chiếu rọi mọi thứ trong lồng, mang theo ánh sáng mạnh cùng nhiệt độ cao làm người ta hoa mắt. Vòng eo phải nữ

mảnh mai yếu điệu cùng thân hình mảnh mẽ trắng kiện của sư tử cái tạo nên sự đối lập rõ rệt, làn da màu mật ong của Đường Mật bị bộ lông trắng bạc của sư tử vây quanh, bóng loáng mà trơn tru, tựa như một phong nền hoàn mỹ làm nổi bật đường cong khêu gợi mà tỉ mỉ của cô, dưới ánh mặt trời khê phập phồng. Emile thậm chí có thể nhìn thấy giọt mồ hôi trong suốt kia đang từ khuôn mặt xinh đẹp của cô chảy xuống, dọc theo cần cổ ưu nhã tiếp tục rơi xuống cổ áo sơ mi tơ tằm rộng kia, chui vào giữa rãnh ngực thật sâu.

Dường như phát giác ra cái nhìn của Emile, Đường Mật và sư tử trắng đều quay đầu lại nhìn hần chăm chăm, vẫn đôi mắt xéch dài nhỏ mị hoặc như vậy, nhưng tia sáng đã tính mà cương quyết đã xâm chiếm ánh mắt cùng trái tim của hần. Emile đột nhiên cảm thấy miệng khô, một loại khô nóng mà cuồng dã nào đó ở nơi sâu trong cơ thể bị thức tỉnh, như một con thú rục rịch, đầu lưỡi không yên muốn liếm vật có chút ướt át mà ấm áp nào đó, ví dụ như mồ hôi trên cơ thể cô, ý nghĩ này làm cho một đường nóng rục vọt từ bụng hần lên ngực.

"Ta muốn người phụ nữ này." Emile biết rất rõ phản ứng của cơ thể cùng khát vọng trong lòng mình, nhưng cũng không vội vã, cũng như năm đó lúc mới vừa bước lên mảnh đất cằn cỗi lại bốn bề nóng bức này vậy, chinh phục cùng chiếm hữu là tín niệm duy nhất của hần. Hần cũng không hoàn toàn tín nhiệm Đường Mật, trên thực tế hần thậm chí còn nhạy cảm cảm thấy ở người phụ nữ này chôn giấu một nguy hiểm khó lường nào đó, cũng giống như con sư tử trắng không chịu thuần phục kia vậy, đã có thể gọi lên ** của hần thì cho tới bây giờ đều không phải thứ an toàn và biết vâng lời.

"Tù trưởng, xin hãy mở xiềng xích để Emma ra khỏi lồng sắt. Nó là thủ lĩnh của bầy sư tử, hoàn cảnh trong lồng sắt sẽ chỉ làm nó càng thêm hung tợn." Đường Mật đến gần hần, mặc dù làn da vì bị ánh mặt trời nóng cháy chiếu vào mà ửng đỏ, nhưng con người vẫn lạnh như trước, hờ hững ánh lên hình dáng thiếu sức sống của hần.

Emile biết rõ Đường Mật tiếp cận mình là có mục đích, từ lúc cô ta xuất hiện bên hồ nước lần đầu tiên hần đã cảm giác được, nhưng hần vẫn chưa biết rõ mục đích ấy rốt cuộc là gì? Cô ta dường như cũng không lợi dụng sắc đẹp để hấp dẫn hần, ở trong mắt cô ta cũng không nhìn thấy bất cứ dục vọng nào, bất luận là đối với tiền tài, quyền lực hay là bản thân hần. Tựa như con mèo nhỏ đã ăn no bước những bước chân ưu nhã đến gần bạn, đến khi bạn cho rằng nó muốn được bạn vuốt ve thì nó lại nhanh nhẩu nhảy ra, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn bạn chăm chăm.

Cái cô ta muốn rốt cuộc là gì? Lòng hiếu kỳ của Emile bị khơi lên mạnh mẽ, thậm chí vượt lên trên phần đề phòng dưới đáy lòng. Hần nhíu mày nói: "Thả ra, nếu như nó tấn công người bất ngờ thì làm sao? Nó đã cắn bị thương vài bảo vệ của tôi rồi."

"Thuần phục bất kỳ dã thú nào cũng sẽ gặp nguy hiểm, dù sao chúng cũng không phải là thú cưng, nhưng nếu như muốn có được sự tín nhiệm cùng tôn trọng thật lòng của chúng, anh nhất định phải đến gần và trao đổi với chúng, chứ không phải đứng bên ngoài

lồng sắt dùng roi da và gậy điện để đối thoại. Đương nhiên, anh có thể ra lệnh cho binh lính của mình canh giữ ở gần bên, lúc gặp nguy hiểm sẽ dùng súng gậy mê bấn nó." Khỏe môi Đường Mật nhếch lên, trong giọng nói bình thản mang theo một tia châm chọc.

Điều này làm cho Emile có chút không vui, trên lãnh địa của hắn chưa từng có ai dám khiêu chiến quyền uy của hắn giống như cô, có điều, lời nói của cô quả thực thành công khơi mào lòng háo thắng của hắn, mà hắn cũng muốn biết người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối này sẽ làm điều ấy như thế nào. Phàm là người quá mức cường thế thì bên trong luôn có chút khuynh hướng tự ngược đãi như vậy, bởi vì bọn họ thường hay đặt sự tự tin tuyệt đối vào năng lực của bản thân. Emile nhìn Đường Mật, lộ ra nụ cười khiêu khích: "Được!"

Đạp lên đầu nguy hiểm tiến lên, vẫn luôn là vũ khí đánh thép mạnh mẽ nhất trong dòng máu dũng mãnh của người đảo Sicily.

Dưới sự chỉ đạo của Đường Mật, Emile mở cửa lồng sắt ra, đồng thời cũng tháo xiềng xích trên cổ Emma, sau đó đứng ở trước mặt nó, nhìn thẳng vào cặp mắt xanh nhạt thấu đáo mà thâm trầm kia. Trong khoảnh khắc, hắn cảm nhận được một tia sợ hãi, không phải sợ hãi vì sẽ có thể bị Emma tấn công, mà là vì cặp mắt kia của nó dường như có thể xuyên thấu qua da mặt mà rơi thẳng đến chỗ sâu trong linh hồn hắn, làm cho hắn có cảm giác không an toàn giống như bị bại lộ hoàn toàn dưới ánh mặt trời vậy.

"Đừng lùi bước, nó đang quan sát nội tâm của anh, anh phải mở rộng lòng mình, sau đó đem ý nguyện trong lòng truyền đạt cho nó." Đường Mật giữ đôi tay lạnh như băng của Emile lại, thấp giọng nói.

"Nó có thể hiểu suy nghĩ trong lòng tôi sao?" Emile bán tín bán nghi.

"Có thể, chỉ cần anh bằng lòng." Đường Mật nhìn hắn lộ ra nụ cười khiêu khích, đôi mắt thấu triệt sáng ngời phảng phất như ngọc lưu ly. Hắn đột nhiên có một loại ảo giác, người phụ nữ trước mắt này và con sư tử trắng kia là đồng loại.

Mặc dù Emile không hoàn toàn tin tưởng lời nói của cô, nhưng giọng cô mang theo cảm giác mê hoặc kỳ lạ cùng uy tín chân thật đáng tin, làm cho hắn như bị thôi miên mà làm theo lời cô, cam tâm tình nguyện không chút do dự. Cuối cùng, vào lúc con sư tử hung mãnh kia yên lặng nằm bên chân Emile, lưng lay đuôi, tựa như con mèo lớn nheo mắt lại hưởng thụ nước mát hắn gội xuống để tắm rửa thì hắn bắt đầu hoàn toàn tin tưởng lời của Đường Mật.

"Tại sao nó lại đột nhiên đồng ý cho tôi đến gần?" Emile nâng mắt nhìn Đường Mật đang ngồi xổm ở bên cạnh rửa sạch vết thương cho Emma hỏi.

"Động vật thật ra cũng giống như con người, nếu như anh khiến nó cảm thấy sự thân thiện cùng giúp đỡ của anh, nó cũng sẽ dùng cách thức như vậy để đối xử lại với anh. Vừa rồi anh giúp Emma mở lồng sắt cùng xiềng xích nó cắn hận nhất ra, cũng nhìn thẳng vào mắt nó mà đem lời nói trong lòng anh truyền đạt cho nó, nó đã cảm nhận được sự tôn trọng của anh." Đường Mật quay đầu lại nhìn hần nở nụ cười tươi sáng, đôi mắt dài cân đối đen láy chói mắt, chỗ sâu trong đồng tử lộ ra một màu hoa violet huyền bí, lông mi nhếch lên giống như lông vũ mềm mại, cánh môi hồng phản ánh lên lấp lánh sáng bóng, nhưng Emile lại nghĩ nếu như cắn vào sẽ có xúc cảm thế nào nhỉ?

"Đó cũng là nhờ có cô." Hần kìm lòng không đành nắm chặt tay cô đang đặt trên lưng Emma, làn da ấm áp mịn màng kích thích lòng bàn tay của hần, tim trong lồng ngực đang đập "thình thịch", máu nóng toàn thân đều sôi trào lên, chạy đến tứ chi, hương hoa cam ngọt ngào cách đó không xa bay tới, hần chợt nhớ về khung cảnh khi lần đầu tiên ôm cô gái mình yêu trong rừng cam lúc còn trẻ trên đảo Sicily, thời gian đột nhiên như đảo ngược hai mươi năm.

Nhưng đối với sự nhiệt tình cùng đường đột thoáng như môi tình đầu của Emile, Đường Mật lại như một con thỏ hoảng sợ mà nhanh chóng giật bàn tay ra, cô đứng mạnh lên, vừa định lui về phía sau vài bước thì không ngờ bãi cỏ dưới chân vì dính nước mà vô cùng trơn trượt, cơ thể liền mất thăng bằng lao đảo về phía sau. Đương nhiên, cô sẽ không thể có dáng vẻ ngã nhào trên mặt đất, bởi vì bàn tay Emile đã duỗi ra rất nhanh, vững vàng ôm eo cô, nhiệt độ đốt người cách áo sơ mi hơi mỏng truyền vào da cô, tất cả động tác đều giống như được tính toán hoàn hảo, phối hợp đến không một khe hở.

Emile ôm thân thể Đường Mật, lọn tóc xoăn mềm mại của cô phủ lên bàn tay hần, làm hần hơi ngứa, mùi hương ngào ngạt thơm mát từ tóc cô khiến khích chóp mũi của hần. Cô mở to đôi mắt mờ mịt, bắt lực ánh ra khuôn mặt hần, lông mi chớp động, môi đỏ mọng hơi mở ra. Là một người đàn ông, lúc này hần còn chờ gì nữa?

"Ông trời, cô thật đẹp!" Emile nhanh chóng cúi đầu xuống, vội vàng đi tìm đôi môi ngọt ngào làm mình say mê đã lâu, nhưng vào lúc cô kháng cự cùng tránh né tiếp xúc của hần, tứ chi đầy dứa cọ xát nên lại càng nóng rực trên người, trong quan hệ tế nhị giữa nam nữ, có đôi khi cự tuyệt cũng là một phương pháp ** tốt nhất. Emile giữ chặt cầm Đường Mật, cầm chặt hai tay không yên của cô đặt trước ngực mình, nhanh chóng áp lên môi cô.

Đột nhiên, một vật thể lạnh lẽo mà cứng rắn đặt dưới cằm Emile, tựa như lưỡi dao sắc bén. Hần cúi mắt xuống, nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo ở ngón giữa của cô, viên đá xanh sẫm kia đang hồ hững nhìn hần, giống như lân tinh sâu thẳm. Trong phút chốc, Emile nhớ tới đồng tử sâu không thấy đáy kia của Arthur, ngón tay đang trói buộc dần dần buông ra.

"Không, Emile, tôi là vị hôn thê của Arthur." Đường Mật xoay mặt thấp giọng nói, lông mi khép chặt, trên mặt lộ ra một tia đau đớn.

Emile buông cô ra, Emma vẫn nằm bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng kêu gù gù khe khẽ, nhưng hẳn có thể nào cũng không ngờ tới màn vừa rồi đã sớm thông qua chip nanomet mà Đường Mật đã chích lên người Emma truyền đến trước màn hình của Arthur cách đó hơn mười km.

Chương 25: Lợi dụng

Lúc Đường Mật trở về khách sạn, tất cả mọi người đã ngồi ở phòng khách chờ cô.

"Hôm nay cô cừ lắm, cực cưng!", Simon hướng về phía cô huýt sáo, giơ ngón tay cái lên. Đến cả JR cũng không kìm được lời khen: "Quả thật rất xuất sắc, dù là nữ đặc công đã qua huấn luyện cũng chưa chắc có thể tự nhiên như vậy..."

"Câm miệng, JR!" Arthur vẫn đứng bên cửa sổ hút thuốc đột nhiên cất lên tiếng quát khê. Đèn neon ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nhẵn mịn của anh phỉếm lên màu sắc huyền ảo mê ly, nhưng khuôn mặt đó lại không chút nhiệt độ, khí lạnh bức người đang từ hàng lông mày vút cao của anh truyền đến, làm nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên xuống đến âm độ. Đúng vậy, biểu hiện hôm nay của cô rất xuất sắc, từng động tác, ánh mắt đến thái độ đều có thể nói là hoàn mỹ, kể cả nụ hôn kia với Emile. Nhưng mà anh lại không thể đè nén cảm xúc phần nộ cùng bức bối, chỉ cần nghĩ tới ánh mắt nóng bỏng lại tràn ngập chiếm hữu của Emile lúc hôn cô là anh liền có xúc động muốn giết người, nhưng việc càng làm anh tức giận hơn là nguyên nhân tại sao cô lại đồng ý với kế hoạch của Y Tắc?!

Đối với sự tức giận của Arthur, Đường Mật lại chỉ cảm thấy mệt mỏi, một sự mệt mỏi cùng chán nản không có cách nào hình dung thấm ra từ trong xương cốt, mệt đến mức cô đã không rảnh để suy xét xem tại sao anh ta lại tức giận, mặc dù cô đã gần như hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp. Cô chùn vai xuống, lặng yên cởi nút áo sơ mi, sau đó đưa áo cho Simon. Trông thấy Simon tròn tròn mắt nhìn mình chỉ mặc áo ba lỗ bó sát người, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó, cô đột nhiên hung dữ nói: "Đừng hỏi tôi dấu vân tay in ở đâu! Các người đều thấy hết rồi mà, không phải sao?" Nói xong, cô thờ dãi, buông thõng cánh tay: "Tôi mệt lắm rồi, đi về phòng trước."

Dòng nước ấm áp chảy qua thân thể, thần kinh căng thẳng thả lỏng bớt, trong hơi nước mờ mờ Đường Mật nhìn vòng eo thon thả cùng bụng bằng phẳng của mình, đột nhiên nhớ tới ngón tay của Emile, dài nhỏ trắng bệch, mềm yếu tựa như thi nhân. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra đôi tay ưu nhã kia ban ngày nhận lấy bó hoa mà những đứa trẻ trong cô nhi viện dâng tặng như thế nào, vậy mà đến đêm lại mơn trớn vô số vũ khí dính máu tươi. Vào lúc những bệnh nhân trong bệnh viện vì tai họa chiến tranh mà

nhận được cứu trợ cầm lấy tay hắn rơi những giọt nước mắt cảm ơn, làm sao bọn họ tưởng được cũng cùng là đôi bàn tay ấy thật ra đã tạo cho bọn họ vực sâu thống khổ nhất?! Hắn giống như ma quỷ khoác áo chúa cứu thế, lại giơ lên lưỡi hái tử thần.

Một tên ác quỷ đáng bị nguyên rủa! Cảm giác ghê tởm không cách nào đè nén dâng lên từ ngực Đường Mật, sau đó thần kinh điều khiển ả ra thật nhiều sữa tắm thoa lên nơi bị Emile chạm vào, hung hăng chà rửa, cho dù là sự động chạm cách lớp áo thì cũng làm cô không thể chịu được. Cho đến khi làn da non mịn nổi lên màu hồng nhạt nóng rất vì bị chà quá mạnh thì buồn bực trong lòng mới dần dần tan bớt, nhưng đồng thời một tia cảm hận lạnh giá cũng dâng lên.

Tạo nên cô như ngày hôm nay là ai? Đường Mật ngửa mặt lên, vẩy nước lớn hơn, mặc cho bọt nước xối vào mặt, mang đến từng trận đâm chích, trong đau đớn rất nhỏ mà dồn dập, cô không tiếng động gọi lên cái tên đã khiến cô thống khổ nhưng lại không biết phải làm sao - Arthur.

Vào đêm khuya mấy ngày trước, Đường Mật từ trong mộng tỉnh lại, nhẹ nhàng đi đến phòng khách định rót ly nước, lại ngoài ý muốn nghe thấy đoạn đối thoại của Arthur và Y Tắc ở ban công.

"Arthur, kế hoạch của chúng ta đến bây giờ cũng xem như hoàn mỹ, thế nhưng kế tiếp vẫn còn một vấn đề khó khăn. Chính là hai ngày sau lúc chúng ta hành động, nhất định phải có người cầm chân Emile, khiến hắn không thể đến phòng sách của mình, tối thiểu là trong 45 phút." Giọng nói của Y Tắc từ trong bóng tối truyền đến.

"Tôi biết, ông có đề nghị gì không?" Arthur hỏi.

"Tôi và cậu đều rất rõ, Emile đối với Đường có ánh mắt không bình thường, mà Đường vẫn luôn biểu hiện rất xuất sắc. Ý của tôi là đề cô ấy đến cầm chân Emile, bất kể dùng biện pháp gì." Giọng nói của Y Tắc bình tĩnh không chút cảm xúc, không mang theo một chút nhiệt độ tựa như ly nước đá Đường Mật cầm trong tay vậy.

"Không được, tôi hiểu ý của ông. Nhưng mà cô ấy chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không thể đảm đương nguy hiểm như vậy... ý tôi là, nhiệm vụ quan trọng như vậy." Arthur phản bác.

"Cô ấy không cần trải qua huấn luyện, cô ấy chỉ cần lên giường với Emile, đây là thiên phú của mỗi người đàn bà, không phải sao?" Trong giọng nói của Y Tắc mang theo khẳng định chắc chắn.

"Không được, tôi không đồng ý kế hoạch đó."

"Arthur, cậu hẳn phải hiểu rõ hơn bất cứ ai chứ. Vào lúc hành động bốn người chúng ta ai cũng có nhiệm vụ khác nhau, chỉ có mình Đường là không có nhiệm vụ gì, mà Emile lại thích cô ấy, trừ cô ấy ra còn ai có thể đảm đương trách nhiệm nặng nề này?!" Trong giọng nói của Y Tắc mang theo một chút gay gắt hiếm thấy, nhưng lại chỉ thẳng vào lòng người, không cách nào trốn tránh.

"Y Tắc, mặc dù ông từng là sư phụ của tôi, nhưng hiện giờ tôi mới là chỉ huy trong nhiệm vụ lần này. Tôi lặp lại lần nữa, tôi không đồng ý đề nghị của ông!" Tiếng nói Arthur trầm thấp mà kiên quyết, tựa như bức tường vô hình cản trở tiến công của Y Tắc.

"Cậu bị cô gái kia mê hoặc rồi sao?! Tôi đã nói với cậu rất nhiều lần, trong lúc thi hành nhiệm vụ không thể nảy sinh bất cứ cảm tình nào với mục tiêu hoặc đồng đội của mình. Tình cảm sẽ khiến người ta trở nên suy yếu, một khi để đối thủ nắm được nhược điểm, không chỉ mình cậu mất mạng, mà còn có thể hại chết người bên cạnh cậu. Vậy mà bây giờ cậu đã hoàn toàn ném ra sau đầu, vì Đường Mật!" Y Tắc dùng giọng điệu nghiêm khắc chất vấn, thậm chí xuyên thấu qua không khí tĩnh lặng Đường Mật cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lùng nghiêm nghị cùng giá rét trên trán ông ta.

"Y Tắc, tôi tôn trọng ông, cho nên đừng ép tôi!" Arthur mặc dù cố gắng hạ thấp giọng, nhưng vẫn không cách nào đè nén được tâm tình lo lắng bất an, Đường Mật chưa từng thấy qua một mặt mắt không chế như vậy của anh.

"Tôi không phải đang ép cậu, đó là chỉ thị mà chỉ huy tối cao của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu vừa mới truyền đạt! Arthur, cô gái ấy sẽ là nhược điểm trí mạng của cậu, nên làm thế nào tự cậu suy nghĩ cho kỹ đi!" Giọng của Y Tắc bình thản lại, khôi phục bình tĩnh vốn có, lại như cầm một con dao phẫu thuật tinh xảo chuẩn xác đâm trúng tim đối phương, nhẹ nhàng lại không tổn chút sức nào.

Lần này, Arthur không thể nói được gì, Đường Mật không thấy được tình cảnh ở ban công, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Arthur từ trong bóng tối truyền đến, giống như con dế thú khốn đốn, "hộc, hộc" kéo dài hơi tàn, hồi lâu cũng không phát ra âm tiết, anh ta không nói "được" nhưng cũng không hề nói "không được" .

Đường Mật cầm chặt ly nước trong tay, hơi lạnh của viên đá đang xuyên thấu qua thủy tinh thấm vào đầu ngón tay, sau đó theo lỗ chân lông chảy vào mạch máu, càng tụ càng nhiều, càng lúc càng nhanh, cuối cùng hợp thành luồng khí lạnh mãnh liệt bổ về phía cô. Cô tựa như một chiếc lá cô độc bị hút xuống đáy biển, cảm thấy bốn phía đều trống rỗng, không có chỗ nào để bám lấy, chỉ có thể mặc cho cuồng phong cuốn lấy mình, lôi kéo xé nát. Tứ chi đột nhiên mất hết sức lực, Đường Mật dựa vào khung cửa trượt xuống mặt đất, Arthur không nói tiếng nào ngậm cam chịu câu nói cuối cùng kia tựa như vực sâu không lồ tiến tới gần cô, mà cô chỉ có thể đứng ở mép vách núi tuyết vọng chầm rãi chờ rơi xuống, chôn vùi tất cả.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô nhớ lại câu anh ta từng nói: "Thế thì em cho tôi 35 millimet yêu đi, còn tôi sẽ cho em cả thế giới." Đúng, đây chính là thế giới anh ta cho cô, một thế giới tàn khốc vô tình, trừ lợi dụng ra vẫn là lợi dụng, thật sự là châm chọc! Cô vô thức cong đôi môi lên, một giọt chất lỏng ấm áp nhỏ xuống, từ từ lướt qua gò má cứng đờ tê dại, trong bóng tối dày đặc thoáng hiện lên tia sáng lạnh màu lam đậm, giống như sự cười nhạo không lời.

Đợi đến khi Đường Mật cho rằng đã hoàn toàn rửa ráy sạch sẽ, mới từ từ lau khô thân thể, mặc quần ngủ ra khỏi phòng tắm, mà Arthur thì đang ngồi trên ghế salon trong phòng ngủ chờ cô.

"Nếu đã không chịu được Emile, vì sao còn đồng ý đề nghị của Y Tắc?!" Arthur ngẩng đầu nhìn cô, hai đầu lông mày mang theo lạnh lẽo, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc.

"Tôi chỉ muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ một chút, sau đó rời khỏi nơi quỷ quái này và anh." Đường Mật không nhìn anh, chỉ là kéo khăn bọc tóc xuống, xoay người nhìn gương lau những lọn tóc ướt, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt trống rỗng, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy.

"Em khẩn cấp muốn thoát khỏi tôi như vậy sao? Thậm chí không tiếc hy sinh thân thể mình đi dẫn dụ Emile?" Giọng nói Arthur lạnh lùng phát qua bên tai, trong căn phòng cực độ yên tĩnh nghe thấy lại có cảm giác xa lạ kỳ quái.

Chương 26: Tử nhục

Đường Mật ngẩng đầu lên, từ trong gương nhìn thấy Arthur đang đứng phía sau mình. Anh ta mặc chiếc T-shirt đen bó sát người phối với quần dài cùng màu, thân hình cao lớn chắn đi ánh đèn, hoàn toàn bao phủ cô trong bóng của anh ta, hai mắt đe dọa nhìn cô trong gương, đồng tử màu xanh biếc như bị một tầng băng che phủ, nhưng bên trong lại có lửa giận đang thiêu đốt rõ ràng.

"Anh hỏi hai vấn đề, mà vấn đề thứ hai vừa hay lại là đáp án của vấn đề thứ nhất." Đường Mật nhìn lướt qua gương mặt anh trong gương, sau đó nghiêng đầu tiếp tục lau tóc, động tác vẫn không nhanh không chậm như trước, nơi đuôi lông mày động một tia sáng lạnh: "Ví như tôi phải lên giường với Emile, thì cũng là do anh tạo nên, lúc trước nếu không phải anh đã ép buộc tôi tham gia vào kế hoạch của các anh, có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ không nhìn thấy hân ta. Lẽ nào anh cảm thấy tôi không nên rời xa anh, mà nên bám lấy gấu quần anh nói cảm ơn à? Cảm tạ một ma quỷ đã kéo tôi xuống địa ngục sao?!"

Đối với sự phần nộ của Arthur, cô cảm thấy rất buồn cười, có lẽ anh ta cũng có vài phần chân tình thật lòng với cô, thế nhưng lớp vỏ ngoài trong suốt của tình yêu trước nay vẫn luôn cực kỳ mỏng manh, một khi gặp phải cú đánh của hiện thực vô tình thì bất cứ lời thề thốt ngọt ngào nào cũng sẽ hóa thành cát bụi, đau đến thịt nát xương tan. Là một đặc công, thân phận đầu tiên của Arthur là tài sản của chính phủ, sau đó mới là một con người, tuân theo mệnh lệnh cấp trên là thiên chức của quân nhân, cho dù là người mạnh mẽ như anh ta cũng không thể nào phá vỡ định luật tựa sắt thép này. Mà điều cô nghĩ đến là, vào lúc anh ta xoa mặt cô nói: "Tin tưởng tôi", anh ta có từng ý thức được điểm này hay không? Có lẽ có cũng có lẽ không, tuy nhiên hiện giờ đã không còn quan trọng nữa.

Đối với câu hỏi vặn của Đường Mật, Arthur im lặng. Những gì cô nói đều là sự thật, nhưng không phải toàn bộ. Anh nên nói thế nào để cô biết, chính là vì hôm ấy cô giấu đi thể nhớ, sau đó lại giao hình của anh cho tạp chí, khiến cho thân phận của anh suýt bị bại lộ, chỉ huy cấp cao của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu trong cơn thịnh nộ đã truyền mệnh lệnh muốn ám sát cô? Còn anh đã hao hết tâm tư tính toán kế hoạch này như thế nào, để cấp trên cho rằng cô còn có giá trị lợi dụng, mới hủy bỏ lệnh ám sát giữ lại tính mạng của cô? Thế mà giờ phút này, cô lại chỉ trích anh đã kéo cô xuống địa ngục.

Trong khoảnh khắc, Arthur thật sự rất muốn nói với Đường Mật toàn bộ sự thật, nhưng anh lại vẫn mím chặt môi, mặc cho lửa giận cháy càng lúc càng lớn trong lồng ngực. Mà ánh mắt lạnh như băng của cô không thể nghi ngờ đã đổ thêm dầu vào ngọn lửa ấy, đem ngọn lửa vô hình kia lan tràn đến tứ chi của anh, đến cả dây thần kinh ở đầu ngón tay cũng bị thiêu đến gần như sắp cuộn lại, nhưng trái tim lại có khí lạnh dâng lên. Sự đau đớn của băng hỏa đấu nhau làm cho anh muốn rống to, cơn đau không cách nào nén xuống này nhất định phải được bộc phát ra khỏi miệng.

"Tôi hỏi em lại lần nữa, em thà rằng lên giường với Emile cũng không bằng lòng tin tưởng tôi phải không?" Trong giọng nói của Arthur mang theo sự u ám cùng bạo ngược.

"Có lẽ, nếu như đó là biện pháp duy nhất có thể giúp tôi sớm rời khỏi anh.", Đường Mật không biết sợ mà nhìn thẳng gương mặt âm u như muốn giết người của anh, cô không sợ anh ta, một tên đàn ông dối trá mà ích kỷ cũng không đáng để cô sợ sệt.

Arthur suy tư giây lát, đột nhiên nở nụ cười, giống như bị lời của cô lấy lòng vậy, đôi môi với đường nét đẹp dễ cong lên, nhìn chăm chú vào trong mắt cô mà lộ ra tia sáng tựa như thân mật.

Thế nhưng Đường Mật lại cảm thấy nguy hiểm to lớn đang đến gần, bởi vì từ khuôn mặt trắng nõn của anh ta, cô thấy được phần nộ cùng điên cuồng không chút nào che dấu, giống như dung nham nóng bỏng vùi dưới lớp nham thạch, đang cuộn cuộn muốn phun trào, mà thân mật trong mắt kia bất quá chỉ là khoảng lặng trước cơn giông. Cô theo bản năng muốn chạy trốn, thoát khỏi anh ta giờ đây như người điên và căn phòng vô cùng áp bức này.

Đường Mật lặng lẽ di chuyển sang bên cạnh vài bước, rời khỏi phạm vi mà thân thể anh ta có thể chạm vào được, sau đó đột nhiên xoay người bước nhanh về phía cửa phòng. Nhưng mà, đang khi tay cô nắm vào tay cầm của cánh cửa, một sức mạnh to lớn kéo lấy cánh tay cô, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đau đớn, cơ thể đã bị anh áp chặt vào tường.

"Buông..." không đợi cô nói chữ 'ra' tiếp theo, đôi môi đã bị Arthur lấp kín, hung hăng cắn mút, đầu lưỡi nóng cháy thô bạo quấy nhiễu khoang miệng cô, đem từng tiếng thét chói tai của cô dồn lại vào sâu trong cổ họng, kèm thêm cả sự giận dữ của anh. Cô vùng cánh tay muốn đánh lên mặt Arthur, lại bị anh nhanh chóng cầm chặt rồi kéo mạnh lên đỉnh đầu, dùng một tay giữ chắc, cong một chân lên chặn đầu gối có ý đồ tấn công của cô lại, đồng thời cũng thuận thế tách hai chân đang khép chặt của cô.

Đường Mật quay đầu sang một bên tránh né sự đoạt lấy của anh, nhưng môi anh lại dọc theo cần cổ lần lượt hôn lên xương quai xanh cùng trước ngực của cô, cô áo váy ngủ bị anh thô bạo xé toang, hàm răng sắc bén không chút thương tiếc gặm cắn khối mềm mại mà mẫn cảm trước ngực, đau đến mức suýt chút nữa cô đã khóc lên.

"Đừng!", Đường Mật mắt không chớp kêu lên, mặc dù cô chưa bao giờ nghĩ tới lời nói mềm yếu mà ngu xuẩn như thế lại phát ra từ miệng mình, nhưng loại xâm phạm cùng bạo lực mang theo tui nhục mãnh liệt này làm cho cô không thể nào tiếp tục giữ được trấn tĩnh nhảy bèn trước kia nữa.

"Quá muộn rồi! Không phải em nói muốn dụ dỗ Emile sao? Vậy thì bây giờ em nên tiếp nhận huấn luyện đặc biệt của tôi đi!" Arthur nở ra nụ cười tàn nhẫn mà tùy ý. Ánh mắt lạnh như băng của cô kích thích anh mạnh mẽ, cô lại dám vì rời khỏi anh mà cam nguyện nằm bên dưới tên đàn ông khác dịu dàng phục vụ, giọng điệu của cô nhẹ nhàng mà thờ ơ biết bao, còn anh thì lại xem cô như báu vật quý giá nhất trong tim! Nếu như ôn hòa chờ đợi không phải là cái cô muốn, vậy có lẽ dứt khoát chiếm lấy cùng không chế mới là biện pháp tốt nhất để trói buộc cô.

Trong mắt Arthur hằn lên tia máu, vùng cánh tay, liền ném cô lên chiếc giường đôi rộng thênh thang kia. Đường Mật cực kỳ chật vật ngã nhào lên drap giường mềm mại, tấm vải lạnh lẽo quấn quanh người, lưng la lưng lay, giống như rơi vào đại dương mê mông, mờ mịt không có bến bờ. Nhưng cơ thể mạnh mẽ mà cường tráng sau lưng kia lại như ngọn núi ép cô vào bên trong, dị vật bên dưới phần eo cứng rắn lợi hại, hung khí tàn bạo kia của anh ta đang chuẩn bị xé nát cô, mà cô ngoại trừ run rẩy cùng sợ hãi cực độ ra thì toàn thân cũng không có được phản ứng nào khác.

Arthur nhanh chóng vén làn váy của cô lên, ngón tay không tốn chút sức nào đã xé rách mảnh vải yếu ớt mỏng manh kia, vật cực nóng dán lên làn da mềm mại của cô phát ra kêu gào không tiếng động cùng co rút, ý nghĩ muốn có được cô trở nên mãnh liệt hơn

bao giờ hết, tựa như cây thuốc phiện trí mạng làm cho anh cảm thấy như chìm đắm trong khoái cảm.

"Đủ rồi! Tôi hận anh!" Trong tuyệt vọng Đường Mật phát ra tiếng khóc tê tâm liệt phế, nước mắt tuôn trào mang theo phần nộ cùng khuất nhục. Anh ta khiến cô đau đớn cùng nóng bức, còn có làn da trần trong không khí lạnh, làm cho cô cảm thấy mình như một động vật đã bị người ta lột da, ngoại trừ thở phì phò chờ chết thì không còn cách nào khác. Rốt cuộc anh ta xem cô là gì? Một công cụ vô tri vô giác hay là một gái điếm có thể tùy ý làm nhục? Không, cho dù là gái điếm cũng sẽ có ý nguyện cùng tôn nghiêm của mình, mà anh ta giờ phút này đang bóp nát tự tôn của cô từng chút một, rồi giẫm nát dưới lòng bàn chân.

Không biết là do chữ "hận" trong lời Đường Mật, hay là do nước mắt nóng hôi của cô, Arthur đột nhiên cảm thấy trái tim thất lại, giống như có một vật thể rất nhỏ mà bén nhọn từ tâm thất đâm ra, chọc vỡ ngoài cứng rắn thủng một lỗ nhỏ, sau đó từng vết nứt bắt đầu lan tràn ra. Anh ngừng tiến công, ngón tay trái buộc cũng chậm chậm buông lỏng, ngẩng đầu lên trong tiếng thở gấp đè nén, nhìn gương mặt cô. Khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt, nước mắt giàn giụa khắp mặt, giống như vết thương trong lòng anh bị nứt ra vậy, hai mắt ảm đạm không ánh sáng, nhưng đồng tử lại kịch liệt co rút lại.

Từ trong ánh mắt gần như tuyệt vọng của cô, anh thấy được khuôn mặt dữ tợn của mình, cũng giống như một ma quỷ theo lời cô vậy, ngay cả chính anh cũng bắt đầu căm hận khuôn mặt này. Anh có cảm giác như không thở nổi, anh muốn có được cô, vô cùng khát vọng, nhưng lại không phải thế này. Nhưng mà rốt cuộc phải như thế nào? Lần đầu tiên anh không biết làm sao giống như một cậu trai mới lần đầu trải qua tình trường vậy.

Hồi lâu, hai người cũng không lên tiếng, chỉ là cứ vậy giằng co lẫn nhau, thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, không khí trong phòng âm u lạnh lẽo thấu xương, ánh đèn chiếu xuống đất lúc sáng lúc tối, rọi ra cái bóng như một lồng chim khổng lồ, mà bọn họ chính là hai con chim trong lồng cắn xé nhau đến máu thịt lẫn lộn.

Đường Mật cảm thấy sức lực toàn thân đều bị rút hết, ngay cả dũng khí mở mắt cũng không đủ, chỉ có thể gục đầu sâu vào khuỷu tay của mình khóc thút thít, âm thanh thoảng mang khàn khàn quanh quẩn trong phòng, giống như cái cánh máu tươi đầm đìa, muốn vỗ lại không có sức thoát khỏi cái lồng chim mà anh ta đã bố trí sẵn cho cô.

Arthur thở dài cúi thấp mặt, vỗ về hai vai không ngừng run rẩy của cô nói: "Em làm không được, đến cả như vậy em cũng chịu không được, làm sao mà đi dụ dỗ Emile? Hắn ta cũng không phải một kẻ ngu."

Đường Mật không trả lời, chỉ dùng sức hất tay anh ta ra. Cô căm hận sự dối trá cũng như sự thô bạo của anh ta, mặc dù cô đã từng cố gắng tin tưởng anh ta, nhưng cuối cùng đổi lấy được chẳng qua chỉ là lừa gạt cùng tủi nhục.

Anh đè lại cánh tay cô, ép cô quay mặt sang, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt cô, dùng giọng rõ ràng mà vô cùng khẳng định nói: "Tôi biết em đã nghe thấy cuộc trò chuyện của tôi và Y Tắc, nhưng tôi muốn nói với em rằng cho tới thời điểm hiện tại, tất cả nhiệm vụ của em đã hoàn thành. Hai ngày sau, sẽ có người chuyên trách tới đón em về nước, em không cần phải đối mặt với Emile nữa, sau này cũng sẽ không còn nhìn thấy hắn, đây chính là mệnh lệnh của tôi cho em."

"Anh lại muốn diễn kịch lừa giỡn gì nữa? Chẳng lẽ bây giờ tôi còn chưa đủ nghe lời, biểu hiện còn chưa đủ cho anh hài lòng sao? Anh còn muốn bắt tôi làm gì đây?" Cô cười lạnh, nước mắt trong mắt lại nóng hổi đến gần như làm mạch máu toàn thân đều co rút lại. Anh ta thật đúng là xem cô như một thiếu nữ ngu ngốc, lại còn muốn dùng phương pháp giống nhau lừa gạt cô lần nữa. Anh ta từng nói muốn cô tin tưởng mình, nhưng khi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu truyền chỉ thị xuống, anh ta còn không phải là lặng im không nói sao? Anh ta cũng từng nói sẽ bảo vệ cô, nhưng hôm nay còn không phải để cô một mình đến cung điện của Emile sao? Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra được, lúc Emile lưu lại dấu vân tay trên người cô, anh ta đã vô cùng tỉnh táo rồi nở nụ cười hài lòng nhìn cảnh tượng trong màn hình như thế nào.

Giống như bị bén nhọn trong mắt cô đâm trúng, Arthur nhíu mày, một tia đau đớn cực nhanh xẹt qua trên mặt. Anh không phản bác lời của Đường Mật, chỉ yên lặng đứng lên, cầm cái túi nhỏ đặt trên bàn trà đưa cho cô: "Bên trong có hộ chiếu, thẻ tín dụng cùng tất cả những giấy tờ có thể chứng minh thân phận của em, còn có dụng cụ cải trang và một cây súng lục bỏ túi. Vào đêm khuya ngày mốt sẽ có một chiếc máy bay tư nhân từ Ucraina bay tới dừng ở sân bay nước Z trong khoảng thời gian ngắn, em hãy sử dụng thân phận trên hộ chiếu cùng giấy tờ mà ra cửa. Sau đó sẽ có một người đàn ông tên là Asim đến gặp em, anh ta sẽ hỏi em trước là ‘Có thích chó Maltese không?', em phải trả lời là ‘kem hạt dẻ’, anh ta ắt sẽ dẫn em lên máy bay rời khỏi đây. Nếu như trên đường chẳng may gặp phải nguy hiểm gì, nhớ phải mở nắp ngàm trên mặt chiếc nhẫn ngọc lục bảo tôi đã cho em, bên trong có thiết bị truy tìm, tôi có thể truy tìm vị trí của em bất cứ lúc nào."

Đường Mật kéo khóa của túi nhỏ ra, bên trong quả nhiên có những đồ vật như lời anh ta nói, từng món đều gấp ngăn nắp, còn dán nhãn có viết tên và công dụng lên bên trên, có vài thứ đặc thù thậm chí còn cẩn thận kèm thêm sách hướng dẫn ngắn gọn, những thứ này hiển nhiên đã sớm chuẩn bị xong xuôi, chứ không phải bỗng dưng nổi ý định mới sắp đặt qua loa. Anh ta thật sự muốn thả cô đi, cũng vì cô mà chuẩn bị chu đáo tất cả đường lui, nhưng mà vừa rồi anh ta lại... lại tàn nhẫn với cô như thế!

Cô hít một hơi thật dài, trong phút chốc không biết nên phản ứng thế nào. Cái loại cảm giác này giống như một giây trước đây bạn xuống vực sâu tuyệt vọng, rồi ngay một giây sau lại kéo bạn lên.

Arthur cầm tay cô, đặt ở vị trí trái tim mình, nhìn chăm chú vào cặp mắt trong suốt vô cùng của cô, không có bất kỳ cường bức cùng giả tạo nào, nhưng một loại nhiệt độ càng nồng đậm, càng làm cho người ta không thể thoát ra hơn quần quít lấy ánh mắt cô: "Bất luận em đã nghe thấy gì, tôi mới là chỉ huy trong hành động lần này, có quyền quyết định tất cả những hành động có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ. Tôi lặp lại lần nữa, hai ngày sau em có thể về nước, có thể gặp Makin, chứ không phải đi gặp tên Emile chết tiệt kia cùng lên giường với hắn. Tin tưởng tôi, một lần cuối cùng!"

Tay Đường Mật bị anh ta đặt trước ngực, có thể cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn hữu lực đang từ dưới cơ bắp của anh ta truyền đến, từng chút chạm vào bàn tay cô, chân thật là thể lại mãnh liệt là thế. Cô không biết tình cảm của anh ta có thành thật như nhịp tim của anh ta hay không, hay là con người này cao siêu đến mức ngay cả trái tim mình cũng có thể lừa gạt? Cô rút bàn tay ra, khép mi lại, mệt mỏi không thể diễn tả bằng lời kéo tới, khiến cô không muốn mở mắt ra nữa, không muốn tiếp tục đi phân biệt thật giả trong mắt anh ta nữa, thậm chí ngay cả mỗi chữ mỗi câu anh ta nói, chỉ muốn mặc kệ tất cả mà ngủ thật say. Có lẽ bóng tối mới là nơi duy nhất cô không cần trốn tránh, giấc ngủ mới là điều chân thật duy nhất có thể tin cậy.

Không biết qua bao lâu, Đường Mật nghe thấy trong bóng tối truyền đến một tiếng thở dài nặng nề, mảnh vải ấm áp che lên đầu vai của cô. Cơ thể mệt mỏi tiếp xúc đến gối đầu mềm mại, tựa như con cá sắp chết đột nhiên được trở lại với nước, cảm thấy thoải mái cùng thả lỏng không nói nên lời, tùy ý để con buồn ngủ lướt qua mỗi dây thần kinh. Ngay tại lúc ý thức của Đường Mật bắt đầu mơ hồ, giọng nói đè nén của Arthur lại thổi đến bên tai, tựa như nghe thấy trong giấc mộng, gần trong gang tấc lại ngỡ cách mấy tầng mây, trong hư vô mang theo đau đớn đang gõ vào cánh cửa ý chí của cô.

"Tôi muốn có được em, bất luận là thân thể hay là tâm hồn em, muốn đến gần như phát điên. Tôi không phủ nhận bản thân để làm được điều ấy sẽ không từ thủ đoạn nào, nhưng tôi cũng không muốn em bị tổn thương. Cho nên, vừa rồi... xin lỗi em."

Đường Mật vui mặt thật sâu vào trong gối, giống như động tác này sẽ cho cô thêm sức mạnh để có thể cự tuyệt tất cả quấy nhiễu của thế giới bên ngoài, phút chốc, tất cả giác quan đều hoàn toàn rơi vào giấc ngủ say sưa, đôi mắt nhắm chặt lại, tựa như cánh cửa đóng kín dưới đáy lòng cô, vĩnh viễn đóng kín -- đối với anh.

Chương 27: Chuyến bay đêm

Mở vòi nước mạ vàng, dòng nước tuôn chảy, phát ra tiếng "ào ào", Đường Mật vốc nước hắt lên mặt, cảm giác mát lạnh thấm thấu vào từng lỗ chân lông, có vài giọt nước theo cằm nhỏ xuống cổ, mang đến một chút thoải mái nhồn nhột. Ngoài cửa TV đang phát sóng chương trình âm nhạc Zouk rất thịnh hành hiện nay, giọng nữ lười nhác gọi cảm khê ngâm nga ở chóp mũi, giống như tơ lụa mát lạnh lướt qua da thịt trong không

khí, đau thương mờ nhạt trong hồi ức cùng một nỗi buồn phiền của tâm trạng sau khi rời đi lại ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng trong lòng Đường Mật giờ phút này lại rất vui vẻ.

Chỉ qua mấy tiếng đồng hồ nữa là cô có thể rời khỏi nước Z, rời khỏi căn phòng lộng lẫy cao cấp mà lại khiến người ta hít thở không thông, rời khỏi những cơn ác mộng liên tục quấy nhiễu mình gần hai tháng qua, và cũng rời khỏi anh ta.

Ngẩng đầu, trong gương phản chiếu ra khuôn mặt có chút tái nhợt của cô, do một thời gian ngắn không làm việc ngoài trời nên làn da vốn là màu mật ong bắt đầu trở nên trắng nõn, hai mắt cũng càng lộ vẻ đen không thấy đáy, ánh sáng bên trong đó đang lóe lên, cô biết được mình của trước kia đã trở lại. Kéo lấy khăn lông, lau mặt, bắt đầu thoa kem nền lên mặt, trên bồn rửa tay bày các dụng cụ hóa trang và hộ chiếu, dòng họ tên trên hộ chiếu in "Naya. Liukin", đây là thân phận cô sẽ sắm vai – một nữ phú thương gốc Hoa đến từ Ucraina.

Arthur cuối cùng vẫn tuân thủ lời hứa của mình, không để Đường Mật đi gặp Emile lần nữa, vào đêm nay, lúc bọn họ lên vào cung điện bắt đầu hành động cũng là lúc cô sẽ bước lên máy bay đi Ucraina, tiếp theo là từ đó chuyển máy bay về quê hương của mình, đem tất cả âm mưu đen tối vứt hết xuống dưới tầng mây vạn thước. Cô không nói lời từ biệt với anh ta, trên thực tế, từ sau đêm đó cô cũng chưa từng nhìn thấy bóng dáng anh ta. Việc này cũng hay, gặp mặt có thể nói gì? Chẳng lẽ hai người còn có thể coi như không có việc gì mà nói: "Tạm biệt, có rảnh thì liên lạc.", sau đó cố làm ra vẻ phóng khoáng mà ôm một cái ư?

Bọn họ sẽ không gặp lại, giống như hai đường thẳng chéo nhau, sau khi tình cờ cắt nhau một lần, rồi xa nhau mãi mãi. Nghĩ đến sau này đã có thể rời xa anh ta, Đường Mật cảm thấy trong lòng có chút nhẹ nhõm, nhưng cũng không hề nhẹ nhõm như trong tưởng tượng. Điều này làm cho cô kinh ngạc, rất muốn biết lý do vì sao, nhưng khi cô đang chuẩn bị nghiêm túc suy nghĩ thì trong lòng ngược lại trở nên nặng trĩu, nỗi mất mát chất đầy không cách nào giải thích, đồng thời gương mặt anh ta cũng xuất hiện cực kỳ rõ rệt trong đầu. Cô đột nhiên cảm thấy bức bối, lắc lắc đầu, cầm túi đồ trang điểm trên bồn rửa tay lên, muốn vứt hết những cảm giác kỳ quái vớ vẩn ra sau đầu. Nhưng động tác duỗi tay quá mạnh, túi nhỏ bị cô kéo một cái, đồ vật bên trong liền lăn ra.

"Cách" một tiếng, một vật thể bằng kim loại màu bạc rơi xuống đất. Đường Mật vội vã khom lưng nhặt nó lên, hóa ra là khẩu súng lục bỏ túi chỉ bằng nửa bàn tay người lớn, nơi cò súng có nhét một tờ giấy nhỏ được cuộn lại. Mở tờ giấy ra, chỉ thấy viết đầy những chữ nhỏ chi chít: "Hướng dẫn sử dụng: 1) Hộp đạn có còi chì, khi chưa lắp hộp đạn không được bóp cò... 2) Súng lục để trong túi áo, trong tình huống khẩn cấp có thể trực tiếp bắn từ trong túi, sẽ làm đối phương trở tay không kịp... 3) Bất kể gặp phải tình huống nào, em đều phải làm mọi cách để sống sót, không nên mạo hiểm, sinh mạng quan trọng hơn tôn nghiêm và nguyên tắc rất nhiều. Cuối cùng, tôi sẽ cứu Emma nguyên vẹn không sót mảy gì thoát ra - Arthur."

Chữ viết là của Arthur, từ đầu bút lông qua quýt ký tên ngông cuồng có thể đoán được, nhưng để viết vừa tờ giấy, chữ thể Gothic tron tru chỉ có thể co lại thành thể chữ in xiêu vẹo, tựa như con sư tử bừa bãi miễn cưỡng thu lại thành con mèo nhỏ. Cô không thể tưởng tượng ra chỉ huy cấp cao của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu thân cao 1m90 uy nghiêm lẫm liệt kia đã làm thế nào để núp ở một góc nhỏ, tốn công sức viết ra những dòng chữ chỉ chít thậm chí có chút dài dòng này? Giống như một bà chủ chuẩn bị đi xa nhà, trước khi đi còn viết một loạt nhắc nhở cho ông chồng vụng về cầu thả: "Sữa và bia để trong tủ lạnh, pizza phải hâm nóng mới có thể ăn được, nội y và vớ sạch đều để trong ngăn kéo thứ hai bên trái của tủ quần áo...", sau đó cẩn thận dán lên cửa tủ lạnh.

Những nhắc nhở kia là cho sinh hoạt, còn việc Arthur nhắc nhở cô là để sinh tồn, tuy nội dung khác nhau, nhưng lại có tâm trạng như nhau. Đường Mật cũng không phải là người máu lạnh, từ những dòng chữ ấy cô có thể nhìn ra phần tình cảm mặc dù bá đạo nhưng lại rất sâu đậm của anh ta. Nếu anh ta không phải đặc công nước H, nếu giữa bọn họ không có thêm quá nhiều mâu thuẫn khó hòa giải, nếu... có lẽ cô sẽ chấp nhận anh ta. Nhưng trên thế giới này cũng không có nhiều nếu như vậy, không phải sao?

Đường Mật nhặt súng lục cùng tờ giấy cất lại vào túi đựng đồ trang điểm, lặng yên thoa son lên môi, màu đỏ đậm hiện lộ trên khuôn mặt tái nhợt, dưới ánh đèn huỳnh quang u ám trông có chút thê thảm, giống như còn chưa phát ra được âm thanh đã điều linh thờ dài.

Lúc Đường Mật sắp đi ra sân bay, Arthur và JR cũng đã thành công trà trộn vào phóng sách của Emile ở tầng hai phụ. Cửa thang máy mở ra, hai binh sĩ canh gác nhìn bọn họ mặc quân phục mà gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ thoải mái trước khi giao ca. Arthur bước ra ngoài trước, thân hình cao lớn thoáng che cho JR đằng sau, còn JR thì lặng lẽ dán một dụng cụ gây nhiễu tín hiệu hình dạng như cái cúc áo lên tường.

Cùng lúc đó, trên màn hình của trung tâm giám sát bảo an đột nhiên xuất hiện đầy bông tuyết. "Có chuyện gì vậy?", đội trưởng bảo an cau mày hỏi.

"Để tôi xem nào, hình như là tín hiệu bị nhiễu." Nhân viên giám sát đang ngủ gật bỗng bừng tỉnh, vội vàng điều chỉnh góc độ máy theo dõi, nhưng một giây sau, bông tuyết biến mất, trong màn hình lại xuất hiện hình ảnh cửa thang máy ở hành lang của tầng hai phụ. Hai bảo vệ đang lẳng lẳng đứng im, mọi thứ trong hành lang đều như cũ, chữ số thời gian màu trắng bạc ở góc trên bên phải màn hình đúng lúc nhảy lên một số, hiển thị "11:00:00 PM" .

"Không có gì đâu ạ, có lẽ màn hình giám sát này cần thay cái mới thôi." Giám sát viên giải thích với cấp trên của mình.

"Ngày mai sẽ cho người đi thay, đó là nơi tù trưởng coi trọng nhất." Đội trưởng bảo an thấp giọng khiển trách , nhưng mà hắn làm sao cũng không ngờ được rằng trong ông

thông gió chỉ cách đỉnh đầu mình vài mét ngay lúc này đây có người đang trốn, người kia đã thông qua laptop xâm nhập toàn bộ hệ thống máy chủ của hoàng cung, cảnh tượng màn hình giám sát nhìn thấy được chẳng qua chỉ là hình ảnh mà người nọ đã thu từ trước rồi.

Tình hình thật sự là, hai gã bảo vệ cửa thang máy đã sớm bị Arthur và JR cắt vỡ cổ họng, còn chưa kịp phát ra một âm thanh nhỏ nào thì cơ thể đã mềm nhũn ngã xuống cánh tay bọn họ, giống như hai con búp bê cao su bị xì hơi vậy. Arthur nhẹ nhàng để thi thể bảo vệ xuống, giọng nói của Simon đang từ tai nghe nhỏ truyền đến: "Đội trưởng, tất cả đều bình thường, tiếp tục xử lý bốn bảo vệ ở ngã rẽ phía trước. Cửa phòng sách hai người, cuối hành lang hai người."

Arthur và JR cắt dao găm trong tay, lấy súng lục ra, sau đó áp sát vào vách tường hành lang nhanh chóng di chuyển. Đến ngã rẽ, hai người trao đổi một ánh mắt, Arthur đột nhiên ngồi xổm xuống, mà JR đứng đối diện anh bỗng xông về phía trước, hai tay hai súng bóp cò cùng lúc. "Pằng, pằng" hai tiếng vang rất nhỏ, hai gã bảo vệ cuối hành lang còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, đã bị viên đạn bắn trúng ấn đường, máu tươi rỉ ra, hai mắt mờ đi, mang theo nghi vấn của bọn họ vĩnh viễn rơi vào trong bóng tối tử vong.

Mà hai gã bảo vệ trước cửa phòng sách cũng không may mắn hơn bọn họ là bao, vừa định giơ súng trường trong tay lên, đã bị Arthur bắn thủng tim, nặng nề bổ nhào xuống mặt đất, co giật vài cái rồi ngừng hô hấp hẳn.

Arthur nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đúng 11 giờ hơn 30 giây, tất cả đều tiến hành vô cùng thuận lợi. Anh và JR đi tới trước cửa phòng sách, đeo gang tay đặc chế đã được in vân tay của Emile vào, nhờ giọng nói với microphone vô tuyến: "Simon, bắt đầu giải mật mã cửa chính."

"Được, cho tôi 40 giây." Giọng nói của Simon truyền đến, mang theo một tia hưng phấn.

Simon quả thật là một thiên tài, trên thực tế cậu ta chỉ dùng 38 giây đã giải được mật mã công cụ nhận dạng vân tay ở phòng sách của Emile. "Đội trưởng, mật mã là XXXXXXX", cậu ta nói với Arthur ở đầu bên kia microphone, trong tiếng nói đè nén có sự đắc ý không chút nào che giấu.

Arthur nhập mật mã vào, tiếp đó đặt bàn tay lên trên dụng cụ kiểm tra, sau vài tiếng "tít tít", đèn xanh trên dụng cụ nhận dạng vân tay bật sáng, đồng nghĩa khóa thứ nhất đã mở ra.

JR lấy ra một lớp da cao su mềm mại, hình dáng giống như khuôn mặt người nhưng không có mắt, anh ta nhanh chóng lồng qua đầu, sau đó đến gần dụng cụ quét hình khuôn mặt bên cạnh cửa chính. Lập tức, một đường ánh sáng màu đỏ quét qua mặt nạ anh ta đeo

trên mặt, từ trên xuống dưới ba lượt, kế tiếp cửa chính đột nhiên phát ra một tiếng "tèn..." ré dài, tiếp theo thì dừng lại, không có chút phản ứng nào.

"Shit!, chẳng lẽ mặt nạ Y Tắc làm không dùng được?!", JR không nén được khẽ mắng một câu, sau đó nhìn về phía Arthur.

Đột nhiên giọng nói Y Tắc không hề báo trước từ trong tai nghe truyền đến, lạnh giá trước sau như một: "Chỉ cần đẩy cửa là được, ngu ngốc!"

Arthur cười cười, quyết đoán dè tay cầm cửa xuống, "két" một tiếng, cửa chính đóng chặt bỗng lộ ra một khe hở nhỏ.

Đêm khuya, Đường Mật đeo một túi xách xinh xắn đi vào đại sảnh sân bay. Số chuyến bay vào giờ này không nhiều lắm, hành khách rất thưa thớt ngồi tựa vào ghế lim dim, một mỗi chờ đợi loa gọi lên máy bay, tiếng rít khi cất cánh của máy bay thỉnh thoảng vang lên trên đỉnh đầu, giống như con chim to hỗn loạn vỗ cánh thật mạnh, bay về phía bầu trời đêm mênh mông.

Cô đứng trong góc lẳng lặng chờ đợi, trên cửa kính phản chiếu một bên mặt của cô. Tóc và hai bên má đều bị khăn lụa quấn lấy, kính râm to che hơn nửa gương mặt, chỉ để lộ sống mũi cao thon và đôi môi đỏ mọng đẹp lạnh lùng, áo khoác ngoài màu nâu nhạt ôm lấy thân hình mảnh mai cao ngát, mang theo một loại khí chất cao quý thần bí mà xa cách, cực kỳ phù hợp với hình tượng một thực nữ xuất thân danh môn, đó chính là hiệu quả cô cần đạt đến.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục phi công đến gần Đường Mật: "Cô à, có cần giúp đỡ gì không? Tôi tên là Asim."

Đường Mật cẩn thận đánh giá khuôn mặt vị "phi công" trước mắt này, nước da trắng, ria mép cùng lông mày màu nâu đậm, đôi mắt màu nâu đang từ dưới vành nón cảnh giác nhìn cô chăm chú. Về ngoài hóa trang của anh ta rất giống người liên hệ mà Arthur tả với cô, vì vậy cô tháo kính râm xuống, nhìn Asim không nói gì.

"Có thích chó Maltese không?" Asim hỏi.

Ám hiệu cũng giống như lời của Arthur, xem ra anh ta đúng là người đón cô rời đi, Đường Mật đeo kính râm vào, nhỏ giọng nói câu: "Kem hạt dẻ."

Asim khẽ gật đầu, cầm cánh tay Đường Mật nói: "Đi theo tôi, máy bay chỉ được phép dừng lại 45 phút, chúng ta phải tranh thủ thời gian lên máy bay."

Đường Mật vội vàng theo sát phía sau anh ta, cảnh vật hai bên lướt qua rất nhanh, đầu óc trống rỗng, không thể nói rõ là vui hay không vui. Cô từng vô số lần nghĩ tới cảnh tượng lúc mình rời đi, cũng bước chân nhẹ bằng giống như bây giờ, mang theo vui sướng

không thể chờ đợi đồng thời cứ chạy về phía trước không quay đầu lại, coi như mình gặp một con ác mộng, tỉnh mộng rồi tất cả sẽ trở lại quỹ đạo. Nhưng vào thời khắc bước vào phòng chờ máy bay kia, cô thể mà lại dừng bước, quay phắt đầu lại, giống như sau lưng có ai đang dùng ánh mắt theo dõi cô, hoặc có thể nói là có ai đó đã khiến cô bỗng nhiên có xúc động quay đầu. Đương nhiên, sau lưng ai cũng không có, tối nay không người nào tiễn biệt cô cả.

Trong lòng đột nhiên quặn lại, giống như có thứ gì đó đang bong ra, bong hết thoải mái cùng vui sướng, một nỗi đau đớn vô cớ chậm rãi dâng lên. Đường Mật không rõ rốt cuộc mình bị làm sao cho lắm, nhưng bất luận là bị làm sao cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, bởi vì cô sắp phải rời khỏi, rời khỏi mọi thứ ở đây, mọi hận, mọi yêu đều bỏ lại hết phía sau. Nhắm mắt, lắc đầu, cô bước nhanh hơn.

Nhưng vào lúc này, lối vào đại sảnh đột nhiên truyền đến một trận hỗn loạn, phá giấc mộng của các hành khách, nương theo tiếng va chạm cùng tiếng thét chói tai của người bị ngã xuống đất, mười quân nhân cầm trong tay súng tiểu liên đang xông về phía Đường Mật.

"Bắt lấy cô gái kia!" Người đàn ông cầm đầu chỉ vào cô hô lên.

Chương 28: Sa lưới

"Chạy mau!" Asim kéo tay cô, nhân tiện đẩy hai chiếc xe đẩy chất đầy hành lý về phía sau, hành lý lập tức rơi đầy dưới đất, sau đó dẫn theo cô nhanh chóng chạy đến lối thoát hiểm của phòng chờ máy bay.

Đường Mật vẫn chưa hoàn toàn phản ứng được với chuyện đang xảy ra, chỉ là hai chân theo phản xạ chạy như bay về phía trước, mọi vật trước mắt đều đang lay động, sau đó nhanh chóng vụt qua phía sau, thính giác lại trở nên cực kỳ nhạy bén, tiếng la hét, tiếng chửi rủa, tiếng vật thể bị đánh rơi, còn có tiếng đàn ông quát to đều vang vọng bên tai, tựa như một vũ khúc hỗn loạn mất trật tự, phối hợp với tiết tấu chạy trốn chết của cô.

Tiếng máy bay cất cánh rền vang lại truyền đến lần nữa, kèm theo hai tiếng súng nổ "bằng bằng", thân hình của Asim ở đằng trước mềm nhũn, sau đó ngã quy trên mặt đất.

Trong nháy mắt, tất cả tạp âm lập tức yên tĩnh lại, giống như có bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng đang run rẩy. Đường Mật hoảng sợ nhìn Asim trên mặt đất, một dòng máu đỏ thẫm đang từ sau lưng anh ta chảy ra, thắm ướt đồng phục trắng muốt, mũ phi công rơi ra lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng ở bên chân cô.

"Không được nhúc nhích, nếu còn cử động, tôi sẽ nổ súng!", vật thể lạnh lẽo sít sao đặt ở ót cô.

Trong sự hỗn loạn, loa phát thanh bỗng truyền ra giọng nói ngọt ngào mà máy móc: "Chuyến bay SHwJ01 đi Ucraina chuẩn bị cất cánh, xin mời các hành khách nhanh chóng lên máy bay tại cửa M008." - -

Cùng lúc đó, trong phòng sách của Emile, Arthur đang mở lớp thép bên ngoài đã bị súng laser cắt của kết sắt, cực nhanh lấy được bản hợp đồng vũ khí mà Emile đã ký kết với nước A từ một xấp văn kiện, sau đó kéo dây chuyền màu đen liền với quần áo xuống, cho vào túi áo ngực, đồng hồ ở cổ tay anh phát ra tia sáng màu đỏ yếu ớt, hiển thị "11:08:00".

"Đội trưởng, đám bảo vệ đã ở trong thang máy, ước chừng 20 giây nữa sẽ đến tầng hai phụ.", giọng Simon xuyên qua ống nghe truyền đến, mang theo một chút lo lắng.

"Yên tâm, tôi lấy được hợp đồng rồi.", Arthur bình tĩnh đáp, sau đó quay đầu lại nhìn về phía JR.

Trong vài phút khi anh mở kết sắt JR đã sớm khoan một cái lỗ nhỏ trên trần nhà phòng sách, độ lớn vừa đủ chứa được một người ra vào. Nhìn thấy Arthur đã xong việc, anh ta lấy từ túi quần ra hai quả bom hẹn giờ cỡ nhỏ, đặt thời gian nổ là 20 giây, sau đó nhếch môi cười lạnh kéo mở cửa chính phòng sách, vút bom ra ngoài, "phanh" đóng cửa lại, gạt chốt cửa xuống.

Trong lúc tiếng nổ mạnh dữ dội từ phía dưới truyền lên, Arthur và JR đã bò vào ống thông gió, nhanh chóng di chuyển về phía đầu ống thông với mặt đất.

"Lần này còn không nổ cho đám chó con kia lên trời luôn ư?!", trên mặt JR lộ ra nụ cười tàn nhẫn mà sáng khoái, thân thể to lớn nhưng bò trong đường ống nhỏ hẹp lại linh hoạt hết như một con chó Bull.

20 phút sau, Arthur và JR đã mang theo bản hợp đồng vũ khí quan trọng kia chạy ra một rừng cây kín đáo phía ngoài cung điện, tại đó Y Tắc và Simon đã ngồi trên máy bay trực thăng chờ bọn họ. Tiếng nổ lớn thỉnh thoảng từ trong cung điện truyền đến, đó là bom mà bọn họ đã chôn sẵn từ trước bị kích hoạt nổ.

"Đội trưởng, hôm nay chúng ta làm thật quá nhanh gọn, không phải sao?", Simon nhai kẹo cao su cười thoải mái, còn chậm rãi nắm đấm với JR để tỏ ý chúc mừng.

Arthur không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn mặt đất cách mình càng lúc càng xa, ánh lửa màu da cam đang từ vị trí cung điện bốc lên, sau đó nhanh chóng lan ra, hết như pháo hoa trong ngày Quốc khánh, nhiệt liệt mà chói mắt. Trong biển lửa đó có một thân hình trắng tinh vọt ra, như lưỡi dao sáng trong cắt qua lửa cháy, thân thể lưu loát cho dù trong lúc chạy trốn cũng vẫn giữ được sự ưu nhã cùng thong dong của vua các loài thú. Đó là

Emma, nó đang thừa dịp hỗn loạn vì vụ nổ mà phá tan rào chắn giam cầm, nện những bước tự do chạy về phía thảo nguyên ở phương xa – gia đình chân chính thuộc về nó.

"Chuyện đồng ý với em, tôi đều làm được rồi, mà em chạy khỏi tôi lúc này đang nghĩ những gì?", Arthur chăm chú nhìn thân hình Emma dần dần nhỏ lại rồi khuất bóng, trong lòng không có một chút cảm giác nhẹ nhàng khi hoàn thành nhiệm vụ như trước kia. Ánh lửa nóng rực rọi đến mặt anh, nhưng lại không phản chiếu ra một chút nhiệt độ nào, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tựa hồ có thứ gì đó đang nứt ra.

Anh rốt cục vẫn phải buông tay, để Đường Mật trở về nơi thuộc về cô ấy, cái thế giới chân thật sống dưới ánh mặt trời, chứ không phải cái thế giới cả ngày đắm chìm trong âm mưu, máu tươi cùng bí mật quốc gia. Đêm đó nhìn khuôn mặt lúc ngủ cực kỳ mệt mỏi của cô, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt chưa khô còn đọng trên lông mi. Nước mắt lạnh lạnh chảy xuống ngón tay, lại làm cho anh có loại nóng rát như bị đốt cháy, khiến anh đột nhiên ý thức được hóa ra chính anh mới là căn nguyên nước mắt cùng đau khổ của cô. Tình yêu của anh tựa như con dao mổ, ngay đến cả linh hồn cô cũng muốn lột ra, sau đó mổ xẻ căn cốt mỗi phân mỗi tấc của cô, rồi giữ chặt trong lòng bàn tay, nhưng con dao trên danh nghĩa tình yêu này trong lúc cứa đối phương thương tích đầy mình thì đồng thời cũng đã đâm thật sâu vào trái tim anh.

Khi Arthur thức dậy, khẽ đóng cửa phòng rồi đi, lúc buông tay trên đầu ngón tay anh lại như mang theo lạnh lẽo.

Đột nhiên, một hồi tiếng vang điện tử "tít tít tít" phá tan hồi tưởng của anh, Arthur cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay của mình, thiết bị truy tìm bên trong liên tục phát ra báo động, một điểm sáng màu xanh biếc đang không ngừng đến gần một tọa độ nào đó trong bản đồ.

"Đội trưởng, An không phải đã rời khỏi rồi sao? Làm thế nào GPS định vị lại hiển thị cô ấy đang ở trong cung điện của Emile?!", Simon kinh ngạc nhìn máy tính trong tay.

Sao có thể như vậy? Cô ấy không phải nên theo Asim lên máy bay đi Ucraina từ lâu rồi ư? Vì lý do gì lại trở về cung điện? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Arthur lăn xuống, thấm ướt đuôi lông mày cao.

"Y Tắc, hạ độ cao máy bay, tôi muốn xuống.", Arthur đột nhiên ngẩng đầu ra lệnh với Y Tắc đang cầm lái.

"Cậu điên rồi à? Chúng ta vừa mới trộm được hợp đồng, bây giờ Emile đang lật tung cả cung điện tìm chúng ta, thế mà cậu lại nói muốn xuống?", Y Tắc cau mày, quay đầu lại hét lớn.

"Nghe rõ đây, mọi người mang theo hợp đồng nhanh chóng trở về Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu báo cáo nhiệm vụ. Tôi phải xuống cứu cô ấy, ba ngày sau tôi sẽ liên lạc với mọi người.", Arthur sắc bén cắt ngang lời Y Tắc, lấy hợp đồng ở trước ngực ra nhét vào tay Simon, sau đó nhìn Y Tắc lần nữa lạnh lùng nói: "Hạ xuống!"

"Không được! Bây giờ cậu xuống chẳng khác nào chịu chết!", Y Tắc mím chặt đôi môi, râu trên cằm vì phần nộ mà hơi run lên, nhưng tay vẫn kéo cần điều khiển khiến máy bay không ngừng cao lên.

"Y Tắc, tôi mới là chỉ huy trong nhiệm vụ lần này! Lúc thi hành nhiệm vụ nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, đó cũng là điều ông dạy tôi!", Arthur nhìn chăm chăm vào gương mặt phản chiếu trong kính chắn gió của mình, trong giọng nói mang theo sức mạnh không cho phép từ chối.

Y Tắc thở dài, đề mạnh cần điều khiển, thân máy bay bắt đầu lao xuống phía dưới. Vào lúc Arthur nhảy xuống cabin, tiếng hô to của Y Tắc cách tiếng ồn rất lớn của cánh quạt truyền đến: "Người phụ nữ ấy là một bùa chú, rồi cũng có ngày sẽ hại chết cậu."

Hoàng cung của Emile đã sớm nát bét, tiếng người nhốn nháo cùng tiếng chó sủa sủa tràn ngập bốn phía, còn kèm theo tiếng nổ lớn chốc chốc lại truyền đến. Bọn lính cầm súng chạy tán loạn trong vườn hoa, thờ hồn hã hồn hển, hình như những binh lính đang dốt chí đi tìm kiếm gì đó, bọn họ lục soát mỗi một căn phòng, mỗi một góc ngách trong hoàng cung, ngay cả phòng chứa rác cũng bị lật tung, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ bóng dáng người cần tìm nào.

Trái với cảnh tượng ấy, Emile ngồi trong căn phòng của mình lại trấn định hơn. Hắn đang đưa ly rượu trong tay, chất lỏng đỏ hồng dưới sự khúc xạ của ngọn đèn ánh ra vàng sáng màu đỏ, chiếu vào làn da không có chút huyết sắc lại hiện lộ một loại tươi đẹp nào đó, hai mắt vẫn bình tĩnh, nhưng Đường Mật ngồi ở đối diện lại có thể nghe được tiếng hàm răng của hắn đang hung hăng nghiền chặt.

"Cô Đường Mật, chẳng lẽ cô không muốn nói một chút với tôi về nguyên nhân cô đột nhiên rời đi trong đêm khuya ư?"

"Không muốn.", Đường Mật bị trói vào ghế cổ dùng sức lắc đầu một cái, toàn thân có cảm giác như đang bay bổng, mỗi một sự vật trên vông mạc đều không cố định, lại còn kèm thêm những cái bóng chồng lên nhau kỳ quái cùng vàng sáng đang đang đưa, tựa như một nhà nhiếp ảnh trình độ thấp đang liên tục lung lay ống kính. Cô biết là do thiopental mà vừa rồi mình bị tiêm vào đang phát huy tác dụng, đó chính là 'thuốc nói thật' mà người ta thường gọi, là một loại thụ thể* trong não bộ và tuỷ sống có tác dụng an thần, mang lại sự bình tĩnh mãnh liệt cũng như hiệu quả gây mê, người bị tiêm sẽ trả lời một số vấn đề trong trạng thái vô thức, dù là một lời nói dối rất nhỏ trong ngày thường giờ phút này cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

**thụ thể: là những protein biệt hóa để tiếp nhận các phân tử hóa học nội sinh hay ngoại sinh.*

"Vào chạng vạng hôm nay, Anderson đã nói cho tôi biết tên thật của cô không phải An, mà là Đường Mật, là nhà nhiếp ảnh làm việc cho tạp chí《 Nhà Thám Hiểm》. Dĩ nhiên, cô cũng không phải vị hôn thê của Arthur, mặc dù các người quả thực là quen biết trên thảo nguyên. Nhưng điều tôi càng muốn biết hơn chính là, vào khoảng một tiếng trước, phòng sách của tôi bị trộm, việc ấy cùng cô và Arthur có liên quan gì không?!", Emile đặt ly rượu xuống thật mạnh, ánh mắt âm u lạnh lẽo như con trăn to lớn quấn lấy cô, không tiếng động siết chặt lấy từng tắc cổ họng cô.

"Là nhóm người Arthur làm.", dưới tác dụng của thuốc, Đường Mật cảm thấy giọng nói Emile giống như bị khuếch đại rất nhiều lần, ong ong nổ màng nhĩ, trong đầu có một giọng nói lạ lẫm đang trả lời vấn đề của hắn, giống như của cô lại giống như không phải, tựa như nằm mơ vậy, ý thức cùng thân thể hoàn toàn tách rời.

"Các người rốt cuộc là ai? Đang làm việc cho ai? Arthur đâu rồi?", Emile tiếp tục hỏi.

"Tôi không biết anh ta đang ở đâu? Tôi là nhà nhiếp ảnh, cũng là cô nhi... thì làm việc cho ai chứ?", Đường Mật cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, cúi đầu muốn ngủ.

"Mấy người Arthur bán mạng cho kẻ nào?", giọng nói của Emile lại truyền tới, cắt đứt cơn buồn ngủ của Đường Mật.

"Nước H, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu.", Đường Mật ý thức được mình bắt đầu nói năng lộn xộn, nhưng cô căn bản không có cách nào khống chế được đầu lưỡi của mình.

"Xoảng" một tiếng, Emile ném ly rượu trong tay về phía Đường Mật, mảnh thủy tinh nặng nề văng trúng trán cô, sau đó bật rơi xuống, dịch thể rượu đỏ tươi hắt lên mặt cô. Cô ngẩng mạnh đầu, cảm thấy chất lỏng nóng hổi nào đó cùng với rượu lạnh lẽo từ trên trán chảy xuống, làm mờ hai mắt, đau rát đã xua sạch cơn buồn ngủ trong đầu.

"Con điên! Tao phải giết mày!", Emile đứng lên, sải vài bước đi đến, một tay kéo tóc Đường Mật, buộc cô ngẩng mặt nhìn mình. Hắn biết rõ nếu như bản hợp đồng vũ khí ấy rơi vào tay nước H sẽ có hậu quả thế nào, chuyện hắn hỗ trợ phản quân sẽ bị đưa ra ánh sáng, tổng thống sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà diệt trừ hắn, còn nước A cũng sẽ mất đi quyền khai thác tài nguyên địa nhiệt kia. Đến lúc đó hắn không chỉ bị quân chính phủ nước Z tiêu diệt, mà ngay cả nước A cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Nghĩ tới đây, tay Emile không tự chủ được dùng sức rất mạnh bóp cổ Đường Mật. Trên mặt sớm đã mất đi sự ưu nhã trầm tĩnh, chỉ còn lại vẻ dữ tợn do bị lửa giận bóp méo, giống như một con dã thú áp sát nhìn cô, làm cho cô có loại cảm giác vừa hoảng sợ lại vừa buồn nôn.

Chương 29: Tìm cách cứu viện

"Vậy hẳn ta đã từng ngủ với mày chưa? Arthur ấy?", Emile nhìn ra được sự chán ghét cùng miệt thị trong mắt Đường Mật, ngón tay đột nhiên thả lỏng một chút.

"Chưa", Đường Mật hồ hững nâng mắt trả lời.

"Ha ha, rất tốt! Nhưng tao nhìn ra được nó rất thích mày, không phải sao?", Emile đột nhiên nở nụ cười, ra lệnh cho bảo vệ ở phía sau: "Đi! Dem máy quay phim đến đây."

"Dạ!", bảo vệ phía sau lập tức kéo cửa đi ra ngoài.

Emile cúi đầu, tay nhẹ nhàng lướt qua gò má Đường Mật, sau đó cho đầu ngón tay có dính máu của cô vào miệng từ từ mút lấy: "Máu của mày rất ngọt, tao rất thích, nhưng mà tao còn muốn nhiều hơn nữa." Nói xong, hắn xé áo ngoài của Đường Mật, lộ ra nội y bằng ren màu đen bên trong.

"Tao sẽ để Arthur nhìn thấy người đàn bà nó yêu uốn éo rên rỉ dưới thân tao như một người đàn bà phóng đảng thế nào, tiếp đó lại bị cắt động mạch chảy cạn từng giọt máu trong cơ thể mà chết, còn nó chỉ có thể trơ mắt nhìn chăm chăm màn hình không làm được gì, giống như con linh cầu bại trận vậy!" Emile mỉm cười, trong đôi mắt vốn màu lam xinh đẹp nhưng giờ lại giăng đầy tơ máu khủng bố, đáng vẻ cười tàn nhẫn mà sáng khoáy ấy làm cho Đường Mật bỗng nghĩ tới những tên giết người chuyên tàn sát phụ nữ để lấy máu xử nữ ở thời Trung Cổ.

"Giết tao cũng không thể che đậy được nỗi sợ hãi của mày, bộ mặt thật xấu xa của mày rất nhanh sẽ bị vạch trần, đến lúc đó tổng thống nước Z sẽ biết là mày đang âm thầm chỉ huy quân phản loạn, chỉ sợ mày chết còn thảm hơn tao.", Đường Mật ngẩng mặt lên cười lạnh nói, đây là lời trong lòng cô, cô không có cách nào không chế lời nói của mình và cũng không có ý định không chế. Khi đối mặt với sợ hãi, nếu như bạn không thể trốn tránh, biện pháp tốt nhất chính là nhìn thẳng vào nó.

"Câm miệng!" Emile bóp chặt cổ họng cô, quát to về phía sau: "Đã lấy máy quay phim tới chưa?!"

"Máy quay phim của mày mãi mãi cũng sẽ không tới, bởi vì một kẻ sắp chết thì không cần hình ảnh làm gì cả." Giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến, thoáng như hơi thở yên tĩnh của tử thần.

Emile ngạc nhiên quay đầu, họng súng đen ngòm vô cùng phóng đại trước mắt hắn, mà khuôn mặt Arthur ở phía sau nòng súng đang không chút biểu cảm nhìn hắn. Hắn vội vã nhìn ngó hai bên, bảo vệ trong phòng không biết đã bị người ta cắt đứt yết hầu xụi lơ trên mặt đất từ lúc nào, thế mà hắn lại không có chút cảm giác. Emile đương nhiên sẽ

không biết, Arthur đã làm thế nào nhảy xuống từ máy bay trực thăng, bò lên xe cứu hỏa đang lái vào cung điện, cải trang thành lính cứu hỏa trà trộn vào tầng có phòng của hắn, trong thời gian cực ngắn giết chết tất cả bảo vệ bên ngoài phòng, sau đó cứ như vậy mà thoát mái đi vào, thông dong hết như đi vào phòng ngủ của mình vậy.

"Vừa rồi không phải mày nói muốn cắt động mạch của cô ấy, sau đó nhìn tao chặt vật như con chó sao?" Arthur dùng súng chống vào ấn đường Emile, giọng bình thản hỏi, giống như không chút để ý đối với lời nói vừa rồi của hắn, trong mắt thậm chí còn lộ ra một chút thân thiện, nhưng Đường Mật rõ ràng hơn bất cứ ai khác đó chính là dấu hiệu trước khi nổi giận của anh ta.

"Tao..." Đồi mồi Emile vừa mới mấp máy, quả đấm của Arthur đã mạnh mẽ đánh trúng sống mũi của hắn, trong không khí truyền đến tiếng răng rắc của xương bị gãy.

Emile lập tức cảm thấy trước mặt tối sầm, còn chưa kịp cảm nhận sự đau đớn kịch liệt khi sống mũi bị gãy thì viên đạn lạnh như băng đã xuyên qua trái tim hắn, trong bóng tối, hắn nghe được âm thanh máu của mình ồ ồ chảy ra cùng với tiếng thở gấp lúc sắp kết thúc sinh mạng.

Arthur đẩy người Emile ra, dùng dao găm cắt nút thắt dây thừng trói tay chân Đường Mật, từ trên người lấy ra một ống chích mini luôn mang theo bên mình lúc thi hành nhiệm vụ, nhanh chóng tiêm chất lỏng bên trong vào động mạch của cô.

"Đây là thuốc kích thích liều nhẹ, có thể giúp em khôi phục thể lực trong khoảng thời gian ngắn, mau đi theo tôi!" Arthur kéo Đường Mật chạy về phía cánh cửa sổ sát đất khổng lồ ở cuối căn phòng, vừa chạy vừa dùng răng cắn mở ngòi nổ của lựu đạn rồi quăng ra phía sau.

Lúc này, bên ngoài phòng đã truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng la hét: "Có người xâm nhập vào phòng của tù trưởng, mau! Đá văng cửa ra!"

Một tiếng "choang" thật lớn, cánh cửa kính hoa văn màu lộng lẫy bị đập nát bầy, Arthur ném cái ghế nặng nề trong tay, ôm Đường Mật từ cửa sổ lầu sáu nhảy xuống, mà lựu đạn anh ném ra đồng thời cũng nổ tung ngay lúc binh lính xông vào giữa phòng. Theo tiếng vang cùng sức tàn phá mạnh mẽ, một ngọn lửa lớn màu quả quýt từ phía sau bọn họ nổ tung, mảnh kính bể trong suốt lập lòe tỏa sáng trong màn đêm, ánh lửa vô cùng rực rỡ rọi ra hai bóng người rơi xuống, có mỹ cảm kỳ lạ mà tuyệt vọng, tựa như hai con chim Garuda* tắm lửa vẽ ra một đường cong trên không trung làm người ta không thể chuyển mắt.

**chim Garuda: còn gọi là chim cánh vàng, theo truyền thuyết là một loại chim thần, vật cưỡi của thần Visnu.*

Đường Mật bị một tay anh ôm chặt vòng eo, cơ thể nhanh chóng lao xuống phía dưới, vô số mảnh vụn thủy tinh cùng kim loại bay vút qua hai bên mặt cô, hơi nóng của vụ nổ làm phồng phần lưng, nhưng cô lại không cảm thấy sợ hãi, không biết là do tác dụng của thuốc kích thích trong cơ thể hay do cánh tay cường tráng có lực của anh đã mang đến cảm giác an toàn không lý do, cô có loại ảo giác như đang tự do bay lượn trên không trung.

Mất thấy càng lúc càng gần bãi cỏ trên mặt đất, Đường Mật đột nhiên có ý nghĩ muốn nhắm mắt ngủ, nhưng bên hông truyền đến sức kéo rất mạnh, bỗng dung mở mắt, nhìn thấy Arthur đã một tay kéo lấy sợi cước bạc mềm dẻo, mà đầu còn lại của cước bạc nối với một kim loại hình tròn hít vào tường ngoài của tòa nhà, cơ thể bọn họ phải nhờ vào đường dây này treo lơ lửng giữa tầng ba và mặt đất.

"Ôm chặt tôi, chúng ta cần phải nhảy xuống."

Giọng nói của Arthur còn đang vang bên tai, thế mà chỉ một giây sau, bọn họ đã nhanh chóng rơi xuống.

Trời sao trên cao nguyên vẫn mê người như trước, thế nhưng bãi cỏ dưới bầu trời sao ấy đã hoàn toàn hóa thành địa ngục. Đèn pha bật sáng trên nóc nhà, chớp lên phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu rọi mọi thứ trong bóng tối không sót lại gì, còi báo động "hú hú" vang dội cả không trung, tiếng người nhón nhào hỗn loạn giống như tiếng gào thét cuối cùng của ngày tận thế vậy. Đám lính cảnh vệ cầm súng sục sạo khắp nơi, giống như hàng loạt con chó săn bị cởi dây thừng buộc cổ, đang nhe răng thở hổn hển chạy như điên, mà con mồi chỉ có hai người - Đường Mật và Arthur.

Đội trưởng bảo an cung điện đứng trên lầu cao, giờ ông nhòm nhìn chăm chú bãi cỏ bên dưới, mồ hôi lạnh không ngừng chảy từ trán xuống. Tù trưởng Emile bị ám sát bỏ mình, tờ văn kiện cơ mật cũng bị trộm đi, mà tất cả những chuyện này đều xảy ra trước mắt hắn, nếu như còn để hung thủ chạy thoát, hắn sẽ là vật tốt nhất chôn theo Emile, thế lực khắp nơi tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn. Nhưng bên dưới ngoại trừ bóng dáng hỗn loạn của binh lính thì căn bản không nhìn thấy hai người kia. Chết tiệt, bọn họ rốt cuộc trốn đi đâu rồi?

"Nhất định phải bắt lấy bọn họ, bất kể sống hay chết! Nếu không, tôi giết hết các người!" Đội trưởng bảo an rống vào bộ đàm, tròng mắt tức giận tròn to vương đầy tơ máu, gò má run rẩy cùng giọng nói khô khốc làm cho hắn thoát trông như con sói sắp chết, đứng trong màn đêm phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Mà lúc này, Arthur và Đường Mật đang trốn phía dưới bụng một pho tượng điêu khắc hình quái thú ở mái hiên lầu hai, cái bóng của tượng điêu khắc khổng lồ chắn đi ánh sáng đèn pha cùng tầm mắt của mọi người. Nhưng chỗ "ẩn núp" này chỉ là tạm thời, không bao lâu nữa vẫn sẽ bị đám lính cảnh vệ phát hiện, Arthur nhíu mày, vừa định rút

hai khẩu súng tự động M12S từ trong túi phía sau ra thì bị Đường Mật giữ cánh tay lại. Anh quay đầu, nhìn thấy Đường Mật chỉ chỉ một cống thoát nước dưới đất. Anh lập tức hiểu ý, cô đang ám chỉ bọn họ có thể từ cống thoát nước đi xuống, sau đó men theo đường thoát nước dưới đất rời khỏi đây.

Biện pháp cực kỳ thông minh, vừa có thể thâm lặng rời khỏi cung điện, vừa có thể tránh được giao chiến trực diện với đám bảo vệ, dù sao bọn họ chỉ có hai người, bất luận là chiến thuật đột phá cường chế nào cũng khó có phần thắng. "Cô ta giống như một bùa chú." Arthur chợt nhớ tới câu nói kia của Y Tắc. Đúng vậy, Đường Mật quả thực như một bùa chú mê hoặc anh, bởi vì ở cô luôn có điều gì đó làm anh ngạc nhiên vui vẻ cùng mê muội, làm cho anh kìm lòng không đành mà sa vào trong đó.

Arthur nhìn Đường Mật cong đôi môi lên, sau đó kéo cô linh hoạt khẽ lật sang một bên, liền nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, lặng yên không một tiếng động. Ngay vào lúc Arthur chống được vào tường đường cống thoát nước rồi nhanh chóng đẩy kín nắp cống, đèn pha cũng vừa vặn rơi đến bụi cây trước miệng cống, chiếu ra một mảng ánh sáng lớn, phiến lá nhỏ của bụi cây dưới ánh sáng ấy cũng hơi lay động.

Mấy tiếng đồng hồ sau, Đường Mật thở hắt hắt bỏ lên bờ sông. Trời đã mờ sáng, một vầng trăng lưỡi liềm vàng nhạt vẫn nhẹ nhàng lơ lửng ở phía tây chân trời, hòa nhã nhìn chằm chằm bờ sông yên tĩnh mà không muốn lặn.

"Em ổn chứ?" Arthur bên cạnh nâng cô từ mặt đất lên,

"Vẫn ổn, so với lần trước vì trốn anh mà chạy vào trong rừng rậm thì khá hơn nhiều." Đường Mật mượn sức của anh đứng lên, gạt tóc dính vào gò má ra nhìn anh, lời của cô là thành thật, nhưng trên mặt cũng không có vẻ gì không vui, chỉ có sự mệt mỏi sau khi vận động kịch liệt cùng một chút vui mừng sau khi trốn thoát được.

"Thật ra lần trước em căn bản không cần trốn, tôi vốn cũng không muốn giết em." Anh giúp cô vắt khô vạt áo ướt sũng, đỡ thắt lưng cô đi về phía rừng rậm phía trước.

"Trước đó anh... thật sự rất đáng giận, có điều, cảm ơn anh đã cứu tôi. Nhưng mà vì sao anh còn trở lại? Các anh... các anh không phải đã lấy được hợp đồng giao dịch vũ khí rồi sao?" Đường Mật tựa vào bờ vai Arthur thở, đầu vẫn còn choáng váng, chân mềm nhũn, cảm giác cũng không khác lúc bị cảm nặng là mấy. Bọn họ ở trong đường cống thoát nước hôi hám chạy hơn 4 tiếng đồng hồ, bị vết thương trên trán, năng lượng cơ thể cũng tiêu hao nhiều cộng thêm ảnh hưởng của thuốc nói thật bị tiêm vào trước đó nên lúc này Đường Mật cảm thấy cả người gần như mệt lả.

"Cố cầm cự đi, chúng ta nhất định phải đi vào sâu trong rừng trước khi mặt trời mọc mới có thể hoàn toàn thoát khỏi truy lùng của bọn chúng. Tôi nhận được tín hiệu phát ra trên mặt nhẫn của em, biết em đã rơi vào tay Emile, cho nên liền theo vị trí của tín hiệu

tim được em." Tầm mắt của Arthur rơi vào vết thương rất nhỏ ở mép tóc của cô, trong lòng quặn đau dữ dội cùng với nỗi sợ hãi. Vào khi nhìn thấy cô mặt mũi đầy máu từa trên ghề thăm vắn, nhưng đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Emile, lộ ra ánh sáng không biết sợ mà đôt người, tim anh thật giống như bị móc ra, rét lạnh cùng sợ run từ dưới đáy lòng dâng lên từng đợt, nhưng lại có một loại nhiệt độ khác gần như điên cuồng cũng đang sôi trào trong máu. Trong đầu anh chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là giết Emile.

May mắn, cô hiện tại rốt cục đã bình yên vô sự trở lại bên cạnh anh, dựa vào bờ vai anh, tựa sát cánh tay anh, trong lòng cảm thấy tốt đẹp mà ấm cúng, giống như vô số lần trong tưởng tượng của anh. Arthur ôm chặt phần eo Đường Mật, bước chân nhanh hơn, nhất định phải mau chóng tìm được nơi thích hợp cho cô nghỉ ngơi, thể lực của cô sắp tiêu hao hết rồi.

Chương 30: Nói thật

Trong rừng rậm tối om, giơ tay không thấy được năm ngón, không nhìn rõ đường ở nơi nào, thậm chí ngay cả dưới chân có đá hay không cũng rất khó phân biệt, thế nhưng dưới sự hướng dẫn của Arthur, Đường Mật đi cũng không quá gian nan. Một tay anh dìu cô, tay kia dùng dao găm phác nhánh cây cùng cỏ tranh chắn phía trước, động tác nhanh chóng mà chuẩn xác, không hề tổn hao một chút sức lực dư thừa nào, bước chân trong mạnh mẽ mang theo nhịp điệu linh hoạt nào đó, dễ nhận thấy là đã từng được huấn luyện nghiêm ngặt về hành quân dã ngoại.

Trong bóng tối, Đường Mật được Arthur dìu, nhiệt độ cơ thể anh xuyên thấu qua cơ bắp rắn chắc vây quanh cô, cộng thêm tiếng hít thở trầm ổn, làm cho thần kinh liên tục căng thẳng trong đêm nay của cô được thả lỏng, tất cả máu tanh cùng khủng hoảng xảy ra mấy tiếng đồng hồ trước thoáng như đã trôi qua mấy kiếp, hiện tại chỉ còn rừng cây tĩnh lặng cùng anh đứng mảnh đang ở bên cạnh, làm người ta cảm thấy vô cùng an tâm. "Tin tưởng tôi" đây là lời anh từng nói, mặc dù cô từng một lần hoài nghi, nhưng bây giờ cô đã không tìm được lý do nào hoài nghi một người đàn ông bất chấp cả nguy hiểm tính mạng để đến cứu mình nữa.

Anh ấy nhất định sẽ dẫn mình ra khỏi khu rừng, ra khỏi màn sương mù không lồ trên đỉnh đầu kia, cô bắt đầu tin tưởng như vậy.

Cuối cùng mặt trời cũng ló ra từ sau tầng mây, ấm áp và sáng sủa một lần nữa trở lại với khu rừng, gió sớm phất qua con suối trong veo lấp lánh, tiếng kêu khoan khoái của các động vật vang vọng trong rừng, cảm tạ vì sinh mạng nhỏ bé của mình lại đón được ánh mặt trời thêm một ngày trong giới tự nhiên tàn khốc.

Mấy chú khỉ mũi trắng đuôi dài đang chuẩn bị ra ngoài kiếm ăn lạng lẽ nhô đầu ra từ giữa cành lá, tò mò đánh giá hai "kẻ xâm lăng" xa lạ bên dòng suối nhỏ, bọn họ đang

ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi, xem ra dường như cũng không định xâm phạm lãnh địa của chúng, cũng không có dáng vẻ muốn phát động tấn công. Sau khi Hầu Vương xác nhận hai sinh vật to lớn kia không có uy hiếp nào rồi liền dẫn theo thuộc hạ của nó tiếp tục hành trình kiếm ăn hôm nay.

Arthur ngồi bên cạnh dòng suối nhỏ, dùng vải đã thấm ướt cẩn thận lau vết thương trên trán Đường Mật, sau đó nhai nát thảo dược có thể cầm máu tan bầm đắp lên trên vết thương của cô. "Đau không?" Anh cẩn thận chú ý nét mặt cô.

"Ừm, có chút, nhưng mà không sao." Đường Mật hơi híp mắt, chớp mũi khẽ nhăn lại, bộ dạng không hề đề phòng hết như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

"Yên tâm đi, miệng vết thương không lớn, sẽ không để lại sẹo. Bất quá cho dù để lại cũng không sao cả, nếu như khuôn mặt em xấu đi tôi sẽ cưới em." Arthur rất ít khi thấy được vẻ mặt ngây thơ như vậy của cô, liền không nhịn được nhếch khóe môi cười nói. Giọng điệu là đùa, nhưng ánh mắt lại là nghiêm túc.

"Không cần, bây giờ công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ rất phát triển, một vết sẹo nhỏ như thế căn bản chả là gì." Đường Mật không chút để ý nhún vai, bởi vì híp mắt nên cô không nhìn thấy sự nóng bỏng cùng chân thành trong mắt anh.

"Chẳng lẽ gả cho tôi không được sao?" Arthur đem vải cột quanh trán cô, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng, giống như đang nói giỡn, thế nhưng ánh mắt lại như hai tia xạ chiếu trên mặt cô, dường như muốn xuyên qua thân thể mảnh khảnh kia mà dò xét linh hồn bên trong.

"Không biết. Nhưng mà, nếu như anh muốn kết hôn với tôi, anh phải cưới Lý Kỳ trước." Đường Mật đáp rất tự nhiên, bởi vì cô nhớ tới đoạn đối thoại với Lý Kỳ ở trên máy bay kia, sau đó đột nhiên ý thức được mình đã hơn một tháng không gặp tên ấy. Không biết anh ta đang làm gì? Phỏng chừng là đang nằm trên bờ cát cùng người đẹp tóc vàng nào đó triền miên đến chết rồi.

"Vì sao tôi phải cưới người đàn ông kia?" Arthur nhíu mày.

"Bởi vì tôi đã đáp ứng anh ta, nếu như tôi lập gia đình, chồng của tôi cũng phải cưới cả anh ta, như vậy anh ta sẽ không sợ thất nghiệp." Đường Mật nhắm mắt lại nở nụ cười, trong đầu hiện ra nụ cười bất cần đời của Lý Kỳ, dưới ánh mắt của người khác thì có lẽ là hơi lỗ mãng, nhưng cô lại cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết thẳng thắn.

"Hắn ta yêu em?" Giọng Arthur trầm xuống, đuôi lông mày từ từ nhướng lên.

"Ừ!" Đường Mật gần như là nói không suy nghĩ, tốc độ nhanh đến ngay chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Vậy em cũng yêu hấn ta sao?" Khóe miệng Arthur không tự chủ cứng lại, cho dù ánh mặt trời trên đỉnh đầu nóng rực như vậy, nhưng lạnh giá trong mắt anh lại làm cho người ta cảm thấy lỗ chân lông se khít lại chỉ trong nháy mắt.

"Đúng vậy." Đường Mật đột nhiên cảm giác được có điểm không bình thường, cô nói chính là lời thật, cũng không có gì phải che giấu, nhưng đó lại không phải câu trả lời cô trải qua suy nghĩ, tựa như đầu lưỡi đột nhiên tự có ý thức, không hề bị bộ não điều khiển.

"Các người là tình nhân?", Arthur ép hỏi gắt gao.

"Không, chúng tôi là thân nhân... trời ạ, anh đừng hỏi tiếp nữa!" Đường Mật cuống quýt mở mắt ra, quát to với Arthur, cô không có cách nào không chế đầu lưỡi của mình, chỉ có thể hi vọng không chế được đầu lưỡi của anh, đừng ép hỏi thêm nữa.

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của cô, Arthur quả nhiên không lên tiếng nữa, mà là như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm khuôn mặt cô. Đột nhiên, anh như là ngộ ra được điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt mà hiểu rõ, đôi mắt xanh lục sáng trong dưới ánh mặt trời giống như một chiếc gương có ma pháp, như là muốn chiếu rọi trần trụi góc sâu kín nhất đáy lòng cô dưới ánh mặt trời, không chừa một con đường sống, cô nhìn mà kinh hãi từng hồi.

"Vậy... em có yêu tôi không?" Arthur mỉm cười, nhẹ nhàng nói ra một câu.

"Yêu...", Đường Mật gần như muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, đó không phải lời cô muốn nói, nhưng giọng nói ấy đã thay thế ý chí của cô rồi, ngay cả chính cô cũng còn chưa rõ lắm là có hay không, nhưng giọng nói kia đã trả lời như vậy, mà cô chỉ có thể ngây ngốc ở bên cạnh gương mặt nhìn!

"Shit! Hiệu lực của thuốc nói thật vẫn chưa hết sao?!" Đường Mật hung hăng mắng.

"Anh nên cảm tạ thuốc nói thật kia, nếu như không nhờ nó, anh vĩnh viễn cũng không nghe được câu nói thật trong lòng em này." Arthur sung sướng nở nụ cười, nụ cười kia rực rỡ chói mắt mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, xinh đẹp tựa như hồ nước trong suốt sâu rộng trên núi tuyết Kilimanjaro, làm cho người ta kim lòng không đành mà muốn dần thân vào trôi theo dòng chảy, mặc dù giờ phút này cô rất có xúc động vùng nắm đấm.

"Có ai đã từng nói qua anh rất hèn hạ chưa?" Nhìn khuôn mặt tươi cười khi âm mưu thực hiện được của anh, Đường Mật quyết đoán vùng nắm đấm.

"Ha ha, em yêu, anh sẽ xem câu này của em là lời ca ngợi hay nhất trên thế giới." Arthur nắm cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo một cái rồi ôm cô ngã người xuống.

"Anh yêu em. Đừng chạy trốn nữa, có được không?" Arthur vuốt gò má nhẵn mịn của Đường Mật, áp lên trán cô dịu dàng nói.

Đường Mật nâng lông mi, ánh mắt của anh chỉ đang cách vài cm, thành khẩn mà nhiệt liệt nhìn cô, loại tình cảm mãnh liệt nhưng ầm ập từng chút xâm lấn vào mắt cô, sau đó dịu dàng nuốt gọn lấy cô. Lần đầu tiên cô không còn cảm giác muốn giãy giụa của ngày trước nữa, mà là từ từ sa vào trong đó, tùy ý nó bao vây mình.

Môi của anh áp xuống, nhẹ nhàng mơn man cánh môi cô, lại chậm rãi áp chặt khề cắn. Hơi thở nam tính gợi cảm trên người cướp lấy hô hấp của cô, đầu lưỡi nóng bỏng đang từng chút một dẫn dụ hàm răng cô. Cô hơi hé miệng, ôm cổ anh, buông thả cho mình và anh dây dưa, trong tim bùng lên hoa lửa mê ly mà đẹp đẽ, cho đến khi máu toàn thân nóng lên, sau đó rơi vào trong vòng xoáy mê ly.

Mặt trời đã gần lên đến giữa đỉnh đầu, mấy chú khỉ con ngồi trên ngọn cây chờ Hầu Vương trở về đói quá không chịu nổi đã kéo một chùm lá cây xuống, nhai được vài cái liền phun ra, nhìn xuống hai người dưới tàng cây làm mặt quỷ, sau đó chui vào trong đám lá rậm rạp biến mất không thấy đâu nữa.

Hai ngày sau, trong khu rừng ven biên giới nước Z.

Đường Mật tỉnh lại trong tiếng chim hót véo von, cái quạt gỗ trên trần nhà chuyển động không nhanh không chậm, màn lụa màu trắng bay phồng lên giống như cánh bướm đang giương, tia nắng ban mai từ cửa sổ gỗ rơi vào, chiếu đến thánh giá màu nâu sẫm trên vách tường, lan ra một ánh sáng an tường mà yên tĩnh. Cô kéo chăn mỏng trên người ra, ngồi dậy, nhìn khung cảnh xa lạ chung quanh mới ý thức được mình đang ở trong nhà cha xứ Rebmann. Vì trốn tránh đuổi bắt, cô và Arthur đi trong rừng một ngày một đêm, mãi tới đêm khuya hôm qua mới đi đến một giáo đường nhỏ khiêm cứ điểm tạm thời của hội Chữ Thập Đỏ quốc tế ở ven rừng, mà người phụ trách cứ điểm là cha xứ Rebmann đã hào phóng cho bọn họ tá túc.

Đường Mật rửa mặt xong, thay một chiếc áo T-shirt kiểu nam rộng thùng thình và quần soóc, bộ trang phục sang trọng nhưng mỏng manh cô mặc trước đó sớm đã bị chà xát đến rách mướp trong rừng, trong giáo đường không có phái nữ, cha xứ Rebmann đành phải lấy quần áo ông thường mặc khi còn trẻ cho cô mượn. Mặc dù quần áo rất rộng, vải vóc cũng đã bị tẩy đến trắng bệch, nhưng Đường Mật lại cảm thấy vô cùng thoải mái, cô cho tới bây giờ đều không chú trọng quần áo, chỉ cần sạch sẽ thoải mái có thể đi lại thuận tiện là được. Làm một nhà nhiếp ảnh, cô cho rằng đầu óc quan trọng hơn so với bề ngoài.

Cô buộc tóc lại, xắn ống tay áo và ống quần hơi dài lên, sau đó đi ra ngoài phòng. Thời tiết bên ngoài nắng ráo, trên bầu trời màu lam tím lơ lửng vài đám mây mềm mại mà biến hóa liên tục, rơi xuống bóng sáng như dòng nước chảy cho dãy núi màu xanh

nhặt phía xa xa, hoa bách hợp rất to nở rộ trên cỏ, trong nhà kính trồng hoa đầy ắp không ngừng tỏa ra mùi hương cay nồng mà dồi dào, ở bên bờ suối dưới tàng cây kim tước, Arthur đang dạy vài đứa bé trai câu cá.

"Câu cá ở dòng suối nhỏ tốt nhất em nên dùng cần dài, vậy mới có thể rời xa bờ, không để cho cá nhìn thấy bóng của em. Chúng nó cực kỳ giao hoạt, giống như thỏ hoang trên thảo nguyên vậy. Nào, em thử một lần đi!" Arthur đưa cần câu cho đứa bé nhỏ tuổi nhất trong số đó rồi cúi người xuống, cầm hai tay nó giật mạnh cần câu, một con cá đang giẫy trên mặt nước dưới sợi cước bạc.

Bọn nhỏ cất lên tiếng hoan hô nhảy nhót, vây quanh Arthur nhảy lên nhảy xuống cười to, ánh mắt ngưỡng mộ cùng sùng bái kia thật giống như anh chính là một anh hùng có thể cứu vớt thế giới, dù rằng anh chẳng qua là câu được một con cá. Arthur cười bẽ mặt đứa bé trong số đó đặt trên bả vai mình, ánh mặt trời viên quanh khuôn mặt tuần tú cùng bả vai dày rộng của anh, trong tươi cười lộ ra một vẻ hồn nhiên cùng vui sướng như dòng suối lóe ra ánh vàng, cũng sáng ngời ánh vào trong mắt Đường Mật, làm cho tim cô đập "thình thịch" chốc lát nhanh hơn, máu tuần hoàn gia tốc, trên mặt ửng lên một mảng đỏ đỏ nóng nóng.

"Thời tiết nóng quá." Đường Mật nhìn sang một bên giải thích cho khuôn mặt đỏ ửng của mình, nhưng trái tim càng không ngừng lay động, lay động ra nụ cười anh tuấn mà tinh khiết kia. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười không chút che giấu nào như thế, cũng là lần đầu tiên cô có loại động lòng không thể kiềm chế giống như cô gái nhỏ mới biết yêu vậy.

Chương 31: Bữa sáng

"Cô Đường." Bên cạnh truyền đến giọng nói non nớt phá vỡ sự xấu hổ của Đường Mật. Cô vội vàng phục hồi tinh thần, quay đầu lại nhìn thì thấy một thiếu niên da đen người tộc Bushmen đang cầm chiếc máy chụp ảnh lấy ngay dè dặt nhìn mình.

Thiếu niên tên là Jarno, cậu ta là học trò của cha xứ Rebmann, bình thường cha xứ ngoài việc truyền giáo còn kiêm thêm một nhiệm vụ là làm thầy giáo cho những đứa trẻ tộc Bushmen ở gần đó, dạy học miễn phí cho những đứa trẻ không đủ tiền để đóng học phí ở các trường trong thành phố. Hôm nay cha xứ Rebmann phải ra ngoài làm việc vì thế bọn trẻ được nghỉ một ngày nên chúng đều đang chơi đùa trong giáo đường.

"Jarno, có chuyện gì sao?" Đường Mật nhìn thiếu niên ngượng ngùng trước mắt cười nói.

"Việc này... cha xứ nói cho em biết chị là nhà nhiếp ảnh. Cha em vào thành phố làm thuê, đã hơn một năm chưa về nhà, em muốn chụp một tấm ảnh gửi cho ông." Mật

Jarno hơi đỏ, cậu không quen nói chuyện với phái nữ xa lạ, đặc biệt là cô gái trẻ tuổi lại xinh đẹp như Đường Mật.

"Được thôi, em muốn chụp tấm ảnh như thế nào? Hoặc là nói, em muốn cha em nhìn thấy dáng vẻ gì của em?" Đường Mật nhận lấy máy chụp ảnh trong tay cậu ta, nhìn vào mắt cậu ta hỏi.

"Em muốn ông nhìn thấy dáng vẻ trưởng thành của em, để ông tin tưởng em có thể chăm sóc tốt cho mẹ và các em, không lâu nữa là có thể chăm sóc cho cả gia đình như ông vậy." Thiếu niên ngẩng khuôn mặt non nớt lên, đôi mắt trong suốt lộ ra một vẻ trưởng thành sớm mà kiên cường.

"Được!" Đường Mật vừa nói vừa thật nhanh ấn cửa chớp, cô hiểu tình cảm và lòng tin mà Jarno muốn truyền đạt cho cha, nhưng cậu thiếu niên nhỏ tuổi này lại không hề biết ánh mắt của mình giờ phút này thu hút người khác đến nhường nào, tựa như ngôi sao trong đêm tối, có một loại sức hút có thể chọc thủng tối tăm vươn đến ánh sáng, loại sức hút này mang tên hi vọng.

Đường Mật kéo ảnh ra khỏi máy, sau đó vung vãi cái trong không khí, chờ sau khi ảnh khô hoàn toàn thuốc rửa mới đưa cho Jarno: "Nhìn xem, đây là dáng vẻ trưởng thành của em."

Jarno kinh ngạc nhìn mình trong tấm ảnh, ảnh chỉ có nửa người, nhà gỗ sau lưng bị ánh sáng ở hai bên rọi thành một màu nâu nhu hòa, khuôn mặt đen cùng quần áo tối màu của cậu gần như hòa làm một nhưng riêng đôi mắt đen trắng rõ ràng lại giống như viên kim cương rơi vào bụi bặm, trong bao la mờ mịt nó vẫn mang một vẻ kiên định sáng lấp lánh, mang theo cả ước mơ đối với cuộc sống hiện tại và tương lai mà nhìn ra thế giới bên ngoài tấm ảnh, còn người bên ngoài tấm ảnh xuyên thấu qua không gian được che bởi hàng lông mi của cậu cũng có thể nhìn thấy một thế giới nho nhỏ khác.

"Cảm... cảm ơn ạ!" Jarno cầm lấy tấm ảnh, khom người thật mạnh chào Đường Mật, sau đó xoay người chạy như bay, không muốn để cô nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt mình.

"Đại nhiếp ảnh gia, có thể chụp cho anh một tấm luôn không?" Giọng nói trêu chọc của Arthur thổi vào trong tai, một đôi cánh tay mạnh mẽ đồng thời cũng vòng tại hông cô.

Cô nghịch ngợm cong môi lên, cố ý lạnh lùng nói: "Không, tránh cho đến lúc đó em lại bị người ta dùng Barrett chỉ vào đầu."

Arthur vui chớp mũi vào gáy Đường Mật, hít sâu lấy hương thơm trên người cô, mỉm cười nói: "Nếu em đã nói thế thì thôi vậy." Nói xong anh đoạt lấy máy chụp ảnh trong tay cô, kéo mặt của cô vào bờ vai mình, sau đó quyết đoán ấn cửa chớp.

"Răng rắc" một tiếng, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của hai người liền được lưu lại trong cuộn phim nho nhỏ. Một cái ấn chụp tiện tay như vậy, chẳng qua chỉ là lưu lại một khoảnh khắc bình thường trong cuộc sống hằng ngày, thế nhưng khi đó bọn họ không hề biết tấm ảnh này ở vào những năm tháng dài đằng đẳng sau này của mỗi người sẽ có ý nghĩa nhiều đến thế nào.

"Bữa sáng em muốn ăn gì?" Arthur đứng sau tủ bếp trong bếp hỏi.

"Tùy anh, chỉ cần không phải các loại thịt là được." Đường Mật lười biếng nằm bò trên bàn ăn, có chút hào hứng nhìn người đàn ông đang cầm chảo kia. Trước đó, cô chưa bao giờ tưởng tượng ra có một ngày anh sẽ bỏ súng lục, đeo tạp dề, nhìn xoong nồi lộ ra vẻ mặt phiền muộn, giống như một bà chủ nhà ai oán, nghĩ tới đây, môi của cô không kiềm được mà nhếch lên.

"Chủ nghĩa ăn chay là một lựa chọn không tồi, nhưng em quá gầy, phải bổ sung protein để tăng cường thể lực. Đêm nay chúng ta còn phải đột phá trạm kiểm soát biên cảnh để đi đến Kenya, em không thể ngất xỉu ở giữa đường được. Em xem, trứng gà chiên cuộn nấm và bánh mì sữa thì thế nào?", Arthur nhướn mày hỏi.

"Không thành vấn đề." Đường Mật chống cằm, nhìn chằm chằm bóng lưng anh. Cơ thể cao lớn thon dài được bao quanh bởi áo sơ mi trắng quần jean đơn giản, đường cong hoàn mỹ giống như một bức tượng người Michelangelo* khắc ra, tạp dề thắt ở hông, tóc dài màu vàng khê bay trong gió nhẹ, cánh tay thon dài cầm chảo khéo léo hất lên, trứng gà trên không trung lượn một đường vòng cung xinh đẹp rồi lại lần nữa rơi xuống chảo, "xèo" một tiếng bốc lên một làn khói nhẹ.

** Michelangelo: là một nhà điêu khắc nổi tiếng, ngoài ra ông còn là họa sĩ, kiến trúc sư, nhà thơ, và kỹ sư vào thời kỳ Phục hưng Ý.*

Đường Mật đột nhiên cảm thấy trong mũi nóng lên, hai má thì nóng đến bốc hơi hệt như trứng gà trong chảo. "Trời nóng thật đấy.", cô lại một lần nữa giải thích cho sự thất thố của mình, sau đó dời tầm mắt cố ý hỏi: "Trước kia anh thường nấu cơm một mình sao?"

"Không, trước kia anh trai anh thường nấu cơm cho anh ăn, anh nhìn thấy nhiều tự nhiên cũng học được chút tài nấu nướng." Arthur nhanh chóng xắt nấm, dùng dao tinh chuẩn xắt từng miếng nấm thành những miếng độ lớn bằng nhau, chỉnh tề hệt như từ máy laser cắt kim loại ra vậy.

"Vậy, cha mẹ anh đâu?"

"Đã qua đời từ năm anh 13 tuổi rồi, trên thực tế anh là do anh trai anh nuôi lớn. Cha mẹ để lại cho bọn anh một tài sản khổng lồ, nhưng cũng để lại một nhóm kẻ thù không hề ít. Mặc dù trong nhà có rất nhiều đầu bếp, nhưng anh trai anh vẫn khẳng khái tự mình làm cơm cho anh ăn, chính là để phòng ngừa có người bỏ thuốc độc." Mặc dù đang nói đến chuyện bỏ thuốc độc, nhưng giọng điệu Arthur lại nhẹ nhàng giống như đang thảo luận uống cà phê có nên bỏ đường hay không vậy.

Đường Mật khẽ trợn to hai mắt, cô không ngờ rằng anh lại có một đoạn quá khứ như thế. "Vậy vì sao anh lại gia nhập Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu?" Cô không nên được mà hỏi, theo lẽ thường gia cảnh anh rất tốt, lại có anh trai yêu thương mình, hẳn là không cần phải làm công việc đặc công có tính nguy hiểm cao như vậy.

"Vì sinh tồn. Lúc ấy người muốn giết hai anh em anh nhiều lắm, anh trai anh liền đưa anh đến Học viện quân sự của nước H, theo lời của anh ấy nói thì là 'thay vì luôn cầm súng bảo vệ em, chẳng bằng để em học được cách cầm súng tự bảo vệ mình.' Sau khi tốt nghiệp không lâu anh đã vào Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu, cho tới bây giờ." Trong lúc nói chuyện thì Arthur cũng chuẩn bị xong bữa sáng của hai người, đem một đĩa to trứng gà chiên cuộn nấm thơm lừng nóng hổi đang bốc hơi đặt trước mặt cô.

Đường Mật xiên một miếng cho vào miệng, trứng gà thơm mềm bao lấy nấm tươi non, hơn nữa một chút sốt cà đã hòa quyện hương vị hai loại nguyên liệu vào nhau, ừm, tay nghề của anh ấy và bà Ronado cũng ngang ngửa. Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đang rũ mắt chậm chậm uống cà phê, nhìn không rõ thần sắc trong mắt, nhưng một cảm giác lạnh lùng xa cách đang dần dần toát ra từ người anh, ánh mặt trời chiếu vào chén sứ trắng, ánh ra vẻ sáng bóng lạnh lùng giống như trên mặt anh vậy. Cô biết rõ khi một người rơi vào hồi ức không vui sẽ có vẻ mặt như thế, tuổi thơ của anh không nghi ngờ là rất gian khổ, thậm chí là tàn khốc, có lẽ cô không nên đường đột hỏi về quá khứ của anh, trong lòng mỗi người đều có góc khuất không muốn người khác chạm đến.

"Xin lỗi, em...", cô để nĩa xuống, không biết nên nói thế nào để có thể cứu vãn sự tắc nghẽn lúc này.

"Đừng lo lắng, em yêu. Anh không yếu đuối như vậy đâu, em căn bản không cần phải nói xin lỗi. Anh cũng không định giấu diếm em về quá khứ của anh, anh thật sự là họ Solomon, Schumann. Solomon là anh trai của anh." Arthur nở nụ cười, nắm tay Đường Mật, bình tĩnh nhìn vào mắt cô.

Lần này Đường Mật hoàn toàn kinh ngạc, cái tên Schumann.Solomon này tuyệt đối không hề xa lạ, mặc dù không giống như phần đông những nhà tài phiệt lớn thường xuyên xuất hiện trên TV hoặc tạp chí, nhưng anh ta chính là người đứng đầu tập đoàn vận tải đường thủy lớn nhất Tây Âu, cũng là một trong những thành viên chủ chốt thanh danh

hiền hách của gia tộc Solomon. Arthur lại là em trai của anh ta, trong lúc nhất thời cô không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể làm bầm hỏi: "VẬY, vì sao anh còn phải ở trong Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu?"

"Vào khi anh tốt nghiệp Học viện quân sự, cũng là lúc anh trai anh tiêu diệt sạch sẽ tất cả kẻ thù, anh ấy muốn anh trở về cùng anh ấy kinh doanh sự nghiệp của gia tộc, nhưng anh lại bất ngờ biết được thật ra mình vốn không phải là con ruột của cha, anh chỉ là kết quả yêu đương vụng trộm của mẹ và người đàn ông khác, hay nói đúng hơn là trên người anh căn bản không hề có dòng máu của gia tộc Solomon. Anh trai anh đã sớm biết điều này, nhưng anh ấy chưa bao giờ nhắc tới, chỉ luôn nói với anh rằng anh là người thân nhất của anh ấy trên thế giới này." Giọng điệu Arthur vẫn nhẹ nhàng như trước, thậm chí mặt còn mỉm cười nhấp một hớp cà phê, nhưng cặp mắt xinh đẹp kia lại giống như bị lấy hết thủy tinh thể, trong tinh thể mong manh trống rỗng, giống như chỉ có như vậy mới có thể ngăn cách với khổ sở tràn đầy trong miệng.

Trên thế giới có hai loại người, một loại vào lúc thống khổ sẽ không có cách nào che giấu cảm xúc của mình, loại này chiếm đa số; còn một loại khác vào lúc thống khổ trái lại có thể không chế phản ứng của mình rất tốt, loại này chỉ chiếm thiểu số, Arthur không nghi ngờ gì là loại thứ hai. Nhưng, như vậy cũng không chứng tỏ anh ấy sẽ không cảm thấy thống khổ, cho dù ở đại đa số thời điểm anh ấy khiến cho người ta có cảm giác anh ấy giống như một cỗ máy lạnh lùng mà chuẩn xác đi chăng nữa.

Chương 32: Nguyện vọng

Đường Mật thầm thở dài một hơi, đứng lên, ôm bờ vai rộng của anh, áp má vào má anh nói: "Nhưng bất luận thế nào, anh trai anh vẫn yêu thương anh, mà anh cũng yêu thương anh ấy không phải sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa bây giờ anh còn có em." Arthur đưa tay vuốt mái tóc Đường Mật, sau đó nắm bả vai cô kéo nhẹ, đặt cô lên đầu gối mình. "Em là món quà quý giá nhất mà Thượng Đế đã ban cho anh, mặc dù trước kia anh có thường xuyên nguyên rủa ông ta đi nữa." Anh cười dùng ngón tay vuốt ve cằm cô, rồi lại di chuyển lên trên sờ cánh môi màu hoa tường vi kia, vài sợi tóc phát qua đuôi lông mày anh, màu xanh lục sẫm trong mắt đậm tới mức tựa như biển Aegean dưới trời đêm, dâng lên sóng lớn màu vàng kim đánh tới cô.

Đường Mật bị anh ôm ở trên đùi, đốt ngón tay anh lướt qua đôi môi cô, làn da hơi thô ráp kích thích thần kinh nhạy cảm, tạo nên một dòng điện nóng mà hơi nhột. Nhưng ngay tại lúc bờ môi anh sắp kề vào cô, cô đột nhiên ngửa đầu về phía sau, tiếp đó cười giảo hoạt nói: "Em còn chưa hỏi hết."

"Em còn muốn biết điều gì nữa? Quan lớn?" Arthur nâng mắt, nở ra một nụ cười khổ cam chịu.

Người như anh đột nhiên lộ ra vẻ mặt cam chịu đã sâu sắc lấy lòng được cô, cô chớp mắt hỏi: "Anh có con chưa?"

Cười khổ trên mặt Arthur lập tức biến thành cười to sang sảng, anh lắc đầu, mang vẻ mặt yêu chiều cùng tán thưởng. Cô không hỏi thẳng anh là có bạn gái hay vợ chưa, mà lại hỏi anh có con chưa. Bởi vì có bạn gái hay vợ rồi không hẳn là đã có con, nhưng có con rồi liền chứng minh hai người về trước anh đều đã có, dù cho hiện giờ không có, nhưng trước đó nhất định đã có. Khéo léo đặt ra vấn đề, hỏi được cả quá khứ và hiện tại của anh.

Anh học theo cô cũng chớp mắt, nhưng không muốn lập tức cho cô biết đáp án, cố ý cau mày trêu chọc cô: "Nhìn anh già đến nỗi để em thấy anh đã làm cha người ta sao?"

Đường Mật rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của anh, cô buông tay ôm cổ anh ra, liếc mắt nói: "Việc này rất khó nói, không ít người mười lăm mười sáu tuổi đã làm cha, nhất là ở nơi sống thoáng như Tây Âu."

"Được rồi, vậy anh cho em biết, anh không có con, cũng không có vợ, trước kia không có, hiện tại cũng không có." Anh kéo bàn tay buông ra của cô về đặt lại lên vai mình.

"Vậy... anh chắc hẳn đã từng có bạn gái chứ?" Đường Mật còn chưa chịu từ bỏ ý định, lấy ngón tay chặn đôi môi không ngừng tiến công của anh.

"Việc đó đương nhiên rồi, nhưng đều là chuyện trước kia, chẳng lẽ em xem anh là đồng nam thuần khiết trong dàn đồng ca sao?" Anh khẽ cười ngậm lấy ngón tay thon dài của cô, sau đó từ từ mút lấy, giọng nói khàn khàn cùng mí mắt nhướng lên làm cho Đường Mật cảm thấy giống như có dòng điện mấy vạn volt đang chạy qua người, cảm giác tê dại đang truyền đi từ đầu ngón tay, từng chút chạy vào trái tim cô.

"Em chưa từng nghĩ như vậy!" Cô không ngờ anh lại đột nhiên nói ra lời "vô sỉ" ấy, hai má không khỏi bị thiêu thành một mảng đỏ ửng, nhanh nhẩu rút ngón tay bị anh ngậm ở môi về.

"Anh nghĩ, có lẽ nên cho em biết anh rốt cuộc có phải đồng nam hay không...", cuối cùng anh cũng tha cho ngón tay của cô, nhưng lại cực nhanh chặn môi cô lại, bàn tay xâm nhập vào dưới vạt áo rộng thùng thình, từ phần eo của cô chậm rãi hướng lên, sau đó nắm lấy khối mềm mại đẹp đẽ kia, ở trên đó tạo ra tia lửa càng nóng bỏng hơn.

Tim Đường Mật bỗng chốc đập mạnh, tư duy lập tức trống rỗng trong chốc lát. Đến khi phục hồi tinh thần lại liền vội vã đề chặt lấy ngón tay làm cản của anh, tránh khỏi đôi môi đang quần quýt của anh nói: "Anh đừng được voi đòi tiên, còn có hành động xấu nữa cẩn thận em lại dùng nọc độc của Maasai chích anh bây giờ."

Bờ môi Arthur khẽ cong lên, cổ tay nhẹ nhàng lật lại, liền giữ chặt bàn tay cô, còn tay kia gỡ kẹp tóc của cô ra. Mái tóc dài như suối đổ xuống, xoa trên cánh tay anh, anh khẽ cắn vành tai của cô cười nói: "Quan lớn à, vũ khí của em đã bị anh tước đoạt rồi, vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi."

Đường Mật bị anh một tay chế trụ, cảm giác như không còn sức lực để cử động cộng thêm giọng nói khàn khàn của anh trên choker gây bên tai, làm cho cô cảm thấy mình chật vật như một bại binh đã bị người ta tước đoạt áo giáp vũ khí, chỉ có thể trơ mắt chờ trận địa bị chiếm đóng khi tiếng kèn thắng lợi của quân địch vang lên.

"Xin lỗi, khuấy rây một chút." Giọng nói trong trẻo của cha xứ Rebmann từ phía sau truyền đến, hữu hiệu cản trở tiến công của Arthur, cũng thành công giải cứu được Đường Mật từ tình huống luống cuống gần như sắp vỡ vụn ra ngoài.

Đường Mật vội vàng nhảy xuống khỏi đầu gối Arthur, lúng túng đến quả thực muốn ngay lập tức đào một cái hố rồi học theo đà điều vùi đầu của mình xuống đó cho xong. Nơi này dù gì cũng là giáo đường, trước mắt cha xứ Rebmann có khuôn mặt hiền lành nhẵn bóng tựa như chúa trời chịu khổ trên thánh giá, vậy mà bọn họ lại ở dưới mắt Thượng Đế ... Tuy cô là một người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng giờ phút này vẫn không nén được nói thầm trong lòng: "Xin Chúa hãy tha thứ cho sự thiếu tôn trọng của chúng con."

Tuy nhiên, trái ngược với sự lúng túng của cô, vẻ mặt cha xứ Rebmann ngược lại tương đối bình tĩnh tự nhiên, ông hạ Thánh kinh trong tay xuống, nhìn bọn họ mỉm cười nói: "Đêm nay, hội Chữ Thập Đỏ có đoàn xe vận chuyển vật phẩm cứu viện đi Kenya, ta nghĩ hai người có thể ngồi nhờ xe để rời khỏi đây." Nói xong xoay người lặng lẽ chấp tay chữ thập trước ngực, sau đó đi ra ngoài nói chuyện với những học trò của mình.

Đường Mật càng lúng túng đến mức đầu cũng sắp cúi xuống chạm đất rồi, trong vụn phấn xâu hồ cô nghe thấy tiếng cười vô cùng khoái trá của Arthur.

Vài ngày sau, tại một trấn nhỏ của Địa Trung Hải.

Một dãy dù che nắng màu lam trắng được đặt dọc theo con phố nhỏ, trong ánh nắng mặt trời thoáng như có từng đám sữa bông bênh, hình ảnh cây anh túc đỏ tươi từ ven đường kéo dài suốt đến bệ cửa sổ trắng như tuyết của nhà dân làm cho người ta nghĩ tới làn váy nóng bỏng như lửa của vũ công flamenco[1], còn tiếng đàn vừa mãnh liệt vừa thê lương của tay ghi-ta ở đầu phố lại như nhạc đệm tuyệt vời nhất cho chúng.

[1]flamenco: là một vũ điệu.

Đường Mật lười biếng tựa vào lưng ghế quán cà phê ngoài trời, neho mắt lại hưởng thụ quang cảnh có sắc thái mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ hài hòa này, tâm trạng tựa như hương vị machiato đang lan tỏa trong tách, mang theo lơ đãng thích ý cùng lười biếng chậm rãi chuyển động trong không khí. Gió biển phát qua gò má, bên đường vài đứa trẻ đang thích thú liếm kem ly, mọi thứ đều ngọt ngào giống như đứa trẻ đang để xi rô chocolate bên môi vậy.

"Cẩn thận phơi nắng làm hư mắt bây giờ, nó là bảo bối quan trọng nhất của một nhà nhiếp ảnh đấy." Arthur kéo bả vai cô qua, giúp cô đeo kính râm.

Đường Mật mở mắt ra, tầm nhìn ngoài kính râm lập tức thành một tầng màu nâu nhạt, bốn phía tối lại, nhưng bầu trời càng trở nên xanh hơn, đóa hoa càng trở nên đẹp hơn, tựa như một bức ảnh chụp được tăng thêm hiệu ứng Lomo lọc màu vậy, còn khuôn mặt ngược chiều ánh sáng của anh chính là tiêu điểm rung động lòng người nhất trong bức ảnh đó.

"Sao anh không về nước H báo cáo nhiệm vụ mà vẫn còn ở chỗ này?" Cô tựa vào vai Arthur, ngược mắt nhìn anh, ánh sáng nhu hòa của kính râm đã làm giảm bớt nét sắc bén trên mặt anh, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn tản mà thỏa mãn, một cặp chân dài biếng nhác thay đổi bất chéo cho nhau, hoàn toàn giống một du khách bình thường đang tận hưởng kỳ nghỉ.

"Bởi vì anh đang nghỉ phép, anh đã yêu cầu cấp trên một kỳ nghỉ sau khi hoàn thành nhiệm vụ, muốn cùng với người yêu ở bên nhau." Anh nhấp một hớp bia lạnh, không nhanh không chậm nói, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt.

Đường Mật đẩy bả vai anh ra, kéo kính râm xuống, có chút tức giận trừng mắt anh: "Anh gạt em, lúc ở lãnh sự quán anh cũng không nói muốn nghỉ phép mà nói rằng tới nơi này là vì Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu sẽ phái người tới đây chờ chúng ta hội họp."

Mấy ngày trước cô và anh như hai con chuột chọt vật núp trong xe vận chuyển vật phẩm của hội Chữ Thập Đỏ, cùng một đồng lớn vật phẩm tỏa ra mùi cồn và dược phẩm có mùi đắng chòng chành đến cảnh nội Kenya. Sau khi vào đến lãnh sự quán của nước H ở Kenya, Arthur liên lạc với người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu, tiếp đó một chiếc chuyên cơ đưa bọn họ đến trấn nhỏ ven biển này. Anh nói với cô tới nơi này là để chờ người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu đến đưa cô về nước, không ngờ rằng mục đích thật sự của anh là đến để nghỉ phép.

Đường Mật mang theo buồn bực sau khi bị chọc ghẹo hất tay của anh ra, tức giận bất bình nói: "Anh không hỏi ý kiến của em một tiếng đã vẫy em ở chỗ này."

Anh thích tự ý làm chủ sắp xếp mọi thứ cho cô. Bất kể là hành trình của bọn họ, khách sạn dừng chân, nhà hàng dùng bữa, hay thậm chí là cái váy xinh đẹp cô đang mặc trên người bây giờ cũng do anh chọn, mà anh hầu như chưa từng hỏi qua ý kiến của cô thế nào, luôn mang theo tự tin tuyệt đối rằng chắc chắn cô sẽ chấp nhận. Loại tự tin quá mức này thậm chí mang theo một chút cường thế làm cho Đường Mật nhiều lần cũng muốn kháng nghị, thế nhưng hết lần này tới lần khác những thứ anh chọn lại đáng chết là rất hợp với khẩu vị của cô, lại làm cho cô không tức giận được. Cô tựa như con mèo nhỏ bị cho ăn catnip[2], một mặt muốn giãy giụa trong lòng bàn tay anh, mặt khác lại muốn hưởng thụ vuốt ve của anh.

[2]catnip: còn gọi là bạc hà mèo, là một loại thảo mộc có khả năng làm cho mèo say, an thần, thư giãn.

Arthur cười kéo tay cô về, hôn một cái lên trán cô: "Trán nhỏ này là nơi anh thích nhất, mang theo người phụ nữ mình yêu tới nơi này luôn là mong ước của anh, chẳng lẽ em không thể thỏa mãn nguyện vọng nho nhỏ này của anh sao? Ngày mai là sinh nhật anh."

Anh ngưng mắt nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm sáng ngời đến gần sánh ngang với bầu trời xanh biếc trên đỉnh đầu kia, nhiệt tình ánh ra hình bóng của cô. Mà từ sâu trong con người anh, Đường Mật nhìn thấy sự chờ mong rùng rục thậm chí còn có một tia khẩn cầu, như những sợi tơ vũng chắc quấn lấy một góc mềm yếu trong lòng cô, sau đó rậm rạp chằng chịt thắt một cái nút vô cùng khó cởi.

Chương 33: Nhấn

Anh ấy đang cầu mình cùng trải qua sinh nhật sao? Hiếm khi người đàn ông bá đạo này lại có vẻ mặt xuống nước như vậy, sự yếu thế đột ngột của anh khiến chút tức giận trước đó của Đường Mật lập tức lắng xuống, cô liếc nhìn anh nói: "Ngày mai là sinh nhật của anh thật ư?"

"Ài, vì sao muốn em tin tưởng anh luôn khó khăn vậy chứ?" Arthur chán nản buông tay ra, nằm lên ghế dựa lấy tay che mắt, trong giọng nói mang theo cam chịu, vẻ mặt thống khổ giống như rất tổn thương.

"Ai bảo anh giỏi bịa chuyện làm gì, nên biết nguy trạng chính là nghề nghiệp của anh đấy." Cô đã thấy được ý cười không thể che giấu bên khóe miệng anh cho nên không hề bị lừa vì dáng vẻ giả bộ đáng thương ấy.

"Được, nếu như lời anh nói không thể làm em tin tưởng vậy thì căn cước công dân do nước H ban hành hẳn sẽ không lừa em chứ." Anh cong khóe môi, lấy thẻ căn cước của mình từ trong ví ra đặt trước mặt cô.

Đường Mật tỉ mỉ xem thẻ căn cước trong tay, ngày sinh được in bên trên quả nhiên là ngày mai. Cô đem thẻ căn cước trả lại cho anh, sau đó có chút lúng túng căn cứ môi: "Nhưng, em còn chưa kịp chuẩn bị quà sinh nhật. Anh... anh thích món quà gì?"

"Món quà anh muốn có nhất đã ở ngay trước mắt rồi." Arthur hái một đóa hoa anh túc nở rộ trong chậu hoa cài sau tai cô, rồi cầm tay cô trịnh trọng đặt bên môi mình, nói từng chữ từng câu: "Và anh hy vọng sau này sinh nhật mỗi năm đều trải qua cùng em, được không?"

Đường Mật kinh ngạc há miệng, câu này của anh có hàm nghĩa rất sâu nhưng lại vô cùng rõ ràng, mỗi năm đều cùng nhau trải qua sinh nhật không phải là bạn bè, không phải là người yêu, mà chỉ có thể là người thân trong gia đình. Anh nào phải đang cầu cô cùng ăn sinh nhật, mà là đang cầu... Đường Mật không dám nói ra chữ kia, bởi vì chữ ấy quá xa xôi cũng quá nặng nề, đối với phụ nữ mà nói có thể là một lần duy nhất trong đời người. Cô và anh cùng lắm mới chỉ quen biết mấy tháng, mấy tháng ngắn ngủi làm sao có thể quyết định cả đời về sau? Loại mạo hiểm cùng gấp gáp này làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

"Em..." Cô vô thức muốn rút bàn tay về, nhưng nó đã bị Arthur cầm rất chặt, anh nhẹ nhàng đè ngón tay ở môi cô, ngăn trở lời còn chưa nói hết của cô.

"Không, đừng trả lời vội. Anh biết rõ việc này đối với em mà nói là có chút gấp gáp, trước lúc rời khỏi nơi này em còn năm ngày để suy nghĩ vấn đề của anh, bây giờ anh muốn dẫn em đến một nơi thú vị." Anh mỉm cười kéo cô từ trên ghế dậy, đội cái nón cói rộng vành màu trắng cho cô.

Đường Mật bị anh nắm tay, chạy chậm một mạch qua quảng trường, gió nhẹ hơi hắt làn váy cùng vành mũ của cô lên khiến cô không thể không vừa chạy vừa giữ nón. Một đàn rất nhiều bồ câu trắng bị bọn họ làm hoảng sợ, "xào xào" vỗ hai cánh, ông cụ hiền lành trên ghế dài nở nụ cười chúc phúc, vài đứa trẻ buông dây bong bóng năm màu sắc sỡ trong tay khiến chúng bay về phía bọn họ, mà bàn tay to lớn ấm áp của anh cứ mãi kéo cô về phía trước.

Ở phía trước, bầu trời một mảnh xanh lam tươi đẹp.

Đường Mật không ngờ rằng nơi Arthur muốn dẫn cô tới lại là một quán cơm nhỏ tọa lạc tại bên cảng.

Bây giờ cách giờ cơm tối còn một khoảng thời gian nữa nên người trong quán cũng không quá nhiều, nhưng từng khay từng khay hải sản ướp đá đã dọn lên bàn dài, xếp thành nhiều tầng nhằm giới thiệu cho những vị khách về thực đơn đêm nay. Vài thủy thủ mới vừa rời tàu ngồi vây quanh quầy bar, vừa rót rượu Sherry đầy cốc, vừa huýt sáo với

nữ tiếp viên đẩy đĩa khêu gọi, cặp đùi trắng như tuyết dưới bộ đồng phục ngắn bó sát của các cô ấy đúng là món khai vị nhẹ ngon nhất trước bữa tối.

Arthur dẫn Đường Mật đến vị trí sát cửa sổ có thể nhìn thấy biển rộng ngời xuống, hướng về quầy bar hô: "Ông chủ, hai chén Plomari (một loại rượu có mùi hồi)."

Ở sau quầy bar, một người đàn ông cao gầy đang khom người bận rộn ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh biếc dưới mái tóc màu đen hờ hững đánh giá bọn họ, sau đó cúi xuống tiếp tục công việc trong tay. Một lát sau, anh ta bung hai chén rượu nho nhỏ đi tới, đặt mạnh xuống bàn, vẻ mặt u ám.

"Khuôn mặt anh cau có thế này sẽ dọa khách chạy hết đây." Arthur bung chén rượu lên nhấp một ngụm, nhìn ông chủ quán sắc mặt không tốt chế nhạo.

"Thằng nhóc này, còn biết trở về, anh tưởng em ngay cả nhà mình cũng quên luôn rồi chứ!" Ông chủ đột nhiên dùng hai tay túm cổ áo Arthur, kéo anh từ ghế đứng lên, trên mặt mang theo tức giận, nhưng đôi mắt lại nhìn anh như đang cười.

"Anh, em đã trở về." Arthur để mặc ông chủ có thái độ ác liệt túm cổ áo mình, đôi môi toé toét nở ra nụ cười xán lạn.

Ông chủ buông tay, từ từ cong khoe môi, đâm một quyền vào ngực rắn chắc của Arthur, rồi ôm vai anh cười to.

Nếu như không phải từng nhìn thấy gương mặt này trên tạp chí, Đường Mật thật khó mà tin được người đàn ông đeo tạp dề, toàn thân tỏa ra mùi rượu Sherry cùng hải sản ngời đôi diện mình lại chính là Schumann.Solomon, người tài năng vượt trội oai phong một cõi trong thương giới mười mấy năm, gần như một truyền thuyết của ngành vận tải đường thủy.

Giống như đoán được nghi vấn của Đường Mật, Schumann uống một hớp rượu mỉm cười nói: "Bên cảng này là nơi ngày xưa tổ tiên chúng tôi bắt đầu lập nghiệp, ông cố của tôi chính là dựa vào quán cơm nhỏ này mới có được tiền vốn mua tàu hàng đầu tiên, sau đó mới có đội tài chân chính thuộc về mình. Nơi này là nhà tổ của chúng tôi, bất kể ngày thường có bận đến thế nào trong một năm tôi cũng luôn dành ra một tháng ở lại quán cơm."

"Arthur cũng luôn dành thời gian trở về giống như anh sao?" Đường Mật nhìn thoáng qua Arthur đang đứng sau quầy bar chào hỏi khách khứa, anh vừa xắt salad vừa tán gẫu một vài chuyện cười thô lỗ với mấy thủy thủ, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của anh, nụ cười trong sáng đến gần giống như biển cả ngoài cửa sổ.

"Đúng vậy, nhưng dẫn một cô gái trở về thì lại là lần đầu tiên." Schumann cầm chén rượu chạm một cái với Đường Mật, ánh mắt như đắm chiêu dừng lại trên chiếc nhẫn ngọc lục bảo ở ngón giữa của cô, bỗng nhiên nói: "Đá quý rất đẹp."

"Chỉ là khôi pha lê, không phải thật đâu." Đường Mật hơi rút ngón tay lại, ánh mắt có chút lúng túng. Chiếc nhẫn này là một đạo cụ lúc trước Arthur đưa cho cô, bên trong ẩn giấu cơ quan phát ra tín hiệu, làm như vậy là để bảo vệ an toàn của cô, nhưng chẳng biết tại sao cho tới bây giờ Arthur cũng không cho phép cô tháo cái đồ giả nhìn rất giống thật này ra.

"Không, nó là thật đấy. Đá quý xanh lục cao cấp nhất Colombia, sản phẩm của công ty Chaumet nước Pháp. Kỳ thật, nó là di vật của mẹ tôi." Schumann chạm một điều thuốc, giọng nói nhẹ nhàng giống như khói thuốc từ từ rủ xuống đầu ngón tay vậy.

"Xin lỗi, lúc tôi đeo nó vào không hề biết việc ấy, Arthur không nói gì cho tôi biết cả." Đường Mật đột nhiên cảm thấy làn da phía dưới chiếc nhẫn nóng rát, tinh thể cực đại nặng đến giống như hòn đá to rơi xuống trong lòng, cô đang suy nghĩ có phải nên tháo chiếc nhẫn ra hay không.

Schumann làm một động tác ngăn cản, tiếp tục nói: "Không, đừng tháo. Nó là kỷ vật mẹ tôi để lại cho Arthur, hy vọng sau này có thể đeo vào tay vợ nó. Ở trần nhỏ của chúng tôi có một dị đoan thể này, nếu như nhẫn cầu hôn đã đeo vào rồi lại tháo ra thì sẽ mang đến vận rủi cho cả hai người."

"Nhưng mà, anh ấy...", Đường Mật thấp thỏm nhìn Schumann, trong lòng giống như cuộn chỉ thêu bị mèo cào rối tung, vừa hỗn loạn lại vừa xúc động. Nhẫn cầu hôn? Cô bỗng nhiên nhớ tới câu nói lúc anh đeo nhẫn cho cô: "Đây là huy hiệu của gia tộc Solomon, vinh quang mà chỉ phụ nhân tộc trưởng các đời mới có." Anh không hề lừa cô, từ lúc ở nước Z anh đã tính toán tất cả, sau đó trăm phương ngàn kế, từng bước từng bước bắt cô vào trong lòng bàn tay anh.

Anh yêu cô, sớm hơn rất nhiều so với cô biết. Nghĩ tới đây, Đường Mật uống cạn chất lỏng trong chén, rượu mùi hồi nồng nặc kích thích làm cho cô cảm thấy trong mắt cay nóng.

Schumann nhìn khuôn mặt cô, mỉm cười tiếp lời cô: "Tôi biết, thằng nhóc kia lúc ấy nhất định là không chịu nói câu nào liền ngang ngược kéo tay cô mà đeo nhẫn vào, còn không cho cô tháo ra đúng không? Từ nhỏ nó đã như vậy, đối với sự vật mình thích vô cùng chấp nhất, sẽ trăm phương ngàn kế đoạt cái mình muốn về tay, có thể nói là mưu tính sâu xa, đi bước nào chắc bước ấy. Ở điểm này nó còn giống cha tôi hơn cả tôi, mặc dù Arthur không phải là con của ông ấy đi nữa."

Đường Mật nghe thấy lời anh ta nói không nhin được bật cười, sau đó gật đầu. Quả nhiên là anh em liên tâm, Schumann đối với tính tình tác phong của Arthur rõ như lòng bàn tay.

"Mặc dù dục vọng chiếm hữu của Arthur rất mạnh, nhưng tâm địa nó không xấu, cũng không tham lam. Nếu như nó đã yêu một người, sẽ đem lại cho cô tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới, cho dù cô có muốn nó moi cả trái tim mình cũng được. Khi còn bé, Arthur rất yêu cha tôi, vì muốn ông có thể nhìn thẳng vào nó một lần mà sẽ liều mạng làm tất cả mọi chuyện tốt nhất có thể, thậm chí vì một câu nói đùa của cha, một mình nó đã chạy vào rừng săn một con sói, khi đó nó mới 13 tuổi. Thế nhưng cậu bé như nó làm sao biết được, bất luận nó có làm tốt đến đâu cha tôi cũng sẽ không cảm động, chỉ càng cảm hận hơn, bởi vì Arthur là con riêng của mẹ tôi và người đàn ông khác." Schumann lại rót rượu, ánh sáng trong mắt tôi đi, đôi môi mím chặt lộ ra một tia đau đớn.

Anh ta đặt chén rượu xuống, nhìn chằm chằm Đường Mật, ánh mắt bình thản lại mang theo sự quan sát sắc bén: "Điều tôi muốn nói chính là, cô Đường, nếu như cô quyết định chấp nhận nó, cô sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt rằng sau này sẽ có một người chồng bá đạo nhưng chung tình. Nếu như cô muốn cự tuyệt nó, cũng nhớ rõ phải đi gọng gàng dứt khoát, nếu không nó sẽ không từ thủ đoạn mà quần lấy cô, cho đến khi có được cô. Nó chính là một người như vậy, đã từng thiếu thốn tình yêu, cho nên vô cùng khát vọng tình yêu, mạnh mẽ hơn bất cứ ai, mặt khác cũng yếu đuối hơn bất cứ ai. Bất luận thế nào, hy vọng cô có thể đối xử tốt với nó, đưa em trai duy nhất của tôi."

Nói xong, Schumann khẽ gật đầu với Đường Mật, kéo ghế ra đứng dậy, tiếp tục đi chào hỏi khách khứa.

Đường Mật xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, Địa Trung Hải xinh đẹp đang dâng lên những bọt sóng nhỏ nhỏ dưới trời chiều, từng đợt tràn lên rặng đá ngầm rồi lại nhanh chóng rút đi, tựa như tâm tình của cô giờ phút này vậy, không cách nào yên tĩnh lại. Cô biết rõ Arthur yêu cô, hơn nữa còn sâu hơn dự liệu của cô rất nhiều, cô cũng yêu anh, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ gả cho anh. Hôn nhân đối với cô mà nói rất xa lạ, Makin vẫn luôn không tìm cho cô một mẹ nuôi, vì thế cô đối với khái niệm vợ chồng vô cùng mơ hồ, ấn tượng duy nhất chính là một đoạn ký ức về cha mẹ ruột khi còn nhỏ, hai người cầm máy chụp hình mang theo lòng tin giống nhau đi khắp thế giới. Nhưng anh là đặc công trường kỳ làm bạn với nguy hiểm, còn cô là nhà nhiếp ảnh một năm hơn phân nửa thời gian đều ở bên ngoài làm việc, hai người phiêu bạt không ổn định làm sao có thể xây dựng một gia đình ổn định vững bền? Cũng như hai cọng cỏ yếu ớt vĩnh viễn cũng không chống đỡ nổi một pháo đài.

Đường Mật chậm một điều thuốc, hương vị đắng chát tràn ngập khoang miệng, sắc trời cũng dần tối xuống.

Chương 34: Lưu luyến

Đến tối, Arthur mang bình rượu ngon thượng hạng cùng Đường Mật ngồi trên sân thượng quán cơm.

Địa Trung Hải vào đêm có phong thái hoàn toàn khác biệt so với ban ngày, nước biển vốn màu lam đến tinh khiết dưới ánh trăng chiếu rọi lại dâng lên xúc cảm mê ly vô cùng, từ chỗ tối đen phía rất xa, đến tím khói, đến lam đậm, cho đến chỗ trắng bạc gần bên, từng đường từng đường đan xen kéo dài.

Arthur cầm chần lông mỏng choàng lên người Đường Mật, ôm lấy bả vai cô, làm cho lưng cô có thể thoải mái dựa vào ngực mình: "Em thích nơi này không?" Anh đặt cằm trên đỉnh đầu cô.

"Thích, rất đẹp, giống như bãi biển phía sau biệt thự Black Truffle vậy." Đường Mật cầm bàn tay anh, đan những ngón tay vào cùng anh, gió biển nhẹ nhàng vờn qua mái tóc cô, tâm trạng tựa như ánh trăng trong suốt kia, yên bình mà đẹp đẽ, dường như cô lại đang nhớ tới khoảng thời gian vô tư lúc nhỏ ở biệt thự Black Truffle.

"Nếu thích vậy sau này cứ sống ở đây làm bà chủ quán nhé." Anh hôn lên tóc cô, giọng nói dịu dàng mà mê người thoáng như từng đợt sóng biển ngâm nga phía dưới.

"Arthur " Cô nhẹ nhàng tránh khỏi cánh tay anh, xoay người nhìn anh.

"Lấy anh nhé, em yêu." Arthur vuốt ve gương mặt cô. Ánh trăng rọi vào đuôi lông mày dày rậm mà cao của anh, tỏa ra màu vàng sáng lấp lánh, đôi mắt lục sẫm sau hàng mi dày lóe sáng động lòng người, tựa như dòng nước xoáy tràn đầy ma lực, thật sâu hấp dẫn cô.

"Vì sao anh lại chọn em?" Đường Mật hít vào một hơi dời tầm mắt, cố gắng kéo mình ra khỏi ma lực của anh.

"Nguyên nhân thì có rất nhiều, nhưng bây giờ anh lại không nói ra được cái nào. Chỉ biết là lần đầu tiên khi nhìn thấy em đứng dưới ánh mặt trời, lạnh lùng nhìn anh và khẩu súng trong tay anh, anh đã vô cùng yêu ánh mắt của em. Rõ ràng là sợ hãi, nhưng vẫn kiêu ngạo cùng chói mắt như vậy, giống như ngay cả viên đạn cũng không thể khiến đỉnh đầu xinh đẹp của em cúi xuống, lúc ấy anh đã tự nói với mình ‘mình muốn cô gái này’." Anh xoay mặt cô lại, không cho cô trốn tránh.

"Thật ra lúc ấy em rất sợ hãi, nhưng mà em biết sợ hãi cũng vô dụng." Đường Mật cong đôi môi mỉm cười nói. Nói về tình huống ngày đầu lúc bọn họ gặp nhau, cô đã sớm không còn hận ý nữa, nhớ lại khung cảnh khi đó, chỉ cảm thấy dường như rất xa xôi

nhưng lại rất rõ ràng, tựa như đang xem một bộ phim về hồi ức của mình trên màn hình tivi vậy.

"Anh biết, em là kiểu người càng thống khổ thì ngược lại càng cười to, điểm này rất giống anh, nhưng lại không giống hoàn toàn. Anh sẽ chọn cách che giấu mối thù hận của mình, sau đó sẽ trả lại thống khổ gấp mười lần hoặc là nhiều hơn nữa cho kẻ đã tổn hại đến anh. Còn em thì sẽ thẳng thắn đối diện với sự căm phẫn của mình, sau đó trốn đi, vĩnh viễn ngăn cách kẻ địch cùng thù hận ở phía sau, không để chúng quấy nhiễu tâm hồn bình lặng của mình. Em là người luôn sống dưới ánh mặt trời, chân thật và mộc mạc là bản chất của em, mà trong cuộc đời của anh vẫn luôn thiếu loại sáng ngời mà tinh khiết ấy, em giống như một loại bùa chú hấp dẫn anh vậy." Nói đến đây, trong mắt Arthur lộ ra một tia sáng cực nóng, cúi đầu hôn lên môi cô, nhiệt tình mà bá đạo khiến khích môi răng của cô, tại đầu lưỡi của cô trêu chọc lên từng đốm lửa nhỏ.

Đường Mật tổn rất nhiều sức mới thoát khỏi môi lưỡi quấn quýt của anh, cô chống vào lồng ngực dày rộng mà nóng bỏng của anh, cúi đầu thở phì phò nói: "Nhưng anh không cảm thấy quá qua loa rồi sao? Anh là nhân viên tình báo của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu, còn em là một nhà nhiếp ảnh hành tung bất định, nếu chúng ta cùng nhau sẽ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, cuộc hôn nhân như vậy rất khó lâu dài. Chúng ta đều không phải sinh viên vừa mới tốt nghiệp, có một số việc nhất định phải lý trí một chút."

Rất rõ ràng, anh đang châm lửa, dù là đối với tư tưởng hay đối với thân thể của cô đi nữa, còn cô nhất định phải vào trước khi lý trí của mình bị ngọn lửa tình yêu nuốt trọn mà giội một gáo nước lạnh, vạch ra một không gian nhỏ thực tế nhưng an toàn.

Xúc động là ma quỷ, câu châm ngôn cổ xưa mà đơn giản này cho tới bây giờ cũng chưa khi nào mất chuẩn.

"Thì ra đó là việc em lo lắng." Arthur buông lỏng cánh tay, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Anh rót ly rượu cho Đường Mật, sau đó lại rót cho mình, nhấp một hớp, đột nhiên nhìn chăm chăm vào mắt cô, ánh mắt sắc bén mà khẩn cấp, giống như đột nhiên lại trở về thời điểm bọn họ mới quen: "Bây giờ em có hai sự lựa chọn. Thứ nhất, em bỏ nghề nhiếp ảnh, ở lại đây làm nữ chủ nhân của bến cảng này; thứ hai, kết hôn với anh, sau đó sa thải người trợ lý nam kia của em."

"Tại sao em phải sa thải Lý Kỳ?" Đường Mật kinh ngạc mở to hai mắt, đồng thời cô cũng để ý rằng hai sự lựa chọn mà anh nói bất luận là chọn cái nào thì điều kiện tiên quyết cũng là phải lấy anh.

"Bởi vì em phải chuẩn bị tốt việc gặp phải một người chồng thất nghiệp." Giống như là bị vẽ mặt kinh ngạc của cô lấy lòng, anh cười nhéo nhéo cằm cô.

"Thất nghiệp? Ý anh là anh muốn rời khỏi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu?" Đường Mật không thể tin nhìn anh.

"Đúng. Thật ra từ lâu anh đã chán ghét nghề nghiệp cả ngày trốn trong bóng tối tiếp xúc với máu tươi và âm mưu này rồi, chỉ là mãi vẫn chưa tìm thấy động lực để đổi nghề thôi. Nhưng bây giờ cuối cùng anh đã tìm thấy." Arthur khẽ cười áp trán lên mép tóc cô.

Đường Mật có thể nào cũng không nghĩ tới Arthur lại ra một quyết định như vậy, từ bỏ địa vị cao mà anh đã đạt được cùng con đường thẳng tiến vô hạn để ở bên cạnh cô. Giống như lời anh nói trên ban công khách sạn đêm đó, anh quả thực đem toàn bộ thế giới đặt ở trước mặt cô, còn việc cô cần làm chỉ là mở rộng cửa lòng tiếp nhận mọi thứ anh dành cho thôi.

Nhưng Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu cũng không phải là một công ty trên đường bình thường mà làm chán thì trình một tờ đơn xin từ chức là có thể ung dung rời đi, đó là tổ chức nắm giữ những cơ mật lớn nhất của một quốc gia, anh thật sự có thể an toàn trở ra sao? Cô lắc đầu nói: "Bọn họ sẽ dễ dàng để anh đi như vậy à?"

"Không phải là chuyện dễ dàng, nhưng anh khẳng định có thể làm được -- vì bà xã và gia đình tương lai của anh. Anh sẽ khiêng giá ba chân, cùng em đi khắp địa cầu." Anh dùng hai tay vuốt gương mặt cô như đang vuốt ve bảo bối trân quý nhất, vẻ dịu dàng cùng thâm thúy trong mắt gần giống như biển cả mênh mông dâng trào bên dưới, mang theo sóng triều không cách nào ngăn cản mà cuốn lấy cô. Lúc này đây, cô cam tâm tình nguyện sa vào trong đó, theo tiết tấu mạnh mẽ nhưng tràn ngập tình cảm dịu dàng của anh mà dong đưa, không muốn thoát ra nữa.

Đường Mật nhìn vào mắt anh chậm rãi nở nụ cười, sau đó hôn lên bờ môi anh. Arthur ôm chặt lấy cô, dùng nhiệt tình càng nóng rực hơn đáp lại cô, đầu lưỡi mềm mại liếm qua vành tai khéo léo, sau đó dọc theo cần cổ cao xinh đẹp đi xuống, ngón tay giữ eo của cô nhẹ nhàng trượt vào trong áo sơ mi, vuốt ve làn da mềm mịn, sức lực không lớn nhưng lại có thể làm cho cô cảm nhận được rõ ràng sức dẫn cuồng dã.

Đường Mật cảm thấy môi lưỡi anh đến chỗ nào thì chỗ ấy như có lửa, cơ thể anh rắn chắc mà tràn trề sức lực, tiếng hít thở khàn khàn trên choker vành tai cô gây nên từng hồi tê dại, khi anh tỉ mỉ gặm cắn xương quai xanh của cô, cô đã nhịn không được mà hít một hơi, phát ra tiếng rên rất nhỏ. Gió biển vào đêm có chút lạnh lạnh, nhưng nhiệt độ cao do anh mang đến lại làm cho cô cảm thấy toàn thân đều gần như sắp tan chảy, chỉ muốn cùng anh hòa làm một, khiến cho máu bị đun sôi trong lửa lớn.

Arthur bế ngang lấy cô, nhiệt liệt hôn lên khuôn mặt cô, giọng nói dồn dập mà tràn đầy khát vọng: "Anh yêu em, Đường." Đường Mật luồn ngón tay vào mái tóc vàng mềm mại bóng mượt của anh, dùng lưỡi tỉ mỉ lướt trên ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc của anh, kề vào bên tai anh nhỏ giọng nói: "Em cũng yêu anh."

Ngay sau đó, Đường Mật cảm thấy cảnh vật trên không đột nhiên xoay tròn, không khí nhanh chóng vụt qua bên tai giống như tiếng hít thở của Arthur, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, lúc ngọn đèn ánh vào mắt lần nữa thì cô đã nằm trên chiếc giường đôi rộng thênh thang trong phòng ngủ. Anh chống hai tay hai bên người cô, trán áp lên trán cô, trong con ngươi bị lửa đốt sáng quắc ánh ra khuôn mặt ửng đỏ quỵn rũ, diễm lệ tựa như đoá thược dược sắp nở rộ của cô.

"Trời ạ, em thật đẹp!" Arthur hôn lên môi cô, ngón tay linh hoạt nhanh chóng cởi quần áo của cô và mình, đôi môi nóng bỏng ướt át hôn dọc theo cần cổ của cô xuống đến ngực mềm mại, sau đó găm cắn từng chút một, bàn tay đặt bên hông cô liên tục sờn trớn, thuận thế tách đùi khép chặt của cô ra.

Đường Mật có chút luống cuống ôm lấy lưng dày rộng cường tráng của anh, một ngọn lửa nóng rực không thể đè nén từ nơi nào đó bốc lên, mà lưỡi của anh đang từ rón cô tiếp tục đi xuống, tinh tế vẽ một vòng, loại tiến công dụ dỗ này làm cho đầu óc của cô đột nhiên trống rỗng, thân thể bỗng cong lên, âm thanh đè nén trong cổ họng cũng phát ra ngoài.

"Em yêu, anh muốn em!" Giọng nói Arthur khàn khàn cũng không dễ chịu hơn cô là bao, mồ hôi trên chóp mũi nhỏ xuống nơi nào đó của cô, sợi tóc mềm mại phủ lên đùi cô, cơ thể căng cứng tựa như núi lửa sắp phun trào, mạnh mẽ kéo cô vào trong nham thạch nóng chảy của tình cảm mãnh liệt.

Vào thời điểm anh hoàn toàn chiếm cứ, Đường Mật nhin không được phát ra tiếng nghẹn ngào, anh khắc chế cường độ cùng tiết tấu của mình, không ngừng hôn lên khuôn mặt cô nhỏ giọng nói: "Ôm chặt anh."

Đường Mật không tự chủ được ôm chặt thắt lưng dẻo dai hữu lực của Arthur, tùy ý anh đưa mình vào trong cảm giác không trọng lượng mê ly mà rực rỡ. Trong mơ hồ, cô nghe thấy ngoài cửa sổ truyền tới tiếng sóng biển vỗ bờ, từng đợt từng đợt, mạnh mẽ mà nhiệt liệt, dưới lực hút của mặt trăng thủy triều lên xuống không ngừng.

Chương 35: Xé toạc màn đêm

Trần nhỏ vào tháng bảy tựa như một ly Bloody Mary (tên một loại cocktail có màu đỏ) lật úp, màu sắc đậm đà trải đầy mặt đất, hương rượu ngào ngạt mê người dưới ánh nắng chói chang lan tỏa khắp nơi, mà nóng hơn cả ánh mặt trời là các loại lễ hội mùa hè với niềm hăng hái vui chơi thỏa thích của mọi người. Trên quảng trường luôn chật ních người, trên phố ngoại trừ quán rượu và quán cơm thì tất cả các cửa hàng đều đóng cửa nghỉ ngơi, từng tốp thiếu nữ ăn diện xinh đẹp ngồi trên xe ngựa đi qua, dùng thân hình đầy đặn cùng vũ đạo dang trào thu hút ánh mắt người qua đường.

Mấy ngày nay, Arthur dẫn Đường Mật dạo chơi khắp trấn nhỏ. Sáng sớm bọn họ ngồi ngoài ban công căn phòng ăn điểm tâm, Đường Mật thích chụp hải âu cùng thuyền chài trong nắng sớm, Arthur ở bên cạnh khiêng giá ba chân cùng đồng hồ đo độ sáng, thỉnh thoảng vén tóc trước trán bị gió thổi lại giúp cô. Buổi trưa, bọn họ chạy xuống đường hòa vào dòng người rộn rã, đi theo sau xe hoa diễu hành chụp ảnh, mà ngoại hình xuất chúng của hai người cũng thường xuyên trở thành phong cảnh xinh đẹp trong ống kính của những người khác. Đi một, hai người liền nghỉ ngơi ở quán cơm nhỏ ngoài trời, Arthur ôm bả vai cô, yêu chiều nhìn cô chia một phần bánh ngọt cho con mèo lang thang bên đường, mà cô luôn đùa giỡn lấy cả phần của anh khiến những động vật nhỏ càng đến nhiều hơn. Mỗi khi màn đêm buông xuống, Đường Mật và Arthur đi đến quán rượu lâu năm bên bờ biển, cùng tán gẫu trời cao biển rộng với bà chủ phong lưu khéo nói một hồi, hay cùng nhau đứng dậy vỗ tay khen ngợi kỹ thuật nhảy đặc sắc của vũ công trong quán, hoặc là dựa vào nhau cùng nhìn về phía biển rộng ngoài cửa sổ, hồi lâu cũng không nói lời nào, sau đó lặng lẽ ôm hôn.

Mọi thứ đều ngọt ngào tuyệt vời như vậy. Thời gian trở nên không còn ý nghĩa gì, sự vật xung quanh đều bay bổng, mang theo vầng sáng không chân thực, chỉ những ngón tay đan vào nhau của hai người mới là thứ chân thật duy nhất, không khí cũng bắt đầu đậm đà hơn, ngoại trừ hít thở của cả hai thì dường như không còn thứ gì khác, mỗi ngày khi mở mắt ra việc làm đầu tiên chính là tìm kiếm hình bóng đối phương.

Đường Mật chưa bao giờ nghĩ tới ngoại trừ đi khắp nơi chụp ảnh ra vẫn còn có cuộc sống khiến cô say mê đến thế, loại cảm xúc mạnh mẽ xa lạ tựa như đốt lửa trại bên bờ biển vào ban đêm, nóng bỏng mà mãnh liệt. Nhưng hạnh phúc tới quá nhanh quá mạnh cũng sẽ khiến cho người ta có cảm giác không an toàn, sợ rồi sẽ đến một ngày ánh sáng rực rỡ bỗng mất đi, chỉ còn lại bóng tối cô quạnh. Cho nên cô thỉnh thoảng lại nửa đêm tỉnh giấc, nhìn khuôn mặt Arthur, trong lòng có sự mất mát vô cớ, cô không biết mình đang lo lắng điều gì, chỉ là mơ hồ cảm thấy phía sau ánh sáng hạnh phúc chói lóa của bọn họ luôn luôn có đám khói mù không xua tan được đang từng bước tới gần. Cô ôm chặt người bên cạnh, giống như khi còn bé muốn giữ lấy bong bóng xà phòng xinh đẹp vậy.

Việc rời khỏi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu sẽ dễ dàng như anh nói chứ? Cô nhắm mắt lại, trong bóng tối truyền đến tiếng tim đập của cô, vừa bâng hoàng vừa dồn dập.

Tối nay, Đường Mật và Arthur vẫn đến quán rượu bên bờ biển như thường lệ. Bọn họ tới hơi trễ, trong quán rượu đã rất nhiều người, mọi người cùng hô lên cạn ly, sau đó lớn tiếng nói chuyện với nhau, cực kỳ huyền ảo. Ở một góc sân khấu, tay ghi-ta mặc áo sơ mi trắng, gilê đen cùng quần bó sát người đang thông thả gảy đàn, vũ công lạnh lùng cao ngạo ngược mặt, hát làn váy lên, bắt đầu theo tiết tấu chậm rãi mà ổn định bước nhảy.

Arthur tựa vào quầy bar, vừa uống rượu Vodka đông lạnh, vừa kể cho Đường Mật nghe những chuyện vùng nông thôn thú vị của trấn nhỏ. Giọng kể của anh hài hước, biểu cảm sinh động, phối hợp với các loại ví dụ tài tình, không chỉ có Đường Mật bị chọc cho bật cười mà ngay cả những người khách bên cạnh nghe thấy cũng cười ha ha. Đột nhiên, tay ghi-ta phát ra một tiếng "tang" ngắt âm, thân hình vũ công chậm rãi ngừng lại, dùng ánh mắt sắc bén tập trung nhìn khán giả dưới sân khấu làm cho hô hấp của mọi người không khỏi dừng lại theo. Cũng cùng lúc đó, sắc mặt Arthur trầm xuống, cực nhanh quét về phía cửa, ánh mắt âm u mà sắc bén.

"Anh sao vậy?" Đường Mật thấy vẻ mặt anh thay đổi đột ngột liền theo hướng ánh mắt anh nhìn qua, chỉ thấy ở cửa ngoại trừ khách khứa ra ra vào vào thì cũng không có gì đặc biệt.

"À, không có gì. Hết thuốc rồi, anh ra ngoài mua một gói đã." Chân mày nhú chặt của Arthur liền giãn ra, mỉm cười hân lên trán cô một cái, vẻ mặt thoải mái giống như sự khác thường vừa rồi chỉ là ảo giác của cô vậy. Tiếng đàn vang lên lần nữa, tiết tấu lại trở nên vui vẻ hơn.

"Được, anh đi nhanh về nhanh." Đường Mật cong khóe miệng, nhìn theo bóng lưng Arthur đi ra cửa, vừa mới chuẩn bị quay đầu lại thì phát hiện có hai người đàn ông mặc âu phục tối màu đang theo đuôi anh đi ra ngoài. Một sự bất an mãnh liệt nháy mắt dâng lên trong lòng, Đường Mật nhận ra một trong hai người đàn ông mặc áo đen kia là người đã che chở cô và Makin chạy trốn trong vũ hội lần trước, bọn họ là đặc công của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu. Người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu tự nhiên lại xuất hiện ở nơi này, lại nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng vừa rồi của Arthur, trái tim Đường Mật nặng nề trĩu xuống một chút, cái ly trong tay bất ngờ rơi xuống mặt bàn.

Xem ra chuyện cô vẫn luôn lo lắng rốt cục đã sắp xảy ra.

"Có thể mời tôi uống một ly không?" Giọng nữ bình tĩnh mà rõ ràng vang lên bên tai. Đường Mật ngẩng đầu, người phụ nữ trước mắt có một mái tóc nâu ngắn hoạt bát bắt mắt, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần tây màu xám tro, cài một ghim cài áo hình chim ưng, kim cương phát sáng lấp lánh trên đôi mắt ưng sắc bén như ánh mắt cô ta vậy.

"Tôi tên là Caroline, là cấp trên của Arthur." Cô gái tóc ngắn hơi mỉm cười trước sự kinh ngạc của Đường Mật, không hề hỏi ý kiến Đường Mật mà tự động ngồi xuống vị trí vừa rời của Arthur. Hành động như vậy có chút vô lễ, thế nhưng đáng vẻ ưu nhã thông dong, trong nụ cười thân thiện mang theo uy nghiêm làm người khác không thể kháng cự của cô ta khiến Đường Mật không thể nói ra một chữ "không".

"Xem ra kỳ nghỉ của hai người rất vui vẻ." Caroline lắc lắc ly rượu vừa nãy Arthur đã uống, nhíu mày nói, chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út chiếu ra ánh sáng nhỏ nhoi đâm vào mắt Đường Mật.

Đường Mật im lặng, không biết nên trả lời vấn đề của cô ta như thế nào. Cấp trên của Arthur, cũng chính là nữ chỉ huy của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu từ xa xôi đích thân đến tận trần nhỏ này, đương nhiên không phải chỉ để hỏi một câu: "Kỳ nghỉ có vui vẻ không?"

Nhưng dường như Caroline căn bản không cần đáp án của cô, tiếp tục lắc ly rượu nói: "Kỳ nghỉ trong lúc tình yêu cuồng nhiệt luôn ngọt ngào đến khiến người ta khắc cốt ghi tâm, nhưng đôi khi tình yêu ngọt ngào ấy cũng có thể biến thành thuốc độc trí mạng."

"Bà Caroline, rốt cuộc bà muốn nói gì?" Đường Mật nhìn mặt Caroline, biết rõ trong tình cảnh này cho dù trốn tránh hay im lặng cũng đều vô dụng, chẳng bằng trực tiếp đi vào chủ đề chính.

"Rời xa Arthur, chạy trốn tới nơi mà cậu ta không tìm được cô vào trước lúc tất cả vẫn còn kịp." Caroline để ly rượu xuống, nhìn chằm chằm vào mắt Đường Mật chậm rãi nói.

"Cái gì gọi là tất cả vẫn còn kịp?" Đường Mật hỏi ngược lại.

"Chính là vào trước lúc Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu hạ lệnh truy sát đối với cậu ta." Giọng nói của Caroline rất bình thản, không có chút uy hiếp nào, chỉ như khách quan trần thuật một sự thật.

"Vì sao? Anh ấy đã làm nhân viên tình báo cống hiến cho các người bao nhiêu năm, vì sao lại thủ tiêu một viên chức có biểu hiện xuất sắc như vậy chứ?!" Đường Mật lặng lẽ cuộn ngón tay lại, giống như muốn nắm lấy thứ gì đó nhưng lại không nắm được gì cả. Có điều khuôn mặt cô vẫn trấn định, cuộc sống mạo hiểm nhiều năm hình thành cho cô thói quen càng sợ hãi tư duy sẽ càng trở nên rõ ràng hơn. Có lẽ Arthur đã vì cô làm một số việc trái với mệnh lệnh của thượng cấp, nhưng cũng không đến nỗi vì việc ấy mà có thể đưa anh vào chỗ chết, lời của Caroline có bao nhiêu phần trăm chân thật vẫn chưa thể đoán được.

"Cô đã biết rõ tầm quan trọng của Arthur đối với Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu thì nên hiểu lời tôi nói. Arthur là một nhân tài hiếm thấy, trên phương diện tình báo ở Châu Âu và Châu Phi không ai có thể xuất sắc hơn cậu ta, cũng không ai biết được nhiều hơn cậu ta, thế mà cậu ta lại vì một người phụ nữ hết lần này đến lần khác làm trái với chỉ thị của cấp trên, đó là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm." Ánh mắt Caroline đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, như một lưỡi dao sắc cắt không khí nhắm thẳng vào Đường Mật.

Caroline nhìn chăm chăm khuôn mặt Đường Mật, có chút tái nhợt nhưng cũng không có vẻ sợ hãi như trong dự liệu, cô ta nâng cao giọng nói hơn: "Cô chụp được cảnh chúng tôi giao dịch với quân đội Anderson, cô vốn phải chết, nhưng vì sự ngăn cản của Arthur mà giữ được tính mạng đồng thời tham gia vào kế hoạch đối phó với Emile. Arthur vào sau khi hoàn thành nhiệm vụ vốn nên toàn thân trở ra nhưng lại vì cứu cô mà giết Emile dẫn tới một trận sóng to gió lớn trong nước Z, việc này đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi dự tính của chúng tôi. Nghiêm trọng hơn chính là anh ta vì cô mà dám liều lĩnh tự mình ở lại nơi này không lập tức về nước báo cáo nhiệm vụ, còn nói với tôi muốn rời khỏi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu! Cô biết không? Nếu như Arthur chỉ là một đặc công bình thường, có lẽ tôi sẽ giúp hai người như ý, nhưng cậu ta lại nắm giữ trong tay quá nhiều cơ mật, nếu như cậu ta không làm việc cho chúng tôi, có thể sẽ bị nước khác lợi dụng, nói cách khác việc cậu ta rời khỏi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu sẽ nguy hiểm như quả bom hẹn giờ!"

Lời của Caroline thoáng như sấm sét, từng chữ từng câu đều bổ vào ngực Đường Mật, bên trong tai ong ong một trận, đầu óc trống rỗng, chỉ có tiếng đàn sục sôi cùng quần áo đỏ rực của vũ công trước mắt không ngừng thoáng qua, tựa như từng đóa hoa máu lớn bắn vào mắt.

"Tại sao bà phải nói những lời này với tôi? Bà vốn có thể phái người giết tôi mà, việc ấy không phải trực tiếp hơn sao?" Trong hoảng hốt, Đường Mật nghe thấy giọng nói của mình bình tĩnh lại bay bổng tựa như ảo giác vậy.

"Đúng vậy, tôi vốn có thể giết cô. Nói thật là bên ngoài có mười mấy sát thủ đã mai phục ở xung quanh, nhưng tôi quý trọng nhân tài như Arthur, không muốn khiến cậu ta sau này mang theo thù hận mà bán mạng cho quốc gia. Hơn nữa, tôi cũng là phụ nữ..."

Nói đến đây, Caroline đột nhiên giơ tay lấy bông hoa sơn chi trên tóc Đường Mật xuống, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi. "Tình yêu vĩnh hằng", cô ta nói ý nghĩa của hoa sơn chi, nhìn Đường Mật cười nói: "Tình yêu giống như bông hoa xinh đẹp này, yếu ớt vô cùng lại luôn khiến người ta sinh lòng yêu thương." Sau đó đem cánh hoa căng tràn kia chậm rãi bóp nát trên đầu ngón tay, rơi vãi trên bàn. Trong lúc hương thơm bị tàn phá, nụ cười của cô ta vẫn không thay đổi, đôi mắt màu xám nhạt lạnh tựa như tấm sắt lạnh lẽo: "Bất quá, lại chẳng có chút ý nghĩa nào."

"Bà muốn tôi làm như thế nào?" Đường Mật thở hào hển, trái tim giống như cánh hoa bị Caroline nghiền nát, đau đến vỡ thành mảnh nhỏ, chỉ cần vừa nghĩ tới mình phải rời xa anh mãi mãi thì ngay đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

"Đây là thuốc mê nồng độ mạnh, trong mười mấy giây đủ khiến cho một người đàn ông trưởng thành bất tỉnh nhân sự. Chỉ cần Arthur ngủ mê tự nhiên sẽ có người đón cô đến sân bay, sau đó đưa cô về nước. Cô có thể tiếp tục cuộc sống tự do tự tại trước kia,

không còn ai sẽ quấy rầy cô nữa." Caroline đưa cho cô một viên con nhộng nho nhỏ, trong giọng nói bình tĩnh có ma lực mê hoặc lòng người.

"Cô Đường, cô nên biết rằng rời xa cậu ta đối với cô mà nói chẳng qua chỉ là từ biệt một đoạn tình yêu, nhưng dù sao vẫn có thể bắt đầu lại một lần nữa. Nhưng đối với cậu ta mà nói, đó là vấn đề sống còn." Lúc rời đi, Caroline đột nhiên quay đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt lại bình tĩnh khác thường của Đường Mật, trong giọng nói dường như có chút không đành lòng.

"Như vậy, bà Caroline, bà có từng yêu chồng mình không?" Đường Mật không ngẩng đầu, chỉ là nhìn chăm chăm chiếc nhẫn cưới trên ngón tay Caroline, đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Caroline giật mình, ánh mắt tối đi, trong đôi mắt kiên định như vách sắt lại nứt ra một khe hở. Cô ta quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói lạnh như băng truyền tới: "Có, nhưng với tôi mà nói thì bảo vệ anh ấy quan trọng hơn yêu anh ấy rất nhiều!"

Khi Arthur trở lại quầy bar của quán rượu, Đường Mật đang tựa vào quầy bar hút thuốc, lười biếng nhìn vũ công trên sân khấu tiến vào cao trào của toàn bộ điệu múa, trong mắt cô tối đen nặng nề, không chiếu ra được một tia sáng, giống như thời điểm tối nhất của nửa đêm vậy.

"Em yêu, sao vậy?" Anh ôm cô, eo thon mềm mại giống như lúc nào cũng sẽ thuận theo gió mà đi mất, anh vô thức siết chặt khuỷu tay.

"Không có gì, sao anh đi lâu vậy? Có phải bị con gái của ông chủ cửa hàng bán thuốc quần lầy không?" Đường Mật quay người lại, ôm bờ vai anh, gương mặt anh đào áp lên mặt anh, nhiệt liệt mà triền miên hết như đây là lần đầu tiên bọn họ hôn nhau vậy.

"Không có, chỉ là đêm tối quá, suýt chút nữa lạc đường." Arthur khẽ cản cánh môi cô, thấp giọng nói.

"Vậy thì uống một ly nào, vì em." Cô rời khỏi mặt anh, đưa qua một ly Vodka óng ánh trong suốt, ánh mắt chiếu ra một tia sáng, sáng đến làm cho người ta đau nhói, đau đến tận xương tủy.

"Anh yêu em, em yêu." Anh mỉm cười uống hết chất lỏng trong ly, tùy ý rượu lạnh giá đẩy lên ngọn lửa nóng bỏng trong ngực mình, ánh mắt nhìn cô rừng rực giống như lục phủ ngũ tạng đều bị cháy sạch tan thành mây khói, tầm mắt cũng dần trở nên không rõ.

Vào khoảnh khắc Arthur gục xuống, trong mờ hồ anh nghe thấy giọng nói của Đường Mật gần như nỉ non lại giống như bị xé rách: "Em cũng yêu anh."

Trên bãi biển ngoài cửa sổ dấy lên pháo bông, ánh sáng bảy màu đang thỏa sức nở rộ, vẽ ra đường vòng cung tuyệt mỹ làm cho người ta cả đời khó quên, sau đó từ từ rơi xuống, nhạt dần, cho đến khi bầu trời đêm yên tĩnh lóe ra quỹ đạo màu vàng như có như không, tựa như tan mất trước một giọt nước mắt cuối cùng.

Chương 36: Đấu súng

Tháng mười, biển Bering rét lạnh dữ dội.

Một con tàu đánh bắt cua tổn hại nặng nề chạy vào cảng Hà Lan, mép tàu bị ép xuống rất thấp, nước biển gần như sắp tràn đến vạch chỉ định mực nước tối đa trên thân tàu, chứng tỏ trong kho chứa hàng đã bị nhét đầy, trên bờ những công nhân bốc xếp cũng biết "Đế Vương Gầm" đã giành được thành tích nổi bật nhất trong mùa đánh bắt cua này, cũng một lần nữa giành được thắng lợi từ trong tay tử thần.

Lý Kỳ mang theo hòm thiết bị nặng trĩu bước lên bến tàu, bước chân mông lung lao đảo một chút suýt nữa thì ngã nhào, may mà Đường Mật ở sau lưng đưa tay đỡ lấy cánh tay anh ta.

"Tôi thề, nếu như tôi còn bước lên boong tàu một bước nữa thì sẽ vặn đầu mình ném xuống biển làm mồi cho cá mập ngay." Lý Kỳ dựa vào vai Đường Mật đứng vững, thở hồng hộc nói.

"Người trẻ tuổi, đừng càu nhàu càu nhàu như đàn bà vậy chứ. Xem cô gái bên cạnh cậu này, làm thì nhiều hơn cậu, ăn lại ít hơn cậu, nhưng tôi chưa từng nghe cô ấy than phiền nửa câu." Thuyền trưởng Hansen dùng bàn tay to bị mất một ngón trở chỉ chỉ Đường Mật, đó là "chiến công" của ông ấy từ một lần đánh bắt cua mấy năm trước để lại, cả tay trái bị quấn vào trong tay quay, lúc kéo ra được thì ngón trở chỉ còn lại một chút thịt chỗ nối với bàn tay.

"Thuyền trưởng, cảm ơn ông. Chuyến chụp hình lần này rất thuận lợi, sau khi trở về tòa soạn tạp chí tôi sẽ gửi ảnh cho ông." Đường Mật mỉm cười bắt tay Hansen, nụ cười không che giấu được sự mệt mỏi của cô nhưng cái bắt tay với Hansen vẫn bình thản như xưa.

"Đường, thật ra người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng. Mấy ngày nay hai người giúp tôi không ít việc, cô là cô gái đầu tiên dám leo lên lồng đánh bắt cua trên Đế Vương Gầm, rất rất giỏi! Phải biết rằng trong một tuần nay đã có hai tay đánh bắt cua lão luyện bị sóng gió cuốn đi từ trên lồng cua. Thời điểm mùa cua năm sau hoan nghênh cô lại bước lên Đế Vương Gầm." Hansen vỗ vai Đường Mật, hào sảng cười, ánh mắt nhìn cô tựa như đang nhìn một người đàn ông vậy.

Thế nhưng Lý Kỳ không bao giờ muốn gặp lại Hansen, cũng không muốn gặp lại tàu của ông ấy nữa. Anh không biết vì sao Đường Mật lại nhận làm album đánh bắt cua ở Alaska lần này, không thể phủ nhận chuyên đề này cũng giống như khi bọn họ kéo được cua để vương lên, mới mẻ, kích thích hơn nữa còn nhận được thù lao hậu hĩnh nhưng đồng thời cũng nguy hiểm giống như trận bão táp trên biển Bering. Khi đó tốc độ cuồng phong lên đến 128 km cùng với sóng lớn cao 12 thước, còn kéo dài đến năm ngày 21 tiếng không ngừng nghỉ khiến người ta rơi vào tuyệt vọng điên cuồng, đương nhiên còn phải luôn luôn đề phòng nguy cơ bị lỏng của bằng thép nặng đến 318 kg đập bể đầu lúc tàu lắc lư.

Nghề đánh bắt cua ở Alaska đứng đầu trong danh sách mười nghề nghiệp nguy hiểm nhất thế giới, đối với nhiếp ảnh gia mà nói, chụp hình trên boong tàu ẩm ướt trơn trượt lao đảo cùng bị sóng gió tập kích không dứt cũng có nguy hiểm tương tự. Kể từ khi trở về sau kỳ nghỉ phép, Đường Mật liền không ngừng nhận việc, bất kể tiền nhiều hay tiền ít, chủ đề thú vị hay nhàm chán, chỉ cần có thể khiến cô không dừng bước, cho dù việc người khác không muốn nhận cô cũng chịu làm, ví dụ như lần chụp hình này. Lý Kỳ biết rõ Đường Mật đối với công việc luôn luôn liều mạng, nhưng cô bây giờ thay vì nói là liều mạng chẳng bằng nói là đang trốn tránh. Rốt cuộc cô đang trốn tránh cái gì anh không rõ lắm, chỉ là thỉnh thoảng vào những lúc vắng lặng, từ ánh mắt trống rỗng kia của cô, anh nhạy cảm phát hiện ra có thứ gì đó đã từng tồn tại ở bên trong nhưng bây giờ bị khoét đi rồi.

Tựa như lúc này, cô co người trên ghế ở ban công khách sạn, ôm đầu gối, ngược mắt nhìn bầu trời sao. Trong đôi mắt sáng ánh ra những tia vỡ vụn màu bạc, xinh đẹp nhưng trống rỗng, tựa như hai hành tinh nhỏ sắp sửa bị hủy diệt đang cháy hết một chút sức sống cuối cùng, trong chói mắt mang theo tro đen sắp lụi tàn.

"Đường, rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì trong kỳ nghỉ vậy?" Lý Kỳ đưa một ly cao nóng hỏi qua, sau đó ngồi xuống cái ghế đối diện cô.

"Không có gì, chỉ ở trong biệt thự Black Truffle với Makin thôi. Nấm cục, rượu nho cùng tiệc rượu mỗi năm một lần... anh cũng biết mà." Đường Mật nhận lấy ly, lông mày hơi nhướn, nặn ra một nụ cười. Môi màu hồng nhạt của cô chạm vào chất lỏng ấm áp, nhìn qua rất ngọt ngào thế nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cay đắng nhẹ nhàng rỉ ra từ nụ cười ấy.

"Đau khổ của cô bắt nguồn từ một người đàn ông." Lý Kỳ trầm thờ dài, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô. Đối với một phụ nữ mà nói, ngoại trừ tình yêu thì không gì có thể làm họ có loại biểu cảm cười mà đau đớn cực độ này.

Đường Mật không trả lời, chỉ chậm rãi uống cao nóng, ánh mắt vẫn mờ mịt như trước.

"Cô đã cùng hắn ta lên giường?" Lý Kỳ rất rõ tính cách Đường Mật, đó là phản ứng điển hình khi cô trốn tránh vấn đề.

"Việc ấy cũng chẳng có gì to tát, giống như anh và Jenny thôi, đương nhiên, hai người có một kết cục tốt đẹp. Anh thật may mắn Lý Kỳ à." Đường Mật quay mặt sang mỉm cười nói, giọng nói bình tĩnh mang theo mỗi một mơ hồ cùng âm mộ. Trong kỳ nghỉ Lý Kỳ gặp được một cô gái khiến anh ta say mê điên đảo, chỉ mấy tháng ngắn ngủi hai người đã đính hôn. Nếu là lúc trước, có lẽ Đường Mật sẽ hoài nghi, hoài nghi chỉ với thời gian ngắn như thế mà đã có thể quyết định hạnh phúc lâu dài sau này của hai người rồi sao? Nhưng bây giờ cô đã hiểu tình yêu cũng giống như chụp ảnh, có đôi khi bạn đã chuẩn bị đầy đủ ổn thỏa nhưng lãng phí trên cả trăm cuộn phim cũng không chụp được một tấm ảnh vừa ý, vậy mà có lúc chỉ một cái quay đầu trong nháy mắt đã gặp được khuôn mặt chạm đến linh hồn xâm nhập vào ống kính của bạn.

"Đúng vậy, việc ấy cũng chẳng có gì to tát nếu như cô không lộ ra vẻ mặt ưu thương khiến người ta nổi giận này. Tên đàn ông đó bỏ rơi cô sao?" Lý Kỳ vươn tay về phía tóc cô, xúc cảm mềm mại như nhung làm cho anh ta cảm thấy mình đang sờ một con thú nhỏ bị thương.

"Không phải."

"Vậy tại sao không gọi điện cho anh ta?"

"Bởi vì tôi là người bỏ rơi anh ấy." Đường Mật nghiêng mặt đi, nhắm mắt lại.

"Nhưng cô rõ ràng là yêu anh ta, đúng không?" Lý Kỳ nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, đây mới là vấn đề cô vẫn luôn trốn tránh.

"Đúng, nhưng bảo vệ anh ấy quan trọng hơn yêu anh ấy nhiều, không phải sao?", Đường Mật mở mắt ra, vẻ mê man trên mặt đã rút đi, nét mặt nói không rõ là thống khổ hay bình tĩnh, nhưng ngón tay cầm ly cao vững vàng mà có lực.

Đó là vẻ mặt bảo vệ, Lý Kỳ nhìn chằm chằm ngón tay trắng bệch của cô tự nói thầm.

"Nhưng cô có từng nghĩ tới chưa, đối với một người đàn ông mà nói thứ anh ta muốn là yêu chứ không phải bảo vệ. Đừng tự cho là thông minh mà nghĩ rằng thứ cô cho chính là điều đối phương muốn, tình yêu không phải là chuyện của một người." Lý Kỳ nhận lấy cái ly trong tay cô, đặt lên mặt bàn.

"Không, anh không hiểu đâu, Lý Kỳ...", Đường Mật lắc đầu, một vị chua chát dâng lên cổ họng, trái tim buồn bức đến khó chịu, giống như ngay cả nói thêm một chữ cũng sẽ đau tận xương tủy. Nhưng mà, đang lúc khóe mắt cô quét qua ly cao trên bàn, trái tim

trữu xuống đột nhiên nhảy mạnh lên, một điểm sáng màu đỏ tươi chiếu vào trên thân ly màu trắng đang từ từ dôi về phía bọn họ.

Là ống ngắm laser!

"Năm..." chữ còn lại vẫn chưa kịp nói ra Đường Mật đã kéo mạnh bả vai Lý Kỳ nằm rạp xuống đất.

Cùng lúc đó, một hồi âm thanh "cách cách" kịch liệt mà cấp tốc bỗng vang lên, tựa như tạp âm của khoan dò xuyên thấu tầng xi măng khi thi công đường vậy. Trong phút chốc, cả ban công giống như bị nổ tung, từng dãy chậu hoa rơi xuống bắn ra vô số mảnh nhỏ, bàn ghế lung lay lung lay, sau đó đổ xuống nện trên lưng bọn họ, những viên đạn muốn lấy mạng người từ bốn phương tám hướng bắn tới, giống như những hạt mưa dày đặc đập vào vách tường hoặc là trên mặt đất, khắp nơi nổ như pháo hoa.

Mảnh đạn nóng bỏng mà sắc bén càng không ngừng xẹt qua xung quanh Đường Mật và Lý Kỳ, Đường Mật thậm chí có thể cảm thấy ở bắp chân truyền đến cơn đau rất, chất lỏng nóng ẩm theo mắt cá chân chảy xuống, đoán chừng là bị đạn lạc tạo ra một đường rách, nhưng cô căn bản không quan tâm việc ấy, chỉ một mực ôm sát cổ Lý Kỳ, cố gắng áp cơ thể sát xuống mặt đất. Rất nhanh vật che chắn duy nhất của bọn họ - chiếc ghế dài đã bị bắn nứt ra, bỗng cùng một số thứ nhỏ trong ghế theo tiếng rít của đạn mà bay ra bốn phía. Có lẽ không bao lâu nữa, bọn họ sẽ biến thành hai thi thể lạnh lẽo nằm trên mặt đất cũng nát bét như cái ghế kia.

Tiếng súng vẫn đang tiếp tục, tựa như mưa châu châu kinh khủng, mang theo tần suất cực ngắn nhưng đồng đều càng không ngừng cắn nuốt mọi thứ trên ban công.

Trong lúc hoảng hốt, Đường Mật nghe thấy Lý Kỳ cúi đầu hô lên: "Ông trời ơi, tôi còn muốn sống, Jenny...", nước mắt tồn đọng của cô hoảng sợ chảy xuống.

Đột nhiên, một tiếng "ầm" vang rất lớn, dường như có thứ gì đó ở đối diện bọn họ bị nổ tung nhấn chìm những tiếng đạn kia. Trong sự rung động kịch liệt tiếng súng đã ngừng lại, Đường Mật mở mắt ra, qua lớp bụi bay mù mịt cô nhìn thấy một đám lửa lớn màu đỏ quýt đang từ một khung cửa sổ nào đó của tòa nhà đối diện bốc ra, trong khói đen dày đặc không ngừng có gạch đá cùng mảnh thủy tinh bung ra nện xuống trên nóc xe hơi ở dưới lầu dẫn đến tiếng còi báo động chói tai.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!" Lý Kỳ bên cạnh từ trên đất bò dậy, trợn mắt há mồm nhìn tòa nhà đối diện, ánh lửa hùng hục chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của anh ta thoáng như máu tươi đầm đìa.

Chương 37: Mất tích

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?!" Lý Kỳ bên cạnh từ trên đất bò dậy, trợn mắt há mồm nhìn tòa nhà đối diện, ánh lửa hừng hực chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của anh ta thoáng như máu tươi đầm đìa.

"Mau tránh vào trong!" Đột nhiên có một người nhảy từ nóc nhà xuống, cực nhanh lui đến bên cạnh Đường Mật và Lý Kỳ kéo bọn họ chạy vào trong phòng.

Mà Đường Mật có thể nào cũng không ngờ được cái người từ trên trời rơi xuống kia lại là Simon. Mái tóc đỏ của cậu ta vẫn lóa mắt như trước, trên gương mặt trẻ con mang theo nụ cười lơ đãng đặc trưng dù cho trong tay đang cầm khẩu súng còn tản ra khói thuốc súng màu trắng đi nữa. Simon kéo bọn họ trốn sau sofa, trong miệng thao thao bất tuyệt lắm bầm: "Tổng cộng ba tên, đã nổ chết một tên, trên nóc nhà còn hai tên."

Đường Mật còn chưa kịp hỏi làm thế nào cậu ta lại đột nhiên xuất hiện thì bên ngoài đã truyền đến mấy tiếng súng "đoàng đoàng", tiếp đó là âm thanh một vật nặng rơi xuống. Một lát sau, cửa chính của phòng bị người ta đá vỡ, JR khiêng khẩu súng bắn tỉa L96A1 xông vào.

"Hi!! Các chiến hữu, vẫn chưa nghèo nhỉ? Ha ha!" Vết sẹo trên mặt JR vẫn kinh khủng giống như một tay đao phủ, nhưng giờ khắc này, cơ thể khỏe mạnh như tòa tháp nhỏ của anh ta cùng khẩu súng trong tay kia làm cho Đường Mật cảm thấy vô cùng an tâm, thật giống như nhìn thấy ông già Noel vác túi quà trong lễ Giáng Sinh vậy.

"Người đẹp bé nhỏ, chúng ta lại gặp nhau rồi." Simon quay đầu nháy mắt nhìn Đường Mật.

"Sao các người lại ở đây?"

"Các người là ai?"

Giọng nói của Đường Mật và Lý Kỳ không hẹn mà cùng vang lên.

"Rời khỏi nơi này trước đã, lên xe rồi nói sau. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, cảnh sát sẽ lập tức đến bây giờ." Simon nhìn ngoài cửa sổ một cái, nhíu mày.

Dưới lầu khách sạn sớm đã chật ních người vây xem, trên mặt mọi người đều là vẻ sợ hãi, ngẩng đầu nhìn xung quanh tòa nhà xảy ra vụ nổ, có người đang hét chói tai, có người đang gọi điện thoại báo cảnh sát, cũng có người bởi vì vội vàng tháo chạy nên vẫn còn mặc đồ ngủ đi dép lê, mà một chiếc xe thương mại màu đen đang lặng lẽ từ sau lưng đám người lái qua, vòng vào một ngõ nhỏ thông với phía sau khách sạn.

Lúc Đường Mật ngồi vào chiếc xe thương mại màu đen kia, cô lại gặp được Y Tắc. Ông ta ngồi trên ghế lái, ánh mắt hung tợn nhìn Đường Mật trong kính chiếu hậu, ngón tay cầm tay lái cũng bấu chặt.

"Lái xe!" JR nhét thân thể cao lớn của mình vào ghế lái phụ, thấp giọng nói.

Xe nhanh chóng ra khỏi ngõ hẻm, sau khi vòng mấy vòng trong nội thành liền chạy tới đường cao tốc dẫn ra ngoại ô.

Dọc theo đường đi cũng không có ai nói chuyện, Simon và JR nắm chặt súng, cảnh giác nhìn bốn phía, còn sắc mặt Y Tắc thì lạnh đến dọa người, không khí căng thẳng lan tràn giống như mưa phùn âm u lạnh lẽo ngoài cửa sổ vậy. Đường Mật cảm thấy thấp thỏm khác thường, trước tiên bỏ qua trận đấu súng vừa rồi là vì nguyên nhân gì, cũng như sự xuất hiện đột ngột làm người ta khó hiểu của Simon, JR và Y Tắc thì điều đáng nói nhất là bọn họ đều xuất hiện, vậy thì đội trưởng của bọn họ - Arthur đang ở đâu? Vì sao vẻ mặt của bọn họ đều nghiêm trọng như thế?

Vẫn là Lý Kỳ không chịu được yên lặng đầu tiên, anh ta nhìn ba người đàn ông xa lạ kia một cái, rồi lại nhìn Đường Mật một cái: "Hi!! Các chiến hữu, các người rốt cuộc là ai vậy?"

"Vừa rồi nổ súng với hai người chính là sát thủ nước A, thân phận của cô bị bại lộ rồi, Đường. Bọn họ đã biết chuyện cô trợ giúp chúng tôi lấy trộm được hợp đồng giao dịch vũ khí kia của Emile, khiến cho nước Z từ chối ký kết hợp đồng khai thác nhiên liệu với nước A vì thế bây giờ bọn họ muốn giết cô." Simon nhìn Đường Mật, trong mắt thoáng hiện lên lo lắng mơ hồ.

Hồ hấp của Đường Mật chợt căng thẳng, mặc dù hệ thống sưởi bên trong xe đầy đủ nhưng mồ hôi lạnh vẫn trượt xuống sống lưng. Trước đó lúc ở sân bay Anderson đã biết thân phận thật sự của cô, cũng là do hấn ta mật báo mới khiến cô bị Emile bắt đi, bây giờ Emile đã chết, mất đi hậu thuẫn lớn mạnh Anderson nhất định đã trao đổi cô với nước A. Mà nước A vào sau khi đồng thời mất đi hợp đồng khai thác nhiên liệu cùng quan hệ ngoại giao với nước Z thất bại, bất luận xuất phát từ phương diện nào cũng quyết phải diệt trừ cô.

"Nước A? Sát thủ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đường!" Lý Kỳ nghe thấy như lọt vào vòng sương mù, không nhận được mở to mắt nhìn Đường Mật hồ.

"Sẽ giải thích với anh sau, Lý Kỳ." Đường Mật dè dặt vai Lý Kỳ lại, nhìn về phía Simon nói: "Như vậy vì sao các cậu lại xuất hiện? Còn... Arthur đâu?"

"Anh ấy mất tích rồi, vào một tuần trước." Simon rủ lông mi xuống, sau đó nhìn sang chỗ khác, giống như đang trốn tránh gì đó.

"Vì sao?" Đường Mật ngạc nhiên.

"Vì sao? Còn không phải vì cô?!" Y Tắc vẫn luôn chuyên tâm lái xe đột nhiên nói ra một câu, trên mặt ông ta không có biểu cảm gì, nhưng giọng nói cực kỳ không thân thiện, thậm chí còn mang theo phần nộ không che giấu được.

Y Tắc thoáng hạ giọng nói: "Một tuần trước thông qua tình báo chúng tôi nghe trộm được tin nước A muốn truy sát cô, Arthur đề xuất sẽ thực hiện hành động bảo vệ nhân chứng đối với cô nhưng bị Caroline bác bỏ, sau đó cậu ta liền mất tích. Hiện tại Bộ quốc phòng đã trực tiếp hạ lệnh đuổi bắt cho Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu, muốn trong thời gian ngắn nhất bắt Arthur về quy án."

"Cho nên các người mới tới tìm tôi, muốn dụ anh ấy xuất hiện đúng không?" Đường Mật không tự chủ được nghiêng người qua, nắm chặt thành ghế lái. Không hề nghi ngờ, Arthur đột nhiên mất tích khẳng định có liên quan đến cô, nhưng anh ấy cũng không tới tìm cô, thậm chí một cuộc điện thoại hay tin nhắn cũng không có, trên thực tế kể từ đêm đó chia lìa tại trấn nhỏ, Đường Mật cũng không có bất kỳ tin tức nào về Arthur. Rốt cuộc anh đang làm gì lại đang suy nghĩ gì? Lòng cô quặn thắt khó chịu, thậm chí so với lúc tránh né đạn vừa rồi còn đau hơn.

"Cô hiểu là tốt rồi, cho nên bắt đầu từ bây giờ cô nhất định phải toàn lực phối hợp với từng hành động của chúng tôi, bất luận là có trách nhiệm đối với tính mạng của chính cô hay là đối với tính mạng của anh ta cũng vậy." Y Tắc giảm tốc độ xe, đánh tay lái, xe rẽ sang con đường phía bên phải đường cao tốc.

Ngọn đèn trên đường cái vùng ngoại ô mờ tối không rõ, chiếu ra lối vào đường hầm tối đen như mực ở phía trước, trong mờ ảo tựa như một con thú khổng lồ đang há miệng, nhe răng chờ bọn họ đưa vào trong miệng.

Trong bóng tối truyền đến giọng nói lạnh lẽo mà rõ ràng của Y Tắc, thoáng như cái chùy vô tình nện vào trái tim Đường Mật.

"Đối với Arthur mà nói, cô chính là liều thuốc độc trí mạng, cuối cùng cũng có một ngày sẽ hại chết cậu ta."

Sáng sớm, sắc trời còn chưa rõ, mưa tí tách rơi, trên cửa sổ của nhà hàng nhỏ còn vương một tầng hơi nước. Nhân viên phục vụ trẻ tuổi đang khom người lau cửa kính, động tác nhanh nhẹn, vẻ mặt lạnh lùng. Trong nhà bếp truyền ra tiếng dầu nổ "lốp bốp", mùi thơm của khoai tây chiên và thịt xông khói lan tràn cả nhà hàng, nữ phục vụ từ phía sau đem ra một chồng đĩa cao, tựa như nữ hộ pháp đang nâng ngọn núi nhỏ. Quản lý đứng sau quầy cẩn thận kiểm kê tiền lẻ trong máy tính tiền, nhưng đôi mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía ngoài cửa sổ, sắc bén mà chính xác, giống như chó săn đang chuẩn bị sẵn sàng hành động.

Đúng vậy, bọn họ giống như một đám chó săn, một đám chó săn chuẩn bị xé nát Arthur.

Đường Mật dời mắt khỏi đám nhân viên phục vụ nhìn chăm chăm vào ly cà phê đã không còn bốc lên chút khí nóng nào trước mặt, ngực thắt chặt từng đợt, lạnh lẽo từ trong da ngấm ra ngoài, thế nhưng hệ thống sưởi ấm nóng hừng hực lại khiến mặt cô nóng lên, cả người giống như đồng thời bị băng lửa dày vò. Trên thực tế, nhà hàng cô đang dùng chân này là một cái bẫy rất lớn, tất cả nhân viên làm việc đều là đặc công của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu cải trang, trong ngoài nhà hàng đều bố trí tầng tầng lớp lớp mai phục, chỉ cần Arthur vừa xuất hiện liền bị sa lưới. Đương nhiên trước đó không thể thiếu việc đem mỗi nhữ thơm ngon là cô đặt vào trong bẫy.

"Y Tắc, ông xác định Arthur nhất định sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ?" JR nhấp hớp cà phê, vẻ mặt có chút bức bối, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cạnh bàn như là đang rối rắm gì đó.

"Thành phố này ba mặt là biển, đường cái bên ngoài kia là con đường duy nhất thông với bên ngoài. Arthur muốn cứu Đường thì cậu ta nhất định sẽ tính toán ổn thỏa đường đi sau khi thoát được, chẳng may từ đường cái không đi được thì sân bay tư nhân ở gần đây sẽ là lựa chọn tốt nhất của cậu ấy. Cho nên, cậu ấy nhất định sẽ ra tay ở chỗ này." Y Tắc gấp tờ báo trong tay lại, điều chỉnh cái nút tai tàng hình trong tai một chút.

"Ông khẳng định Arthur đang ở gần đây sao? Ý của tôi là, suốt một tuần lễ chúng ta đều không thể tra được tung tích của anh ấy, có lẽ anh ấy căn bản cũng không ở thành phố này." Simon hiếm khi thu lại vẻ mặt vui cười, trong ánh mắt nhìn Y Tắc chăm chăm mang theo áp lực cùng nặng nề, giống như căn bản cũng không hy vọng Arthur xuất hiện.

"Năng lực của Arthur chúng ta đều hiểu rất rõ, cậu ta biết tất cả thủ pháp tìm dấu vết của chúng ta, đương nhiên có thể dễ dàng tránh thoát đũa bắt. Nhưng tôi dám khẳng định cậu ta nhất định đang ở gần đây, cậu nghĩ đi, hôm trước chúng ta nhận được một bức email thần bí nói Đường Mật đang ở thành phố này, mà địa chỉ IP của bức email đó chính là của máy tính công cộng dưới lầu khách sạn cô ấy ở. Nói cách khác người gửi email hy vọng chúng ta mau chóng tìm thấy cô ấy, vì sao? Bởi vì sát thủ nước A muốn giết cô ấy. Ngoại trừ Arthur thì ai sẽ làm như vậy?" Ngược lại với sự bất an của hai người bọn họ, khuôn mặt Y Tắc lại rất bình tĩnh.

"Vậy tối hôm qua lúc Đường bị tập kích vì sao anh ấy không xuất hiện?" JR không hiểu hỏi.

Y Tắc nhấp ngụm cà phê chậm rãi nói: "Cậu ta là muốn mượn lực lượng của chúng ta để bảo vệ Đường Mật, trải qua chuyện tối qua, tin rằng phía nước A rất nhanh sẽ biết là chúng ta nhúng tay, cũng sẽ áp dụng hành động trả thù với chúng ta. Arthur là muốn kéo

chúng ta vào đây dựa với nước A, trì hoãn tốc độ hành động, còn cậu ta thì ngư ông đắc lợi, nhân cơ hội này cứu Đường Mật đi."

"Làm sao ông biết được rõ ràng như thế? Như là con giun trong bụng anh ấy vậy" Simon nắm tóc, vẻ mặt ủ rũ, dường như rất không hài lòng giọng điệu lạnh như băng này của Y Tắc.

"Đương nhiên, Arthur là một tay tôi huấn luyện ra, cái cậu ta biết đều do tôi dạy, không ai có thể hiểu cậu ta hơn tôi." Y Tắc lại mở tờ báo ra lần nữa, con người màu ô liu hờ hững xem trang giấy, tựa như mặt gương sạch bóng nhưng trống rỗng.

Chẳng biết tại sao, Đường Mật đột nhiên cảm thấy biểu cảm này của Y Tắc rất giống Arthur. Cô nhìn sườn mặt ông ta, từ đuôi lông mày hướng lên của ông ta liên tục quét qua cái mũi nhọn cùng đôi môi sắc bén, giống như muốn xuyên thấu qua một hình ảnh âm bản* trên tấm phim nào đó để dự đoán hình ảnh thật của nó vậy, trong phút chốc, một ý nghĩ kỳ quái nhanh chóng xẹt qua trong đầu cô.

**Hình ảnh âm bản là hình mà chúng ta nhìn thấy trên tấm phim.*

Nhận thấy được cô đang nhìn chăm chú, Y Tắc ngược mắt lên, lạnh lùng nói: "Còn cô thì hãy học viên ưu tú nhất của tôi, cô Đường à."

Tác giả: Haha, có bạn nhỏ nào đoán ra được Tiểu Đường hoài nghi cùng suy đoán gì với Y Tắc không?

Chương 38: Chạy trốn

"Hủy hoại anh ấy không phải tôi, mà là chính phủ các người đang công hiến. Các người từng là đồng đội cùng vào sinh ra tử, nhưng bây giờ lại đem họng súng chỉ vào lẫn nhau, đó là do ai ra lệnh chứ? Hôm nay bị đuổi bắt chính là Arthur, ngày mai sẽ là ai?" Đường Mật không chút sợ hãi nhìn ông ta. Những người như bọn họ bất luận có bao nhiêu đặc quyền, đứng ở vị trí cao bao nhiêu thì đối với người đương quyền của chính phủ mà nói chẳng qua cũng chỉ là một công cụ. Lúc sử dụng được thì chính là vũ khí lợi hại, lúc không dùng được nữa liền thành đồ bỏ đi.

Nghe được lời của Đường Mật, JR và Simon đều quay mặt đi, cả phê trong miệng trở nên đắng chát vô cùng, đạo lý thô chết căm buồn xót thương đồng loại này thật ra trong lòng mỗi người đều rõ ràng như nhau, Arthur hôm nay có lẽ chính là bọn họ ngày mai.

Y Tắc há to miệng, đang chuẩn bị nói gì đó thì sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng "kẹt", cửa chính của nhà hàng bị đẩy ra.

Hồ hấp của tất cả mọi người đều chột ngừng lại, mặc dù trên mặt không tỏ vẻ gì, tay cũng vẫn tiếp tục động tác trước đó, thế nhưng đồng tử nheo lại, cơ bắp dưới lớp quần áo căng thẳng không chỗ nào không biểu thị bọn họ đang ở trong trạng thái đề phòng cao độ. Đường Mật hoảng sợ nhìn về phía cửa, trong lòng nhủ thầm: "Ngàn vạn lần đừng bước vào, Arthur!"

Tuy nhiên bước vào cũng không phải Arthur, mà là một đôi tình nhân ăn mặc thời trang. Chàng trai ôm vai bạn gái, cúi đầu không biết đang nói điều gì, cái đỉnh bạc trên cánh mũi chiếu sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Cô gái cười hài lòng, túi xách màu tím xinh đẹp đeo ở khuỷu tay cô ấy đang đưa, đập vào bắp đùi trắng ngần dưới váy ngắn.

Chỉ là đôi tình nhân trẻ bình thường, tất cả mọi người thầm thở phào, bây giờ đang trong thời gian buôn bán của nhà hàng, có khách vào cũng là chuyện hết sức bình thường. Đôi tình nhân kia cũng không ngồi lâu, chỉ uống hai ly cà phê rồi đi khỏi, lúc bọn họ ra cửa mưa lại đột nhiên lớn hơn.

Cô gái lầu bầu một câu: "Đáng ghét, hôm nay lại không mang dù." Chàng trai không chút để ý nhếch khóe miệng, sau đó cởi áo jacket (*một loại áo khoác*) che trên đỉnh đầu hai người, cả hai cứ như vậy cười đùa chạy vào trong màn mưa tầm tã, trên bầu trời xám xịt thoáng chớp hai đường ánh sáng tươi đẹp. Tình yêu của người trẻ tuổi luôn mang một loại nhiệt tình không chút nào kiêng kỵ, tuy rằng mù quáng nhưng lại hết sức đẹp đẽ, sẽ làm người ngoài mang theo tâm tình hâm mộ mà mỉm cười, vui vẻ như trong ngày giá lạnh mà uống được một hớp ca-ca nóng vậy.

Đường Mật nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, khẽ cong môi lên, thế nhưng cô chợt phát hiện Y Tắc ở bên cạnh đang cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước. Nhìn theo tầm mắt của ông ta, Đường Mật thấy ở chỗ ngồi của đôi tình nhân vừa rồi có một món đồ màu tím xinh đẹp, là túi xách của cô gái kia, từ bên trong đó đang phát ra từng hồi tiếng kêu nhỏ mà rất có tần suất: "Tít, tít, tít..."

"Là bom!"

Y Tắc gấp khuỷu tay dùng sức đánh vào cửa sổ bên cạnh, "xoảng" một cái, cửa kính bị phá nát, Đường Mật bị ông ta kéo bay ra ngoài cửa sổ, ngã xuống trên lối đi bộ lạnh giá ẩm ướt trơn trượt, mưa lạnh từng đợt xối lên mặt cô.

Một ngọn lửa từ trong nhà hàng bốc ra, kèm theo số lượng lớn khói màu vàng gay mũi, nhưng tiếng nổ mạnh trong dự tính cũng không truyền ra.

Đường Mật nằm trên mặt đất, chỗ bị va chạm mạnh trên tay chân truyền đến sự đau nhức, khói đặc cuồn cuộn kéo tới làm nước mắt cô ứa ra, cổ họng khô khốc đến thật muốn lập tức uống một ngụm nước lạnh lớn. Có điều tất cả vẫn chưa dừng lại ở đó, bỗng nghe một tiếng "két", bên tai truyền đến âm thanh lốp xe ma sát chói tai, còn chưa chờ cô

kịp phản ứng thì cơ thể đã bị một sức mạnh chiếm lấy, đến lúc cô phản ứng lại được thì đã rơi xuống trên ghế lái phụ của một chiếc xe hơi rồi.

Thân xe đang phóng nhanh về phía trước bỗng nhiên hơi chậm lại, nhanh chóng lùi về phía sau, rẽ trái chui vào một ngõ nhỏ. Thân thể Đường Mật như phiến lá lẻ loi đang nghiêng ngả trong không gian nhỏ hẹp giữa ghế và cửa xe, đến lúc cô thật vất vả mới nắm chặt được tay vịn, vừa định ngẩng đầu lên lại nghe thấy người bên cạnh hô to: "Cúi đầu xuống!"

Cùng lúc đó, viên đạn xuyên thủng không khí bắn trúng kính chiếu hậu bên phải thân xe, mảnh kính bể bay vụn ra, suýt nữa văng trúng mặt Đường Mật. Nhưng cô cũng không quá hoảng sợ, bởi vì cô biết rõ người ngồi bên cạnh mình chính là Arthur. Rốt cục anh đã trở lại, mặc dù cách thức gặp mặt có vội vàng như thế, vội vàng đến ngay cả thời gian để cô nhìn kỹ anh một cái cũng không có, nhưng giọng nói trầm ổn của anh lại làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm, giống như lúc lánh nạn trong rừng ngày ấy vậy.

Tuy nhiên cảm giác chỉ là cảm giác, thực tế vẫn rất tàn khốc, đạn tiếp tục không ngừng bay tới, cửa sổ phía trước và phía sau xe đều bị bắn nát, trong lúc nguy cấp Đường Mật nhìn thấy Arthur đã rút súng ra, mấy lần muốn bắn trả đều vì phải điều khiển tay lái mà thất bại.

"Đổi chỗ, em lái xe!" Đường Mật quát khẽ, cơ thể liền nương theo sự lắc lư thân xe nghiêng về phía bên trái bắt được tay lái.

Arthur trùn người xuống, dán vào sát lưng Đường Mật di chuyển qua bên phải, chỉ trong chớp nhoáng hai người dùng tốc độ khó tin trao đổi vị trí, phối hợp vô cùng ăn ý. Lúc này xe đã chạy lên một cây cầu lớn vượt biển, bởi vì vừa rồi đổi vị trí trong lúc đang chạy với tốc độ cao, thân xe đã chệch sang làn xe bên trái nên lúc này một chiếc xe tải chở hàng đang lao thẳng tới trước mặt bọn họ.

Đường Mật nghiêng người, khẽ đạp thắng xe, hai tay nhanh chóng xoay vô-lăng, đồng thời giẫm mạnh chân ga, thân xe lập tức như bão tố mà hướng sang bên phải, khó khăn lắm mới tránh được xe tải khổng lồ đã lập tức nhìn thấy sắp lao ra lan can bảo vệ. Đường Mật vội vàng buông chân ga, cực nhanh đánh tay lái về bên trái, vừa nấp nhiên liệu vừa tiếp tục đánh tay lái. Đuôi xe hất lên gần như suýt quệt vào lan can bảo vệ bên phải, nhưng xe hơi đuổi bắt phía sau bọn họ lại không may mắn như thế, vì tránh không kịp nên đã đâm thẳng vào đầu xe tải lớn. Tiếng "ầm" vang thật lớn, xe hơi thể tích nhỏ lập tức bị đung bay ra ngoài, rơi xuống nước biển lạnh lẽo, văng lên mảng lớn bọt nước.

"Trượt nghiêng cực giỏi! Em đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp à?" Giọng nói thán phục của Arthur truyền đến.

"Em đã từng đoạt quán quân cuộc thi sức kéo!" Lúc này xe Đường Mật đang lách vào giữa hai chiếc xe hơi, cô cúi đầu xuống, vững vàng nắm chặt tay lái, thân xe dưới sự ép qua lại trong tốc độ cao ma sát ra một chuỗi tia lửa kịch liệt, giống như máu không ngừng chạy qua trong tim cô vậy, trong tiếng va chạm chói tai cô nghe thấy có người kêu cứu mạng, mà đạn phía sau vẫn chưa ngừng nghỉ.

"Shit! Đừng ép tôi nổ súng với người một nhà!" Arthur kéo chốt trên súng, sau đó đột ngột thò người ra khỏi cửa sổ xe, nhanh chóng bóp cò. Sau mấy tiếng "bằng bằng", một chiếc xe hơi theo ở phía sau khác nhanh chóng vòng mấy vòng rồi đâm vào lan can bảo vệ ở ven đường, lật sang đồng ruộng ở bên cạnh.

"Quay đầu xe ở phía trước, băng qua đồng ruộng chạy về hướng cửa cảng." Arthur ngồi lại ghế, trong giọng nói mang theo chút đau đớn. Đồng đội ngay trước bây giờ lại là đối thủ, bất luận là bên nào chiến thắng cũng sẽ không khiến người ta vui vẻ. Giống như những quân tốt trên bàn cờ, dưới sự thao túng của kỳ thủ ra sức chém giết, đâm máu khổ chiến, nhưng từ đầu đến cuối đều không biết mình rốt cuộc chiến đấu vì lý do gì.

"Đó không phải lỗi của anh, Arthur." Đường Mật nắm tay anh.

Xe quay đầu ở phía trước, sau đó rẽ ngoặt, nhanh chóng chạy vào ruộng lúa mạch. Thân lúa mạch bị bánh xe nghiền từng dãy đổ về phía trước giống như sóng lớn nhấp nhô trong cơn mưa to mù mịt, xe hơi màu đen đi trong đó tựa như con cá ra khỏi lưới, vết thương chồng chất nhưng lại quật cường vô cùng chọc thủng sóng gió, liên tục lao về phía chân trời âm u.

Ban đêm, trong nhà nhỏ của ngư dân ở bến tàu.

Đường Mật ngồi bên bếp lò, giờ máy sấy thổi mái tóc dài hơi ẩm ướt. Alaska vào tháng mười vô cùng lạnh, mặc dù tuyết vẫn chưa rơi nhưng khí trời vào đêm mưa so với lúc tuyết rơi còn làm người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn, từng đợt gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào, ngoan cố chiếm lấy từng góc của gian phòng, nhà nhỏ của ngư dân không có hệ thống sưởi chỉ có bếp lò thô sơ, càng làm cho người ta lạnh đến ngay cả cốt tủy cũng sắp đông lại.

Một bàn tay cầm đi máy sấy, cơ thể ấm áp mà rắn chắc dán chặt phía sau lưng cô, xua tan cái lạnh thấu xương, Arthur nâng mái tóc của cô lên nói: "Để anh làm cho."

Ngón tay anh luồn qua sợi tóc đen nhánh của cô, lần lượt nâng lên hạ xuống, động tác tỉ mỉ mà có trật tự, đầu ngón tay hơi nóng làm cô cảm thấy có chút nhột, trong tiếng máy sấy "ù ù", nhịp tim trầm ổn có lực của anh xuyên qua làn da dán chặt của hai người mà truyền đến, chạm vào trái tim cô làm cho nó cũng cộng hưởng theo.

Trong thời gian nghỉ ngơi ở trần nhỏ, Arthur cũng thường xuyên sấy tóc cho Đường Mật. Có một lần cô cố ý cau mày hỏi: "Động tác của anh thành thạo như vậy có phải trước kia thường xuyên sấy tóc cho phụ nữ đúng không?", anh nhìn cô trong gương về mặt ranh mãnh nở nụ cười: "Không có, trước kia anh nuôi con chó lông vàng, thường xuyên tắm rửa sấy lông cho nó nên mới đặc biệt thuận tay." Đường Mật nhảy dựng lên, nghiêng răng nhào qua bóp cổ anh, lại bị anh giữ chặt cổ tay, nghiêng người liền đặt dưới ngực, anh cười hân hoan môi cô gần từng chữ: "Anh không bao giờ sấy tóc cho phụ nữ, trừ phi cô ấy là vợ anh."

Lời nói khi đó như còn đang vang vọng bên tai, rõ ràng đến giống như một con dấu in ở trong lòng, Đường Mật vẫn nhớ rõ nụ cười cùng xúc cảm đôi môi Arthur mang lại lúc ấy, dịu dàng chân thành đến vậy, giống như thuốc độc ngọt ngào khiến cô muốn ngừng mà không được. Thế nhưng, bây giờ cô nhất định phải đem loại dịu dàng khắc cốt ghi tâm ấy ngăn cách ngoài cửa, dùng lý trí của mình dứt bỏ chất gây nghiện sâu tận xương tủy này, đồng thời cũng dứt bỏ anh. Y Tắc nói đúng, đối với Arthur mà nói, cô chính là một liều thuốc độc trí mạng, loại thuốc độc sẽ hại chết anh.

"Hôm nay anh không nên xuất hiện." Đường Mật lùi người cách Arthur một khoảng, giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào nhưng trong miệng lại khô đến cảm thấy chát. Cô cảm nhận được tay anh cầm tóc mình đột nhiên chặt lại, sau đó lại thoáng buông lỏng, hơi thở của anh phất qua đỉnh đầu cô, có chút dồn dập, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh như trước: "Xa nhau lâu như vậy, câu đầu tiên em muốn nói với anh lại là câu này ư?"

"Chúng ta không nên gặp lại, như vậy sẽ hại anh, cũng hại cả em." Đường Mật quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt lạnh nhạt, muốn kéo lọn tóc từ trong tay Arthur ra nhưng lại bị anh giữ chặt lấy.

"Em đã nói hai điều không nên, vậy thì điều gì mới nên? Chẳng lẽ dùng thuốc mê làm hôn mê vị hôn phu của em là nên, liên tục không ngừng bỏ chạy lẩn trốn anh là nên sao? Mà tất cả những chuyện ấy là vì anh sẽ hại em?!" Ánh mắt Arthur lạnh xuống, ngón tay cầm sợi tóc cô đang dần dần dùng sức, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng làm cho Đường Mật không nhịn được run lên một cái.

Tác giả: ài, lại cãi nhau rồi, hai cái tên làm cho lòng người không yên này, có điều chủ yếu là người làm mẹ tôi đây tâm lý có chút méo mó, rất thích xem con của mình chịu hành hạ ~~~

Chương 39: Đấu tranh

Ngón tay anh cầm chặt làm cô cảm thấy đau, nhưng vẫn chưa là gì so với trái tim quặn thắt từng đợt kia, giống như có cái máy bơm nước khổng lồ đang hút tất cả không

khí trong ngực ra. Cô cắn răng, cố hết sức làm cho mình lộ ra vẻ mặt không quan tâm: "Arthur, em nghĩ thông suốt rồi, chuyện giữa em và anh chỉ là nhất thời nông nổi, đối với em mà nói, anh chẳng qua chỉ là một chút gia vị trong chặng hành trình buồn tẻ mà thôi. Sau khi điên cuồng qua đi, bây giờ em đã tỉnh táo lại, em không thể gả cho một người đàn ông không có nơi ở cố định, cả ngày đối mặt với nguy hiểm. Mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay đều làm em sợ hãi, còn suýt vì thế mà mất mạng, cho nên, anh đi đi! Rời khỏi em, đừng bao giờ để em nhìn thấy anh nữa!"

Arthur buông tóc cô ra, lui về phía sau một bước, ổn định nhìn chằm chằm khuôn mặt cô. Sắc mặt anh hung tợn mà đáng sợ, nhiều ngày bốn ba cùng trốn chạy làm cho dưới vành mắt có chút thâm quầng, nhưng hai mắt lại có vẻ càng sắc bén và có tính công kích hơn. Nếu như vừa rồi anh còn có thể áp chế lửa giận của mình thì bây giờ anh đã gần kề ranh giới bùng nổ.

Đường Mật rất rõ hậu quả chọc giận Arthur đáng sợ thế nào, nhưng cô buộc mình không thể lùi bước, "bảo vệ anh ta quan trọng hơn yêu anh ta rất nhiều", lời của Caroline hiện lên trong đầu. Nếu anh vì cô mà cả dừng khí thoát ly khỏi Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu cũng có thì vì sao cô lại không thể vì anh mà có dừng khí rời đi?! Ý nghĩa của yêu một người là có đôi khi sẽ vượt qua cả cái tôi của chính mình.

"Em xác định những gì em nói đều là lời thật lòng? Em còn ba giây để suy nghĩ nên trả lời thế nào." Arthur không có động tác gì, bờ môi chậm rãi cong lên, nhưng quai hàm căng chặt cùng gân xanh nổi trên cánh tay tựa như cây cung mạnh mẽ đang giương, mũi tên sắc bén trong mắt đã nhắm chuẩn ngay trái tim cô.

"Đúng vậy, lời của em đều thật lòng. Giờ khắc này, em đã không cần phải nói dối anh nữa rồi." Không đợi đến ba giây, Đường Mật gần như là lập tức trả lời vấn đề của anh, giọng nói gọn gàng dứt khoát, chỉ là cô không để ý đến khuôn mặt tái nhợt cùng ánh mắt yếu ớt của mình thoát nhìn lại không có chút sức thuyết phục nào.

Arthur nở nụ cười, bàn tay sờ đỉnh đầu cùng gò má của cô, sau đó lướt xuống trên vai cô, giống như rất dịu dàng: "Em yêu, bây giờ mới nghĩ đến sợ hãi cùng hối hận, không cảm thấy là quá muộn rồi sao?" Đột nhiên khóe miệng anh hạ xuống, nụ cười dịu dàng phút chốc hóa thành tàn nhẫn thô bạo, trong ánh mắt toát ra tơ máu đau đớn cực điểm, thoáng như từng đợt sét đánh vào gương mặt Đường Mật.

Arthur đẩy mạnh, Đường Mật nặng nề ngã nhào trên mặt đất, thân thể anh cũng đè xuống theo chiếm lấy môi cô, không chút lưu tình gặm cắn, thô bạo quấy đảo khoang miệng cô như muốn đem hận ý tràn ngập của mình rót hết sang người cô, sau đó kéo trái tim lạnh lùng của cô ra ngoài. Nếu như tận cùng của tình yêu là vực sâu thù hận, như vậy anh cũng muốn kéo cô cùng trầm luân theo.

Đường Mật dùng sức phản kháng, móng tay và hàm răng cùng vẽ ra từng vết máu trên lưng và cánh tay Arthur, nhưng việc ấy đối với anh không có chút sức ảnh hưởng nào mà chỉ càng làm tiến công cùng đoạt lấy trở nên mãnh liệt hơn. Quần áo bị anh thô bạo xé rách, đầu lưỡi ẩm ướt cách lớp vải lướt qua mỗi một nơi mẫn cảm trên người cô, thân thể rắn chắc cường tráng áp sát cô, nhiệt độ trên người anh cùng hơi thở tràn đầy ngang ngược xuyên thấu qua mỗi chỗ da thịt dán vào nhau của hai người xâm nhập vào lỗ chân lông của Đường Mật, làm cho trong đầu cô giống như bất chợt nổ ra pháo hoa, hư ảo mà bất lực.

Đường Mật cảm thấy sức đấu tranh phản kháng của mình đang yếu dần, anh hiểu rõ cơ thể cô cũng hiểu rõ linh hồn cô, từ trước đến nay mỗi lần hai quân đối chọi cô đều không phải bên giành phần thắng. Nhưng điều khiến Đường Mật sợ hãi nhất chính là phản ứng của cơ thể nói với cô rằng - cô muốn anh, hơn nữa còn vô cùng khát vọng. Cô thở hổn hển dồn dập, giống như con bướm bướm đã lao vào lửa, muốn cố hết sức thoát ra khỏi ngọn lửa rực rỡ nhưng nguy hiểm ấy, có điều cơ thể càng lúc càng nóng giống như kẹo đường nhũn dần, căn bản không làm gì được.

Phát giác được sự yếu ớt của cô, Arthur buông lỏng tay cầm cổ tay cô ra, động tác trở nên dịu dàng hơn, nhẹ nhàng liếm vành tai rồi cắn cổ của cô, khi nghe tới tiếng rên rỉ nhỏ, anh nâng mắt nhìn cô cười nói: "Cơ thể của em thành thật hơn lòng em nhiều lắm, em là yêu anh, Đường."

Giọng nói của Arthur làm Đường Mật đang trong mê muội chợt tỉnh táo lại, việc này không phải là hiệu quả mà cô mong muốn, chỉ cần vừa nghĩ tới sát thủ nước A cùng người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu đang trốn ở một góc tối nào đó bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay thì trái tim mềm yếu của cô lập tức cứng rắn lên. Cô đẩy lồng ngực anh ra, lui về phía góc tường, trong giọng nói khàn khàn mang theo thống khổ cùng ghen ngào: "Không, Arthur, anh không hiểu. Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu sẽ không bỏ qua cho anh, bất luận trốn tới nơi nào bọn họ cũng sẽ tìm được anh. Nếu như không có được sự phục thù của anh thì bọn họ sẽ giết anh!"

Arthur lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình cùng kiên định: "Đường, anh sẽ không chết, em cũng sẽ không, chúng ta sẽ cùng sống lâu trăm tuổi. Em nhất định phải tin tưởng anh, tuy Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu và sát thủ nước A lợi hại nhưng chúng ta cũng không phải chỉ có hai người."

Đường Mật có chút ngạc nhiên nhìn anh, cũng không phải chỉ có hai người? Ý anh là gì? "Anh... anh định làm thế nào?" Cô khó hiểu hỏi.

"Ngày mai sẽ có một chiếc tàu đánh cá đưa chúng ta đến Canada, chúng ta sẽ lẳng lặng ở một chỗ vắng vẻ trong làng chài thêm mấy ngày. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì bốn ngày sau bất luận là sát thủ nước A hay người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu cũng đều dừng tất cả hành động đuổi bắt, sẽ không bao giờ tới quấy rầy chúng ta

nữa. Cho nên, điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta nhất định phải sống được qua mấy ngày này." Arthur ngồi xuống bên cạnh Đường Mật, vòng ôm bà vai cô, không cho cô lùi lại nữa.

"Vì sao bọn họ lại dừng đuổi bắt?" Đường Mật mở to hai mắt, không thể tin nhìn anh. Cô biết rõ Arthur mặc dù rất mạnh, nhưng tuyệt đối không phải loại người vì xúc động mà quáng mắt ăn nói lung tung, anh nói ra như vậy ắt hẳn đã có đối sách chu đáo chặt chẽ mà thích đáng, thế nhưng rốt cuộc anh có biện pháp gì mà có thể làm tổ chức tình báo tối cao của hai quốc gia nghe lệnh của mình?

Arthur nở một nụ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đồng tử màu lục sẫm lộ ra một tia sáng nhỏ, tựa như tia sáng lạnh thấu xương cắt qua bóng tối dày đặc ở bên ngoài: "Bọn họ quá xem thường thực lực của gia tộc Solomon rồi. Mặc dù nước A mất đi hợp đồng khai thác địa nhiệt với nước Z nhưng gia tộc Solomon lại lấy được ba mươi lăm phần trăm cổ phần công ty hàng không của nước Z, gia tộc Solomon dự định cùng nước A ký kết một bản hợp đồng mua máy bay, đơn đặt hàng mua máy bay trong 5 năm tới của công ty hàng không nước Z đều sẽ ký với nước A, nhưng điều kiện tiên quyết cho tất cả những việc ấy là dừng hành động đuổi giết đối với cả anh và em."

"Vậy còn Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu? Caroline từng nói cấp trên của cô ta sẽ không đồng ý để anh đi." Đường Mật không thể quên được cuộc đối thoại với Caroline, lúc ấy vẻ mặt thoát nhìn không chút để tâm nhưng lại lạnh lẽo đến cực điểm của Caroline vẫn rõ mồn một trước mắt cô, khiến cô đến nay vẫn không rét mà run.

"Cấp trên của cô ta sẽ đồng ý, bởi vì Schumann đã đồng ý giúp ông ta tranh cử tổng thống nhiệm kỳ kế của nước H. Bất quá những việc ấy đều cần có thời gian để điều đình, cho nên chúng ta phải sống qua mấy ngày then chốt nhất này. Đường, người có thể chia cắt chúng ta ngoại trừ chính bản thân chúng ta ra thì không có ai khác, đừng tự cho là đúng mà thay anh làm những chuyện em cảm thấy nên làm nữa, tình yêu là từ hai phía." Arthur ôm cô vào lòng, ôm chặt eo cô, khuôn ngực dày rộng ấm áp che chắn hết sự lạnh giá khắp bốn phía.

Lúc này Đường Mật mới hoàn toàn giác ngộ, làm sao cô lại quên mất anh của Arthur – Schumann cơ chứ? Tuy thoát nhìn là một ông chủ quán cơm ôn tồn tao nhã lại khôn khéo lồi đời nhưng kỳ thực tộc trưởng gia tộc Solomon mới là thân phận thật của anh ấy, là một ông vua không ngai nắm trong tay vương quốc vận tải đường thủy của Tây Âu, anh ấy làm sao có thể khoan tay đứng nhìn em trai duy nhất của mình rơi vào khốn cảnh tử vong được? Huống chi lúc trước Schumann đưa Arthur vào Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu là để bảo vệ anh chứ không phải để đưa anh vào lồng giam.

Đường Mật ngẩng đầu vừa định nói gì đó lại bị Arthur dùng ngón tay chặn môi lại, sau đó đem vật gì đó cũng mang cảm giác mát lạnh tương tự đeo vào ngón tay cô. Cô cúi đầu nhìn, hóa ra là chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia, ngực không khỏi dâng lên một nỗi chua

xót khổ sở. Cô không bao giờ quên đêm đó tại quán rượu nhỏ mình đã mang theo đau đớn tê tâm liệt phế như thế nào mà tháo nó ra, cẩn thận đặt trong túi áo Arthur, bây giờ nó đã trở lại lần nữa, mang theo tình yêu mãnh liệt cùng dây dưa lúc ban đầu quần lầy ngón tay cô. Đôi mắt màu lục sẫm như biển cực nóng mà dịu dàng kia của Arthur như kim châm vào hai mắt cô, chớp mũi nóng lên, nước mắt cố nén nhiều ngày từng tầng một trào ra.

Arthur áp trán với trán cô, hai tay vuốt ve gương mặt cô, ngón tay hơi thô ráp lau đi nước mắt của cô, giọng nói trầm lắng mang theo đau đớn đè nén: "Đừng tháo nó ra lần nữa đây, lần nào em cũng độc ác tuyệt tình rồi bỏ anh như vậy, lúc ở trong rừng là như vậy, ở nước Z là như vậy, ở trong quán rượu của trấn nhỏ cũng như thế. Còn anh thì lần nào cũng giống như phát điên đi tìm hình bóng em khắp địa cầu, hoảng loạn không biết làm gì là thế, sốt ruột khó nén là thế, nhưng đến khi tìm được em lại vẫn sợ hãi vô cùng, sợ em lại một lần nữa bỏ đi. Xin em đừng khiêu chiến lý trí và dũng khí của anh nữa..."

Arthur nhìn khuôn mặt khiến mình tinh thần không yên trước mắt, nước mắt Đường Mật từng giọt trượt qua ngón tay anh, cũng từng giọt lướt qua lòng anh, in xuống dấu ấn không thể phai mờ. Chấn động hết sức nhẹ nhàng dừng trên đầu ngón tay lại mang theo sức nặng không thể chịu đựng, nặng tới nỗi linh hồn anh đều phải thở dốc. Anh không dám nói ra lời sâu trong lòng mình, rất sợ sẽ dọa đến cô, cũng rất sợ không cách nào khống chế được lý trí của mình. "Nếu như lại mất đi em lần nữa, anh sẽ bẻ gãy hai cánh tự do của em, để em mãi mãi cũng không thể bay khỏi bên cạnh anh." Đó vốn là những gì anh muốn nói nhưng anh đã cố gắng nuốt lại vào sâu trong cổ họng, nghẹn đến ngực cuộn cuộn từng hồi nhưng chỉ có thể không ngừng liếm đi nước mắt của cô, mặc cho hương vị mặn đắng lan tràn cả khoang miệng.

Chương 40: Phản công

Đường Mật nhìn mặt Arthur, lông mày phóng khoáng đang nhíu chặt đến hướng lên trên, lông mi dày rủ xuống, giống như đang ra sức áp chế gì đó, mỗi cơ thịt trên mặt đều căng chặt không chỗ nào không cho thấy nỗi đau sâu trong lòng anh. Không có nước mắt, nhưng sức nặng còn hơn nước mắt rất nhiều, đó là nước mắt bị thương tan nát tim phổi của một người đàn ông bị tổn thương đến cực độ nhưng lại ngưng đọng lại.

Lúc này cô mới biết được mình đã làm tổn thương anh đến mức độ nào. Đúng như Lý Kỳ đã nói: "Tình yêu không phải là chuyện của một người." Cho tới nay cô vẫn luôn cố chấp đem cái mình gọi là lý trí cùng kiên cường dựng thành hàng rào sắc nhọn ở giữa hai người, không chỉ làm mình bị đâm đến máu me đầm đìa mà cũng đâm anh mình đầy thương tích, lại không hề nghĩ tới tâm tình thật sự của anh, cũng như tâm tình khát vọng cháy bỏng của chính mình.

"Em xin lỗi, Arthur!" Đường Mật ôm cổ Arthur, vùi mặt vào bờ vai anh mặc cho nước mắt tuôn trào. Nỗi đau ly biệt không thể làm cô rơi lệ, công việc vất vả cũng không thể làm cô rơi lệ, thậm chí biển Bering nguy hiểm trí mạng cũng không thể làm cô rơi lệ, nhưng chỉ một câu nói của anh đã có thể làm cô lệ rơi đầy mặt mà không biết làm sao, giống như một đứa bé bất lực.

"Cô gái ngốc, chỉ cần em đừng không nói tiếng nào đã bỏ đi nữa là được rồi." Arthur vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, một lần lại một lần, thân thể mảnh khảnh của cô tựa như tượng người bày trí ở cửa hàng gốm sứ của mẹ lúc anh còn nhỏ, tinh xảo đến gần như không cảm hết một bàn tay được. Mẹ mất sớm cùng việc thiếu thốn tình thương của cha khiến anh đối với những thứ mình yêu thích có một loại ý muốn chiếm hữu gần như lệch lạc, nhưng Đường Mật đã làm cho anh hiểu được yêu một người không chỉ chiếm hữu là đủ.

Arthur lấy từ vạt áo ra một tấm ảnh, đặt vào lòng bàn tay Đường Mật. Cô lau nước mắt, giơ tấm ảnh lên, thì ra là tấm ảnh chụp lấy ngay mà lúc trước bọn họ chụp trong giáo đường nhỏ của hội Chữ Thập Đỏ ở nước Z. Vì là máy chụp hình thô sơ chất lượng kém nên hình cũng không được rõ nét, nhưng nụ cười hạnh phúc mang theo chút ngô nghê của hai người lại chiếu sáng cả bức ảnh cùng bầu trời trong đó. Đường Mật rất ít khi tự chụp hình mình, nhưng cô không thể không công nhận đây là tấm ảnh đẹp nhất mà mình đã chụp từ trước tới nay, bởi vì chưa từng có nhiếp ảnh gia nào có thể làm cho cô nở ra nụ cười chân thành tha thiết như thế.

"Anh đã từng nói, em cho anh 35 milimet yêu, anh sẽ cho em cả thế giới. Nếu như nói tấm ảnh này cô động tình yêu của chúng ta, như vậy xin em hãy vì anh mà giữ lại thế giới xinh đẹp chất phác đó, anh sẽ dùng hết sức lực của sinh mệnh mình để bảo vệ nó." Tiếng nói trầm thấp mà giàu từ tính của Arthur quanh quẩn bên tai, lời thề trân trọng vững vàng chạm khắc vào trái tim cô, làm cho cô có cảm giác vừa nặng trĩu lại vừa nhẹ nhàng, tựa như chịu đựng áp suất của không khí để bay lượn tự do dưới bầu trời xanh vậy.

Đường Mật cầm tấm ảnh trong tay, đôi môi in lên trán anh mang theo nụ cười không thể đè nén. Hồi lâu, cô đột nhiên hỏi: "Anh định sẽ xem tấm ảnh này như ảnh cưới sao?"

Arthur có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức anh đã hôn mạnh lên cánh môi cô, khẽ cười nói: "Đương nhiên là không, em thích đi đâu chụp ảnh cưới, hửm?"

"Em vẫn chưa nghĩ ra, chờ nghĩ ra rồi sẽ nói cho anh biết." Đường Mật nheo mắt lại, dáng vẻ tươi cười giảo hoạt như hồ ly, lưỡi mềm mại nghịch ngợm lướt qua bờ môi, rồi cằm của anh, đến khi nghe thấy tiếng thở gấp của anh, cô hài lòng nở nụ cười, sau đó há miệng cắn mạnh vào yết hầu anh. Đây là trừng phạt, trừng phạt sự bạo ngược vừa rồi

của anh, cô nhất định phải cho anh biết không thể đối xử mạnh bạo với người phụ nữ mình yêu giống như với đối thủ như thế được.

Hô hấp của Arthur càng trở nên nặng nề và đè nén, ở chỗ sâu trong lồng ngực dâng lên một ngọn lửa, trong máu tràn ngập không yên cùng với vàng cấp số nhân, anh ôm cổ cô, đôi môi vừa định áp lên đôi môi anh đào xinh đẹp mà người kia thì lại trong tình huống không đề phòng mà bị cô đẩy ngã xuống đất.

Đường Mật nghiêng người thuận thế đè trên ngực anh, hai tay nhanh chóng ghim chặt bàn tay không an phận kia, cô học theo kiểu thông thả mà cực kỳ khiêu khích vừa rồi của anh mà liếm mút vành tai, cắn cổ rồi xương quai xanh của anh, để lại dấu răng rõ ràng trên cơ ngực rắn chắc. Cho đến khi nhìn thấy đôi mắt cực nóng của anh lộ ra dục vọng khó nhận cô liền nhanh chóng dùng chiếc khăn lông rơi ở một bên trói cổ tay anh lại, vô cùng lưu loát thắt một nút thắt thủy thủ rất chặt, để phòng ngừa anh giãy ra được cô còn xấu xa kéo một chân của tủ đầu giường qua chặn ở giữa hai tay của anh.

**nút thắt thủy thủ: các thủy thủ thường hay bện, thắt dây thừng, ở đây Đường Mật thắt nút theo kiểu thắt của thủy thủ.*

"Em làm gì vậy?" Arthur kinh ngạc nhướng mày.

"Đừng mưu đồ giãy ra, đây là nút thắt thủy thủ rất khó cởi. Anh biết vừa rồi mình đã làm sai gì không?" Đường Mật đứng lên rời khỏi người Arthur, ung dung thản nhiên ngồi trên ghế sofa đối diện anh. Cô biết chồng tương lai của mình không dễ khống chế, nếu như không cho anh một bài học nhỏ trước khi kết hôn, chỉ sợ sau này đều phải chịu sự đàn áp của anh.

"Biết", Arthur nhìn khuôn mặt đắc ý cộng thêm kiêu ngạo của cô liền nhú nhú mày, lộ ra nụ cười khổ cam chịu, thế nhưng trong mắt lại lóe lên gì đó, anh hạ lông mi xuống che đi tia sáng tinh kế.

"Sai ở chỗ nào? Nói em nghe thử xem." Đường Mật nghe thấy giọng nói thuận theo hiềm cố của anh cảm thấy cực kỳ vui sướng. Rốt cục cũng để mình thắng một trận! Cô như đứa bé ngây thơ nghĩ thầm, trong lòng cũng có hưng phấn khi thực hiện được trò đùa, nhưng trên mặt vẫn trưng ra vẻ lạnh lùng.

"Không nên đối xử với vợ tương lai của mình như vậy...", Arthur rử lông mi, nuốt nước miếng. Ngón chân trắng nõn mềm mại kia của cô đang đưa trước mặt anh, dưới ngọn đèn vàng sáng trưng tươi non tựa như sữa đặc thượng đẳng nhất, làm cho người ta sinh ra xúc động muốn cắn mạnh một cái.

"Như vậy là như thế nào?" Đường Mật nghiêng tai, giọng nói thoáng nâng cao một chút, thuần phục người đàn ông cực kỳ dũng mãnh này làm cho cô có một loại sáng khoái không thể tưởng tượng.

"Thượng Đế ơi, tay của anh đau quá! Em cởi cái khăn lông chết tiệt kia ra cho anh trước rồi nói tiếp có được không? Hôm nay vì cứu em, cổ tay của anh đã bị trật." Anh lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn, môi mím chặt như đang cố sức chịu đựng nhưng thật ra đáy lòng lại đang bật cười, cô gái nhỏ ngây thơ này sẽ không cho rằng chỉ như vậy đã có thể chế ngự được anh đâu chứ?

"Không! Nói xong mới cởi ra!" Đường Mật không hợp tác chút nào.

"Được được, anh không nên đối xử thô bạo với vợ tương lai của mình như vậy." Arthur chậm chạp gật đầu, giọng nói còn mang theo chút suy yếu. Cô ấy chẳng qua chính là muốn nhìn thấy vẻ mặt yếu thế của mình, vậy thì thỏa mãn cô ấy là được. Đối phó với phụ nữ nhiều lúc cần phải dễ ngon dễ ngọt mà không phải một mực cứng rắn, bây giờ anh đã hiểu sâu sắc đạo lý này.

"Vậy sau này anh định làm thế nào? Hừm?" Đường Mật dùng đầu ngón chân huých vào bàn chân của anh, sau đó tà ác nghĩ hóa ra ở sâu trong nội tâm mình thật sự có một chút khuynh hướng ngược đãi như vậy.

"Bà xã là cấp trên tối cao, mệnh lệnh em ra, thân là cấp dưới anh nào dám không nghe. Như thế được chưa? Em yêu, tay của anh thật sự rất đau, thả anh ra trước đã được không? Anh bảo đảm sẽ phục tùng mệnh lệnh."

"Em không tin! Nói dối là chuyện anh giỏi nhất!"

"Nếu không tin em có thể tự mình tới xem một chút, bàn tay của anh đã sưng lên rồi này." Arthur mím môi, trên gương mặt căng thẳng lộ ra thống khổ được áp chế.

Đường Mật bán tín bán nghi đi tới, nhưng cũng không tới quá gần, chỉ ngừng lại ở vị trí mắt cá chân của anh. Anh là người còn giáo hoạt hơn cả hồ ly, không thể để anh có chút cơ hội phản kháng nào, nếu không kế hoạch thuần phục của mình sẽ sắp thành lại bại ngay.

Nhưng chung quy thợ săn như cô cũng không thành công vì vẫn còn đánh giá thấp thực lực đối thủ của mình, chân Arthur đột nhiên nâng lên, nhẹ nhàng lướt qua một huyết nào đó trên đầu gối cô, hai chân cô lập tức bủn rủn đổ về phía trước, ngã lên người anh. Mà hai tay anh chẳng biết từ lúc nào đã thoát khỏi cái khăn lông tội nghiệp kia mà giam chặt cô ở người mình.

"Anh đã nói sẽ phục tùng mệnh lệnh mà!", Đường Mật dùng móng tay véo bả vai Arthur, vẻ mặt giận dữ.

"Em yêu, nhưng người phương Đông các em cũng có câu nói ‘tướng ở bên ngoài có thể không nghe quân lệnh’." Anh cười đồng thời hơi xoay người đè lên cô, hàm răng trắng tinh ánh ra sắc bén làm cho người ta nhớ tới những động vật ăn thịt khổng lồ bụng đói kêu vang.

Vào sau khi Đường Mật bị anh công thành đoạt đất hết lần này đến lần khác, nuốt cả xương vào bụng thì cô suy yếu nằm trên gối nghĩ: "Vì sao nút thắt thủy thủ mà thuyền trưởng Hansen dạy lại dễ dàng bị cởi ra như vậy?"

Tác giả: khả khả, Tiểu Đường liên tục bị Arthur đàn áp, lần này cho cô ấy phản công lại được một lần, nhưng kết quả vẫn là thất bại ~~~

Chương 41: Giết chóc

Rạng sáng, Đường Mật mở mắt, ngoài cửa sổ đã ngừng mưa, đèn đường tiêu điều chiếu rọi bầu trời u tối, những đám mây màu chì dày đặc đang dùng tốc độ không thể tin tưởng tụ lại, chồng lên nhau, tựa như cái lưới lớn đang rục rịch chụp xuống mặt đất. Nhiệt độ càng giảm xuống thấp hơn, trong phòng nhỏ lạnh như hầm băng, lửa trong lò đã tắt từ lâu, than củi đã cháy hết đang cố sức lóe ra một chút ánh sáng đỏ cuối cùng trong sinh mệnh, sau đó liền nhanh chóng tối đi.

Bốn phía yên tĩnh đến mức tựa như ngủ rồi chết lịm đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút âm thanh truyền đến, vòi nước trong toilet đang rỉ nước, "tí tách, tí tách" gõ xuống gạch men sứ, một vài tiếng bước chân khe khẽ kèm theo tiếng cành cây bị đập gãy vang lên, có thể là ngư dân dậy sớm bắt đầu làm việc, Đường Mật ôm chặt chăn lông nghĩ.

Cô xoay đầu, đang chuẩn bị chớp mắt thêm một lúc. Đột nhiên, Arthur ở bên cạnh mở choàng mắt, nhanh chóng cầm lấy khẩu súng bên gối, nhìn cô ra dấu im lặng. Anh kéo chăn ra, lặng yên không một tiếng động lật người xuống giường, sau đó áp sát tai xuống sàn nhà, cơ thể cao lớn khỏe khoắn đẹp đẽ lúc này linh hoạt như một con báo, bấp thịt dưới lớp quần áo kéo căng, dưới mỗi tác động chứa đầy sức lực sắp bạo phát, đồng tử co rút bắn ra tia nguy hiểm, ấn đường xẹt qua hào hùng khát máu.

Đường Mật nhìn động tác của Arthur không chớp mắt, tim đập thành thịch, thần kinh toàn thân bỗng dựng căng thẳng. Không cần hỏi, nhất định là người đuổi bắt bọn họ đã đến, là nước A hay Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu? Cô lặng lẽ điều chỉnh hô hấp, ra lệnh cho mình lập tức tỉnh táo lại, bây giờ không phải lúc để sợ hãi. Vì Arthur, vì cuộc sống tốt đẹp mà bọn họ sắp có được, cô nhất định phải hết sức dũng cảm đứng ở bên cạnh kẻ vai chiến đấu với anh.

Không ai có thể cướp đi hạnh phúc của cô, dù là súng đạn cũng không thể, cô nắm chặt lòng bàn tay, cho đến lúc móng tay bầu vào lòng bàn tay truyền đến cơn đau nhức, hai mắt sáng tựa như lưỡi dao chìm vào nước lạnh.

Trong chốc lát, Arthur đứng dậy, nhìn Đường Mật chỉ chỉ cửa phòng bên trái. Đường Mật hiểu ý, lặng lẽ đi tới cạnh cửa, sau đó áp sát người vào tường. Arthur đứng ở bên cạnh cô, khẩu súng kề sát ngực, hai mắt nhìn chăm chăm cửa phòng.

Xung quanh càng trở nên yên tĩnh hơn, nhưng trong không khí rõ ràng có loại gấp gáp nào đó đang không ngừng uồn lượn bành trướng, làm cho người ta ngay cả thở cũng thở không được, tiếng nước nhỏ giọt trong toilet vẫn đang tiếp tục, đi kèm với tiếng tim đập mỗi lúc một nhanh hơn, máu nhanh chóng lưu động, tim bị đè ép đến mức dường như chạm vào là nổ ngay.

Đột nhiên, cửa bị kéo ra khe hở, một nòng súng màu đen đưa vào, giống như con rắn Mamba sẵn mỗi góc đầu. Theo sự chuyển động chậm rãi của cánh cửa, nửa bàn tay cầm súng cũng xuất hiện.

Arthur hơi khom lưng, đột nhiên mở cửa ra, kéo lấy cái cổ tay kia gấp lại, rồi dùng sức xô vào cánh cửa. Cửa gỗ đặc nện mạnh lên mặt người đến, Đường Mật nghe thấy người nọ phát ra tiếng kêu "Au!" đau đớn, nhưng Arthur vẫn không buông tay mà cầm lấy cánh tay bị kẹp của người nọ kéo mạnh vào trong, đồng thời gấp đầu gối hướng thẳng vào vật nhô lên ở bụng dưới của hắn. Người nọ đau đớn cúi người xuống, súng lục văng ra, nhưng đồng thời cũng ôm lấy thắt lưng Arthur có ý muốn đẩy anh vào vách tường đối diện. Arthur dùng một cánh tay đè lên vai đối phương thuận thế lộn một vòng về phía sau, rồi cực nhanh giơ súng bắn một người khác ở phía trước. Hai tiếng súng "pằng, pằng" đồng thời vang lên, người ngoài cửa lập tức trúng đạn ngã xuống đất, còn viên đạn bắn về phía Arthur thì cắm vào cạnh cửa. Ngay khoảnh khắc Arthur bị đập vào tường, anh vung mạnh chuôi súng nện về phía người ôm lấy mình. Huyết Thái Dương của người nọ bị thương nặng, đầu nghiêng sang bên phải, thân thể liền mềm nhũn đi.

Arthur đá văng cái xác tựa vào người mình, giống như đá văng một con chó đã chết. Toàn bộ quá trình anh chỉ dùng vài giây, chiêu thức nhanh chóng tàn nhẫn dứt khoát, không một động tác dư thừa nào, quả thực như một cỗ máy giết người tinh chuẩn.

Đường Mật nhìn thấy mà cả người chấn động, còn chưa kịp có phản ứng gì thì từ phía cửa sổ đã truyền đến tiếng nổ, một người đàn ông mặc quần áo tối màu đang đưa trên dây thừng đang phá cửa sổ để vào, sau đó hai chân mượn lực đang đưa của dây thừng hướng thẳng mặt Arthur đá mạnh. Cơ thể Arthur lập tức ngửa về phía sau, để giày dày cộm của người đàn ông chỉ có thể lướt sát qua trán anh, Arthur hơi nghiêng hông, tay trái vung văng bắt được mắt cá chân người nọ, tiếp đó đứng thẳng người, tay phải cầm súng nhanh chóng bắn vào đầu gối hắn. Động tác của người nọ rõ ràng linh hoạt hơn hai

người đồng đội đã chết của hắn, hắn xoay tròn thân thể trên không trung rồi dùng chân còn lại đá về phía Arthur.

Arthur không kịp tránh nên bị đá vào gò má, súng tuột khỏi tay, thân thể đập vào tủ đầu giường sau đó ngã nhào, đèn bàn, điện thoại cùng một số thứ linh tinh khác rơi xuống nện trên người anh, máu tươi cũng theo khóe miệng anh chảy ra.

Đường Mật cố nén không thét lên, nhưng cơ thể lại không kìm được muốn lao về phía anh.

"Đừng qua đây!" Khóe mắt Arthur lướt đến hành động của cô, vội vàng quát lên. Người đá ngã Arthur kia đã nhào về phía anh, gập hai chân lại đè lên ngực anh, rút dao găm ra đâm vào động mạch của anh. Arthur cầm cổ tay kẻ tập kích, dùng tay kia khóa chế cổ họng hắn, ngón tay mạnh mẽ có lực như vuốt sắt, bóp chặt đến sắc mặt kẻ kia đỏ cả lên, trên cổ hắn gân xanh cứng cáp. Thừa dịp lực áp chế mình của người nọ hơi giảm xuống, hông Arthur bỗng nhiên dùng sức, lật ngược người nọ xuống đất, nửa người đè cánh tay cầm dao của hắn, sau đó kéo cái đèn bàn rơi trên mặt đất nện lên đầu hắn.

Người đàn ông bị đèn bàn đánh trúng chảy máu đầy mặt, đồng tử cũng bắt đầu rời rạc, nhưng không đợi hắn kịp thở đã bị Arthur nắm chặt cổ áo nhấc lên, sau đó "ầm" một tiếng đập vào trên vách tường, từng quả đấm đánh vào những chỗ hiểm của hắn.

"Các người bán mạng cho ai?" Arthur túm hắn dựa vào tường, lớn tiếng chất vấn, khuôn mặt anh tuần bởi vì nhuốm máu cùng sát ý nồng đậm mà có vẻ dữ tợn.

Người nọ thở phì phò từng hồi, vẻ mặt cực kỳ thống khổ, nhưng không hề phát ra bất cứ âm tiết nào, hàm răng vẫn cắn chặt.

"Không nói phải không? Có cốt khí." Arthur nở nụ cười, vỗ mạnh vào bờ vai hắn, trong nụ cười vui sướng còn mang theo tia thường thức, nhưng ngay sau đó ngón tay đã cầm lấy con dao găm bị rơi trên mặt đất đâm về phía mắt hắn.

Người nọ bị dọa lập tức nhắm mắt lại, vào khi cảm thấy lưỡi dao sắc bén đâm vào lớp da, hắn run rẩy hô: "Nước A". Mũi dao dừng lại, nhưng chưa rời đi mà tiếp tục áp sát mí mắt vô cùng yếu ớt của hắn. Loại này tra tấn chậm rãi này so với một phát súng lấy mạng còn kinh khủng hơn, mất mát tuy rằng không chết, nhưng đối với một sát thủ mà nói thì cũng không khác cái chết là mấy.

"Tổng cộng có bao nhiêu người?!" Arthur hơi đẩy lưỡi dao vào một chút, một vệt màu đỏ tươi từ mí mắt người nọ chảy xuống.

"Mười... mười người!"

"Những người còn lại ở đâu?"

"Bốn người ở đầu đường cái, ba người ở trên bến tàu, nếu như nhiệm vụ của chúng tôi thất bại, bọn họ sẽ chia làm hai đường chặn đánh các người! Van xin anh, đừng giết tôi!" Người đàn ông bị Arthur vạch làm bị thương mí mắt cố hết sức hô.

Cổ tay Arthur khẽ lật, dùng chuôi dao đánh vào cổ họng hắn, người nọ lập tức hôn mê, cơ thể từ vách tường trượt xuống, co quắp trên mặt đất như cái túi vải rách. "Mau! Mặc áo khoác vào, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây!" Arthur nhặt súng trên mặt đất lên, ném áo khoác cho Đường Mật, kéo cô chạy ra khỏi cửa.

Bọn họ xông ra khỏi nhà, lúc này sắc trời đã hơi trắng, gió biển mãnh liệt thổi đến từng đợt, quất lên mặt có cảm giác đau rát giống như trầy da sút thịt, mây đen bao phủ cả mặt biển, đầu sóng khổng lồ trở mình hung hăng đánh vào tàu đánh cá cập bến, bão tuyết sắp ập đến.

Người trên bến tàu không còn bao nhiêu, một chiếc xe Dodge Pika chở hàng dừng dưới cột đèn bên đường, người đàn ông mặc đồng phục của công ty vận chuyển hàng hóa ngồi trong buồng lái hút thuốc, tay cầm ly cà phê buồng thông ngoài cửa xe, dùng mép ly hơi gõ gõ vào cửa xe giống như đang chìm trong tiết tấu của một ca khúc đang thịnh hành nào đó, hai chiếc xe hơi sẫm màu chia nhau từ hai đầu đường lặng lẽ chạy về phía khu dân cư bọn họ ở, tựa như hai con bọ cánh cứng xấu xí nhưng di chuyển rất nhanh dưới màn trời u ám.

Arthur nhìn chằm chằm hai chiếc xe hơi dừng lại, cơ bắp toàn thân đột nhiên căng chặt, bất ngờ chạy về phía chiếc Pika kia, túm cổ áo lái xe đang hút thuốc, một phen xách anh ta từ cửa sổ xe ra ngoài. Arthur mở cửa xe, đẩy Đường Mật vào buồng lái, đồng thời chính anh cũng ngồi lên xe.

"Lái xe, hai chiếc xe hơi kia là người của nước A!" Anh nói ngắn gọn mà nhanh chóng.

Đường Mật lập tức khởi động xe, kéo cần số, giẫm mạnh chân ga, hai chiếc xe hơi kia còn chưa kịp dừng lại, Pika của bọn họ đã đụng mạnh vào chiếc xe hơi phía sau, sau đó lại đột nhiên xông về phía chiếc xe còn lại phía trước.

So với Pika hung hãn như quái thú thì chiếc xe hơi mảnh mai đẹp đẽ kia chỉ như một con cừu, chiếc xe hơi phía trước không dám cứng đối cứng, vội vàng tránh vào ven đường, "ầm" một cái đâm vào cổng sắt của cửa hàng ven đường, phía sau cổng sắt bị đâm lồm lập tức phát ra tiếng còi báo động "u u".

"Chạy về hướng cửa cảng bến tàu thứ hai chiếc tàu đánh cá thứ tư!" Arthur vừa nói vừa giơ súng bắn về phía sau lưng, hai chiếc xe kia đã thoát khỏi sự hoảng loạn lúc trước, bắt đầu khởi động xe một lần nữa, kéo theo khung bảo vệ xe bị va chạm đến lệch lạc cùng đầu xe lồm xuống mà đuổi theo bọn họ.

Đường Mật gần như giẫm đến đầu tận cùng của chân ga, tay chân giống như máy móc mất cảm giác mà điều khiển xe. Gió bắc vù vù vọt qua gò má cùng bên tai, lạnh đến tột độ nhưng lại mang theo đau nhức nóng rát, cảnh vật như bị một sức lực rất lớn không ngừng kéo bay về phía sau, trong đầu trống rỗng, không có sợ hãi, hoảng hốt hay bất cứ ý nghĩ dư thừa nào, ngoại trừ chạy trốn chết vẫn là chạy trốn chết, bất kể thế nào cũng nhất định phải kịp lao đến con đường sống trước khi bước chân từ thân đuổi đến.

Tiếng đạn vẫn đang liên tục vang lên, đột nhiên, Arthur ở bên cạnh nhào người về phía trước, mùi khói thuốc súng lan tràn trong buồng xe. Đường Mật dùng khoét mắt quét qua thì nhìn thấy Arthur đang cắn răng vòng tay ra sau vai lấy đầu đạn từ trong bả vai ra, trong vết thương đầm đìa máu tươi lộ ra thịt màu trắng hồng cùng gân xanh. Anh âm thầm thở gấp một tiếng, sau đó ném đầu đạn xuống dưới chân. Nhưng mà cái ném ấy như ném vào trong tim Đường Mật, tiếp đó không tiếng động nổ tung, bắn ra vô số mảnh vụn.

"Anh không sao, tiếp tục lái xe, sắp tới bến tàu thứ hai rồi!" Arthur cúi đầu thở gấp, thân hình cao lớn cuộn lại như con dãi thú sắp chết, nhưng giọng nói lại tỉnh táo dị thường.

Đường Mật đã nhìn thấy tấm biển màu lam ghi bến tàu thứ hai, cực nhanh đánh tay lái, trên môi lan tràn từng hồi tê dại cùng máu tanh, cô biết mình đã cắn rách môi rồi. Còn người Arthur thì căng chặt, nâng cánh tay nỗ súng về phía sau, tiếng súng càng kịch liệt thì máu tươi từ vai anh chảy xuống càng nhiều, nhiễm đỏ hơn nửa người.

Tiếng kính vỡ từ phía sau truyền đến, đạn của đối phương đã phá nát cửa sổ sau, xuyên qua cửa sổ phía trước, cả tấm kính chắn gió do ảnh hưởng của đạn mà nứt ra vô số vết trắng, sau đó một vật thể hình bầu dục kêu "tít tít" rơi vào dưới thảm ghế lái.

"Lựu đạn!" Đường Mật trừng mắt nhìn vật thể màu đen đang bốc lên khói trắng kia sợ hãi kêu.

"Nhảy khỏi xe!" Giọng nói Arthur lập tức truyền đến.

Đường Mật gần như là dùng bả vai để phá cửa xe mà bay vọt ra bên ngoài, cả tầm nhìn đều bị đảo lộn, từ bả vai và đuôi truyền đến đau nhức như lửa cháy, thân thể lảo lộn trên mặt đất xi-măng, bên tai truyền đến tiếng nổ lớn, vụ nổ mãnh liệt chấn động khiến tim phổi cô gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Không biết qua bao lâu, có lẽ vài phút, cũng có lẽ chỉ vài giây, tối tăm trước mắt Đường Mật dần rút đi, ánh sáng rơi vào trong mắt, nhưng ngực lại càng không ngừng cuộn cuộn lên như muốn nôn ra vật gì đó thì mới có thể thoải mái được. Không nhìn rõ bất cứ thứ gì, trong một mảnh ánh sáng mờ ảo nghe thấy mấy tiếng súng vang lên cùng âm thanh vật nặng lăn đến. Đột nhiên, một cái cánh tay diu cô đứng dậy, khuôn mặt lo lắng của Arthur không ngừng phóng đại trước mắt. "Không sao chứ?" Giọng nói của anh

giống như từ nơi rất xa truyền đến. Cô muốn mở miệng, nhưng trong cổ họng bị ép chặt, chỉ có thể ngẩn ngơ lắc đầu. "Còn đi được không?" Anh hỏi. Cô gật đầu, bước chân có chút không thực, bước trên mặt đường nhựa lạnh như băng lại tựa như đi trên kẹo đường mềm mại.

"Vậy nhanh chóng chạy lên tàu đánh cá thôi, con tàu đi Canada đã nhổ neo rồi!" Arthur diu Đường Mật, gần như là nửa kéo nửa lôi chạy tới bến tàu sát biên giới.

Chương 42: Rơi xuống

Đường Mật vẫn chuyển động tầm mắt không yên nhìn hai chiếc xe bị lật cùng máu chảy như rót từ vai xuống lưng của Arthur, cô không biết mình đã chạy đến bến tàu sát biên giới như thế nào, cũng không biết mình đã bước qua được ván cầu nhỏ hẹp mà cao ngất kia ra sao để đi lên khoang tàu, cô chỉ thấy màu máu trên người anh tràn ngập cả hốc mắt, những thứ nhìn thấy đều là một màu đỏ sậm. Cho đến lúc đã hơi định thần lại thì cô đã ở trong khoang tàu, Arthur ngồi bên cạnh đang chia súng vào đầu một thủy thủ thờ phỉ phò từng ngục, thủy thủ kia quỳ trên mặt đất toàn thân run rẩy xé băng gạc, bên chân đặt một số được phẩm dùng để cầm máu.

"Để cho tôi!" Đường Mật nhận băng gạc trong tay thủy thủ, hốc mắt nóng lên.

Dung dịch oxy già không màu nhỏ trên miệng vết thương của anh làm sủi lên bọt màu hồng phấn không ngừng, giống như axit mạnh nồng độ cao ăn bên ngoài thịt, lúc nhìn thấy lưng anh bỗng nhiên cứng lại, nước mắt cô liền không nén được mà trào ra, cùng máu tươi của anh chảy qua cái lưng vẫn thẳng đứng cường tráng như trước.

"Đừng khóc, chỉ là vết thương nhỏ thôi, trước kia còn có vết thương nghiêm trọng hơn thế này gấp mười lần anh vẫn chịu được mà." Arthur nở ra nụ cười trấn an, nắm lấy bàn tay hơi run rẩy của cô. Không ngờ rằng một câu băng quơ này của anh lại càng khiến nước mắt Đường Mật rơi nhiều hơn, cô lau nước mắt trên mặt, cố nén nức nở, cắn môi chích thuốc cầm máu màu cam kia vào tĩnh mạch anh. Khi cô dùng băng vải quấn qua trước ngực anh, anh lại nắm lấy bàn tay cô lần nữa.

"Chúng ta nhất định có thể an toàn rời khỏi." Arthur ngẩng mặt lên nhìn cô, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, nổi bật lên đồng tử màu lục sẫm càng sâu không thấy đáy, từ trong ánh sáng sắc bén lộ ra sự kiên định, tựa như lúc tia sáng đầu tiên của ánh bình minh chọc thủng đêm đen vậy.

"Em biết." Đường Mật vòng ôm thắt lưng anh từ phía sau, dán chặt mặt trên lưng anh, xúc cảm ấm áp sưởi ấm hoảng sợ cùng thấp thỏm vừa rồi, lồng ngực rộng của anh giống như ngọn núi nhỏ kiên cố, khiến cho trái tim mệt mỏi của cô nhận được sự nghỉ

ngôi yên ổn nhất. Cô hơi siết chặt cánh tay, giống như nắm chặt nguồn sáng duy nhất trong đêm tối mù mịt vậy.

Tàu đánh cá gian nan vượt qua sóng gió, giống như con thú nhỏ vụng về mà bất lực, biển và trời ngoài cửa sổ đều cùng một màu, u tối mà âm đảm bắt đầu lan tràn, không có giới hạn cũng không có chút sức sống nào, giống như một mảnh đất chết không thể xuyên qua, mà hai người trong khoang tàu ôm chặt nhau như đang dùng hết sức lực để chọc thủng bờ biển tử vong này, bơi về phía hòn đảo nhỏ cuối cùng trong sinh mệnh họ.

Biển Bering vào đêm khuya càng lộ vẻ kinh khủng hơn, sóng lớn cuộn cuộn cao ngất từng đợt xô về phía tàu đánh cá, đèn thấp mũi tàu xuống rồi lại đột ngột nâng lên tung về phía bầu trời đen kịt. Bọt sóng đầy trời mang theo gió biển lạnh thấu xương điên cuồng gột rửa boong tàu hết như thác nước, những tấm ván gỗ kéo căng dưới lực đánh vào cường đại đang đè ép lẫn nhau, phát ra tiếng "cót két" chói tai tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy mất, dây thừng bị kéo đứt bay ra khắp nơi, giống như vô số cánh tay kêu cứu. Cả con tàu nhấp nhô chao đảo giữa sóng gió, không ngừng bị tung lên đè xuống, còn chưa kịp phát ra nhezen ngào thông khổ thì đã bị đợt sóng tiếp theo đánh úp nuốt trọn.

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh chọc thủng bầu trời đêm, cũng đâm xuyên qua sóng lớn đang gào thét, Đường Mật nhảy bật từ trên giường lên, còn chưa đứng vững đã bị thân tàu nghiêng hất vào vách tường, một luồng hơi nóng kèm theo những vật linh tinh bay ra làm vỡ nát cửa sổ bằng kính của mạn tàu tới tấp đập vào người cô.

Trong bóng tối cô nhìn thấy ngoài cửa sổ chiếu lên ánh lửa hừng hực cùng bóng người lay động, tiếng thét chói tai, tiếng bước chân cùng âm thanh hòa lẫn hỗn tạp của các loại vật thể va chạm vào nhau mà rơi xuống, như vô số nốt nhạc điên cuồng, tấu ra một chương nhạc cuối cùng. Dưới chân đang liên tục lắc lư, không có một tác nào là vững vàng, người giống như những quả cầu trong lồng cầu xổ số, đổ về các hướng không theo một quy luật nào. Trong lúc hỗn loạn Arthur bắt được thiết bị sưởi ấm trên tường, dùng tay còn lại kéo lấy quần áo Đường Mật mới ngăn được cô không tiếp tục bị va đập.

"Chuyện gì vậy?" Đường Mật dựa sát cánh tay đang bám vào thiết bị sưởi ấm của anh.

"Người của nước A đuổi tới rồi, bọn họ đã dùng đạn xuyên thép làm thủng thân tàu! Tàu có thể sẽ nổ tung, chúng ta lên trên boong tàu thôi!" Arthur nắm chặt cánh tay Đường Mật, thừa dịp lúc thân tàu nghiêng về phía trước liền trượt theo mặt sàn đến trước cửa khoang tàu rồi kéo cửa xông ra ngoài.

Trên boong tàu sớm đã nát bét, trong khoang tàu bị đạn xuyên thép làm nổ một lỗ lớn, ngọn lửa bốc khói dày đặc bốc ra, nhóm thủy thủ bắt đầu nhảy xuống cứu tàu khỏi bị đắm. Sóng to gió lớn vẫn không ngừng ập tới, có người không kịp tránh đã bị sóng biển xô lên boong tàu cuốn vào trong nước, có người ôm dây thừng kêu to Thượng Đế, còn có

người lại bị những vật linh tinh bay loạn xạ va đập vào, máu chảy đầy mặt bò trên mặt sàn. Đường Mật bị lắc lư đến nỗi chân căn bản không đứng vững, chỉ có thể giữ chặt lấy mép tàu, một cơn sóng ập xuống, khoang mũi và miệng ngập đầy nước biển mặn chát, vào lúc tầm mắt đang mơ hồ, cô nhìn thấy một chiếc du thuyền màu trắng đang theo phía sau tàu đánh cá, trên du thuyền có một người áo đen đang giơ một vật thể màu xám đen nhắm thẳng vào đuôi tàu, tựa như tử thần đang giơ lưỡi hái trong tay vậy.

"Đột sóng kẻ tiếp ập tới chúng ta sẽ vọt lên mũi tàu!" Tiếng hét của Arthur truyền đến.

Lúc này, mũi tàu bỗng nhiên trầm xuống, Đường Mật bị Arthur kéo cả người thuận thế nhào về phía trước, với cổ xung lực khổng lồ ấy bọn họ bị hất đến một phần ba phía trước của thân tàu, nhưng mũi tàu lập tức lại nâng lên, dưới tác động của sóng lớn đã cách mặt nước một khoảng. Đường Mật còn chưa kịp bắt lấy bất cứ vật gì thì người đã bị hất ra bên ngoài, đột nhiên từ cánh tay truyền đến đau nhức, chiều hướng bị rơi xuống bỗng ngừng lại. Ngẩng đầu nhìn, thì ra là Arthur đang một tay kéo lấy dây thừng ở mũi tàu, một tay kéo mạnh cổ tay cô.

"Nắm chặt anh!" Arthur cúi đầu hô to với cô.

Đường Mật nắm chặt cánh tay anh, một chất lỏng tanh mặn nóng ẩm từ tay anh trượt xuống lòng bàn tay cô, là máu! Cô mở to mắt, nhìn thấy trên vai anh chảy ra một mảng máu lớn, thấm ướt áo khoác, từng giọt đang rơi xuống mặt cô. Miệng vết thương của anh bị nứt ra rồi, nhất định là vừa nãy lúc kéo cô đã làm rách chỗ thịt vốn đã vô cùng yếu ớt.

Còn chưa kịp phát ra bất cứ âm thanh gì thì một lực va đập còn mạnh hơn từ phía sau truyền đến, kèm theo sóng biển cùng tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, cả đuôi tàu vỡ vụn ra, ánh sáng chói mắt cùng sương mù như muốn thôn tính cả mặt biển. Viên đạn xuyên thép thứ hai phát ra từ chiếc du thuyền phía sau, tạo một cú đánh cuối cùng cũng là trí mạng với chiếc tàu đánh cá đã sớm nguy cấp. Cả chiếc tàu vì phần đuôi bị một lượng nước lớn tràn vào nên mũi tàu bị nâng lên cao, nghiêng về phía sau rồi từ từ chìm vào trong nước.

Trong chấn động mãnh liệt, Đường Mật cảm thấy ngón tay Arthur nắm lấy mình đột nhiên run rẩy một chút, cơ thể của cô lập tức bị trượt xuống, nhưng vào trước lúc bị tuột khỏi lòng bàn tay anh thì lại được anh nắm chặt ngón tay lại. Đường Mật nâng mắt, thấy sắc mặt Arthur trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh từ trán đổ ra, không ngừng theo đuôi lông mày chảy xuống, vẻ đau đớn tràn ngập cả khuôn mặt.

Bả vai bị thương của anh đã không chịu nổi sức nặng của thể trọng cô nữa, nếu còn tiếp tục thế này thì cả hai người đều sẽ bị kéo xuống nước lạnh như băng, có lẽ sẽ may mắn sống sót được, cũng có lẽ sẽ vĩnh viễn bất vô âm tín dưới đáy biển này.

Đường Mật biết rõ với tình trạng mất máu trầm trọng này của Arthur sẽ không cầm cự được bao lâu trong nước biển rét lạnh, giữ một phần thể lực cuối cùng là chuyện quan trọng nhất với anh lúc này. Cô không thể trở thành gánh nặng của anh, không thể trở thành chất độc hại chết anh như lời Y Tắc đã nói, tối thiểu là trong phạm vi cô có thể khống chế.

"Buông tay, Arthur!" Đường Mật hô to, buông lỏng ngón tay ra.

"Không! Nhất thiết đừng buông tay!" Arthur cắn răng hét trở lại, liều mạng kéo lấy bàn tay cô.

Bọn họ cứ lôi kéo như vậy, vận mệnh treo ở nơi những ngón tay giao nhau. Trong sóng biển cùng ánh lửa thấp thoáng, bóng dáng hai người như hai con bướm bị thương, mang theo cái cánh không nguyên vẹn ra sức muốn bay, rồi lại không ngừng bị đầu sóng lửa bỏng hung mãnh ập vào, trong tươi đẹp thê lương vẫn còn mang theo ý chí phấn đấu quên mình. Chỉ cần anh ấy (cô ấy) có thể sống tiếp, là âm thanh chung của hai người, thông qua ngón tay tương liên truyền đến trái tim lẫn nhau, hóa thành ngâm xương cuối cùng trong trời đêm, hòa với sóng lớn mãnh liệt nhấp nhô trầm bổng lan tràn cả mặt biển đang thịnh nộ. Thế nhưng, sóng gió vô tình cũng không vì vậy mà ngừng nghỉ, tình cảm nhỏ bé của loài người dưới uy lực của tự nhiên vẫn bé nhỏ đến nực cười.

Trong lúc Đường Mật gần như tuyệt vọng, trên đỉnh đầu bỗng truyền đến tiếng ồn rất lớn của cánh quạt, một sợi dây thừng đột nhiên thông xuống trước mặt hai người.

"Arthur, Đường, nắm lấy dây thừng!"

Ngẩng đầu nhìn thì thấy một chiếc máy bay trực thăng đang xoay quanh bên trên bọn họ, có người từ trong cabin thò người ra, hô to với bọn họ, mơ hồ có thể nhận ra hình dáng đó là Simon.

"Mau nắm lấy dây thừng!" Cánh tay Arthur đột nhiên dùng sức vung lên, Đường Mật mượn sức của anh kéo dây thừng cứu hộ đang buông xuống, sau đó ra sức leo lên trên.

Đồng thời, dây thừng cũng không ngừng được kéo lên, nhưng gió biển mãnh liệt thổi nó lung lay lung lay, cơ thể Đường Mật treo trên dây thừng đang đưa hết như con diều trong cuồng phong. Cô áp chế sợ hãi, lo lắng nhìn xuống phía dưới, thật may, Arthur ở dưới cuối cùng cũng nắm chặt dây thừng, đang ngẩng đầu mỉm cười với cô. Nụ cười của anh trong suốt sáng chói, làm cho cô nhớ tới bầu trời sao trên ban công khách sạn nước Z, nhớ tới ánh mặt trời xán lạn trong giáo đường nhỏ cùng ánh nắng dưới bầu trời xanh của trấn nhỏ Địa Trung Hải. "Cho tôi 35 millimet yêu, tôi sẽ cho em cả thế giới.", lời thề lúc trước một lần lại một lần quanh quẩn tràn ngập đầu óc, thiên đường hạnh phúc tựa như chỉ gần trong gang tấc.

Đúng vậy, hạnh phúc của cô đang ở ngay trước mắt, chỉ cần đưa tay liền với đến, bọn họ sẽ vĩnh viễn thoát khỏi bờ biển tử vong cùng sóng lớn u tối này sau đó tự do bay lượn. Đường Mật cố nén sự trầm bổng đáng ghét cùng sợ hãi trên không trung, vươn một cánh tay xuống cho người yêu ở bên dưới, run rẩy rồi lại vô cùng kiên định.

Arthur cũng vươn một cánh tay với cô. Mười ngón tay ấm áp sắp giao nhau, giống như hai bầy đom đóm trong bóng tối, mặc dù nhỏ yếu, nhưng trong chớp mắt chạm nhau sẽ bắn ra tia lửa làm sinh mạng cùng hòa vào bóng tối. Trong thoáng chốc, Đường Mật thậm chí nhìn thấy hình ảnh hai người khiêng giá ba chân, cầm máy chụp hình ở mỗi góc ngách của thế giới cười ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn – đẹp dễ như vậy!

"Pằng" một tiếng súng vang lên, cả bầu trời giống như bị vỡ nát, thiên đường tốt đẹp trước mắt Đường Mật cũng nát tan, hóa thành vô số mảnh sáng rơi xuống mặt biển đen kịt, tất cả phồn hoa xán lạn trong chớp mắt đều tiêu tan sụp đổ, bao gồm cả thân thể bỗng nhiên rơi xuống kia của Arthur.

"Ar..." Đường Mật hoảng hốt hô, nhưng chưa đợi cô hô chữ kế tiếp, máy bay trực thăng đã lắc lư vài cái, sau đó hướng mạnh lên trên, mà dây thừng trên người cô cũng dùng tốc độ không thể tin rút thẳng lên trên.

Đường Mật bắt lực mở to mắt, nhìn hình bóng Arthur càng lúc càng nhỏ, rồi từ từ thành một chấm đen rơi vào sóng lớn đen như mực, tan biến, sau đó vĩnh viễn mất tăm khỏi vông mạc của cô. Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh lại, cô không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì, cả người đột nhiên trống rỗng, ngũ tạng lục phủ cũng không còn, chỉ còn một cái xác treo ở trên không, theo gió thổi bay.

Cuối cùng, cô loáng thoáng cảm thấy có một lực rất lớn kéo mình lên, sau đó nằm trên một phiến kim loại lạnh như băng. Nhưng ánh mắt vẫn trống rỗng mở to, vô số điểm sáng trắng chói mắt từ đỉnh đầu rơi xuống, hóa thành từng vầng sáng tròn hoa mắt, rơi xuống trên lông mi, trong mắt, từng đợt lạnh lẽo khắc cốt ghi tâm chà xát qua mỗi dây thần kinh của cô, nghiền nát từng tấc xương, cuối cùng bóng tối xóa đi tất cả tri giác của cô.

Trận tuyết đầu mùa cứ như vậy hỗn loạn nhẹ nhàng rơi xuống.

Chương 43: Bồn tắm lớn

Một năm sau, tại bến cảng nào đó ở Bắc Âu.

Năm nay tuyết rơi rất dày, từng phiến bông tuyết không phải nhẹ nhàng bay, mà là nương theo gió Bắc lạnh thấu xương như lưỡi dao hung hăng thổi đến, đập vào cửa sổ

bằng kính của khoang tàu. Đường Mật nhìn ra ngoài cửa sổ, biển Baltic xanh thẳm nhấp nhô dập dờn, dưới tuyết trắng lại càng tỏa sáng giống như một viên đá quý, tuyết ở mép tàu chiếu ra tia sáng màu trắng bạc chói mắt, làm đau nhói đôi mắt cô, cũng đau nhói thần kinh cô.

Rủ mi xuống, huyết Thái Dương co giật từng đợt, như bị vô số cây kim châm vào. Xem ra chứng đau nửa đầu của cô lại tái phát, Đường Mật mở túi xách lấy ra một lọ thuốc, cho mấy viên thuốc màu trắng vào trong miệng, uống một hợp nước khoáng lớn. Chát lỏng lạnh buốt lướt qua cổ họng, đau đớn thoáng giảm bớt. Một năm trước từ biển Bering trở về cô liền mắc chứng bệnh này, thỉnh thoảng sẽ phát tác, nhất là khi nghe được hoặc nhìn thấy chuyện có liên quan đến biển cả và tàu thuyền.

"Kyle, anh xem kia, biển này đẹp quá!" Cô gái ngồi phía trước vui vẻ hô, mái tóc ngắn nhuộm màu bạch kim vừa thời thượng vừa dễ nhìn, như bụi bô công anh nghịch ngợm không ngừng lắc lư trước mặt Đường Mật, sức sống tràn trề chiếu vào đôi mắt tĩnh lặng của cô.

"Cung à, nếu đến lúc nào đó em rơi xuống biển sẽ lập tức thấy nó hết đẹp ngay." Chàng trai bên cạnh cô gái lười biếng đáp.

"Anh là cái đồ chán ngắt siêu cấp!" Cô gái tức giận bắt bình liếc bạn trai mình một cái, sau đó buồn bực lấy di động ra chụp cảnh bên ngoài.

Chàng trai nhận ra sự tức giận của bạn gái, cũng ý thức được câu trả lời của mình đúng là thiếu lễ mạn, liền ôm bả vai bạn gái, cúi miệng xuống thấp giọng nói vài câu bên tai cô gái. Mấy giây sau cô gái lại cười vui vẻ, màu tóc bạch kim càng có vẻ sáng hơn, mà chàng trai thì lấy đi di động trong tay cô ấy, giơ lên, nhắm chuẩn khuôn mặt tươi cười của hai người nhấn nút chụp.

"Tách" một tiếng, hai khuôn mặt xán lạn được lưu lại trên màn hình nho nhỏ, mà hô hấp của Đường Mật cũng bị ngừng lại trong nháy mắt này.

Chớp mắt, ánh mặt trời nóng bỏng trong rừng rậm của giáo đường nhỏ, dòng suối nhỏ trong veo lỏng lảnh, người đàn ông với nụ cười tươi đẹp mà cởi mở như ánh sáng rực rỡ lướt qua trong đầu cô, giống như vô số đèn flash bỗng nhiên sáng lên, bình nước khoáng trong tay lơ đãng rơi xuống. Cô và người nào đó cũng từng vô tư vô lự chụp nụ cười ngọt ngào nhất của mình giống như bọn họ, chẳng qua giờ đây tất cả đã trở thành cuộn phim hồi ức, cô đọng lại trong 35 millimet, bình yên nằm trong túi áo cô, cùng cô yên lặng đối diện với năm tháng dài đằng đặc mà gian khổ trong tương lai.

Đường Mật đặt tay lên bức ảnh trong túi áo, cảm thấy sau ốt lại bắt đầu co rút đau đớn, lúc này trong loa phát thanh vang lên lời nhắc nhở lên bờ, cô cầm túi hành lý bên chân vội vã rời khỏi khoang tàu.

Bước lên bến tàu, mặt đất đọng đầy tuyết, gió rét bọc bông tuyết lùa vào cổ áo và ống tay áo, thổi vào người phát run cầm cập, Đường Mật vội vàng bật kín cổ áo của áo khoác ngoài. Di động cất lên tiếng kêu thanh thúy, đó là âm báo có tin nhắn mới, cô lấy ra xem, màn hình báo có hai tin nhắn mới. Tin thứ nhất là MMS, vừa mở ra liền xuất hiện ảnh chụp của Lý Kỳ và Jenny còn cả bảo bối vừa mới sinh của bọn họ, hai vợ chồng cười tươi như hoa, mà cục cưng ở giữa đang oa oa khóc lớn, phía dưới còn đính kèm dòng chữ: "Jessica, Thượng Đế ban cho tôi một cô công chúa nhỏ! Tháng sau là lễ rửa tội của Jessica, tôi và Jenny muốn mời cô làm mẹ đỡ đầu của con bé, làm ơn nhất định phải đến đây."

Đường Mật không tự chủ được lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy tháng qua, không thể tin được tên Lý Kỳ suốt ngày ngao du như cơn gió vậy mà giờ đã có con rồi, dĩ nhiên còn có vợ cùng gia đình của mình. Cô nhanh chóng nhắn lại: "Vây thì tuyệt quá rồi! Tôi nhất định sẽ đến, thay tôi gửi lời hỏi thăm Jenny và Jessica nhé." Mùa đông lạnh đến phát run cuối cùng cũng có một tia ấm áp.

Ngón tay lướt qua màn hình, mở ra tin nhắn thứ hai, là tổng biên tập của tạp chí gửi tới: "Đã nhận được ảnh chụp Gấu Bắc Cực, rất đẹp! Mau trở về tòa soạn để bàn bạc công việc biên tập hình ảnh, còn nữa, có trợ lý nhiếp ảnh chờ cô phỏng vấn." Đường Mật cất di động lại vào trong túi, thở nhẹ một hơi, từ sau khi Lý Kỳ và Jenny kết hôn, cô liền mất đi trợ lý nhiếp ảnh tốt nhất trên đời ấy, không phải chưa từng đi tìm người thay thế, nhưng không một ai có thể khiến cô hài lòng. Nếu không phải cô gái cá tính quá mạnh mẽ thì là những người chỉ vì cái lợi trước mắt, so với hiệu quả của ảnh chụp thì các cô ấy càng quan tâm đến vị trí đặt tên mình trên tạp chí hơn, thậm chí còn có người năn nỉ cô giới thiệu họ với bậc thầy nhiếp ảnh nhân thể (*cơ thể người*); Còn không thì là những cậu trai trẻ bông bột phù phiếm, ánh mắt cả ngày chỉ biết nhìn chăm chăm đảo quanh khuôn mặt cùng dáng người xinh đẹp của cô, nhưng chỉ cần bảo bọn họ hơi đến gần những động vật hoang dại kia một chút là bọn họ liền lùi bước kêu to Thượng Đế.

Muốn tìm một trợ lý tốt chỉ sợ còn khó hơn tìm một người chồng tốt, Đường Mật cười khổ một cái, đi về phía xe taxi đang bật sáng đèn màu đỏ đón khách ở đằng trước. Tuyết trên mặt đất bao la lưu lại dấu chân nhật nhòa của cô, cô đơn mà tiêu điều, tựa như bãi hải âu bên kia bờ, phát ra một hai tiếng gào thét "cao, cao", sau đó lại bị gió tuyết bao phủ.

Đêm đến, tại khách sạn ở bến cảng.

Trong bồn tắm lớn đồ đầy nước, tinh dầu hoa dành dành nhuộm nước không màu thành màu xanh nhạt, sau đó khẽ dập dòn, tựa như một biển cả nho nhỏ, thơm ngát.

Đường Mật nhắm mắt lại, trầm mình xuống đáy nước. Dòng nước chập chờn chậm rãi mơn trớn thân thể mệt mỏi, xung quanh yên lặng mà tĩnh mịch, cả người như đứa trẻ

bồng bênh trong tử cung, không cần suy nghĩ bất cứ điều gì, thế giới bị ngăn cách bởi không gian mấy thước vuông này với bên ngoài.

Người chìm xuống đáy biển có phải sẽ có loại cảm giác kỳ diệu này không? Cô nghĩ, hẳn là sẽ không. Đáy nước biển Bering lạnh đến thấu xương, ánh sáng vĩnh viễn cũng không thể chiếu đến, áp lực cực lớn sẽ ép nát từng nội tạng của con người... Đương nhiên người bị chết sẽ không cảm thấy đau, nhưng sẽ rất cô quạnh, một thân một mình nằm dưới đáy biển lạnh lẽo đen ngòm, ngoại trừ những sinh vật biển hình thù kỳ quái cùng rong biển âm u xinh đẹp ra thì không có ai sẽ cho anh những nụ hôn cùng vòng ôm ấm áp - mà anh có khi nào sẽ nhớ cô không?

"Arthur", cô lặng yên gọi lên cái tên này, mở mắt. Không khí từ phổi đang dần dần rút đi, những bọt nước nho nhỏ nổi lên bên môi khẽ nhếch, mang theo màu lục nhạt trong suốt trôi nổi, xinh đẹp giống như đôi mắt anh vậy. Khuôn mặt anh dần dần hiện lên trước mắt, như là có một cây bút thần bí vô hình đang từng chút vẽ ra đôi lông mày rậm, đuôi lông mày hướng lên, đôi mắt sâu mà duyên dáng, cùng với cái mũi thon cao, môi mỏng nhạt màu cong lên đang mỉm cười với cô. Trong vẩn nước dập dềnh, khuôn mặt ngày nhớ đêm mong chân thật đến có chút hư ảo.

"Đường", cô hoảng hốt nghe thấy được tiếng gọi mình, cơ thể như được cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt, vô cùng ấm áp. Anh ôm rất chặt, cô cảm thấy phổi có chút đau, nhưng không sao, vòng ôm của anh tựa như thuốc độc không thể dừng khát khao, làm cho trái tim vắng vẻ khô cạn của cô ngọt ngào.

Phổi càng lúc càng thiếu khí, cả khoang mũi cùng cổ họng như là bị hòn đá chặn lại, đau đến dường như sắp rách ra, nhưng Đường Mật vẫn cố chấp nghĩ: "Thêm một lát, hãy cho tôi ôm anh ấy thêm một lát." Cô không muốn trở lại hiện thực, thế giới ấy an toàn nhưng không có anh, không muốn mỗi đêm đều trầm luân giữa trong hồi ức với anh, cuối cùng phải dựa vào thuốc để ngủ, rồi lại từ trong cơn ác mộng mất đi anh mà bừng tỉnh, để mặc không khí lạnh lẽo tràn ngập hô hấp, sau đó hóa thành từng giọt nước mắt ấm áp chảy xuống.

"Thêm một lát nữa là được rồi...", ý thức của cô bắt đầu rời rạc. Đột nhiên, một tiếng hô to đâm rách hỗn độn: "Mau nắm lấy dây thừng!" Đây là lời cuối cùng anh nói với cô.

Đột nhiên bừng tỉnh, tay Đường Mật theo bản năng cử động. "Ào" một tiếng, cô từ trong bồn tắm lớn ló đầu lên, không khí lại lần nữa trở về, nước từ mũi và cổ họng trào ra, cô tựa sắp bên thành bồn tắm ho khan kịch liệt, thở từng ngụm từng ngụm, trong lồng ngực giống như bị bịt bởi một tảng đá lớn. Một lát sau, Đường Mật mới ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cô suýt nữa đã chìm chết mình trong bồn tắm lớn của khách sạn. Cái ót lại bắt đầu đau, cô cầm lấy lọ thuốc nhỏ trên bàn, run rẩy đổ ra lượng thuốc nhiều

gấp đôi so với bình thường cho vào trong miệng, sau đó cầm lấy chai rượu mạnh ra sức uống.

Cồn nóng ran kích thích cổ họng, trong lòng trống rỗng giống như bị bịt bởi một ngọn lửa lại làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, thở dốc một hồi, cô rời khỏi bồn tắm, dùng khăn lông che kín thân thể. Một tiếng nhạc vui vẻ đột nhiên vang lên làm cô giật mình, xiêu vẹo lấy di động của mình ra, nhấn nút trò chuyện.

Chương 44: Trở về cùng vĩ thanh

"Alo? Là điện thoại của cô Đường phải không?" Trong điện thoại vang lên giọng nam trầm thấp mang theo giọng mũi quen thuộc, nhưng Đường Mật nhất thời vẫn không cách nào nhận ra là giọng nói của ai.

"Đúng vậy, xin hỏi anh là?"

"Tôi là Schumann. Cô ổn chứ? Vừa rồi tôi gọi mấy lần cũng không thấy cô nhận điện." Giọng nói Schumann có chút lo lắng.

Đường Mật có thể tưởng tượng ra người đàn ông phía bên kia điện thoại đang nhíu chặt lông mày, lông mày của anh ta rất giống Arthur, cũng dày rộng hướng lên như vậy, ngực thắt lại một chút, cô cầm điện thoại trả lời: "Xin lỗi, vừa rồi tôi đang tắm. Có chuyện gì không?"

Schumann trầm mặc một lát mới nói: "Hai ngày nữa là ngày giỗ của Arthur, tôi hi vọng cô có thể tới trấn nhỏ, đền thăm mộ nó một chuyến."

"Tôi...", Đường Mật do dự, hai chữ "ngày giỗ" này tựa như hai mũi khoan khoan vào huyết Thái Dương của cô, dưới da truyền đến từng trận run rẩy.

"Tang lễ nó cô không tới, bây giờ ngay cả ngày giỗ của nó cô cũng không muốn xuất hiện. Cô thật sự đã quên nó rồi hay là căn bản chưa từng yêu nó?!" Giọng nói của Schumann nâng cao hơn chút, tức giận theo sóng điện vô hình đánh thẳng vào màng nhĩ cô, cùng với đau nhức bên trán xoắn thành một sợi dây thép kéo qua lại trong đầu cô.

Schumann nho nhả ôn hòa khi nóng giận có sự uy nghiêm khiến người ta run rẩy, điểm này cũng rất giống Arthur, Đường Mật hít một hơi thật dài, lắc đầu, cố gắng bình ổn giọng nói của mình: "Không. Tôi sẽ tới, anh Schumann." Cô có thể cự tuyệt yêu cầu của bất cứ ai trên thế giới, nhưng chỉ riêng Schumann là không thể cự tuyệt. Đây là cô nợ anh ta, cô nghĩ.

"Chiều mai máy bay tư nhân của tôi sẽ tới đón cô, cô chuẩn bị sẵn sàng đi." Schumann cúp điện thoại.

Tiếng "Tút tut" sau khi kết thúc cuộc gọi như là tiếng vọng kỳ dị nào đó truyền đến từ ống nghe, vờn quanh trong đầu Đường Mật không ra âm thanh gì. Ngày giỗ của Arthur? Thì ra anh đã biến mất trong sinh mệnh cô thắm thoát đã 363 ngày, cuộc sống trôi qua rất nhanh lại rất chậm. Thời gian này đoàn tàu vẫn theo tốc độ cùng tiết tấu trước giờ không thay đổi của nó hú còi đi về phía trước, cô bị trôi trên đường ray không thể động đậy, mặc cho bánh xe thời gian nghiền nát trên người mình mà qua, trong đau đớn mỗi phút mỗi giây đều bị kéo dài như một kiếp luân hồi vậy, mà luân hồi thì thay đổi liên tục không ngừng.

Tang lễ Arthur vào một năm trước Đường Mật không tham gia. Đội Tìm Kiếm Cứu Hộ Trên Biển cùng người của Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu nói với cô rằng lúc ấy sóng gió quá lớn, nước chảy quá xiết, cho nên bọn họ không tìm thấy thi thể Arthur. Không có thi thể làm sao có thể nhận định một người đã chết, tang lễ không có di thể sao có thể gọi là tang lễ chứ? Cô tuyệt đối sẽ không đọc điều văn tế tâm liệt phê với một cái quan tài trống rỗng, bởi vì không thể nào tin nổi anh đã biến mất khỏi thế giới này, cho dù mỗi người bên cạnh đều nói với cô nhất định phải chấp nhận hiện thực đi nữa.

"Một người không có áo cứu sinh cùng dụng cụ nổi cứu sống ở trong biển thì xác suất thoát hiểm chỉ là 0.06%, huống chi anh ta còn bị súng bắn. Chưa nói đến những việc ấy, không một ai có thể ngậm quá 1 tiếng đồng hồ trong nước biển dưới 4 độ C cả, mà đội cứu hộ đã tìm 3 tiếng đồng hồ rồi." Lúc ấy đội trưởng đội Tìm Kiếm Cứu Hộ đã nói với Đường Mật như vậy.

Giọng nói của đội trưởng đội Tìm Kiếm Cứu Hộ bình tĩnh mà thâm trầm, tốc độ nói không nhanh nhưng vô cùng rõ ràng, đó là giọng điệu đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp để nói với gia đình người gặp nạn. Nhưng từng chữ Đường Mật nghe vào trong tai lại như từng cây đinh, mỗi âm tiết, mỗi từ đơn đều đóng cô vào trên thánh giá hiện thực tàn khốc không thể động đậy, lồng ngực đau đến giống như hình nhân vải bị xe tải nghiền tà, xương thịt vẫn còn nhưng ruột gan sớm đã đứt từng khúc.

"Không phải vẫn còn 0.06% cơ hội sao?" Trong nỗi đau như lắng trĩ cô nghe thấy giọng nói suy yếu của chính mình.

"Đó chỉ là con số trên xác suất." Đội trưởng đội Tìm Kiếm Cứu Hộ nhíu mày, gõ xuống một búa phán quyết cuối cùng.

Một búa này nặng nề đập vào trái tim Đường Mật, cô ngất đi, lại vào trước khi mất đi ý thức vững vàng nhớ kỹ con số 0.06% này. Từ bị thương lúc đầu cho đến sau khi trở về, cô tiếp tục cuộc sống chụp ảnh lúc trước. Càng không ngừng chọn đề tài, chụp ảnh, sắp xếp hành lý, gửi vận chuyển dụng cụ, bước chân vội vã gần như đi vòng quanh Địa

Cầu, càng không ngừng đuổi đến từng điểm một, sau đó lại càng không ngừng đi tiếp. Cô cố chấp vây chính mình trong hi vọng 0.06% nhỏ nhoi kia.

Cô để điện thoại xuống, dựa vào thành bồn tắm, nhìn thấy nước bên trong có chút lặng yên liền duỗi tay xuống, giống như muốn mò lên thứ gì đó, rồi lại chẳng bắt được thứ gì, ngoại trừ từng đợt lạnh lẽo bị thương.

24 tiếng đồng hồ sau, Đường Mật đã ngồi máy bay của Schumann bay tới trấn nhỏ ven Địa Trung Hải kia.

Trái ngược với băng tuyết ngập trời của Bắc Âu, mùa đông ở Địa Trung Hải ấm áp giống như mùa hè. Ánh mặt trời lười biếng chiếu vào khu dân cư màu trắng của trấn nhỏ, ngõ nhỏ sâu thẳm rất độc đáo, đóa hoa diêm lệ lốm đốm rơi lá tả trên mái hiên và bệ cửa sổ, mấy con mèo nằm trên bậc thang hí mắt phơi nắng, đỉnh nhọn của giáo đường xa xa lấp lánh ánh vàng êm dịu.

Mọi thứ vẫn như lúc trước, năm tháng tĩnh lặng đẹp đẽ.

Đường Mật đi lên giáo đường sau sườn núi nhỏ, xuyên qua mấy cây thấp, rốt cục cũng thấy mộ bia bằng khối đá cẩm thạch màu đen kia. Không có nhiều vật trang trí, chỉ chạm trổ hình một cái mỏ neo của thuyền đơn giản, yên tĩnh nằm dưới một gốc cây nguyệt quế, ngắm nhìn biển rộng dưới sườn núi. Cô khom lưng đặt một bó hoa cát cánh xuống, sau đó ngồi xồm lẳng lẳng nhìn mộ bia.

Bên trên ngoại trừ tên cùng ngày sinh và ngày mất của Arthur ra thì còn khắc một hàng chữ viết: "Chú ấy đi một rồi, cho nên về nhà nghỉ ngơi. Em trai tôi tính tình không tốt, xin vui lòng lúc đi ngang qua cố gắng nhẹ chân một chút." Đường Mật nhìn hàng chữ kia không nhìn được bật cười, người phương Tây khác với người phương Đông, so với những chữ trang nghiêm ca ngợi khắc lên bia mộ thì họ càng muốn khắc lên bia mộ lời trêu đùa cuối cùng cho mình hoặc người thân của mình, dùng một thái độ hài hước nhẹ nhõm để đối mặt với tử vong.

Không cần phải nói cũng biết đoạn chữ khắc lên bia mộ này nhất định là do Schumann sáng tác, cô có thể tưởng tượng được người anh uy nghiêm kia đã sáng tác từng chữ từng câu lời bình cuối cùng cho cậu em trai cố chấp lại tùy hứng của mình như thế nào, giọng nói sinh động mà độ lượng, làm cho người ta không cảm giác được bị thương, chỉ có nhàn nhạt ấm áp cùng chiều chuộng. Đường Mật mỉm cười, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ lên chữ viết trên tấm bia, nước mắt lại rơi xuống.

Gió phất qua ngọn cây, vang lên xào xạc, sóng biển bên dưới đang ngâm nga khẽ hát. Arthur sinh ở ven biển, mất lại quy về biển cả, cả đời đều ở nước ngoài lang bạt. Thời thơ ấu long đong, học viện quân sự nghiêm khắc lại còn nghề nghiệp tối tăm nguy

hiềm đều khiến anh khó có thể an ổn và bình yên, bây giờ có lẽ là lúc anh hài lòng nhất, cuối cùng cũng có thể lẳng lặng nằm xuống nghỉ ngơi.

"Anh yêu, có lẽ anh đã được giải thoát, nhưng không có anh em phải làm sao bây giờ?" Đường Mật áp trán vào đá cẩm thạch, xúc cảm lạnh lẽo nhẵn bóng tựa như đang áp vào khuôn mặt không chút sinh khí của Arthur, cảm giác lạnh từng chút xâm nhập vào lỗ chân lông, giống như cái muỗng nhỏ từ từ đào rỗng cơ thể cô. Cô biết rõ dưới mộ cũng không có di thể của anh, thậm chí búống bình cho rằng anh vẫn còn sống ở một nơi nào đó trên thế giới, hi vọng 0.06% gần như bằng không kia cô chưa bao giờ từ bỏ. Nhưng mà, thế giới hiện thực vẫn rất tàn khốc, cô vòng quanh Địa Cầu tìm khắp vô số nơi, nhưng vẫn không cách nào tìm thấy bóng dáng anh.

Sóng biển đánh vào mồm đá bên bờ, thủy triều đến rồi đi, âm thanh đơn điệu giống như một ca khúc luyện tập khô khan khiến lòng người nghe ngộp lạnh. Đường Mật vịn mộ bia, mệt mỏi không thể diễn tả bằng lời giống như con rắn nhỏ, từ lòng bàn chân bò lên sống lưng, sau đó hóa thành dây thừng tuyệt vọng thắt chặt lấy cổ cô. Cô ngã ngối dưới đất, cảm giác cả người đều theo âm thanh thủy triều nhấp nhô rồi dần dần chìm xuống đáy biển, không muốn suy nghĩ, không muốn rơi lệ, chỉ muốn dựa vào tảng đá trong lòng từ đó ngủ mãi mãi.

"Arthur, hãy cho em gặp anh một lần nữa, dù chỉ là một ánh nhìn cũng được." Trong sương mù cô nói thầm trong lòng. Vô số lần bừng tỉnh trong đêm tối, khi cô vùi mặt sâu vào khuỷu tay mặc cho nhớ nhung của mình bị nước mắt tuyệt vọng bao phủ cũng sẽ không kiềm được ảo tưởng, có lẽ anh sẽ đứng ở phía sau cách đó không xa chậm rãi đi về phía mình, sau đó dùng lòng bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, nhẹ nhàng nói một câu: "Hi!, Mật Đường yêu dấu của tôi."

Có lẽ chấp niệm thật sự sẽ hóa thành kỳ tích, giống như là có tâm linh tương thông, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, có người đang đi về phía cô. Tim Đường Mật lập tức đập thình thịch, cô bỗng dưng bừng tỉnh, quay đầu lại nhìn, một người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng ở phía sau cô, vì ngược chiều sáng nên không thấy rõ khuôn mặt người đó, chỉ thấy một đôi mắt xanh lục đang nhìn mình chằm chằm.

"Arthur?" Cô hoảng hốt hỏi.

Người nọ tiến lên trước một bước, ánh sáng đã rọi vào trên mặt ông ta, ánh ra đôi mắt ôn trọng mà lạnh lùng, chòm râu gọn gàng cùng đôi môi mím chặt.

"Y Tắc?" Đường Mật vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm người phía sau, không phải Arthur, mà là người đã từng làm đồng đội kiêm huấn luyện viên của anh ấy – Y Tắc.

Y Tắc khẽ gật đầu với cô, sau đó đi đến trước mộ đặt bó hoa trong tay xuống.

"Vừa rồi vẻ mặt cô nhìn tôi giống như cho rằng người tới là một người khác thì phải." Y Tắc xoay người nhìn cô, giọng điệu của ông ta hiển nhiên là có ẩn ý.

"Đó chẳng qua chỉ là si tâm vọng tưởng của tôi thôi, không phải sao?", Đường Mật khẽ quay mặt đi, không muốn để Y Tắc nhìn thấy nước mắt của mình. Cô không thích Y Tắc, mặc dù lúc ở biển Bering là ông ta cùng Simon và JR cứu cô lên, nhưng cô không thể quên được lúc trước người đuổi bắt Arthur cũng chính là ông ta -- cái người âm trầm mà không có chút tình cảm nào này.

"Quả thực là vọng tưởng, bất quá có đôi khi ý niệm cũng sẽ có sức mạnh khó tin." Y Tắc nhàn nhạt đáp lại một câu, cũng không biết là trào phúng hay an ủi.

Tâm tình Đường Mật hiện giờ rất tệ, không có tâm tư nói chuyện nhiều, nhất là đối mặt với người mình ghét, cô khẽ gật đầu, nói: "Xin lỗi, tôi còn có việc, tạm biệt." Rồi lập tức muốn xoay người rời đi.

"Nghe nói, cô đang tìm trợ lý nhiếp ảnh?" Y Tắc đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu, ngăn trở bước chân cô rời đi.

"Đúng vậy." Đường Mật hơi chút ngừng bước, quay đầu lại đáp.

"Đúng lúc ở chỗ tôi có một người thích hợp để lựa chọn." Y Tắc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt trời chiếu trên mặt ông ta, lại không chiếu ra một chút ấm áp nào.

Đường Mật cảm thấy rất kỳ lạ, với con người của ông ta sao lại đột nhiên quan tâm đến việc của cô vậy? Lại còn nhiệt tình giới thiệu công việc giúp người khác? Cô do dự một chút, sau đó đáp có phần qua loa: "Cũng được, ông có thể gửi sơ yếu lý lịch của người đó vào email của tôi."

"Không, người ấy không có sơ yếu lý lịch. Anh ta mới vừa gặp phải một đoạn sự cố rất lớn, chẳng những bị mất công việc mà ngay cả mạng cũng suýt bị mất. Mặc dù không có kinh nghiệm gì, đầu óc cũng không đủ thông minh nhưng thân thủ vẫn rất khá, tôi nghĩ anh ta chính là người cô cần." Y Tắc không đề ý đến sự lạnh nhạt của cô mà vẫn tiếp tục bình tĩnh nói.

"Không có kinh nghiệm chụp ảnh? Sợ rằng hơi khó rồi." Đường Mật không tập trung nhìn bụi cỏ bên chân, cô không muốn nhận bất cứ ai Y Tắc đề cử, chỉ muốn sớm kết thúc đoạn đối thoại không chút ý nghĩa nào này.

"Vậy nếu như, người ấy từng tìm được đường sống trong chỗ chết ở biển Bering, vậy có lẽ sẽ đủ bù vào kinh nghiệm còn thiếu của anh ta chứ?"

Giọng nói Y Tắc tựa như một quả bom, "ầm" một tiếng nổ khiến đầu óc Đường Mật trống rỗng, chỉ còn trái tim đang lơ lửng, tầm nhìn xung quanh có chút mơ hồ, âm thanh xung quanh giống như là từ chỗ rất xa bay tới, cảm giác giống như trong mơ vậy.

"Ông... ông đang nói gì?" Giọng nói của cô rất nhỏ, rất nhẹ, sợ một chút không cẩn thận sẽ chạm vỡ hiện thực giống như trong mơ này.

"Ý anh là, Cục Tình Báo Quân Sự Số Sáu đã sa thải anh rồi, em có bằng lòng nhận một đặc công thất nghiệp làm trợ lý nhiếp ảnh không?" Chỉ thấy Y Tắc đột nhiên dùng ngón tay xé chòm râu trên môi, sau đó dọc theo cằm từ từ lột lớp da trên mặt ra, giống như phụ nữ đang lột lớp mặt nạ dưỡng da ra vậy.

Đường Mật hoảng sợ nhìn động tác của "Y Tắc", da ông ta ban đầu là xin màu mang theo nếp nhăn giờ đang từng chút từng chút biến mất, bên dưới lộ ra hai má trắng trẻo láng mịn, cằm nhọn, môi hơi mỏng cùng mũi cao thẳng hiện ra trước mắt cô như ảo thuật. Mãi đến khi một đôi mắt màu lục thâm thúy phẫn khởi tràn ngập ý cười nhìn mình, Đường Mật bỗng chốc che miệng, giọng nói nghẹn ngào cùng nước mắt trào ra: "Ar... Arthur!"

"Em yêu, em cảm thấy anh đủ tư cách làm phụ tá của em không?" Sau khi bỏ đi lớp nguy trang, Arthur yên lặng nhìn Đường Mật, ánh mắt nóng rực mà chuyên chú như cái lưới chắc chắn vững vàng chụp cô lại, giống như sợ rằng chỉ cần nháy mắt một cái thì cô sẽ từ trước mắt biến mất.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Đường Mật lau đi nước mắt lấp đầy trên mặt, đột nhiên "xì" cười một tiếng, cô từng bước một đi về phía Arthur hoá trang thành Y Tắc, giống như đi về phía ngày mai đẹp đẽ lại xán lạn kia vậy. Đi đến trước mặt anh, khi còn cách nửa cánh tay, cô dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt anh nhẹ giọng cười nói: "Để em xem đã, anh còn phải huấn luyện nhiều lắm, liền bắt đầu học từ khiêng giá ba chân..."

Còn chưa nói hết, thân thể đã bị anh đột nhiên siết chặt, bờ ngực ấm áp mà rắn chắc kia ép tới cô gần như không thở nổi. "Đừng rời xa anh nữa nhé!" anh vui khuôn mặt vào cổ cô, vội vàng hít lấy mỗi tác hơi thở trên người cô giống như người khó thở đã lâu tham lam hấp thụ lấy không khí vậy.

"Vâng, mãi mãi cũng không!" Đường Mật dùng sức ôm chặt Arthur, đáp lời.

Mặt trời chiều ở phía chân trời như lửa chiều rọi mặt biển mênh mông, chiều rọi ra những bông hoa diêm lệ chói mắt nhất, giống như cánh chim khổng lồ nhưng lại mềm mại vờn quanh hai người đang ôm nhau thật chặt. Gió biển vẫn mãnh liệt đến thấu

xương, nhưng Đường Mật và Arthur đang ôm chặt lấy nhau biết rõ: trong những năm tháng dài đằng đẳng sau này, mùa đông sẽ không còn lạnh lẽo nữa.

Toàn văn hoàn.

Qua thời gian dài và đã hoàn thành 35 Milimet Yêu, mình rất thích truyện này, có hội hộp gây cần, độc đáo và tình yêu của hai nhân vật chính cũng vô cùng đẹp. Về mối tình của họ không thiếu những phút giây cảm động và đọng lại trong lòng người đọc, cảm ơn tác giả đã sáng tác ra một truyện hay như vậy.

Đây cũng là truyện mình chia tay với việc edit ở Nguyệt Vân Các, vì lý do không có nhiều thời gian rảnh nữa nên có lẽ sắp tới đây mình sẽ chuyển sang blog mà mình đã mở cùng các bạn mình để tiếp tục edit, sang đó mình chỉ chuyên về edit nên có thời gian để làm việc riêng của mình. Tuy nhiên thời gian này mình vẫn ở lại NVC beta hoàn tất những dự án còn dang dở cho đến lúc hoàn. Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua, mong các bạn vẫn tiếp tục ủng hộ những truyện của NVC làm sau này cũng như những truyện mới mình sắp làm bên nhà mới.

Chúc các bạn ngày vui vẻ!

Thủy Nguyệt Vân.